

JENNIFER
BLAKE

**DUELUL
INIMILOR**

gianninajollys

JENNIFER BLAKE

DUELUL INIMILOR

Traducere: PETRUȚA IONESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAKE, JENNIFER

Duelul inimilor / Jennifer Blake ; trad.: Petruța Ionescu. - București : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-175-3

I. Ionescu, Petruța (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: GEORGETA COPEL
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANĂ

DAWN ENCOUNTER

Copyright © 2006, Patricia Maxwell

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii LIDER

Bd. Regina Maria, nr. 98, et. 5, ap. 14, Sector 4, București
Tel.: 021 3163255; Fax: 031 4108648
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

I

*New Orleans, Louisiana
Martie, 1840*

Să se îndrepte spre casă traversând cimitirul, după miezul nopții – asta era penitența pe care și-o impusese Caid Roe O'Neill. O făcea nu pentru a-și aminti de propria lui moarte, ci mai degrabă pentru a nu se atașa prea mult de moarte.

Pentru un bărbat care trăia din mânuirea spadei, posibilitatea unei lovituri fatale, date ori primite, era un spectru constant. O mișcare greșită a încheieturii, o a doua ezitare în a para o fentare isteată, și totul se sfârșea. Apoi urmau frângerea sabiei, banderolele negre purtate pe braț de către prieteni, parada lugubră către locul de îngropăciune. Uneori, în momentele în care întinericul se lăsa precum o duhoare densă peste New Orleans, și singurele zgomote erau hârâitul roților unei trăsuri și lătratul ocazional al unui câine, era mult prea ușor să-ți închipui sfârșitul ca pe ceva firesc sau măcar ca pe ceva ce puteai accepta cu recunoștință.

O introspecție de acest gen nu era semnul unei minți cuprinse de melancolie. Mai degrabă, era înclinația firească a moștenirii irlandeze a lui Caid, îmbinată cu o strictă educație sub supravegherea preoților și a călugărițelor care consi-

deraseră că un prăpădit de copil irlandez are nevoie să cunoască cele mai sumbre aspectele ale vieții. Și, în felul lor, avuseseră dreptate.

În urmă cu o lună, în zori de zi, Caid simțise cum sabia lui străpunge inima lui Eugene Moisant, iar acea senzație nu-l făcuse să simtă nici vină, nici rușine și nici măcar triumf, ci mai degrabă cea mai drăcească satisfacție. Iar Caid nu mai dorea să simtă din nou așa ceva.

O porni în pas grăbit, cu capul sus și ținând lejer în mână mânerul sabiei; privea mormintele acoperite cu monumente din marmură albă, cu forme întortocheate și cu cupole ce reflectau strălucirea stelelor. Nu era omul care să vrea să dea de belea, dar nici care să fugă din calea ei. Noaptea era întotdeauna periculos pe străzi, dar încă și mai mult în locul acesta numit „Orașul morții”. Mormintele înălțate din pricina terenului mlăștinos, monumentele înalte și mausoleele din marmură ofereau o ascunzătoare perfectă hoților perfizi și celor care-ți tăiau gâtul.

Poteca, presărată cu cochilii de stridii, scârțâia sub cizmele lui, în vreme ce tivul vălurit al pelerinei sale mătura praful așternut pe buruienile uscate. Adulmeca mirosul de aer închis și uscat, precum și o boare de var ce era folosit la albirea zidurilor de cărămidă care înconjurau mormintele. Noaptea era rece pentru începutul lunii martie, la această altitudine. Frigul se strecurase dinspre nord la primele ceasuri ale zilei, alungând vremea blândă. În timp ce își continua drumul, respirația lui era oarecum aburită.

O luă după colț în acest oraș al tăcerii, ale cărui alei înguste și sinuoase fuseseră trasate potrivit nevoilor și nu într-un mod logic, iar în față îi apăru mormântul lui Moisant. Era din marmură de culoare gri, de forma unei canapele dezlănate și înconjurat de un gard din fier forjat, având un

design mortuar onorific, asemenea unei sălcii-plângătoare. Pe mormânt zăcea o siluetă albă, având o formă delicată, cu o piele palidă și o îmbrăcăminte vaporosă...

Caid se opri. Pentru câteva secunde lungi, rămase complet nemișcat. Apoi expiră precipitat, înaintând din nou. Scârțâitul pașilor lui pe cochilii părea profan, ca și cum ar fi putut să tulbure mulțimea de îngeri sculptați din jurul lui, inclusiv pe cel din alabastru, ce zăcea întins pe spate peste mormântul lui Moisant. Venind mai aproape, remarcă șuvițele roșcat-aurii, răvășite în jurul capului ei și peste marginea mormântului, simetria trăsăturilor, sprâncenele arcuite și pomeții obrazilor perfect modelați. Amintirile se deșteptară pe neașteptate, dând la iveală o imagine pe care o mai văzuse o singură dată. Regretul se zvârcoli cu duritate în pieptul lui Caid.

Femeia era – fusese – Lisette Moisant, tânăra văduvă a lui Eugene Moisant, bărbatul pe care el îl ucisese cu mai puțin de o lună în urmă.

Caid sări peste gardul mic de fier, lăsându-se într-un genunchi lângă mormânt. Cu grijă, el își apropie degetele de talia subțire a lui Lisette Moisant, prinzându-i palma în strânsoarea lui fierbinte. Rece, era atât de rece la atingere. Genele lăsate alcătuiau pe obraji umbre de forma unui evantai. O briză ușoară îi agită șuvițele părului, iar una dintre ele, fină și roșcată, fragilă precum o pânză de păianjen, se agăță de lâna pelerinei lui. El îngenunche și rămase nemișcat, ca și cum ar fi fost priponit, oprit în grabă de propria lui putere.

Ultima oară când o văzuse pe Lisette Moisant, îi apăruse palidă și nefericită, îmbrăcată în hainele de doliu de un negru intens. Ea îi întâlnise privirea preț de o secundă, înainte ca recunoașterea să se ivească pe chipul ei, odată cu o pală de culoare. Privirea ei trecuse apoi peste el, iar buzele i se strânseseră. Ea refuza să-l recunoască, și cine ar fi învinovățit-o?

Nepăsător, Caid nu observase până atunci nimic, nu auzise nimic, care să-i indice că ar putea ajunge în starea asta, zăcând nemișcată și rece în cămașa ei de noapte, de un alb imaculat și virginal, ca și cum ar fi băut o cantitate prea mare dintr-o poțiune pentru dormit. Probabil că alesese laudanum, se gândi el, pentru că putea simți mirosul slab al acestuia.

O sinucidere, și de dragul unui bărbat precum decedatul Eugene Moisant. Nu era o soartă potrivită pentru absolut nicio creatură, și cu siguranță nu pentru o femeie tânără și atât de frumoasă.

Caid îi așează mâna pe lângă trup și, dându-se înapoi, privi secunde în șir buzele ei curbate cu delicatețe și vârful ascuțit și hotărât al bărbiei sale care făcea ca chipul ei să nu aibă forma unui oval perfect. O pierdere atât de tragică a unei vieți, o promisiune atât de tandră care rămăsese nerevendicată, nedezvăluită. Durerea îl cuprinse din nou. Lisette Moisant, fără îndoială, pornise pe un drum greșit din pricina țopârlanului ei de soț, la fel cum pășise și Brona, sora lui Caid.

Caid se aplecă peste mormântul în formă de pat și își trecu ușor buzele peste gura catifelată și rece a femeii. Se retrase puțin. Pieptul i se ridică și apoi coborî într-o respirație profundă, în timp ce el căuta să se elibereze de durerea din gât. Pe neașteptate, un oftat ușor îi mângâie obrazul.

Se încruntă. Apoi, fără gesturi ceremonioase, își așează palma lată pe pieptul lui Lisette Moisant, răsfirându-și degetele peste sânii ei acoperiți de țesătura din batist.

O bătaie a inimii. Era acolo, bubuitul acela ușor, slab. Blestemându-și prostia imensă și pierderea de timp, își scoase pelerina și o înfășură în faldurile ei mari. Apoi își strecură un braț pe sub genunchii ei și o ridică, lipind-o de pieptul lui. Clătinându-se cu povara sa, deschise cu piciorul poarta gardului din fier și porni către locuința lui.

După trei pași mari se opri.

Nu putea duce o doamnă respectabilă în apartamentul lui, nici dacă ea era pe moarte. Iar, dacă ar fi supraviețuit, ar fi fost compromisă definitiv. Să fi apărut la ușa casei familiei Moisant tocmai el, bărbatul care le ucisese fiul, nici lucrul acesta nu ar fi fost prea înțelept, ba chiar ar fi fost suficient pentru ca el să fie spânzurat în cazul în care Lisette Moisant ar fi decedat. Casa doctorului Labatut, chemat de obicei să se ocupe de rănille celor de la saloanele de scrimă, se afla mult prea departe în circumstanțele de față. Ce era de făcut?

Un sunet slab, ceva între un oftat și un mormăit, veni chiar de sub clavicula sa. Caid privi în jos și fu prins în capcana privirii femeii din brațele lui. Ochii ei păreau de un gri-argintiu în lumina palidă a lunii, cu niște pupile atât de întunecate și de nemărginite, încât amenințau să-l înghită. Ochi de înger, mari, limpezi, în spatele genelor dese, exprimând o infinită implorare. În privirea aceea nu exista pic de teamă, ci doar uluială și stupoare. Pe neașteptate, ea se cutremură. Încercă să se prindă cu mâna liberă de reverul hainei lui pe sub pelerină, în timp ce ochii i se închiseră din nou, iar ea își lăsă capul pe umărul lui.

Caid simți cum inima lui își întetește ritmul. Căldura îl năpădi precum un val iscat din senin. Rămase locului, în vreme ce încerca să se smulgă dintr-un hățiș de impulsuri care erau atât uimitoare, cât și imposibil de negat. Voia să o ducă pe femeia din brațele lui undeva departe și s-o ascundă într-un loc unde putea fi apărată de orice rău. Simți o dorință puternică de a se lungi alături de ea pe cea mai apropiată suprafață din marmură și să doarmă pentru eternitate cu ea în brațe. Tânjea ca ea să-și ridice genele și să-i zâmbească, să-l recunoască și să-i spună pe nume. Își dorea cu disperare ca ea să-i ierte păcatele, acceptându-l în panteonul celor pe care-i iubea. Își dorea să fie pur și nobil în ochii ei. Voia să

dea timpul înapoi, pentru ca ea să-l vadă neîntinat de greșelile trecutului sau de faptele sângeroase pe care le comisese sub impulsul mâniei. Își dorea dureros de tare să-i încălzească buzele reci până ce acestea s-ar fi deschis pentru el, până ce ea s-ar fi întors spre el cu o pasiune dulce, cerându-i s-o posede, să o facă să se simtă în siguranță, și fericită, și întreagă prin puterea vindecătoare a atingerii lui...

Era un idiot.

Gândește. Trebuia să gândească. Avea nevoie de un refugiu pentru femeia pe care o purta în brațe, un loc unde să poată fi îngrijită și ferită de rele. Ferită de el și de tot ceea ce făcuse el lumii care constituise adăpostul ei, de tot ceea ce îi mai putea face.

Răspunsul sosi către el precum răspunsul la o rugăciune. Maurelle Herriot.

Casa de la oraș a lui Herriot nu era prea departe, fiind situată pe strada Dauphine. S-ar putea ca Maurelle să fie încă trează. Avea obiceiuri de felină, stând trează până târziu și dormind până la orele după-amiezii. În seara asta, ea nu dădea nicio petrecere. Caid o știa, fiindcă nu primise nicio invitație, nici măcar pentru a-i da vreo însărcinare. Maurelle putea pretinde că duce o viață boemă, dar era legată prin obârșia sa de familiile din aristocrația creolă franceză, care-i permiteau această excentricitate; era mult prea circumspectă pentru a face un lucru care să-i prejudicieze locul pe care-l deținea în societate. Oricum, nu s-ar fi supărat să fie deranjată de o asemenea aventură excitantă. Și chiar dacă se va supăra, îl va ierta. Ea era prietena lui Caid încă de când se întâlniseră prima dată la Paris, cu câțiva ani în urmă. Mereu îl iertase. Caid porni din nou la drum.

Maurelle era îmbrăcată pentru o seară petrecută acasă. Disprețuind veșmântul marca Gabrielle pe care-l prefera majoritatea femeilor în asemenea ocazii, ea își confecționase

capoate orientale din brocart și mătase de un roșu-ruginiu și un turban asortat ornat cu perle. Moda exotică o prindea foarte bine, aducând o notă de mister ochilor ei minunați și închiși la culoare, în vreme ce sporea subtil o constituție opulentă care își păstra rotunjimile datorită pasiunii pentru cinele copioase și pentru bomboanele de ciocolată. Ea o luă repede înainte, dincolo de niște draperii vapoase, în timp ce majordomul îl conduse pe Caid, împreună cu povara sa, în salonul de la etajul doi.

– *Mon Dieu, cher!* Ce ai făcut? Pune-o aici pe biata creatură, pe canapeaua de lângă foc. Întorcându-se spre majordomul pe care-l avea de mulți ani și care rămăsese în dreptul ușii, ea pocni din palme. O foarfecă și apă, Solon. Imediat.

– Doamna are nevoie de un doctor, zise Caid, în timp ce o așeză pe Lisette acolo unde i se indicase, îngenunchind apoi lângă ea și începând să-i frece mâinile. Și de o pătură călduroasă.

Maurelle îi făcu semn majordomului.

– Ai auzit.

Când ușa se închise în urma bărbatului, Caid continuă:

– Nu i-am făcut rău doamnei, în niciun caz. În starea asta am găsit-o. În câteva fraze scurte, el îi povesti cum se desfășuraseră lucrurile.

– Și tu bănuiești că biata tânără a băut laudanum din pricina morții lui Eugene Moisant? Prostii! Poate șampanie, însă nimic cauzator de moarte.

– Admit că nu văd niciun motiv pentru care s-ar autodistrage, dar e foarte posibil ca ea să vadă lucrurile cu totul altfel.

– Omul avea sensibilitatea unui mocofan, zise Maurelle cu hotărâre. Aș fi surprinsă să aflu că știa cum să se poarte

cu o soție. Cred că e profund recunoscătoare pentru eliberarea care a ridicat-o la norocosul statut de tânără văduvă, cu mijloace care să-i permită să fie independentă.

Maurelle avea întotdeauna un discurs simplu și limpede, unul dintre multele lucruri pe care Caid le aprecia la ea. Căsătorită la șaisprezece ani cu un bătrân satir, care-i fusese soț timp de treizeci de ani, rămăsese văduvă abia în urmă cu patru ani, înălțând mai târziu multe rugăciuni de mulțumire pentru eliberare. Drept consecință, ea nu era avocatul iubirii sau al mariajului, un alt lucru pe care el îl considera atractiv, din moment ce nu se temea că stârnește așteptări pe care să nu le poată împlini.

– Numai pentru că tu ai fredonat triumfătorul cântec mortuar din *Don Giovanni*, în vreme ce soțul tău era înhumat, nu înseamnă că toate femeile au aceeași înclinație, zise Caid peste umăr. Dar doamna are o poziție avantajoasă?

– Tu nu erai aici acum doi ani când Lissette Saine și Eugene Moisant s-au căsătorit, nu-i așa? Tatăl soțului ei decedat, domnul Henri Moisant, a crezut că a dat o adevărată lovitură de sezon când a aranjat căsătoria dintre fiul său și moștenitoarea familiei Saine. Numai proprietățile singure erau suficiente ca să atragă un baron pentru tânăra domniță, dacă nu chiar pe cineva mai entuziast, căci doamna Saine a avut grijă să plece în Europa. Păcat că nu s-a uitat mai sus în privința alegerii unei bune partide.

– Ce vrei să spui?

– Doamna Saine a încheiat o mare tranzacție, așa pretind ei, insistând ca zestrea enormă a fiicei ei să rămână sub controlul lui Lisette. Asta în schimbul plății datoriilor făcute la jocurile de noroc ale lui Eugene și aducând o contribuție substanțială la vistieria familiei Moisant. Doamna nu prea avea încredere în cei doi Moisant, tată și fiu, și a vrut să se asigure că Lisette va fi tratată așa cum se cuvine. Se pare că știa că nu mai avea mult de trăit.

– Eforturile ei nu au avut succes? Vocea lui Caid era afectată, în vreme ce o studia pe tânăra doamnă de pe sofa. Genele ei tremurau o secundă, însă ea nu deschise ochii. O senzație de alarmă îi strânse pieptul, astfel încât abia mai era în stare să respire.

– Exact așa. Unii au auzit că domnul Henri Moisant și-a exprimat nemulțumirea chiar din clipa în care s-au rostit jurămintele. I se părea ceva de neconceput ca tânăra lui noră să aibă la dispoziție o asemenea avere, simțind că împotrivirea ei de a-și plasa afacerile în mâinile lui demonstra o lipsă de supunere și de dorință de a deveni o adevărată Moisant. El avusese certitudinea că o va convinge să semneze o împuternicire la un avocat pentru a-i încredința banii ei imediat ce se va afla sub acoperișul lui. Lisette s-a dovedit mai puțin maleabilă decât era de așteptat. Era chiar nespuse de încăpățânată în privința asta.

Caid, neatent, abia dacă clătină din cap.

– Adică, uită-te la ea, atât de tânără și atât de fragilă. Cine și-ar fi închipuit că îi poate face față unui bărbat de vârstă și statura domnului Moisant? Maurelle râse scurt. El era obișnuit să comande femeilor din locuința sa, de la fantomatica lui soție, înainte ca ea să moară din pricina unei boli misterioase și distrugătoare, până la cea mai neînsemnată slujnică de la bucătărie. Era neapărat necesar ca soția fiului său să se conformeze cererilor lui.

– Contribuțiile ei la întreținerea casei trebuie că au fost adecvate. Eugene părea să cheltuiască în voie atunci când l-am întâlnit pentru prima dată.

– Trebuie păstrate aparențele, nu-i așa? Totuși, o mare parte din avere era consumată. El și tatăl lui își cheltuiau întotdeauna stipendiul lor lunar.

– Nu dețineau nimic al lor?

– Datorii, zise Maurelle concis. Henri Moisant a investit fără înțelepciune chiar înainte ca banca să falimenteze, în urmă cu trei anotimpuri. Averea familiei Saine i-a salvat efectiv de creditori. Dar, dacă îți închipui că el era recunoscător pentru asta, te înșeli. Era mai degrabă supărat fiindcă nu putea vinde după bunul său plac proprietățile lui Lisette.

– Biata femeie, zise Caid, în vreme ce-și trecu degetul peste pielea fină a mâinii ei. Mă îndoiesc că moartea lui Eugene a pus capăt problemelor.

– Exact cum spui. Metodele lui Eugene de a stoarce bani de la soția sa implicau o plată pentru a sta departe de dormitorul ei, sau cel puțin așa se șoptește. Poate că e adevărat că el nu a lăsat nicio moștenire. Bătrânul Moisant a pierdut această pârghie, fiindcă se găsea în niște circumstanțe apăsătoare. A fost auzit plângându-se de atitudinea nerecunoscătoare a nurorii lui, vorbind, în general, urât la adresa ei.

– Nu are rude care ar putea interveni? După câte știa Caid, aproape toți locuitorii din New Orleans erau înrudiți între ei, cel puțin cei din Cartierul Francez.

– Nicidecum. Doamna Saine a venit din Saint Dominigue când era foarte tânără, împreună cu un unchi din partea părinților ei și cu o soră mai mare care a fost omorâtă în urmă cu vreo patruzeci de ani, pe timpul opresiunii sclavilor. Când s-a căsătorit ea, unchiul, scăpat de grija ei, a plecat cu vaporul în Franța unde a cumpărat o proprietate care a aparținut unuia dintre miniștrii lui Napoleon. Nu a mai avut niciodată grijă de Lisette, și e greu de crezut că o va face în clipa asta.

– Tatăl ei și rudele lui?

– El a murit acum opt ani, în epidemia de holeră și de febră galbenă.

Nu era nevoie ca ea să mai adăuge ceva. Caid auzise de nenumărate ori despre viețile care pieriseră în perioada aceea, când familii întregi fuseseră decimate. Morții alcătuiau șiruri nesfârșite în cimitire, iar populația orașului fusese aproape înjumătățită.

Tocmai atunci reveni majordomul cu foarfeca și cu apa. Lisette Moisant nu reacționează la tratament. Nu-și reveni în simțiri nici la sosirea medicului.

Doctorul, un bărbat îngrijit, cu părul împărțit de o cărare pe mijloc, cu mustați bogate, îmbrăcat în grabă cu haina și vesta peste cămașa de noapte, astfel că bentița de la gât servea drept cravată, păru suficient de competent la examinarea inițială. Ceru ca tânăra doamnă Moisant să fie instalată într-un dormitor. Apoi avu nevoie de un vas și o ulcică cu apă, în vreme ce dădea la iveală un șir de sticlute maro cu dop care pe Caid îl făcură să tremure numai uitându-se la ele. Acceptând o ceașcă de cafea tare îndoită cu puțin coniac pentru a se întări în vederea a ceea ce avea de îndeplinit, medicul dădu pe toată lumea afară din încăpere și închise ușa cu hotărâre în urma sa.

Simpla îndepărtare de dormitor îi păru lui Caid o abandonare, cu toate că nu putea găsi o scuză pentru a rămâne acolo. Când Maurelle îl luă de braț, îndrumându-l prin galeria situată în partea din spate spre salonul principal, Caid păși alături de ea. Minute bune rămaseră tăcuți, respirând aerul înviorător al nopții, plimbându-se de la un scuar la celălalt, acestea fiind dotate cu felinare aurite care coborau de la ferestre până pe podeaua galeriei.

La dreapta lor, se întindea curtea, un spațiu mic și plăcut, flancat pe o parte de câteva construcții care cuprindeau bucătăria, spălătoria, magazia și un spațiu privat elegant, iar pe cealaltă parte de un zid de cărămidă, îmblânzit de o perdea verde de iasomie care înflorea pe timpul nopții. Casa nu

dispunea de *porte cochère*¹, fiindcă lui Maurelle nu-i plăcea să aibă o trăsură cu caii săi și cu inevitabilul lor bălegar, și cu fân împrăștiat alandala care atrăgea muștele. În rest, era o locuință de oraș tipică, cu două etaje, zona de locuit fiind situată la cel de-al doilea etaj, viața interioară concentrându-se în curtea situată în partea din spate. O farmacie ocupa spațiul de la *rez-de-chaussée*², care dădea cu fața spre stradă, ignorată de Maurelle care era doamna proprietarului.

– Nu e nevoie să rămâi, știi? zise Maurelle o clipă mai târziu. Pot să am eu grijă de Lisette.

Caîd îi aruncă o privire încruntată femeii care mergea parcă alunecând lângă el.

– Te încurc?

– Nicidecum. Pur și simplu, nu ai de ce să rămâi.

– Mă simt responsabil.

– *Mon cher*, cum poți să spui așa ceva?

– Dacă nu-l provocam la duel pe Eugene, dacă nu-l lăsam zăcând pe câmp...

– Atunci ai fi fost mai puțin bărbat și cu siguranță mai puțin un frate iubitor pentru sora ta. Dacă există un vinovat, atunci acela e Eugene Moisant, și asta din cauza purtării sale. Te rog să nu-mi vorbești de responsabilitate, nu ai nimic de-a face cu ghinionul acestei fete nefericite.

– Pare totuși c-aș fi lipsit de suflet s-o aduc în pragul casei tale și s-o abandonez.

– O să trimit vorbă la locuința din oraș a familiei Moisant, așa că ei vor putea veni de dimineață s-o ia. Asta, dacă v-a supraviețui. În caz contrar, reputația ta ar avea de suferit dacă se va afla că erai prin preajmă.

– Reputația mea. Cuvintele erau plate, iar privirea lui coborî amenințător spre curtea întunecată de dedesubt,

¹ Poartă largă pentru vehicule (în lb. fr., în orig.).

² Parter (în lb. fr., în orig.).

acolo unde o băncuță din fier forjat, din acelea care în mod normal sunt plasate în cimitir, se iveau de sub ramurile verzi-închise ale unui măslin drăgălaș. Parfumul dulceag al florilor mici și albe împropăta aerul nopții. Simțise același parfum și la Lisette Moisant atunci când o purtase în brațe, se gândi Caid. Păruse atât de fragilă, atât de neajutorată, sub influența drogului. Moartea ei era ceva de neconceput, dar la fel era și posibilitatea de-a o vedea reîntorcându-se în casa socrului ei.

– Mă refeream la reputația salonului tău de scrimă, zise Maurette, atrăgându-i iarăși atenția. Participarea a scăzut după duelul cu Eugene, după cum ai spus, și asta fiindcă bătrânul Moisant a declarat tuturor celor dispuși să asculte că l-ai ucis pe fiul său printr-o stratagemă nedemnă de un gentleman. Această întorsătură a lucrurilor ar pune cu greu capăt întregii afaceri.

Caid înțelegea destul de bine lucrul acesta. Doar faptul că ținea cont de durerea unui părinte îl împiedicase să-i ceară socoteală lui Moisant pentru acuzația adusă.

– Nu-mi pasă, dar vreau să aud chiar de pe buzele doamnei de ce a vrut să-și ia viața.

Maurette ridică un umăr plinuț.

– Măhnire în privința situației sale, disperare de a fi, ipotetic, singură pe lume. Lucrurile astea se întâmplă.

– Tu singură ai spus că Lisette Moisant nu avea prea multe motive să sufere după soțul ei, iar o femeie care-i poate ține piept tatălui lui Eugene nu pare a fi genul care înghite laudanum doar fiindcă se simte singură. În afară de asta...

– Pe lângă asta, glumi Maurette, înclinând capul, în timp ce șiragurile de perle de pe turban sclipeau în lumină, doamna e atrăgătoare și nedreptățită, iar tu tocmai ai salvat-o de la moarte, chiar în ultima clipă. Atât de galant, atât de romantic, nu-i așa? Aș fi vrut să fac uz de aceleași mijloace pentru a avea parte de favoarea ta.

Caid sesiză reproșul dincolo de umorul înțepător. Poate că Maurelle avea oarece gânduri cu privire la o relație cu el, dar avea și propria sa vanitate. Flirturile spirituale reprezentau sângele vieții ei, ea respingând cu rapiditate orice defect al unor secături de crai bătrâni asemenea lui pe care-i aduna în jurul ei. El îi luă mâna și îi atinse ușor cu buzele dosul degetelor.

– Ai deja devoțiunea mea completă, *chère*, după cum bine știi. De ce ai avea nevoie de mai mult?

– Lingușitorule, îl luă ea în răs, pe un ton ceva mai blând. Dacă nu te gândești la reputația ta, atunci gândește-te la a lui Lisette. Statutul ei social nu se va îmbunătăți dacă se va afla că ai cărat-o în brațe până aici și că după aceea ai rămas alături de ea.

Caid fu obligat să cedeze în fața acestui argument, cu toate că ezită.

– Trimiterea ei înapoi acasă ar putea avea consecințe și mai grave. Dacă Moisant e cauza a ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta?

– Mă îndoiesc că ar decădea atât de mult. La urma urmelor, e un domn. În afară de asta, să-și piardă buna reputație, să fie exclus din societate, ce ar putea fi mai rău? Și apoi, e posibil ca ea să moară.

Caid chiar nu putea privi lucrurile din perspectiva aceea, dar la urma urmei, ce știa el? Ca *maître d'armes*¹ care avea un atelier în Passage de la Bourse, acel drumul scurt pietonal care ducea către Canal Street și apoi către capătul de sus al Cartierului Francez, acolo unde Piața St. Louis și hotelul fuseseră distruse de incendiu luna trecută, el deținea un loc straniu în ierarhia francezilor din New Orleans. Fără a avea un trecut, un arbore genealogic și mijloace de care să poată

¹ Maestru în mânuirea armelor (în lb. fr., în orig.).

vorbi, se bucura totuși de prestigiu. Îl câștigase prin dibăcia de a mânuși sabia, dar și prin teama pe care o inspira datorită abilității de-a privi moartea în față, ca o regulă de bază. Bărbații îi făceau loc în pragul ușii; tinerii filfizoni care erau la primul lor sezon copiau felul său de a-și lega cravata sau culoarea vestei lui; bătrânii domni se luau la întrecere pentru onoarea de a-i plăti băuturile și mâncărurile, iar puștii îl urmăreau pe stradă. Era bine primit la petrecerile între bărbați, date de gentlemenii cu stare, și, de asemenea, în saloanele celor mai aventuroase doamne, asemenea lui Maurelle. Femeile îi zâmbeau din spatele evantaielor și uneori îi ofereu invitații voalate pentru vizite sub pavăza întunericului.

Nu era însă primit în casele în care locuiau tinere domnișoare și nici nu le era prezentat la Operă sau în timpul balurilor de caritate organizate pe timpul iernii. Nu se cădea. Nu era eligibil din cauza înaintașilor săi, cel mai important criteriu în orașul acela, dar, și mai important, din cauza profesiei sale. Un adevărat gentleman devenea avocat, medic, bancher, ori comis-voiajor, dar el nu făcea nimic care să-l facă să transpire. Cu siguranță nu-i învățase pe alții stresanta artă a mânuirii spadei pentru a-și câștiga existența.

Caid nu-și bătea capul, în majoritatea timpului, cu această poziție; nu era cu mult diferită față de cea cu care se confrunta în Irlanda sa natală, la urma urnelor. Totuși, existau perioade când asta îl rodea.

– Tot nu-mi place, zise el în cele din urmă.

– Atunci, ce-ți place? Unde s-ar mai putea duce? Vocea lui Maurelle avea o notă defensivă.

– De ce nu poate rămâne la tine câteva zile, doar până se va simți ceva mai bine?

– Nici nu te gândești la așa ceva, *cher*. Moisant o s-o caute. Oamenii o vor vedea aici și vor dori să afle de ce e cu mine

în loc să fie alături de el. Se vor face tot soiul de speculații. În afară de asta, e posibil ca doamna să nu-și dorească să stea aici.

– Și dacă vrea? Cum să explice împotrivirea de a pierde legătura cu femeia pe care o salvase, când nici el însuși nu pricepea?

– Trebuie să vedem ce are de spus Moisant în privința asta. Locul ei e în casa lui, la urma urmelor.

Maurelle avea dreptate, el o știa, și cu toate astea simțea o împotrivire puternică în sinea lui. Era ridicol. Nu avea nicio legătură cu Lisette Moisant. Era atrăgătoare, dar el nu fusese lovit de un *coup de foudre*¹. Nu prea era înclinat spre iubire, la urma urmelor. Dorință, da, dar nu dragostea aceea care îi transformă pe bărbații inteligenți în niște lunatici smintiți.

Dezamăgirea sa în privința unor sentimente atât de puternice începuse atunci când o văzuse pe mama lui născând câte un copil în fiecare an, cei mai mulți murind după ce învățaseră să meargă. Sentimentul fusese întărit atunci când fusese sedus la paisprezece ani de o cârciumăreasă care se tăvălise cu el de două ori în fân pentru distracție și de dragul plăcerii reciproce, cerându-i însă un șiling la cea de a treia întâlnire. Apoi, ultima lui idee despre romantism fusese denaturată o dată pentru totdeauna de către o baroneasă din Paris care răsese de înfocata lui infatuare de a o respinge în vreme ce se lungise alături de el în harababura așternuturilor de mătase.

Dragostea era o înșelătorie, un sentiment care prindea femei și bărbați în capcana relațiilor ce se încheiau cu o durere asemenea unei împunsături de cuțit și cu dezamăgire. Era un mit convenabil folosit de Biserică și de către notari pentru

¹ Dragoste la prima vedere (în lb. fr., în orig.).

a-i atrage pe oameni spre legături care aveau ca rezultat prea mulți copii ce plângeau înfometați, lipsiți de mâncare, bani sau afecțiune. El nu voia nimic din toate astea.

Totuși, el era nevoit să recunoască o legătură stranie cu Lisette Moisant, care-l reținea la fel de sigur precum cătușele care lăsaseră cicatrici la încheieturile și la gleznele sale. Nu putea s-o părăsească, nu, până ce nu se asigura că ea va trăi și va vedea zorii zilei. Nu, până ce nu o știa în siguranță.

– Fii rezonabil, *cher*, zise Maurelle pe un ton indiferent. Tu chiar nu ești răspunzător, crede-mă.

– Oricum, o să mai aștept puțin, dacă nu te superi. Pot să mă instalez în bibliotecă, dacă tu dorești să mergi la culcare.

– De acord, dacă ești pregătit să-ți asumi riscul.

– Riscul?

– Lui Moisant nu-i va face plăcere să afle cum a ajuns aici nora sa. Cu cât stai mai mult, cu atât e mai probabil ca povestea să ajungă la urechile sale. S-ar putea să se simtă obligat să te provoace la duel pentru că ai atins-o.

Caid simți o fierbințeală cuprinzându-i ceafa, în vreme ce își amintea cum gura lui atinsese în treacăt buzele reci ale lui Lisette. Degetele lui se strânseseră în pumni; ușor confuz, vorbi totuși cu convingere:

– Nu-i prea stă în fire.

Maurelle parcurse alături de el cei câțiva pași care mai rămăseseră până la bibliotecă. Acolo se întoarse și îl privi în față.

– De ce, *mon ami*¹? De ce te implici atât de mult? De ce ai adus-o aici pe Lisette Moisant în loc să te mărginești la a le comunica rudelor ei locul în care se află?

El îi oferă un surâs strâmb și în mod deliberat plin de șarm.

¹ Prieten drag (în lb. fr., în orig.).

– Te interesezi de intențiile mele?

– Ai vreuna? Ea îi cercetă chipul și ochii întunecați, serioși.

– Din cele la care te referi tu, nu. Cum pot avea, când abia o cunosc pe tânăra doamnă?

– Atunci, poate, de un alt fel? Dacă e așa, îți sugerez să faci o reevaluare. M-ar deranja să știu că locuința mea a fost folosită pentru a captura un pion într-unul din jocurile tale alunecoase.

Temperamentul aprins zvâcni înlăuntrul lui Caid. Când vorbi, tonul lui părea înțepător ca un ghimpe irlandez:

– Tu chiar crezi că am adus-o aici pe această biată tânără din răutate sau că aş folosi-o ca armă de răzbunare?

– Habar nu am. Dar bănuiesc că mulți se vor întreba dacă e așa sau nu, inclusiv domnul Moisant.

– Eu nu am nicio controversă cu el. Am primit satisfacția potrivită din partea fiului său, pentru ceea ce i-a făcut surorii mele. E suficient.

– Nu sunt convinsă că domnul Moisant va fi de acord. Te urăște mai mult decât crezi, iar povestea asta va ațâța flăcările. Lisette Moisant nu merită să devină parte a scandalului.

– Sper să am suficient respect ca să n-o implic.

– Și eu sper, dar domnul Moisant nu are prea multe asemenea remușcări. El se ceartă cu toată lumea. Și gândește-te la asta. Poate că Eugene a fost în ochii tăi un monstru, dar era fiul iubit și moștenitorul domnului Moisant. El l-a văzut ca pe un bărbat asemenea altora din oraș, nu mai rău ca alții în ceea ce privește obiceiurile sale și atracția către femei. Era ultimul descendent al familiei Moisant, una dintre speranțele tatălui său pentru nemurire, iar acum este mort. E puțin probabil ca Henri Moisant să nu răzbune moartea lui Eugene.

– Fiul lui a distrus-o pe Brona. Dacă Moisant nu era atât de mândru de arborele său genealogic, dacă ar fi fost de acord să accepte în familia sa o tânără irlandeză, nu ar fi fost nevoie de nicio răzbunare.

– Era un lucru imposibil și tu o știi. Pentru el, era o femeie fără înaintași, o simplă...

– O fiică de țăran, născută într-o casă situată lângă grajdul unei vaci, și care a avut ghinionul să-și caute un drum în cartierul sărac al emigranților pe care lumea îl numește „Canalul Irlandez“? o întrerupse el. Sau ai vrut să sugerezi că era o tărăfă, fiindcă trăia cu un bărbat care nu s-a însurat cu ea?

– N-aș spune niciodată asta, *cher*.

– Dar ai gândit-o. El privi o clipă în altă parte. Nu că ar avea importanță.

Maurette îi atinse ușor brațul. Vocea ei era umbră de tristețe.

– Ba contează, *cher*; în lumea asta mică și îngustă în care trăim. Contează, de asemenea, și pentru tine, cu toate că mai mult ca sigur o vei nega. Dacă Moisant va reuși vreodată să te rănească, atunci o va face folosind drept unealtă averea lui imensă și mândria ta atât de mare.

– Mândria mea, zise el cu emfază, nu depinde de locul în care m-am născut sau de felul în care trăiesc.

– Nu. Ea se naște acum din ceea ce ești, nu-i așa? Un *maître d'armes* capabil să te aperi împotriva oricui, înfruntându-i cu sabia pe dușmanii tăi și pe dușmanii celor pe care-i iubești. Dar dă la o parte sabia, Caid, și cine ești tu?

El ridică dintr-un umăr.

– Un bărbat ca oricare altul.

– Să-ți aduci aminte lucrul acesta, dacă va veni o vreme când vei fi prins neînarmat.

Maurelle se răsuci pe călcâie în vârtejul de mătase al caftanului ei, lăsându-l singur. Caid rămase locului, ascultând sunetul pașilor ei care se pierdea de-a lungul galeriei. Apoi pași în biblioteca pe ai cărei pereți se aflau rafturi din sticlă.

Soțul decedat al lui Maurelle era un soi de bibliofil, un bătrân nebun și subțire precum păianjenul, care ținea doar la acele volume vechi pe care le colecționa și la trabucurile sale Havana ce-i provocau o tușe constantă, sau cel puțin așa susținea el. Fantoma lui se afla aici, în încăperea asta micuță în care persista mirosul de cărți legate în piele și cel de tutun, cu toate că fusese îndepărtat din restul casei. Caid se duse la fereastră și ridică draperia de catifea pentru a se uita pe stradă. Un nou felinar cu gaz fusese instalat cu câteva clădiri mai încolo, însă nu și aici. Se putea zări foarte puțin în lumina difuză a unei lămpi cu ulei de balenă, situată într-un scuar de la colțul străzii. El lăsă draperia să cadă la locul ei, întorcându-se să se așeze pe un scaun. Se aplecă să ia un ziar, *L'Abeille*¹, tipărit pe o parte în limba franceză, iar pe cealaltă în limba engleză, cu numele tradus – *The Bee*, care zăcea pe o măsuță. Rămase cu el în mână, cu privirea pierdută în gol.

Era o noapte de iarnă ca asta, când Brona murise din pricina febrei și a pierderii de sânge într-o încercare ratată de a scăpa de un copil nedorit pe care-l purta în pântec. Ea purtase copilul lui Eugene Moisant, pe când era amanta lui, ținută ascunsă într-o căsuță de pe strada Rampart. Moisant recunoscuse copilul destul de repede, dar insistase ca ea să scape de el. După aceea, când ea s-a îmbolnăvit, el a aruncat-o pe Brona în stradă, azvârlind cu hainele după ea. Cel puțin, așa spusese vecinele ei, două fete elegante cu buze surâzătoare și priviri triste, care erau ele însele niște *placées*² a doi

¹ Albina (în lb. fr., în orig.).

² Țiitoare, dame de companie (în lb. fr., în orig.).

domni francezi, creoli. Brona murise deja de câteva luni atunci când el îi dăduse de urmă venind din Irlanda în New Orleans, descoperind apoi unde locuia și cu cine. Nu o văzuse niciodată ca tânără domnișoară, și-o amintea doar ca pe o copilă pistruiată căreia îi lipsea un dinte din față atunci când el fusese luat de soldații englezi.

Doamne, încă putea simți mirosul fumului de turbă, încă mai putea simți frigul irlandez care-i răcorea fața în timp ce sălta într-o căruță cu prizonieri. Mirosul era amestecat cu acela de paie și de stuf ars, în vreme ce ei dăduseră foc casei sale. Mama și sora lui rămăseseră în ploaie, înfășurate în șaluri, cu boccelele la picioare, și plângând. Asta fusese ultima dată când le văzuse pe amândouă. Pe el îl trimiseseră la matahalele sângeroase de englezi. Trădare, așa numiseră ei lupta pe care el o dusese împotriva asupririi prietenilor și a vecinilor lui și alungării lor de pe pământul pe care se născuseră. Ipocriți și puternici, ei i-au ținut prelegeri referitoare la gratitudinea și loialitatea pe care le datora Coroanei, de parcă ar fi trebuit să se arate recunoscător englezilor fiindcă îi luase tot ceea ce era mai important pentru el. Fiindcă nu mai era chiar un puști, ei au lăsat-o mai moale cu el, punându-l în final la un loc cu pușcărișii care erau transportați în Australia. Nu fusese vina lor că el nu pusese niciodată piciorul pe pământul Crucii Sudului. Fuseseră prinși de o furtună chiar la ieșirea din cornul Africii, care îi măturase pe deținuții de pe vapor.

Ar fi trebuit să moară, Caid o știa. Ar fi trebuit, dacă nu ar fi existat prietenia, de doar câteva săptămâni, cu un tip cu părul sur care era mai mult un animal decât un om. Pe nume Troll, el avea o înălțime de „șapte picioare“, un umăr cocoșat, o față schimonosită și trei degete lipsă la mâna dreaptă, precum și puterea a patru bărbați la un loc. Nu mai avusese niciodată un prieten, declarase Troll, mai ales unul care să

poată cânta precum Caid. Caid îi cântase noapte de noapte, alungând coșmarurile care îl bântuiau pe uriașul infirm, și-l făceau să-i fie frică să închidă ochii. Drept revanșă, Troll îl învățase cum să se lupte, și curat, dar și murdar, ferindu-l de sordida soartă a prizonierilor chipeși, dar incapabili, care erau ținuti în cușcă asemenea celor mai josnici oameni. Asta se întâmplase până ce Caid fusese în stare să se apere de unul singur. Uriașul fioros, dar cu o inimă blândă, împărțise cu el rația de mâncare și cei câțiva centimetri în plus de spațiu liber. În timpul furtunii de pe mare, el își folosisese puterea sălbatică pentru a rupe lanțurile care-i țineau pe toți sub deschizăturile din tavan. Erau niște creaturi numai piele și os, găște nemâncate care abia dacă aveau pene. Troll îl aruncase pe Caid în valurile răscolite de furtună, însă nu fusese în stare să sară și el.

Caid nu-și mai amintea nimic din orele care urmaseră, cum reușise, în final, să se cațere pe capacul deschizăturii care-l ținuse la suprafața apei, sau cât timp rămăsese în apă. Dar în momentul când fusese găsit de un comerciant francez, zăcea azvârlit pe țărnișă, gol-goluț și ars de soare precum un crevet fierț. Zăcuse zile întregi, delirând și cu febră mare. Când se trezise, descoperise că un maestru de scrimă care se imbarca pe un vapor plătitese pentru îngrijirile sale medicale, precum și biletul spre Franța. Singura cerere a spadasiului era aceea de a-și încrucișa *les epees*¹-urile pentru a mai ușura plictiseala lungii călătorii. Căpitanul de pe vaporul negustorului, un breton care nu-i iubea pe englezi și care nu prea era înclinat să le înapoieze un prizonier, îi găsisese un aranjament mai mult decât satisfăcător. Așa începuseră lecțiile de mânăuire a spadei. În timp ce își recupera puterile

¹ Spadele (în lb. fr., în orig.).

și făcea cunoștință cu tăișul lamei, Caid își recăpăta și respectul de sine sau măcar o parte din el. În clipa în care vaporul ancoră la Le Havre, iar el plecă la Paris pentru a deveni maestru într-o *salle d'assante*² a francezului, încetase să mai fie un puștan, un incapabil sau orice altceva.

În spatele lui se auzi sunetul făcut de cineva care-și dregea gâtul. Se întoarse, dând cu ochii de Solon, care aducea o tăviță pentru cafea pe care se afla o carafă cu coniac, cuibărită lângă serviciul de argint.

– M-am gândit că o gură din remediul pe care doctorul și l-a prescris pentru sine s-ar putea să fie bine-venită, domnule Caid, zise majordomul. Ochii lui erau înșelători, dar vocea conținea o undă de simpatie.

– Ești un om foarte înțelegător. Caid se ridică, privind cum bărbatul așază tava în fața sa.

– Doamna s-a dus la culcare. Să vă pregătesc una dintre camerele libere?

Cuvintele sunau firesc, cu toate că lui Caid i se păru că ghicește o notă de ezitare în spatele lor.

– Sunt recunoscător, dar nu. Nu voi rămâne atât de mult.

– Cum doriți, *monsieur*.

Majordomul se înclină și părăsi încăperea. Caid îl urmări plecând, apoi clătină din cap.

Nivelul coniacului scăzuse cu câțiva centimetri buni, iar ibricul de argint cu cafea era deja gol când sosi medicul, trei ore mai târziu.

– O, iată-vă, domnule O'Neill. Mi-au spus că s-ar putea să vă găsească aici. Am înțeles că vreți o informare în legătură cu starea doamnei?

– Dacă sunteți amabil, răspunse Caid politicoasă, ridicându-se în picioare.

² Sală de luptă (în lb. fr., în orig.).

– Pacienta a fost aproape de deces, dar acum se odihnește în liniște. A trebuit să-mi pun în joc toate abilitățile ca să...

– O să fie bine?

– În privința asta, nu pot fi sigur. Efectele expunerii la aerul vătămător al nopții... era aproape înghețată... pot duce foarte ușor la o inflamare a plămânilor. Oricum, e destul de puternică pentru constituția sa, așa că pot presupune...

– Da, da, îl întrerupsese el. E trează? A stat de vorbă cu dumneata?

– Da, desigur. E vioaie, mai mult decât aș fi crezut când am dat prima dată cu ochii de ea. M-am străduit să răspund întrebărilor ei, dar, pe naiba, nu am reușit s-o mulțumesc. Dorește să vorbească cu dumneata, din moment ce dumneata ai găsit-o. Eu nu v-aș sfătui s-o faceți, având în vedere circumstanțele, dar e mult prea insistentă.

Iisuse, omule, de ce nu ai spus asta imediat?

Caid îl părăsi pe medic, fără prea mult ceremonial, și o porni de-a lungul galeriei. Nu fu nevoit să caute drumul către dormitor, căci Solon era acolo, pregătit să-l îndrume. Intrând rapid în dormitor, unde în ultimele ore avusese loc o activitate intensă, el păși către pat.

Lisette Moisant stătea rezemată de pernele de satin, tivite pe margine cu dantelă fină, purtând o cămașă de noapte împrumutată de la gazda sa, mai puțin sobră decât cea pe care o purtase mai devreme. Fața ei era încă palidă, cu excepția celor două pete rozalii de pe pomeții obrazilor. Împreună cu culoarea vulcanică a șuvițelor ei constituiau unica pată de culoare. Buzele ei nu aveau pic de sânge, iar curba gâtului era albă și lipsită de apărare precum a unui copil.

În timp ce el se apropie, ea își trase pătura peste sâni cu un gest nervos.

– Ești cu adevărat tu, zise ea, cu vocea puțin răgușită, în timp ce îi studia chipul. M-am gândit că... așa e, mi-au spus că tu m-ai adus aici.

– Îmi pare rău că acest lucru a creat probleme, dar părea să fie singurul care putea fi făcut. Ochiul ei erau cenușii, precum cerul irlandez în vremea iernii, se gândi Caid, și blânzi ca o ploaie irlandeză. El nu fusese prea sigur de asta înainte.

Genele ei coborâră, fie pentru a-i ascunde expresia de pe chip, fie fiindcă era stânjenită de cercetarea lui atentă.

– Îmi dau seama că nu prea ai avut de ales. A fost... foarte amabil din partea doamnei să mă primească, mai ales așa, pe nepregătite. Sunt nespuse de recunoscătoare.

– Nu și-a făcut griji, sunt convins.

– Iar dumneata, domnule O'Neill, dacă nu ai fi avut ocazia să treci...

Caid scutură din cap.

– Nu te mai gândi la asta.

– Dar trebuie. O să-ți rămân îndatorată pe vecie, *monsieur*.

– A fost o onoare să-ți stau la dispoziție. Dacă mai pot face și altceva, orice ai avea nevoie, trebuie doar să-mi poruncești.

Ea îi aruncă o privire care avea o urmă de îngrijorare, poate chiar de teamă, în ciuda curajului ei. În spatele acesteia, se ascundea o evaluare.

– Este foarte amabil din partea dumitale. Mă întreb dacă este adevărat.

– Fiecare cuvânt, îți promit. Asta înseamnă că ai nevoie de ceva?

– Exact.

– Da?

Simți o stânjeneală ciudată înăuntrul lui. Părul de pe ceafă păru să se ridice, ca la apropierea unui pericol. El privi,

cu o senzație de prăbușire în pântece, cum ea își umezește buzele cu vârful limbii rozalii.

– Nu ar trebui să te oblig, serios, nu ar trebui. Problema e oarecum... delicată.

– Vrei să trimit după doamna Herriot? întrebă el. Poate că e un subiect pe care te-ai simți mult mai în largul dumitale să-l discuți cu o doamnă.

– Nu, nu, zise ea în grabă, privind în jos, spre brațele pe care le încrucisase peste piept. Nu e deloc vorba despre așa ceva. Numai că nu știu cum stau lucrurile între voi doi, și nu aș dori să intervin în niciun fel.

Se gândea că ei ar putea fi iubiți, el și Maurelle. Asta se datora probabil prezenței lui la o oră așa târzie în casa ei din oraș. Caid aproape că surâse, dar își controlă impulsul în timp ce urmărea încruntarea sprâncenelor negre ale lui Lisette Moisant.

– Te asigur că nu există nicio complicație. Te rog, spune-mi fără rețineri.

– Foarte bine.

Ea trase aer în piept, înălțându-și sânii sub cămașa de noapte grea din satin. Roși puternic în vreme ce îi întâlnea privirea, a ei evidențiind un scop clar și hotărât.

– Dumneata ești un om care nu poate fi intimidat de tatăl decedatului meu soț... într-adevăr, unul care-l poate înfricoșa. Vocea ei tremură doar puțin. Ești, de asemenea, din nefericire, unul dintre puținii oameni care pot înțelege... nemaipomenita lipsă de atenție acordată femeilor de către bărbații acestei familii, mai ales celor care nu-ți mai sunt de folos. Din cauza acestor lucruri, aș dori să te rog... să-ți adresez cea mai serioasă rugămintă....

– Care anume, *madame*? Rostește-o pur și simplu.

– Îți solicit protecția.

Protecția mea?

Vocea lui Caid nu avea nicio inflexiune. Lisette abia dacă putu să-l învinovățească. Ideea de a apela la protecția maestrului de scrimă irlandez îi tăiasе răsuflarea atunci când se gândise pentru prima dată la ea. Asta se întâmplase acum câteva zile, când ascultase enunțul socrului ei în legătură cu aparenta invincibilitate a acestui bărbat. De atunci, se obișnuise cu ea.

– Dacă ești de acord, zise ea politicoș, în vreme ce pulsul îi bubuia atât de tare, încât i se făcu puțin rău.

– La ce te referi mai precis?

– La nimic care să fie deosebit de greu de îndeplinit. M-am gândit pur și simplu că... o să am nevoie ca dumneata să-mi găsești o locuință.

– Doar nu sugerezi că ar trebui să locuiești sub acoperișul meu!

– Nicidecum, *monsieur!* Roșeața îi încălzi obrajii. În același timp ea observă că franceza domnului, deși era încărcată de ironie, avea un ușor ritm cadentat și muzical care-i trăda originile.

– Exact, aprobă el pe un ton sobru. Ceva mult mai respectabil, îmi imaginez. Și mai spațios.

– Ești mai mult decât capabil să găsești așa ceva, cred. De fapt, el părea capabil de orice, văzut de aproape. Era mai înalt și mai masiv decât se așteptase. Prezența lui era mult mai impunătoare. Pielea lui nu avea nuanța aceea măslinie a majorității cunoștințelor ei, ci mai degrabă acel bronz sănătos care nu ținea cont de convențiile care precizau că niciun bărbat nu trebuia să pară că a muncit sub soarele arzător.

Nasul lui era drept, clasic, maxilarul pătrat, iar gura bine conturată, cu linii curbate la colțuri, ca de un amuzament trecător. Sprâncenele dese și drepte și genele întunecate mărgineau ochii care, în lumina tremurătoare a candelabrului ornat, aflat pe noptieră, păreau să aibă albastrul mării și cel netulburat al Golfului Mexic. În adâncul lor zăcea o inteligență pătrunzătoare care amenința să treacă dincolo de stratagema ei disperată, la fel de ușor precum îi zdruncinase stăpânirea de sine.

Bărbatul acesta, spadasiul acesta o sărutase. Își apăsase buzele puternice peste ale ei, într-un gest scurt și romantic care o reanimase în ciuda tuturor lucrurilor. Simpla amintire a sărutului o făcuse să se înfioare, o senzație care se strecurase prin trupul ei asemenea unui val puternic. O făcuse să creadă că el nu era un om lipsit de sentimente, ceea ce-i dădea speranță.

– Și după ce vei fi găzduită?

– Mi-ar plăcea... să depind de dumneata în așa fel încât nimeni să nu-mi poată face vreun rău.

– Atunci ai vrea protecție.

– Într-un fel, admise ea, în vreme ce încerca cu disperare să nu pară o cerere neobișnuită.

– Cum rămâne cu reputația dumitale? întrebă el. Mi s-a amintit de curând că aceasta ar fi în pericol în compania mea.

– Nimeni nu ar trebui să știe de această colaborare, în afara cazului în care ar avea loc o amenințare. Cu siguranță, eu nu m-aș aștepta ca dumneata să te lauzi cu faptul că mă servești.

– Cu alte cuvinte, i-o trânti el, nu ai lăsa să se știe că ești însoțită.

Obrajii ei se infierbântară și mai mult.

– Nu vreau să te insult, dar mă gândeam la binele dumitale. În fine, și la conveniențe, bineînțeles.

– Desigur.

Buzele lui se strâmbară câteva clipe, înainte ca el să continue.

– Ai o casă cât se poate de potrivită alături de familia soțului dumitale. Ce te face să apelezi la o asemenea măsură?

– Multe lucruri, dar niciunul nu e problema dumitale, domnule O'Neill.

– Te aștepti ca eu să-ți asigur paza fără a ști care e pericolul care te paște?

– Nu sunt convinsă că acest pericol va mai exista odată ce voi fi o femeie independentă, declară ea, înălțându-se ceva mai mult în pat, în vreme ce teama că el avea de gând s-o refuze o făcu să se enerveze ușor. Nu mai sunt o *jeune fille*¹ și am mijloace cât se poate de consistente pentru a-mi cumpăra propria mea locuință. De ce să nu o copiez pe doamna Herriot și să devin independentă?

– Doamna Herriot e cu cel puțin zece ani mai în vârstă și mult mai înțeleaptă în privința lumii înconjurătoare. A beneficiat, de asemenea, de compania unei verișoare mai vârstnice care i-a împrumutat din respectabilitate până când a murit, în iarna precedentă.

– O însoțitoare nu este același lucru cu o guvernantă, zise ea aspru. Cât despre restul, voi îmbătrâni, învățând să fiu înțeleaptă.

– Probabil, nu înainte de a comite câteva gafe care te vor pune în umbră.

– Ce lucruri neplăcute spui! Nu sunt chiar atât de nepăsătoare.

– Doar nu te aștepti să cred lucrul acesta când te pregătești să ceri protecție din partea bărbaților.

¹ Tânără fată (în lb. fr., în orig.).

– Am cerut-o unui singur bărbat, și acesta a fost ales cu deosebită grijă. Ea se aplecă puțin mai în față, astfel că cearșaful îi alunecă în dreptul taliei.

Chipul lui pâli.

– Și eu sunt bărbatul acela?

– Erai, înainte să te arăți atât de nerecunoscător.

El se întoarse cu spatele la ea. Lisette se holbă la spatele lui, la lățimea umerilor care evidențiau talia subțire; la părul negru, tăiat mult mai scurt decât era la modă, ondulându-se deasupra gulerului pelerinei; la lungimea picioarelor lui care erau scoase în evidență de pantalonii prinși în cizmele lăcuite, înalte până la genunchi. O conștientizare de esență pur feminină se răspândi înăuntrul ei, iar ea își dădu seama pe neașteptate cât de singuri erau în casa aceea adormită și cât de puțin îl cunoștea pe acest bărbat, cu excepția reputației lui. Palmele ei se umeziră, iar ea le șterse de așternutul care aterizase în poala ei.

– E imposibil, zise Caid O'Neill peste umăr. Cu siguranță, îți dai seama de acest lucru.

– Deloc. Mă aflu în această situație din pricina dumitale. Îmi ești dator să o remediezi.

– Dator? Întrebă el cu o blândețe nesigură, întorcându-se iar cu fața spre ea. Acum chiar că trebuie să-mi explici lucrul acesta.

O forță masculină și nu lipsită de un anumit pericol păru să-și ia zborul dinspre el, atingând-o, înconjurând-o. Inima ei își înteeți bătăile frenetice.

– Vreau să spun că tu l-ai îndepărtat pe soțul meu.

– Îndepărtat? Un ciudat mod de a vedea lucrurile.

– Ai fi preferat să spun că l-ai omorât? În vreme ce ochii spadasinului se îngustară, ea continuă în grabă: Nu, te rog. Îmi dau seama că duelul dintre voi a fost cât se poate de

corect, că puteai muri și tu. Totuși, eu am rămas la mila socrului meu din pricina morții lui Eugene, iar tu ești răspunzător pentru asta.

– Foarte bine, recunosc. Dar despre ce e vorba?

Ea privi din nou în altă parte.

– Ezit s-o spun. Sună atât de...

– Atât de...? Neînsemnat?

– Nebunesc. O să sune nebunesc. Nimeni nu va crede.

– Pune-mă la încercare, îi recomandă el.

Ea își mușcă buza inferioară în vreme ce el o privea țintă. La nivelul ochilor, pe perete, se afla un crucifix din fildeș, cioplit cu mult realism. Privirea ei alunecă dincolo de el, trecând peste o măsuță de toaletă rotundă, un paravan din bambus, un dulap încăpător marca Mallard cu uși din plăci de lemn sculptat. Nimic nu-i oferea inspirație pentru eschivarea următoare.

– Mă gândesc..., sunt aproape sigură că socrul meu încearcă să mă transforme într-o nebună, ba chiar să mă facă să mor. Sau își dorește ca oamenii să creadă că sunt în declin, și, ca urmare, incapabilă să mă ocup de problemele de ordin financiar.

El nu replică nimic. Pe cât putea îndrăzni, ea aruncă o privire spre chipul lui. El o privea încruntat, cu sprâncenele unite.

– Ți-am spus că e incredibil, zise ea, cu vocea puțin sugrumată.

– Care e motivul pentru care faci o asemenea acuzație?

– Mi se adresează precum unei persoane bolnave și insistă să bea amestecuri despre care cred că sunt îndoite cu băuturi alcoolice și cu poțiuni sedative. În câteva rânduri, când el avea oaspeți, am fost încuiată în camera mea, pentru a nu-mi face apariția în salon. Mai târziu, servitorii mi-au comunicat că el și-a cerut scuze în numele meu, spunând că

sunt indispusă din pricina unei suferințe nervoase. Nu eram, vă asigur! Nu sunt, nu am fost niciodată cuprinsă de o criză de nervi.

– Episodul din această noapte... sau din noaptea trecută acum, din moment ce e aproape dimineață –, acea veghe a duminică la cimitir nu era o încercare de a te alătura dispărutului tău soț.

– Nu. Ea se scutură numai gândindu-se la asta.

– Cum ai ajuns în cimitir?

– Nu am idee, nici nu aș fi știut dacă nu aș fi auzit-o pe doamna Herriot spunându-i lucrul acesta doctorului Labatut.

– Nu ai băut laudanum pe post de paliativ.

– În niciun caz.

– Ești sigură?

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Bineînțeles că sunt sigură. Nu am niciun fel de dorință de a muri.

– Ce ai băut la cină? Vin, cafea?

– Desigur. Nu așa face toată lumea?

– Niciuna dintre ele nu avea un gust ciudat?

– Nu, din câte mi-am dat eu seama, dar, la urma urmei, toate aveau gustul acelor elixire care au fost amestecate în băuturi în ultimele săptămâni.

– Da, cugetă el. Îmi dau seama cum trebuie să fi fost.

– Deci, mă crezi? Abia dacă îndrăznise să pună întrebarea.

El nu răspunse, ci o privi, pur și simplu, cu o intensitate plină de neliniște, cercetându-i chipul, umerii și apoi curba sânilor. Privind în jos, ea observă că satinul cămășii de noapte pe care o împrumutase se lipea de ea, scoțându-i în evidență, cu o fidelitate extremă, curbele feminității, și chiar și acele mici protuberanțe ale sfârcurilor. Multă lume o considera ca fiind mică de statură, poate fiindcă avea oase delicate. Știa

foarte bine că avea o înălțime mijlocie și că sânii ei nu erau atât de rotunzi precum cerea moda, ci potriviți. Trăgând așternutul mai sus, se acoperi din nou cu faldurile lui. Când se uită în sus, privirea maestrului spadasin era ațintită pe perete, deasupra patului.

– Asta nu explică cum ai ajuns să zaci pe mormântul soțului tău, zise el cu o dezaprobare înverșunată.

– Nu era din pricina melancoliei. Asta e tot ce-ți pot spune.

– Îți dai seama că ai fi putut muri din cauza unei inflamații a plămânilor, dacă nu din pricina supradozei, în cazul în care nu apăream eu?

– Deci trebuie să-ți fii recunoscătoare pentru că m-ai salvat, în vreme ce orice datorie pe care ai fi putut s-o ai a fost anulată?

Îl privi furioasă, din moment ce era un punct de vedere valabil, oricât de puțin ar fi fost ea dispusă să admită.

– Vreau să spun că există și lucruri mai rele decât acela de a deveni nebună.

– Da, zise ea, nefericită, mutându-și din nou privirea către crucifix. De exemplu, să fii dusă într-un cimitir pentru a aștepta să se întâmple cu mine absolut orice.

– Dusă. Vocea lui era încordată.

– Din moment ce nu aveam niciun motiv să mă aflu acolo, bănuiesc că domnul Moisant a aranjat lucrurile în felul acesta.

Între ei se lăsă o tăcere lungă. Lisette abia dacă îndrăznea să respire, așteptând răspunsul maestrului spadasin. De undeva din apropierea casei se auzi dangățul unui ceas care anunța ora patru a dimineții. Păsările începuseră să ciripească în curtea de dincolo de ușa franțuzească a dormitorului, și în apropiere un cocoș începu să cânte. Ce liniștitor suna, cu toate că, în încăperea aceea, între ei doi nu exista nimic asemănător.

Caid O'Neill se întoarce cu spatele la ea, trecându-și mâna prin păr.

– Trebuie că știi cât de nepotrivit sunt pentru poziția pe care ai sugerat-o.

– Adică din punct de vedere social, îmi imaginez. În momentul acesta, nu asta e cea mai mare preocupare a mea, din moment ce nu solicit o escortă. Doliul a exclus orice altceva în afara distracțiilor simple.

– Perioada de doliu nu va fi veșnică.

Impulsul de a-i declara că n-o prea încerca acel sentiment era foarte puternic. Totuși, ce nefiresc ar fi putut părea dacă ea ar fi insistat că nu suferea după soțul ei. Cea mai săcâitoare teamă a sa era aceea că el ar putea să considere asta ca o lipsă de respect. Caid O'Neill părea a fi mai dur decât fusese vreodată decedatul său soț sau tatăl lui, ca și cum ar fi adus în discuția dintre ei concentrarea din timpul duelului. Problema era că ea lua cunoștință de el ca de o prezență masculină, virilă și impunătoare. Era ceva mai adânc, se gândi ea, dincolo de înățimea și forța lui vădit superioare. Ceva primitiv și totuși controlabil venea către ea dinăuntru ființei lui, dându-i de înțeles că o vedea ca pe o femeie atrăgătoare. Un fior slab o străbătu, dar se strădui să-l ignore.

– Aranjamentul nu va fi pentru o perioadă mai lungă, zise ea în cele din urmă, doar până în momentul când voi fi privită ca o persoană în toate facultățile sale mintale și neamenințată de pericolul unei decăderi maladive.

– Asta ar putea dura luni de zile.

– Mai degrabă săptămâni, îl corectă ea cu un optimism vizibil.

– Nu îți vei face griji să locuiești singură?

– Dimpotrivă. Mi-aș dori asta mai mult decât orice. Nu îți poți închipui...

– Ce? Care e lucrul acela pe care nu-l știi? Ce dorești de fapt?

Să îndrăznească să fie sinceră? Putea acest maestru al spadei să înțeleagă nevoia aproape disperată din sufletul ei? Iăcu o vreme, năpădită de îndoială, apoi vorbi precipitat:

– Să fiu liberă, mi-aș dori să fiu liberă.

– Liberă? El se întoarse din nou cu față spre ea, încruntându-se.

– Libertatea de-a face ce doresc fără a-mi explica intențiile sau de-a merge acolo unde am chef fără a informa pe nimeni despre destinația respectivă. Vreau să fiu singură, absolut singură. Niciodată nu am fost, să știi. Am fost întotdeauna însoțită de guvernanta mea, de mama mea și apoi, mai târziu, de servitoarea mea, ori de soțul meu. Chiar și atunci când am fost închisă în dormitorul meu nu am fost singură, din moment ce alături de mine rămânea o servitoare.

– Ceea ce-ți dorești e imposibil, zise el încet. La bine sau la rău, femeile cer adăpost în lumea asta în care trăim.

Ea îl privi atent, întâlnindu-i privirea calmă și albastră cu tot curajul de care se simțea în stare. Se gândi că în acele profunzimi zăcea o compasiune rătăcitoare, ceva ce mai observase o singură dată, atunci când trecuseră unul pe lângă altul pe stradă.

– Una e să ți se ofere adăpost și cu totul altceva să se facă presiuni asupra ta. De aceea apelez la dumneata.

– Cea mai mare siguranță, știi asta, ți-o poate oferi doar un alt soț. Nimic altceva nu ar putea pune capăt definitiv pretențiilor lui Moisant. El își rezemă umerii de tocul ferestrei din spatele său și, încrucișându-și brațele la piept, așteptă răspunsul ei.

– Nu-mi doresc un înlocuitor pentru Eugene. De fapt, un soț e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

– Probabil, deocamdată.

– Niciodată.

– Ești tânără și mult prea atrăgătoare pentru a rămâne singură, zise el, ridicând din umeri în semn de respingere a acestei teorii.

El o considera atrăgătoare. Era ciudat de satisfăcător.

– Orice plan de felul acesta aparține viitorului, unui viitor foarte îndepărtat.

– Bineînțeles, înțeleg.

Ea se îndoia, dar dacă gândul la ea ca la o persoană devotată memoriei lui Eugene îl făcea să se interpună între ea și socrul ei, atunci trebuia să-și joace cu ardoare rolul.

– Cât despre închirierea unei case...

– Mai târziu, o întrerupse el, te-am ținut suficient de vorbă. Pentru moment, ești foarte bine cazată în acest loc. Dă-mi voie să mă gândesc care e procedura cea mai bună, și apoi vom discuta mai pe larg.

Era o sugestie rezonabilă; cu toate astea, se enervă la auzul ei. Voia ca totul să fie stabilit acum, voia să facă în așa fel ca evadarea ei să pară reală. Îi venea greu să creadă că era la adăpost, că se afla departe de casa din oraș a lui Moisant și de stăpânul acesteia, și că putea rămâne astfel.

– Oh, dar cu siguranță...

– Trebuie să te odihnești, zise el, plecând de lângă fereastră și îndreptându-se către ușă. Se mișca cu grația rezultată din nenumăratele ore de scrimă. Voi fi pe aproape, îți promit.

Și cu asta, ea trebuia să fie satisfăcută. Ușa se închise în urma lui.

Era cât se poate de ciudat, dar ea se simți brusc extenuată, ca și cum forța și țelul ei ar fi fost susținute doar de prezența aceluia *maitre d'armes* irlandez, iar plecarea lui le-ar fi luat cu ea. Oricum, ea lămurise prima povară din planul ei încropit în mare grabă. Mai erau și altele, dar vor trebui să aștepte decizia maestrului spadasin.

Înăbușindu-și cu o mână un căscat, ea clătină scurt din cap. Trecuse ceva vreme de când nu mai avusese parte de un somn profund, în toată puterea cuvântului; abia dacă îndrăznise să închidă ochii de la moartea lui Eugene. Chiar și atunci când nu era încuiată în camera ei, ea baricada ușa. O dată sau de două ori, ivărul se zgâlțâise, ca și cum cineva încerca să pătrundă înăuntru în miez de noapte. Cine să fi fost în afara domnului Moisant?

Amintirea o făcu să se cutremure. Cel puțin aici nu va avea parte de asemenea vizite. Doctorul spusese, de asemenea, că efectele laudanumului puteau să mai persiste o vreme. Își lăsă ochii să se închidă, gândindu-se că ar putea să moșăie puțin până la ivirea zorilor. Nu voia să abuzeze mai mult de ospitalitatea doamnei Herriot.

Ceva mai târziu, ea se trezi din ceața paralizantă a unei stări ce semăna cu inconștiența. I se părea că aude ecoul unor voci, în parte în visele sale și în parte înăuntrul casei. Una dintre ele, masculină și plină de furie, îi trimise un junghi de durere prin cap, trezind-o cât ai clipi.

Henri Moisant dădu buzna în încăpere cu forța unui uragan, răsufând greu din cauza urcușului grăbit dinspre intrarea care dădea în curte, având încă pălăria pe bastonul argintiu din abanos în mână, ca și cum nu mai pierduse vremea să i le înmâneze majordomului. Îmbrăcat în negru din creștet până-n tălpi, cu o haină de lână cu un guler de catifea care se asorta cu vesta și cu obiectele atârnate de lanțul ceasului: o scăfărlie cu falca lăsată și o mică urnă funerară. Trăsăturile îi erau ascunse de o mustață și de un barbișon la fel de argintii ca și părul. Chipeș într-o manieră delicată, era un bărbat care îmbătrânise frumos și era conștient de lucrul acesta.

Lisette se ridică în capul oaselor, în vreme ce spaima i se scurgea în vene precum o otravă. Buzele subțiri ale lui

Moisant alcătuiău un surăs, însă era doar ceva de suprafață, de ochii doamnei Herriot care îl însoțea. Furia străluci în privirea lui, înnegrindu-i pielea de pe gât; Lisette observase aceste semnale suficient de des pentru a le recunoaște.

– Ce nebunie e asta, *chère*? întrebă el poruncitor, pornind cu pași mari spre ea. Abia dacă am dat crezare mesajului pe care mi l-a trimis gazda ta. În ultima vreme, ai fost tulburată, știu, dar comportamentul acesta întrece orice închipuire.

– E un mare mister, răspunse ea, cu o voce neutră. Poate că tu vei aduce lumină în problema respectivă.

– Eu, când abia dacă am discutat cu tine în ultimele zile? Slujnica ta a spus că ai trimis-o să-ți prepare o fiertură pentru dureri de cap imediat ce ți-a pregătit patul pentru culcare în seara trecută, apoi, când s-a întors, a găsit ușa blocată. Se pare că ea a fost ultima care te-a văzut.

Tonul lui, atât de rezonabil și totuși atât de sugestiv, o dezarmă pe Lisette.

– Curând după aceea, ea a pregătit fiertura pe care tu ai cerut-o, ca de obicei, iar eu am băut-o. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am întins în pat să mă culc.

Henri Moisant își vâri bastonul sub brațul stâng și se apropie să o bată pe mână. Strânsoarea lui era suficient de puternică pentru a-i sfărâma oasele, cu toate că unui observator i s-ar fi putut părea una destul de confortabilă.

– O halucinație de coșmar, *chère*. Așa trebuie să fie, fiindcă eu refuz să cred că ai fi în stare să acuzi pe cineva care îți vrea din toată inima doar binele, din moment ce ai devenit soția fiului meu. Poate că ai procedat ca somnambului sau poate că simțurile tale au fost tulburate din pricina durerii. O dovadă de iubire, faptul că îți dorești să i te alături lui Eugene. Sunt de-a dreptul copleșit.

Lisette aruncă o privire spre gazda sa, care ajunsese chiar lângă cotul lui Moisant.

– Nu, nu a fost așa...

– Ba așa a fost, desigur, zise el pe tonul liniștitor care este folosit în fața unui copilăș rebel. Nu mai discutăm pe tema asta. Haide, am adus trăsura și niște pături pentru a te înveli bine de tot. Te luăm acasă, acolo te vom putea răsfăța, dând totul uitării.

– Eu nu doresc să uit, *monsieur!* Ba chiar mă consider de-a dreptul incapabilă să fac așa ceva. Aproape că am murit din pricina îngrijirii dumentale și nu am de gând să repet experiența.

– S-o repeți? Nu cred, dar asta depinde în totalitate de tine, *ma chère*. Ești în mod firesc stăpână pe soarta ta, ca și pe emoțiile fragile pe care le trăiești.

Ea sesiză referirea voalată la starea ei presupus instabilă, ca și privirea pe care el o schimbă cu doamna Herriot, dar se decise să le ignore pe amândouă.

– Vă mulțumesc pentru afirmația dumneavoastră atât de clară, *monsieur*. Dacă tot sunt propria mea stăpână, atunci trebuie să vă spun că m-am hotărât să rămân aici până voi fi capabilă să-mi procur o altă locuință. Se întoarse către Maurelle Herriot. Asta dacă, desigur, veți fi atât de amabilă să fiți de acord, *madame*.

– Desigur, sunteți bine-venită, răspunse doamna, cu o expresie preocupată în privirile întunecate.

-- Prostii, o întrerupse domnul Moisant, strângând între timp mâna lui Lisette, ca și cum ar fi vrut să o tragă jos din pat. Locul tău e în propria ta casă, unde vei fi îngrijită.

Lisette se trase din strânsoarea lui stânjenitoare, încercând să-și elibereze mâna.

– Nu mă pot simți în largul meu acolo și, mai mult, prefer siguranța unei locuințe proprii.

-- Ce lucru ciudat spui! Nervii tăi au fost într-adevăr zdruncinați de povestea asta. Ce va crede doamna Herriot despre asemenea vorbe necugetate?

El surăse către respectiva doamnă, scuturând trist din cap, cu toate că degetele lui se înfipseră în carnea lui Lisette. Văzând că gazda sa îi întoarce surâsul, ea se simți atinsă de disperare. Urmărind cu privirea ochii căprui și mari ai lui Maurelle, ea zise pe un ton implorator:

– Trebuie să mă credeți că nu greșesc, *madame*. Chiar am nevoie de un adăpost.

– E foarte trist, nu-i așa? Socrul ei ridică din umeri într-un gest elaborat. Dragostea pentru fiul meu a dus la așa ceva, ceea ce-ți frânge inima de milă. Dar nu voi permite ca altcineva să-și asume povara de a-i purta de grijă nuronii mele. Nu, ea e responsabilitatea mea, pentru că ne unește aceeași durere.

– Nu trebuie să-i dați crezare, zise Lisette cu o undă de disperare.

Stăpâna casei părea că are îndoieli.

– Dar, *chère*, pari cam agitată, dacă pot spune așa.

– Așa ați fi și dumneavoastră dacă o persoană ar vrea să vă ia cu ea în ciuda propriei dumneavoastră voințe.

– Ajunge, declară Moisant, aplecându-se să o tragă spre pieptul lui și dând să o ridice. Vom pleca înainte să devii atât de isterică, încât să pretinzi că te-am otrăvit.

Lisette se smulse de lângă el, reușind să scape din strânsoarea lui. Se agăță de capătul patului, în vreme ce el o prinse iarăși.

– Dar ați făcut-o! Nu voi merge cu dumneavoastră.

– Într-adevăr, nu o va face. Va trebui să-mi faceți pe plac, *monsieur*, și să-i dați drumul.

Zăngănitul ușor al oțelului punctă cererea. Caid O'Neill păși în încăpere. În felul lui de a se purta nu exista o amenințare evidentă, însă chiar aerul care-l înconjură, fășăitul veșmântului care se atingea de alt veșmânt, în vreme ce el se mișca, păreau să șoptească despre o moarte ușoară și rapidă.

Lisette simți cum inima îi tresaltă. Caid Roe O'Neill venise la ea atunci când avea nevoie. Intenționa să o protejeze, să se interpună între ea și rău, așa cum nu mai făcuse nimeni de la moartea mamei ei. Asta însemna că ea avea un protector și, de asemenea, că era liberă. Nimic din ceea ce trăise nu fusese atât de minunat și de mulțumitor.

– Tu! Chipul lui Moisant exprima o mirare încremenită.

– Exact cum spuneți, recunosc Caid, apropiindu-se de pat.

Moisant o eliberă pe Lisette. Smulgându-și bastonul de abanos de sub braț, îl ținu ca pe o armă, repezindu-l spre bărbatul care-i ucisese fiul.

– Ce cauți aici? Nu, nu-mi spune. Trebuia să îmi dau seama că ai un amestec în povestea asta.

– Domnule Moisant, zise gazda lor, retrăgându-se cu o furie înfrigurată. Domnul O'Neill se află aici doar pentru că el a fost persoana care a descoperit-o pe nora dumneavoastră.

– Ce convenabil.

– Mai degrabă o întâmplare, zise Caid, dar nu una lipsită de merite.

– Trebuie că mă consideri un tâmpit. Moisant mișcă bastonul în fața lui Caid. Trebuie să vă mulțumesc pentru starea în care se află nora mea, știu asta. Totul pentru a vă răzbuna pe toți aceia care-mi poartă numele.

– Vă înșelați, după cum se vede, cu toate că sunt fericit să-i fiu de folos doamnei.

– Pun pariu că da, și pun pariu că știu cum îi vei fi de folos!

Lisette se ridică mai bine în pat, în vreme ce inima îi bubuia lipindu-i-se de coaste, iar roșeața fierbinte își făcea drum până la linia părului. Sugestia domnului Moisant era o infamie nefondată, cu siguranță. Și chiar dacă nu ar fi fost,

nu în întregime, satisfacția deosebită a declarației făcute de maestrul spadasin rămânea. El era fericit să o servească. Asta părea promițător.

– V-ați uitat pe dumneavoastră înșivă, *monsieur*, îi reproșă aspru Caid.

– Și ce vei face? O să mă provocî la duel ca să mă poți măcelări și pe mine? Moisant slobozi un hohot de rîs amar. O să stârnești o adevărată antipatie. Nimeni nu va crede altceva în afară de faptul că e vorba de o răzbunare mârșavă.

– Nu am niciun diferend cu dumneavoastră, *monsieur*, veni totuși replica lui Caid.

– Ei bine, eu am unul cu tine! Apăsând pe cuvinte, Moisant se întinse către Caid, ridicând din nou bastonul ca și cum ar fi intenționat să-l izbească.

Caid se feri din calea loviturii, apoi ridică o mână apucând mânerul bastonului. Moisant bodogăni și își mișcă brațul drept în sus și în jos, printr-o smucitură. Bastonul se desfăcu, în vreme ce metalul scârțâi deasupra lemnului, lăsându-l pe Caid cu mânerul gol în mână, în timp ce lama lustruită din oțel a unei săbii alunecă liberă, ivindu-se în mâna lui Moisant.

– Păzea!

Cu toate că ea însăși rostise disperatul avertisment, Lisette observă că acesta era inutil. Caid aruncă în aer mânerul bastonului, apucându-l apoi de partea mai lată și aruncându-l către brațul îndoit al spadasinului. O străbătu un fior straniu despre care nu ar fi putut spune dacă era cauzat de încântare sau de groază.

– *Messieurs*, strigă Maurelle Herriot. Nu puteți face așa ceva, nu în casa mea.

Râsul mârâit al lui Moisant fu singurul indiciu că o auzise. O secundă mai târziu, se lansă în atac.

Caid pară lovitură lamei strălucitoare cu un pocnet ascuțit și o scrijelitură, apoi se dădu înapoi precum un steag umflat pe un vânt puternic. Moisant îl urmă, împungând, lovind la întâmplare. Maurelle se dădu când într-o parte, când în alta, ca și cum ar fi vrut să se ferească din calea celor doi bărbați, strecurându-se în cele din urmă sub pat, de unde începu să-i strige pe majordomul său, Solon, pe paznici, pe oricine ar fi putut opri această înfruntare nedorită. Lisette se aplecă ceva mai în față, cu ochii scânteind și cu respirația tăiată, ca și cum ar fi vrut să urmărească înfruntarea.

Dormitorul micuț îi oferea lui Caid prea puțin spațiu de manevră, observă ea, dar cu toate astea el poseda acele reflexe de schimbare a poziției și acea agilitate evidentă a unuia care evitase tăișul de oțel în fiecare zi a vieții sale. Moisant nu putu să-l atingă în ciuda loviturilor șuierătoare care făceau ca de-a lungul sabiei sale să strălucească limbi de foc albăstrui, captând prin fereastră lumina soarelui. Chipul lui se acoperi de pete purpurii, iar respirația lui deveni greoaie și agitată, în timp ce zbura de colo-colo prin încăpere. Ochii lui sclipeau plini de ură și de poftă de sânge, în vreme ce plonja spre irlandezul ce părea la rândul său ușor ostent, dar de neatins.

Pe neașteptate, Caid își opri retragerea. Lemnul se făcu așchii în timp ce el pară o lovitură letală, răsucind apoi mânerul bastonului cu o mișcare puternică, mult prea rapidă pentru a putea fi urmărită. El forță mâna lui Moisant, cea în care ținea sabia, să se ridice, în timp ce el trecu într-o poziție de apărare, astfel că cei doi bărbați se apropiară, umăr lângă umăr, nas lângă nas. Brusc, maestrul spadasin exercită o presiune de nesuportat. Mâna lui Moisant se desfăcu, lăsând ca bastonul-sabie să alunece pe podea. Caid se mișcă și, pe neașteptate, apăsă partea spartă a mânerului de la baston peste pulsul care bubuia în gâttelejul lui Moisant.

Lama pe care Moisant o lăsase să cadă se rostogoli la marginea patului înalt. Lisette dădu așternutul la o parte, alunecând apoi de pe saltea și ghemuindu-se pentru a lua arma. Prinzând-o în mână, se ridică încet. Amețeala provocată de neliniște o făcu să se lege puțin, în timp ce stomacul i se strânse, dându-i o oribilă senzație de vulnerabilitate, ca și cum loviturile sabiei socrului ei ar fi fost îndreptate atât spre ea, cât și spre maestrul de arme irlandez.

Se așternu liniștea. Toți rămaseră nemișcați, privindu-se cu o neîncredere precaută. Secundele treceau una după alta.

Doamna Herriot fu aceea care întrerupse acel moment neplăcut:

– Slavă Cerului, exclamă ea. Se uită apoi repede în direcția ușii, acolo unde își făcuse apariția majordomul. Domnul Moisant trebuie să ne părăsească, Solon. Condu-l, dacă ești drăguț.

– Da, *madame*. Servitorul se retrase din pragul ușii, rămânând drept și atent, cu mâna pe clanță.

Socrul lui Lisette se îndepărtă de Caid, îndreptându-și haina cu o smucitură. Singurul semn al umilirii sale era acel licăr din ochii lui întunecați.

– Plec cu plăcere, din moment ce e evident mult prea târziu pentru a o salva pe soția fiului meu decedat din nebunia care a cuprins-o. Sper doar că ea nu va ajunge să regrete decizia pe care a luat-o astăzi. Și sper că ea a reflectat foarte bine la motivele pentru care ucigașul soțului ei i-a devenit protector. Se întoarse apoi cu fața la Lisette. Până atunci, *madame*, nu vei fi surprinsă dacă îți voi spune că din acest moment întrerupem orice tip de relații. Îmi doresc doar să pot recupera cu ușurință numele familiei mele înainte ca acesta să fie definitiv dezonorat.

Dădu din cap către Maurelle, ieși apoi cu pași mari din dormitor, ca și cum Caid nici nu ar fi existat. Solon îl urmă

cu un pas măsurat. Pașii lor putură fi auziți retrăgându-se, estompându-se în timp ce se îndepărtau de raza lor auditivă.

– *Mon cher*, zise doamna Herriot, ușor îngrijorată. Se duse lângă Caid și îl luă de braț. Ești bine? Nu te-a atins?

– N-am nici măcar o zgârietură, răspunse el, cu un surâs sardonice.

– Ce naiba, să te atace în felul acesta. Nu am mai fost în viața mea așa de speriată.

Lisette văzu cum Caid se uită pe furiș la ea, cu toate că stătea de vorbă cu femeia mai în vârstă.

– Poate că îți dai seama cât e de important ca oaspetele tău să stea cât mai departe de el. Eliberându-și brațul, el se duse spre Lisette, care rămăsese în picioare. Și tu? Te simți bine?

– Perfect, zise ea, deși cuvântul se auzi cu mai puțină siguranță decât și-ar fi dorit ea, iar sabia-baston, pe care încă o avea în mână, tremura straniu.

Caid se aplecă și prinse arma în pumnul lui puternic.

– Te sfătuiesc să te întorci în pat și să mănânci ceva. Știi că e trecut de prânz și că ai dormit la vremea micului dejun.

Ea nu știa, nici nu îi era atât de foame, dar nu prea avea chef să-l contrazică. Întorcându-se, ea urcă pe treapta patului, și se așeză iarăși între perne.

– O să am grijă să ți se aducă imediat puțină supă și niște pâine, zise Maurelle peste umăr, în vreme ce ieșea din încăpere.

Lisette murmură o apreciere pentru retragerea femeii. Privi un moment în jos, spre mâinile ei, apoi deschise gura ca și cum ar fi vrut să vorbească.

– Nu, zise Caid. Dacă ai de gând să-mi mulțumești din nou sau chiar să-ți ceri scuze, te rog să nu o faci.

– Puteai fi ucis. Gâtul îi era atât de contractat încât vorbele ei fură o șoaptă.

– Exista doar o mică posibilitate, fiind vorba de jucăria asta. El aruncă sabia-baston pe măsura de lângă pat.

– Nu mi-am imaginat niciodată că lucrurile se vor petrece în felul acesta. Îmi dau seama acum că a fost o greșeală încercarea mea de a te implica. Crede-mă că nu am avut nicio intenție să aprind și mai tare ura dintre tine și tatăl lui Eugene.

– Ce mai contează încă puțin, având în vedere gradul la care o percepe el deja? Dar nu încerci să renunți la cererea ta, nu-i așa?

– Cred că ar fi nevoie. Nu era în stare să-l privească, așa că începu să mototolească așternutul între degete.

– Nu de dragul meu. Numai dacă, desigur, ți-e teamă de mine din pricina celor văzute acum câteva momente.

Ea îl privi mirată.

– Cum mi-ar putea fi teamă când totul s-a petrecut pentru a mă apăra pe mine?

– Sau înfricoșată de acuzațiile lui Moisant?

– Că ai putea avea un motiv înfricoșător pentru a veni în apărarea mea? Pură răutate, cred.

– Fără îndoială, cu toate că îmi place să te aud spunând lucrul acesta. Se aplecă și-și întinse palma caldă peste degetele ei, oprind nervoasa lor îndeletnicire. Fii liniștită acum, dacă poți.

– Da. Cuvântul fu o șoaptă abia auzită. În momentul când o atinse, pulsul i se zbătu, precum o căprioară speriată, sărind apoi de-a lungul venelor, atât de puternic, încât i se făcu puțin rău.

– Azi mă voi ocupa să-ți găsesesc o locuință potrivită. El îi apăsă scurt degetele, apoi le dădu drumul și se îndepărtă. După câteva secunde, ușa se închise în urma lui.

Lisette rămase întinsă și nemișcată, respirând greu. El avea să se întoarcă. Vor discuta. Tocmai fusese de acord cu cererea ei, cu toate că nu o rostise explicit. Avea să fie

Într-adevăr protectorul ei, cineva pe care să poată conta și care să-i fie aproape la nevoie, cineva care să evite constrângerea exercitată de tatăl lui Eugène. În urmă cu câteva clipe, recunoașterea acelui angajament ar fi făcut-o fericită, ba chiar ar fi extaziat-o.

În urmă cu câteva momente, îl văzuse înfruntând moartea și apărându-i cauza fără să i se miște un fir de păr. Ea nu cunoscuse forța personalității lui, nu avusese habar de armura grea care-l acoperea sau de puterea și abilitățile pe care le poseda. Ea nici nu visase măcar cum putea el să suradă, în timp ce ascundea secrete în acele profunzimi strălucitoare și albastre ale ochilor săi, cu scăpărările lor verzui, ca un apus de soare deasupra unei ape adânci.

Ea nu știuse că se poate cutremura la simpla lui atingere sau că se va simți marcată, precum spusese necuratul că-și va însemna victimele.

Era foarte posibil ca ea să fi făcut o greșală atunci când își alesese protectorii. Trebuia să-l roage pe *le bon Dieu*¹ ca acest lucru să nu se dovedească a fi fatal.

3

Nu era ziua lui Caid de predare a lecțiilor de scrimă. De obicei, maeștrii de arme își deschideau saloanele în zile alternative. Asta le permitea clienților să urmărească tehnica mai multor maeștri ai spadei și să primească lecții din partea mai multora, dacă asta preferau. Asta le permitea, de asemenea, și recuperarea după orele de exerciții epuizante de pe ringul de practicare a scrimei.

¹ Bunul Dumnezeu (în lb. fr., în orig.).

Ivindu-se de sub arcadă, acolo unde scara urca către atelierul lui de la etajul doi, el se opri. Passage de la Bourse era liniștit la această oră, din moment ce Vieux Carré păstra obiceiul siestei, de pe vremea când Louisiana se conforma regulilor din Madrid și din Havana. Un funcționar sau doi îl depășiră în grabă, ducând acte de la câteva instituții de pe Canal Street către birourile guvernului de la Cabildo. Foloseau acest pasaj pietonal, potrivit activităților masculine, deoarece era mai rapid, cu toate că trebuiau să facă un ocol în zona unde se aflau ruinele hotelului Saint Louis. Dar el le permitea s-o ia repede la picior fără a fi nevoiți să ocolească trenurile bogate ale doamnelor sau să se strecoare printre ele și să se încline. Puține femei își arătau chipul în această zonă, unde îi puteau zări pe domnii cu cămăși cu mânecă lungă exersând în atelierele cu ușile larg deschise pentru a avea aer și pentru a fi subiectul chemărilor mieroase și al comentariilor sincere ale tinerilor care leneveau la balcoanele deschise. Aceștia erau vânzători care comercializau diferite lucruri, cuprinzând și mărfuri mult mai personale, pe timpul nopții.

Caid se opri pe pavaj, gândindu-se unde să ia masa de prânz. Putea să ia masa la una dintre cele șase cafenele din zonă. Putea, de asemenea, să intre în barul cel nou deschis de Alvarez, după ce localul lui arsesese odată cu hotelul Saint Louis. La prețul unei beri Creole, putea să aleagă câteva felii de carne prăjită de vită și o baghetă pentru gustări care se serveau gratis la bar. Pe lângă opțiunea asta, putea să se repeadă către restaurantul de la City Exchange pentru niște stridii fripte și niște pește roșu. Sau, dacă voia să se avânte și mai departe și să cheltuiască mai mult, putea să meargă la hotelul St. Charles și să comande o parte din copiosul lor meniu, care cuprindea două duzini de aperitive și de două ori mai multe supe și salate servite sub candelabre de cristal imense, despre care se spunea că erau cele mai mari din America.

Problema lui fu soluționată de apariția unei vânzătoare de gumbo, o femeie corpolentă cu pielea de culoarea scorțișoarei, având un turban alb care arăta a fi nou, legat cu colțurile în sus, precum niște urechi de pisică, și un volum confortabil, ca un avertisment la adresa calității hainelor ei. Vasul ei plin cu amestecul acela pentru iarnă, făcut celebru de bucătarul lui Alvarez, de obicei preparat pe bază de cârnăciori și pui, mirosea minunat, iar el intră din nou în atelier, căutând un castron.

Problema cea mai urgentă fiind rezolvată, Caid își îndreptă gândurile spre înțelegerea pe care o făcuse cu doamna Lisette Moisant. Ce întunecare a creierului îl determinase să o încheie, nu ar fi putut preciza cu exactitate, doar nu cumva faptul că avea de-a face cu doi ochi cenușii și blânzi și cu un curaj disperat. Oricum, făcuse o înțelegere, iar acum trebuia să o îndeplinească.

Prima cerere era aceea de a-i asigura o locuință. Putea să rezolve cu ușurință această sarcină pentru sine și pentru modestele sale nevoi, dar știa că nu va fi la fel de simplu pentru o văduvă bogată și tânără. Avea nevoie de un sfat și știa unde urma să-l găsească. Se îndreptă către atelierul situat puțin mai departe de al său.

Fu strigat de proprietarul atelierului, Rio – sau mai corect de Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, care fusese recent înălțat la rangul de Conte de Lerida – în secunda în care pășea în salonul de la etaj. Alături de el se afla tânărul La Roche, numit cu unul dintre acele *petit noms*¹, iubite de creoli, și conferit italianului care proveneau de la o poziție de luptă asemănătoare unei pietre. Numele său era în realitate Nicholas Pasquale sau altul cu totul diferit, din moment ce majoritatea maeștrilor de scrimă preferau numele de luptă,

¹ Poreclă (în lb. fr., în orig.).

iar codul saloanelor de scrimă nu încuraja cercetările asupra unor astfel de detalii. Amândoi bărbații păreau a fi relaxați, lenevind pe scaunele lor, dar asta era doar o aparență. Puține lucruri care se petreceau în salon sau dincolo de ușile lui le puteau scăpa. Era o vigilență pe care Caid o înțelegea foarte bine, din moment ce și el proceda la fel.

Era ziua în care Rio ținea deschis salonul său, dar lenea era pricinuită de faptul că cinase la ora trei. Dând din mână, el arătă un scaun de la masa la care se aflau cei doi, apoi îi turnă un pahar din sticla de Bordeaux care se afla între ei doi, lângă ceea ce părea a fi un nou caz de încrucișare a spadei.

– Deci cu ce ai fost ocupat, *mon ami*? întrebă La Roche, așezându-se într-o rână și sprijinindu-și un picior încălțat în cizmă de stîngă a scaunului aflat lângă el. Am trecut pe la tine noaptea trecută și din nou în zorii zilei, dar nu erai acasă.

– Primește scuzele mele, răspunse Caid, cu o privire precaută. Sper că nu era nimic important. Poate doar o altă ieșire de-a ta la The Twin Oaks după una dintre întâlnirile tale supreme sau cam așa ceva?

– Cam așa ceva, fu de acord italianul, ridicând din umeri.

– Atunci e în ordine. Caid nu încetase niciodată să fie uimit de abilitatea lui La Roche de a-și petrece o noapte întreagă, dedicată întâlnirilor clandestine, despre care scotea rar câte o vorbă, ca apoi să apară odihnit și pregătit pentru lecțiile de scrimă a doua zi de dimineață. Cu părul și ochii de culoare închisă, deosebit de tandru cu doamnele, cuceririle sale deveniseră legendare, cu toate că era de puțină vreme în oraș.

– Prin urmare, unde ai fost?

– Cu treabă.

– Ah, zise La Roche înțelept.

– Te întâlnești cu o lady? întrebă Rio din locul unde lenevea, alături de italian. Credeam că nu ai vreme pentru contingentul de fuste.

– A fost ceva inevitabil, răspuse Caid, în ciuda faptului că își simți ceafa înfierbântându-i-se. Și nu am spus că nu am timp, ci că am lucruri mult mai bune de făcut decât să dau târcoale casei unei femei. Numai pentru simplul fapt că tu vei fi prins în cătușe de către fermecătoarea Celina, asta nu înseamnă că noi, ceilalți, o pornim în aceeași direcție. Rio era logodit cu Celina Amalie Vallier, formând o pereche de îndrăgostiți cât se poate de potrivită, mireasa fiind o moștenitoare aparte.

– Cine a vorbit despre căsătorie?

Nota de amuzament care licărea în ochii lui Rio îi comunică lui Caid că spusese, probabil, prea multe. Venise vremea să schimbe subiectul înainte de a deveni cu adevărat indiscret.

– Nimeni în afară de tine. Cum avansează pregătirile de nuntă?

– Destul de bine, din câte îmi dau eu seama, răspuse Rio cu o bonomie nepăsătoare. Ieri am trimis *le corbeille de noce*¹ după cele mai obositoare două săptămâni dedicate cumpărăturilor. Responsabilitatea mea a luat sfârșit și nu mai am altceva de făcut decât să-mi fac apariția la catedrală.

– Domnișoara Vallier a fost încântată?

Surâsul luminează chipul lui Rio și făcu ca în ochii lui gri să apară o sclipire de argint.

– Se pare că a apreciat efortul.

Caid avea o oarecare idee despre forma pe care o luase probabil aprecierea cu pricina, dar bunele maniere și o sănătoasă considerație față de propria sa piele îl făcură să nu

¹ Coșul pentru nuntă (în lb. fr., în orig.).

confirme lucrul acesta. Fără îndoială, fusese vorba de un dar extravagant, dată fiind preocuparea lui Rio din ultima vreme. Acel *corbeille de noce* era un coș de cununie tradițional, prezentat ca dar al mirelui pentru mireasă, așa i se spusese lui Caid, o extravagantă suflată în aur, plină cu cele mai frumoase și scumpe dovezi de iubire, șaluri din cașmir atât de fin, încât puteau fi trase printr-o verighetă, *parures*¹: bijuterii, evantaie delicate și pictate, piepteni sculptați, mănuși încrustate cu pietre prețioase și multe alte podoabe. A-l umple și a-l prezenta cântărea întotdeauna enorm în mintea mirelui.

– Ziua cea mare va sosi în scurt timp, zise el. V-ați făcut toate pregătirile pentru călătoria în Spania?

Rio clătină din cap.

– Celina preferă să rămână în oraș până se va încheia *la saison des visites*² și vom scăpa și de căldura verii.

– Cum rămâne cu ceea ce preferi tu? Bănuiesc că ești nerăbdător să-ți vezi vechea locuință.

– Au trecut atâția ani, așa încât câteva săptămâni în plus nu mai contează, răspuse Rio cu o mare ușurință.

Adevărul era, se gândi Caid, că Rio era vrăjit de franțuzoaica sa creolă care urma să-i fie mireasă și avea să facă tot posibilul pentru a-i fi pe plac. Asta ar putea fi un gest făcut din simpatie, numai că și Celina sa era la fel de îndrăgostită. Existaseră momente când Caid fusese invidios pe Rio, dar avusese grijă să nu se dea de gol.

– Deci, vei fi aici pentru turneul de scrimă?

La Roche fu acela care răspuse înainte ca Rio să o poată face:

– Ce rost are să-și încrucișeze spada cu alți maeștri când el nu va mai fi un *maître d'armes* odată ce va părăsi orașul?

¹ Podoabe (în lb. fr., în orig.).

² Sezonul de vizite (în lb. fr., în orig.).

În afară de asta, în compania frumoasei Celina va avea întreaga zi ocupată.

– Ambele motive sunt adevărate, fu de acord Rio cu un umor fin. Îl las pe unul dintre voi să încaseze premiul.

– Vrea să spună, desigur, că, altfel, noi nu am avea nicio șansă, îi sublinie Caid lui La Roche, zâmbind larg.

– Și pentru o atare considerație noi îi mulțumim cu cea mai mare sinceritate. Maestrul spadasin italian ridică paharul în direcția lui.

Caid trebuia să admită că treburile urmau să fie considerabil îmbunătățite odată ce Rio ieșea din întrecere. Spaniolul era un adversar formidabil, care se antrenase la Paris, la fel ca și el, deși drumurile lor, cât de poate de ciudat, nu se intersectaseră niciodată. La Roche, care era un expert al stilului italian, era la fel de reductabil. Rivalitatea dintre ei era una amicală, un lucru care, oricum, nu putea fi afirmat în privința tuturor măștrilor din Passage. Acel turneu care urma să aibă loc putea să însemne și o subțiere a rangurilor. Acesta nici nu debutase, și spiritele erau la fel de umflate ca și Mississippi în clipa când se revărsa, mai ales printre acei măștri care fuseseră excluși din competiție pentru că nu dețineau un certificat din partea unei academii autorizate. Caid și-l câștigase la Paris, desigur. Ceea ce însemna că lupta mai degrabă în stilul francezesc decât în cel italian. Era interesant să descoperi care dintre cele două stiluri avea cel mai mare succes.

Scopul turneului nu era, desigur, acela de a răspunde la această întrebare; se organiza, pur și simplu, pentru glorie. Ei bine, și pentru a mări interesul pentru arta crimei și pentru a prezenta tehnicile diversilor măștri, astfel ca noii clienți să aleagă dintre aceștia.

– Ce e asta? întrebă Caid, arătând cutia spadei aflată pe masă. Să nu-mi spuneți că vreunul dintre voi și-a pus sufletul cheazășie pentru campionul lamei?

– În niciun caz. La Roche puse jos paharul, desfăcând apoi încuietoarea cutiei unde se afla spada. Ce părere ai?

Întinsă pe catifeaua cutiei se afla o pereche de săbii sau de spade cu ambele tăișuri ascuțite, fălindu-se cu manopera cea fără greș de la Coulaux et Cie din Paris. Lustruite pentru a luci precum oglinda, gravate cu litere cursive, prevăzute cu mânere și apărătoare pentru mâini, erau niște miracole ale artei meșterilor de săbii. Caid o scoase pe una dintre ele, privind de-a lungul lamei, împărțită în două pentru a crea echilibrul.

– Frumoasă, zise el simplu, făcând eforturi pentru ca invidia să nu i se citească în glas. Aveți norocul diavolului.

La Roche ridică dintr-un umăr.

– O ocazie. Să sperăm că se va extinde și în cazul loteriei.

– Încă vă mai risipiți banii pe bilete?

– Tu ce ai face? Eu sunt omul așteptărilor mărețe.

– Până la finalul finalului. Era un obicei care nu dăuna, reflectă Caid, dar nu unul pe care el să fie înclinat să-l practice cu ajutorul dolarilor săi pe care-i câștiga cu greu. Sau poate că îi lipsea, pur și simplu, genul acela de optimism.

– M-am gândit să mă alătur Legiunii din Louisiana, în așteptarea începerii turneului, continuă La Roche, luând din cutie cealaltă sabie și învărtind-o în mâna sa.

– În miliție? *Mon Dieu*, de ce ai face una ca asta? Întrebarea plină de amuzament veni din partea lui Rio.

– Din mai multe motive, răspunse italianul. În primul rând, este cea fatală simpatie a mea, în orice luptă, pentru subordonați, din moment ce se pare că înrolările în Legiune au crescut, astfel încât aceasta să fie pregătită pentru intervenția în litigiul apărut între Texas și Mexic.

– Nu e rea chestia, comentă Caid.

La Roche își înclină capul.

– Deci, se anticipează un război, iar eu am descoperit zilele astea că am o cantitate mare de energie.

– Și, în ultimul rând, cum febra războiului crește, ofițerii de miliție vor căuta instructori experimentați în mânăuirea spadei pentru a-și păstra pielea neîmpunsă, corect? Întrebă Caid.

– Se vor forma și alte regimente, și vor fi înscriși și mai mulți oameni odată cu trecerea timpului, zise La Roche în semn de aprobare. Domnii care sunt potențialii noștri clienți vor deveni, într-un fel sau altul, ofițeri, având spada drept echipament firesc, pentru a se potrivi uniformei.

– Dacă faci parte din tagma lor, poate vei fi tu însuți ofițer...

– Apoi voi fi capabil să le demonstrez tuturor motivul excelent pentru care ar trebui să-mi viziteze salonul.

– Ți-ai demonstrat punctul de vedere. Caid își trecu ușor degetul mare de-a lungul sabiei pe care o ținea, examinând-o.

– Uniforma îi conferă unui bărbat un oarecare beneficiu financiar, ca să nu mai vorbesc de efectul pe care-l are asupra doamnelor.

Caid scoase un sunet neprietenos.

– De parcă ai avea nevoie de acest ajutor. Întorcându-se către Rio, îl întrebă: Ce spui, *mon ami*? Înclini în favoarea armatei?

– Nu prea. Rio se lăsă pe spate în scaun. S-ar putea să stau în Spania câteva luni, poate chiar un an de zile, ori mai mult. Această mică neînțelegere cu Mexicul ar fi posibil să se termine până la întoarcerea mea.

– Îmi imaginez că atunci nu-ți vei redeschide atelierul, așa că nu va fi nevoie să atragi clienți.

Cu toate că sugestia venea din partea lui La Roche, Caid era mai mult decât curios să audă răspunsul.

Rio le oferi un surâs leneș.

– Voi doi simțiți că eu ar trebui să-l închid? O, da. Și să le recomand clienților serviciile voastre?

– Păi, de ce să nu ne gândim la asta? zise Caid, făcând ochii mari, prefăcându-se uimit. La urma urmei, nu prea vei duce lipsă de bani, odată ce te căsătorești cu Celina. Mă refer la faptul că tatăl ei este la fel de bogat precum Valcour Aime. Și mai e și acea vastă proprietate spaniolă pe care o deții.

– E drept, recunosc, oftă Rio. Dar îmi va lipsi ciocnirea lamelor, sfortul și, în special, compania prietenilor.

Acea urmă de sentimentalism latin îl stânjeni puțin pe Caid, cu toate că știa ce voise Rio să spună. Dincolo de rivalitatea evidentă, uneori amicală, alteori ucigașă, exista un ciudat sentiment fratern între maeștrii scrimei. Ei formau o clasă în sine, superioară ca putere și voință, temută de mulți, lăudată de majoritate, imitată în toate privințele, și cu toate acestea cvasirespectabilă. Asociindu-se instructori, modele de prim rang și gladiatori, care, folosiți pe câmpurile de onoare, atrăgeau o mulțime de curioși, ei formau propria lor comunitate în cadrul unei mult mai mari, celei a francezilor creoli din New Orleans, al cărei centru se afla în cele câteva clădiri din Passage de la Bourse. Ei își stabileau propriile reguli și se apărau unii pe alții, cu toate că pe podium căutau întotdeauna atât prietenul, cât și dușmanul. Se pretindea ca fiecare bărbat să-și ducă la capăt propriile bătălii, cu toate că, insultând pe unul, îi insultai pe toți, iar o jignire cerea o amendare imediată. Ei erau unici, o rasă aparte și le plăcea asta, în cea mai mare parte.

Vorbiră despre alte lucruri: înjunghierea mortală a unui cetățean de vază și frecvența de-a dreptul îngrijorătoare a unor astfel de incidente, o explozie la bordul unui vapor cu aburi care făcuse treizeci și patru de victime, alegerile prezidențiale care se împărțeau între partidul Whig și democrații lui Jackson și despre sloganul Whig care se putea auzi peste tot: „Și Tiptecanoe, și Tyler“. În final, într-o pauză,

Caid adresă întrebarea care îi umblase mereu prin minte de când o părăsise pe Lisette Moisant.

– Mă uimești prietene, zise Rio, ridicând din sprânceană. Nu aveam habar că ai timpul sau înclinația de a așeza la casa ei o *chérie amie*¹.

– Nici eu, zise el concis. Doamna e cât se poate de respectabilă. Trebuie să-i caut o locuință, cu o adresă decentă și sigură.

– Dar cum a ajuns să fie responsabilitatea ta? Nu are rude de sex masculin care să se ocupe de această sarcină?

– Niciuna care să se sinchisească s-o ajute.

– Dar tu, da? Haide, cine e Preacinstita? Și cum intenționezi să o cazezi fără a o dezonora din pricina asocierii cu tine?

Buzele lui Caid se transformară într-o linie dură. Trebuia să-și fi dat seama că va fi obligat să depene întreaga poveste. Mergea pe un teren alunecos, cu toate că nu se temea că prietenii îi vor răstălmăci motivele avute sau că vor duce vorba despre istoria asta. Nu, pur și simplu, era vorba despre faptul că exista ceva intim în felul în care făcuse cunoștință cu văduva Moisant, ceva ce nu dorea să împărtășească și altcuiva.

Nu ar fi trebuit să existe un asemenea aspect. Iar el a știut foarte bine în secunda în care trase adânc aer în piept și se lansă în povestirea întâlnirii lor.

– Ce întortocheală, zise La Roche, după ce el termină de povestit. Nu există nicio altă posibilitate pentru această doamnă?

– Ea insistă că nu.

– Iar tu te-ai angajat să o ajuți. Mă întreb cum a reușit să te determine să faci una ca asta.

– Mi-a cerut-o, i-o întoarse Caid, înfruntând cu onestitate privirea mijită a italianului. Nu-l putea învinovăți totuși pe

¹ Prietenă de suflet (în lb. fr., în orig.).

italian pentru suspiciunea lui. Ar fi fost ceva firesc pentru Lisette să facă uz de arta feminină pentru a obține ajutorul lui. De ce n-o făcuse? Pentru că era mult prea naivă ca să-și dea seama de puterea frumuseții ei și de atracția pe care o stârnea sau doar pentru că era mult prea sinceră, prea onorabilă ca să se folosească de un asemenea șantaj?

Există desigur și o altă posibilitate. Putea să-l considere inferior ei.

– Te simți responsabil, nu-i așa? Or ea a făcut apel la instictele tale de gentleman și la inima-ți tandră?

– Ca și cum eu aș poseda așa ceva, zise Caid, aruncând o privire tăioasă.

– Eu cred că posezi, prietene, zise La Roche. Poate mai mult decât oricare dintre noi.

Mult prea personala apreciere a italianului părea un lucru la care nu trebuie să răspunzi.

– Trebuie să-ți îndeplinești îndatorirea, dacă ai un motiv. Eu sunt cauza necazurilor ei, așa se pare, din moment ce i-am ucis soțul. Cel mai mic lucru pe care-l pot face e acela de-a o scăpa din ghearele lui Moisant – cu toate că ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-mi asum responsabilitatea unei femei încăpățanate.

– Ah. Încep să înțeleg.

– Mă îndoiesc. Caid se încruntă. Moisant e... Pur și simplu, nu-mi place felul cum o privește.

– Eu nu prea cunosc orașul, zise Rio, intervenind în discuția lor. Cu toate astea, ca în mai toate orașele construite după modelul european, cu cât o adresă e mai aproape de catedrală, cu atât pare a fi mai respectabilă.

– Adevărat, replică Caid, mai mult decât dornic de a schimba subiectul.

La Roche clătină cu încăpățănare din cap.

– Dacă tu te ocupi de aranjamentele pentru locuință, chiar dacă ea va fi pe numele doamnei, tot va afla cineva despre chestia asta. Se vor întreba imediat care e interesul tău.

– Atunci cum trebuie procedat?

– Doamna Herriot trebuie scoasă din povestea asta, cugetă Rio, frecându-și nasul cu degetul. Nu poți s-o implici mai mult, desigur. Moisant poate trece cu vederea faptul că a găzduit-o o seară pe nora sa, dar nu prea cred că o va ierta dacă o va găzdui și mai departe pe tânără.

– Maurelle îi deranjează deja pe prea mulți cu pretențiile ei artistice, fără să-și mai facă deliberat dușmani, fu de acord Caid.

– Ar putea fi angajat un avocat, propuse La Roche o clipă mai târziu, un reprezentant discret care să se ocupe de tranzacție după ce tu vei fi ales locuința respectivă.

– Dar eu tot întrevăd niște dificultăți, zise Rio. Moisant nu poate permite fostei sale nurori să-și găsească o locuință proprie, nu poate renunța la sursa lui de finanțare, iar eu nu-l văd făcând asta fără să dea o bătălie. Cum o să-l împiedici să dea buzna în casa ei și s-o dea afară de acolo?

– Prin protecția mea, îi aminti Caid încet.

– Dar cum o să te descurci fără să fii în locuință, mai ales pe timpul nopții?

– Pot sta de pază.

– Intenționezi să dormi vizavi de ușa ei, bănuiesc? Asta poate duce cu gândul la cavalerul rătăcitor dinăuntrul tău, prietene, dar poți stârni comentarii... și chiar unele al naibii de stânjenitoare.

– Foarte nostim, zise Caid, fără un umor vizibil. Atunci, ce sugerezi?

– Te poți oferi oricând să te însori cu ea.

El fu și mai puțin amuzat.

– E puțin probabil să fie chiar așa de disperată.

– Atunci, singura soluție pe care o văd e să o stabilești într-o casă care să aibă niște servitori de sex masculin robuști, unde să poți intra cu ușurință, la nevoie.

– Cu alte cuvinte, a lui Maurelle.

– Chiar așa.

– Mă îndoiesc că ea va fi așa de săritoare, încât să ia în găzduire permanentă un oaspete.

– Dacă nu cumva o convingi tu.

– Dai de înțeles că aş avea o influență specială?

Rio clătină din cap.

– Doar farmec și o ușurință în rostirea frazelor. Doamna Herriot poate fi determinată să-și amintească de propriile dificultăți din trecut, ceea ce-i poate asigura simpatia pentru musafira sa.

– Sunt convins că o are deja.

– Și atunci?

– Nu știu, zise Caid, testând vârful spadei. Va trebui să mai reflectez la asta.

Tăcerea se lăsă între ei. Caid fu cel care o rupse după câteva momente:

– Știți ceva, prieteni, m-am gândit.

– Ai grijă, zise La Roche cu un umor fin. Poate deveni un obicei.

Rio clătină capul către italian într-un reproș glumeț.

– La ce anume?

– Toți am sosit în New Orleans având același scop în minte, după câte pricep eu – răzbunarea. Am obținut-o, în diverse moduri, dar simțim că niște delictе similare rămân nepedepsite în jurul nostru, în principal din pricina ciudatei divizări a orașului în trei municipalități, cu câțiva ani în urmă. Sunt prea puțini jandarmi și nu prea există cooperare între departamentele poliției din diferitele jurisdicții. Străzile nu mai sunt atât de sigure după căderea întinericului, cum erau înainte de venirea americanilor, sau cel puțin așa mi s-a spus,

iar societatea e în mod considerabil mai puțin civilizată. Se pare că trebuie făcut ceva în privința asta. El se opri, stânjenit brusc, pentru că își materializase intenția în cuvinte.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise La Roche pe un ton sec. O să-ți folosești sabia ta de încredere ca să cureți străzile de hoți și de ucigași, înspăimântându-i și făcându-i astfel să devină niște cetățeni cumsecade.

Caid îl privi amenințător.

– Ideea mea, în linii mari, este să bag frica de Dumnezeu în cei care pradă femeii și copiii – cei care-și bat nevestele, sadicii și violatorii care-și aleg victimele dintre persoanele lipsite de apărare și care nu prea au șanse să se adreseze legii. Se presupune că o reacție dură din partea societății ar preveni cele mai rele înclinații ale unor asemenea oameni, dar adevărul e că nu se întâmplă așa ceva.

– Și cum vei schimba tu asta?

– O putem face, dacă ne-o dorim.

– *Noi?* Această întrebare blândă fu adresată de Rio.

– Maeștrii spadei, începând cu noi trei, răspunse Caid, întorcându-se spre el. Ar dura atât de puțin. O sugestie tăcută, având în spate greutatea oțelului rece, e adesea de ajuns. Dacă nu, ar urma o înfruntare, apoi o salutară lecție de bună purtare. Câteva întâlniri de felul ăsta, și incidentele ar scădea dramatic.

– Lucruri de felul acesta se petrec deja, cugetă La Roche. Dovadă uciderea lui Defossat, după ce a fost luat în spadă de fiul său vitreg mai mare, nu mai departe de săptămâna trecută. După cum se spune în public, s-a datorat unei chestiuni de neplată a datoriilor, dar printre servitori se vorbește că domnul Murrett a avut de obiectat în legătură cu vânățiile mamei lui, care a rămas văduvă acum trei ani, dar care s-a măritat cu Defossat primăvara trecută. Această corecție a bunelor maniere aduce un mare beneficiu pentru *code duello*¹.

¹ Codul duelului (în lb. sp., în orig.).

– N-ar fi mare lucru să ne concentrăm în jurul unei asemenea strădanii.

– Nu știu dacă aş afirma așa ceva, obiectă La Roche.

– Atunci să trecem peste asta. Era doar o idee.

– Din pricina surorii tale, zise La Roche.

– Da, pentru Brona, dar și pentru Maurelle Herriot, Lisette Moisant și altele ca ele. Și pentru că din frica pe care o generăm trebuie să iasă și un lucru bun.

– Îmi place, zise La Roche. Pe toți sfinții, îmi place cu adevărat. Se apropie cu lama pe care o avea în mână, cu scopul de a atinge mâna lui Caid. Ba chiar o aplaud, pentru că ar trebui să meargă până acolo încât să îmi ofere experiență pentru înrolarea mea în miliție. Trebuie să jurăm, ținând spadele încrucișate?

Trebuia să-și fi dat seama că ei vor intra în joc, reflectă Caid. Simți cum gâtul i se strânge în fața acestei dovezi de adeziune.

– Așa cum se cuvine.

– Pentru ce ar trebui să jurăm? cugetă La Roche. În fine, e destul de simplu. Cel puțin pentru mine ar fi trebuit să fie simplu. Pentru răzbunare.

– Da, de ce nu, din moment ce asta ne dorim pentru cei care au știut ce e cruzimea? Rio se aplecă în spatele său pentru a lua o spadă de lângă perete. Ar trebui să mai adaug: pentru supraveghere.

Spadele încrucișate, ridicate de cei doi prieteni ai săi, care-și rezemaseră încheieturile încordate de măsura mică aflată între ei, formau semnul strălucitor al literei „V”, între lamele din argint, lustruite. Păru un moment de inspirație.

– Atunci, pentru valoare în lumea armelor, zise Caid, așezându-și spada în unghiul potrivit pentru a repeta forma cu pricina.

Preț de o clipă, privirile lor se întâlniră și se susținură pe deasupra tăișului. În acea scurtă perioadă de timp, Caid simți zgândărul fiecărui impuls cavaleresc pe care-l trăise vreodată, o nevoie sufletească de a face ca lumea să fie un loc mult mai bun, să devină pură și curată, păstrând în ea acea imagine ideală pe care o avusese în copilăria sa. Apoi acesta dispăru, fiind înlocuit de stânjeneala care-l făcu să privească rapid în jur pentru a vedea dacă cineva luase seama la gestul lor extravagant.

– Exact, fu de acord Rio care surprinsese impulsul lui Caid. Așeză spada deoparte. Precauția e necesară, cred. Nu trebuie să ne avertizăm țintele.

– Nu. Scopul nostru trebuie să fie rezultatele și nu reputația. Caid puse la loc în cutie spada pe care o ținea în mână.

– Măști, zise La Roche, pocnind din degete.

– Oh, nu cred că...

– Dar persoanele misterioase sunt întotdeauna atrăgătoare în cărțile destinate doamnelor.

– Pe de-o parte, e mult prea melodramatic, cu excepția poate a zilei de Mardi Gras. Buzele lui Rio se țuguieră într-un surâs forțat. În orice caz, faptul că suntem trei ar trebui să fie suficient pentru a face ca fiecare gest de purificare să pară mai degrabă întâmplător decât plănuit. Cel puțin o vreme.

La Roche oftă, așezându-și la loc propria spadă.

– Voi doi nu aveți în inimă nici urmă de romantism.

– Adevărat, zise Caid. Nu e un joc, știi asta.

– Știu. Sunteți atât de sobri, amândoi. La Roche înălță din umeri. Atunci, de unde ar trebui să începem? Eu am trecut printr-o astfel de situație acum două zile...

Tăcu brusc în clipa în care în pragul ușii își făcu apariția un bărbat. Înalt, de o frumusețe care nu putea fi negată. Avea

pielea în nuanța cafelei cu lapte, ceea ce trăda faptul că era mulatru. Nou-venitul purta un anterior de culoare gri-deschis, pantaloni de un gri mai închis, o vestă cu dungi din satin, de un gri foarte pal, combinat cu o nuanță de culoarea piersicii, și o cravată precum omătul prinsă cu o camee mare. Se apropie cu pași mari de locul unde se aflau cei trei, trase un scaun și se așază.

– Mă bucur să vă întâlnesc, prieteni, exclamă el, privind de la unul la altul. Ce puneți la cale? Trebuie să-mi spuneți îndată, altminteri o să mor de plictiseală, vă promit. Să nu vă fie teamă că am să vă trădez, asta ar răpi toată distracția.

Noul-venit era Bastile Croquère. Faimos în oraș pentru colecția lui de camee, pentru perfecțiunea în vestimentație și abilitatea periculoasă în mânăuirea spadei, deținea un atelier în apropierea ruinelor hotelului St. Louis. Temperamentul lui fusese odată de legendă, după cum auzise Caid, dar învățase să-și canalizeze furia în arta mânăuirii spadei. Salonul lui era frecventat mai mult de tineri, cu toate că, asemenea renumitului Juan Pépé Llulla, nu i se admisesese înscrierea în turneul maeștrilor de scrimă fiindcă nu deținea certificatul corespunzător. Era păcat, deoarece niciun concurs nu putea fi concludent fără participarea sa.

Caid schimbă o privire rapidă cu Rio și La Roche. Era tentant să-l includă pe mulatru în rândurile lor, căci ar fi fost o achiziție formidabilă. Totuși, era mai bine să vadă cum va evolua parteneriatul lor înainte de a-i mai include și pe alții. Putea fi cooptat mai târziu, în circumstanțe deosebite.

– Vorbeam despre mirese și despre alte domnițe, zise Rio degajat. Spune-mi, ai văzut-o în spectacolul de ieri-seară, de la Operă pe doamna Julie Calvé? Eu am considerat că vocea ei era într-o formă foarte bună, dar domnișoara Vallier m-a asigurat că mă înșel și că diva suferea din pricina unei răceli de primăvară. Tu ești de partea mea sau a doamnei?

– Doamna Julie Calvé e, în momentele rele, mai bună decât celelalte în momentele lor cele mai bune, zise Croquère, cu diplomatie. Apoi îndreptă conversația în direcția curselor care urmau să înceapă pe pista Métairie, în afara orașului, iar momentul trecu.

Era după-amiaza târziu atunci când Caid reveni la casa din oraș a doamnei Herriot. Avea de gând să stea de vorbă cu Maurelle între patru ochi, dar Solon îl conduse direct în salonașul din partea din spate a casei, acolo unde stăpâna casei discuta cu o croitoreasă. Caid o găsi dând ordine în privința scurtării rochiei lui Lisette în vreme ce musafira ei era urcată pe un scăunel îmbrăcat în brocart, cu croitoreasa la picioarele ei.

– Mă scuzați, zise el, dând să iasă. Vin altă dată.

– Nu, nu! strigă Maurelle, făcându-i semn să intre. Tu nu crezi că această rochie e și așa destul de sobră fără adaosul acesta? E de-ajuns că biata Lisette e obligată să poarte doliu, fără să mai arate și ca o călugăriță.

După părerea lui Caid, rochia era simplă, dar avea o croială impecabilă. Accentua talia subțire a tinerei doamne pe care el o salvase, scoțând în evidență curbele trupului ei cu o fidelitate admirabilă. Contrastul dintre mătasea neagră și frumusețea umerilor ei era evident, moliciunea fustelor insinua moliciunea de dedesubtul lor, iar nuanțele negrului scoteau în evidență strălucirea părului ei roșcat. Dacă Maurelle numise „adaos“ acea bucățică de dantelă care se cuibărea între sânii lui Lisette, atunci cu siguranță, după părerea sa, aceasta era în plus. O recunoscu fără ezitare, rugându-se ca acea pasiune toridă care se trezise brusc înăuntrul lui să nu se reflecte și în vocea sa.

– Vezi, ce ți-am spus? Maurelle descusu „adaosul“, aruncându-l într-o parte. Dacă vrei să afli adevărul în chestiuni de felul acesta, să consulți întotdeauna un bărbat.

– Nu ai fi spus asta, dacă nu ți-aș fi dat dreptate, comentă Caid precaut, în vreme ce o privi pe Lisette care stătea pe taburet. Dar oare trebuia să fiți în picioare, doamnă Moisant? Mă așteptam să fiți încă în pat, cu o tavă cu mâncare în poală.

– Mi-am revenit suficient, mulțumesc. Oricum, nu am răbdare cu metodele moderne de însănătoșire.

– Niciun leșin sau o sensibilitate specială? Trebuie să vă reamintesc acest lucru.

Ea se încruntă, privindu-l din locul unde stătea cocoțată.

– Ce vreți să spuneți? Vă asigur că resimt durerea și șocul pierderii la fel de mult.

– Nici nu am sugerat vreodată altceva, răspunse el, cu toate că se mira de asprimea tonului ei. Permiteți-mi să vă spun că e o ușurare să vă văd mai bine, în condițiile date. El arată către croitoreasă, o femeie corpulentă care abia dacă-i aruncase o privire din momentul în care intrase în încăperē.

– Nu e prea istovitor, din moment ce trebuie să se mulțumească cu două sau trei rochii care i se potrivesc și pe care eu le-am purtat în perioada de doliu, sublinie Maurelle. Câteva retușuri pe ici, pe colo și toate vor arăta așa cum trebuie. Restul nevoilor ei – noile rochii pentru vizită și pentru seară, pentru mers pe jos și cu trăsura – poate aștepta până ce va fi într-o formă mai bună.

– Cineva ar crede că ea nu a avut nimic de îmbrăcat.

– Nici nu a avut. Am adresat o cerere extrem de politicoasă la casa familiei Moisant, cerând ca hainele ei să fie împachetate și trimise aici. Cererea mi-a fost respinsă.

Era în firea lui Moisant să se arate cât mai lipsit de amabilitate în atari circumstanțe, se gândi Caid.

– Îmi cer iertare. Trebuia să-mi închipui.

– Hainele care au rămas acolo nu umpleau nici măcar jumătate de șifonier și nu aveau nici urmă de stil, zise Lisette, înălțându-și bărbia. Nu le voi simți lipsa.

Era imposibil să-ți dai seama dacă spunea adevărul sau dacă voia să salveze situația. Oricum ar fi fost, Caid o admiră pentru asta.

– Aș fi vrut ca problema locuinței să se rezolve cât mai ușor cu puțință. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât pare mai imposibil să deții o locuință proprie.

– Chiar așa? Vocea lui Lisette deveni rece precum vântul ce bătea dinspre nord.

– Mă tem că ai fi prea expusă insultelor, ori chiar mai rău.

– M-am gândit la asta, zise ea cu superioritate. Știu că a oferi ajutor unei doamne în situația mea e o imensă responsabilitate.

– Sunt sigur că este, în cazul de față e nevoie de ceva mai mult. Doamna Herriot dispune de mai mulți servitori de sex masculin, care pot asigura paza acestei case. Sunt sigur că îți va oferi o găzduire mai îndelungată, cel puțin până la sfârșitul sezonului.

– Caid, *mon cher...*, începu Maurelle.

– Și cum să nu poți? El se întoarce spre ea, cu o mână ridicată, pentru a-i atrage atenția. Nu-ți aduci aminte cât de greu era să trăiești alături de un bărbat mai în vârstă care avea un temperament atât de nesuferit? Mai mult de atât, știu că dincolo de aparența ta sofisticată, există compasiune. Cu siguranță că îți poți deschide casa și inima generoasă în fața doamnei.

– Desigur, când mi-o ceri în maniera asta, zise Maurelle, în timp ce pe obraji îi apăruă două pete de culoare. Oricum, eu nu cred...

– Aș prefera să merg pe drumul meu, zise Lisette pe un ton ferm.

– Cu toate că pare atât periculos, cât și lipsit de înțelepciune.

– Chiar și așa, răspunse Lisette. Nu pot permite ca doamna Herriot să aibă de suferit din pricina mea, așa cum s-ar întâmpla dacă socrul meu ar considera că doamna se pune în calea dorințelor sale. Și n-am să-i permit acestui domn să-mi dicteze cum trebuie să mă port, acum că am scăpat de sub acoperișul lui. Nu am să mă port ca o lașă, temându-mă să ies în public, nici n-am să stau întinsă în pat, tremurând de teamă și așteptând să văd dacă va utiliza forța pentru a mă supune. Vreau să fiu propria mea stăpână și voi fi.

– Și pe urmă? întrebă Caid. Ce vei face după ce te vei stabili în propria casă, dar nu te va căuta nimeni, nu-ți va trimite nimeni invitații și nici nu se va sinchisi să te primească.

– Nimeni? Sau te referi la cei *din lumea bună*? Puțin îmi pasă de societate și de petrecerile la care auzi aceeași muzică și vezi aceiași oameni. Eu una nu-mi doresc decât să am câțiva prieteni, cu aceleași preocupări ca și mine și cu care să pot discuta despre subiecte care îți pun mintea la lucru. Și, mai ales, care să fie mult prea inteligenți pentru a da crezare minciunilor referitoare la persoana mea.

– Glumești. Nu-ți va plăcea să stai deoparte, să nu mergi niciodată la baluri și la seratele sezonului.

– Serios, *cher*, zise Maurelle, în semn de protest. Trebuie să prezinți o imagine chiar așa de sumbră?

– Eu doar punctez dificultățile, zise el concis.

Ochii lui Lisette căpătară o strălucire înflăcărată.

– Ceea ce face el, doamnă Herriot, este să-mi demonstreze că nu-mi voi găsi un soț dacă nu-l caut. Insinuează că

ar trebui să mă recăsătoresc – ce spuneți de asta? –, cu toate că i-am zis că nu am chef de așa ceva.

– Chiar așa? murmură Maurelle.

– E, evident, cea mai bună soluție, insistă Caid. Perspectiva libertății, după ce trăise o viață de privațiuni în acești ultimi doi ani, alături de soțul și de socrul ei, tulburase în mod evident mintea lui Lisette. Era necesar s-o apuce în altă direcție până nu era prea târziu.

– Cea mai bună soluție pentru cine? Maurelle se răsuci către Lisette. Chiar acum mi-am amintit de o casă de pe strada Royale care s-ar putea să-ți fie pe plac, *ma chère*. E proprietatea domnului Freret, care acum două săptămâni a luat vaporul spre Franța, însoțindu-și fiica ce urmează să-și completeze studiile acolo. El și soția lui intenționează să rămână în Paris, la rude, vreme de un an, și doresc să-și închirieze casa în această perioadă. Până la revenirea lor, cu siguranță vei găsi o locuință permanentă.

– Excelent. Voi fi încântată să o vizitez, răspuse Lisette, înfruntând privirea lui Caid cu un aer pe care un bărbat l-ar putea numi provocator.

– Agentul său va fi cât se poate de fericit să se întâlnească cu tine, sunt convinsă. Și în cazul în care vei fi mulțumită, actele pot fi completate fără niciun fel de întârziere.

– Sunteți foarte amabilă.

– Totuși, zise Caid, privind-o pe Maurelle cu ochii mijiți, sper să nu ajungi să regreti această amabilitate. Ea era de partea lui Lisette, reflectă el, și căuta să pună capăt încercării lui de a-i pune-n cărcă un musafir nepoftit.

– Și eu cred la fel, zise Maurelle pe un ton micșorat, cu toate că nu-mi e atât de teamă. Ca protector al doamnei, trebuie să te asiguri că totul va fi bine.

Așa și trebuia să facă. Cu voia Domnului.

Lisette se uită atent prin salon în timp ce entuziasmul creștea înlăuntrul ei precum bulele unei șampanii de calitate. Spațios și elegant, cu două cămine identice din marmură gri așezate față în față, pe pereții din cele două capete, cu niște oglinzi mari deasupra lor și cu două rânduri de uși în stil franțuzesc, încadrate de draperii lungi într-o nuanță de roz. O oglindă postată între cele două uși reflecta un covor Aubusson în nuanțe de verde pastel, asemenea unui teren împădurit, pe care erau așezate o canapea, un fotoliu și câteva scaune tapițate și flancate de măsuțe incrustate cu fildeș și cu carapace de broască țestoasă. Camera asta, casa aceasta erau ale sale pentru un an de zile de acum înainte. Bărbatul care se ocupa de afacerile domnului Freret făcuse toate aranjamentele cu banca și îi înmânase cheile cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă.

Scăpase. Era cu adevărat liberă, pentru prima dată în viața ei. Nu avea să mai fie niciodată altfel – asta își jură cu toată hotărârea de care era în stare. Să fie obligată să-și plece voința în fața altora, să cedeze în fața unor ordine ilogice, să ascundă ceea ce simțea și gândea, totul reprezentase un soi de deces. Acum, după o strădanie lungă, era pe propriile ei picioare. De astăzi, avea să trăiască fără să se teamă. Întinzând brațele, se învârti ușor. Euforia asta probabil că era asemănătoare beției. S-ar putea obișnui cu senzația asta.

Se opri brusc. Fustele se mai rotiră în jurul gleznelor ei, înainte de a cădea la locul lor. Poate că nu ar fi trebuit să ignore sfatul lui Caid O'Neill. Obiecțiile sale fuseseră valabile. Nu era chiar atât de imbecilă, încât să nu recunoască un lucru ca acesta. Având în vedere că își asumase responsabilitatea de a o proteja, el încerca pur și simplu să

facă însărcinarea „aceasta cât mai sigură cu putință. Nu-l învinovăța pentru asta, dar se săturase să i se spună ce avea și ce nu avea voie să facă. Indiferent de prețul plătit, avea să fie propria ei stăpână.

Oh, dar ce expresie avusese el atunci când ea îi comunicase că nu nu avea nevoie de înalta societate, preferând conversațiile inteligente. Pe trăsăturile frumoase ale chipului său se succedaseră în grabă, atât uimirea, cât și dezaprobarea. Oare existase acolo și o mică dovadă că fusese intrigat? Ea nu putea spune. Dar cum îndrăznea el să nu fie de acord cu ceva rostit de ea? Doar nu devenise stăpânul ei odată cu rugămintea pe care i-o adresase.

Sunetul unei trăsuri care tocmai se oprea în fața casei îi atrase atenția. Se grăbi către una dintre ușile franțuzești ce dădeau spre terasa dinspre stradă și o deschise larg. Pășind pe podeaua acoperită cu canava, ea privi peste balustrada din fier forjat.

O trăsură de piață se oprise chiar în fața casei. Din ea tocmai cobora o doamnă cu o siluetă colțuroasă, înaltă, îmbrăcată într-o haină de oaie merinos, maro, cu dungi gri-deschis, purtând pe cap o pălărie ieftină din pai care-i acoperea părul. Mișcările ei erau vioaie, în timp ce se întoarse, dându-i indicații vizitiului. Acesta îi coborî bagajul.

– Agatha! Ai venit deja! strigă Lisette de la balcon. Nu-mi vine să cred. Așteaptă-mă acolo! Cobor să plătesc cursa.

– Prostii, draga mea... , începu doamna.

Lisette nu rămase pe loc să o asculte. Răsucindu-se pe călcâie, alergă din nou în salonașul de la etajul doi, apoi de-a lungul galeriei care era suspendată deasupra curții interioare. Scara se afla la capătul cel mai îndepărtat, învecinându-se cu peretele casei de alături. Ea o coborî în grabă, sărind aproape trei trepte o dată, în vreme ce fustele fluturau în jurul ei. O întâmpină răceala de la intrarea destinată trăsurilor.

Era un soi de boltă lungă, din cărămidă, pe care se sprijinea primul etaj al clădirii. Deschise poarta destinată celor care mergeau pe jos, montată într-o barieră masivă din fier forjat, și păși în stradă.

Trăsura plecase deja. Agatha Stilton stătea în picioare lângă bagaje – o valiză zgâriată pentru mantouri, o geantă de voiaj plină ochi și un rucsac croșetat din lână destul de încăpător. Un surâs ștregăresc îi lumina chipul îngust.

– Ei bine, draga mea?

– Oh, Aggie, o strigă Lizzie pe numele de alint pe care îl folosea în copilărie, alergând spre ea și cuprinzându-i trupul cu brațele. Mi-a fost atât de dor de tine.

– Și mie de tine, zise femeia mai în vârstă, cu obrații îmbujorați, cu lacrimi în ochii, îmbrățișând-o la rândul său. Ce mult timp a trecut de când am fost ultima dată împreună.

– Prea mult, zise Lisette. Se scurseseră într-adevăr câteva luni, ori poate mai mult. Agatha, originară din Boston, fusese guvernanta lui Lisette, începând de la vârsta de cinci ani și până în momentul căsătoriei ei. Având opinii ferme în privința drepturilor și capacităților unei femei, ea o educase pe Lisette într-o manieră potrivită mai curând unui tânăr domn decât unei femei care inevitabil trebuia să se căsătorească. Ajunseseră să fie mai degrabă prietene decât profesoară și elevă. Lisette nu-i ascundea absolut nimic dragei sale Aggie.

Guvernanta se opusese logodnei aranjate de mama lui Lisette, în primul rând, fiindcă ea considera că, la optsprezece ani, era mult prea tânără pentru o asemenea responsabilitate, dar și pentru că presimțise că tânărul mire nu avea ardoarea cuvenită unui soț. Cu toate că era o femeie practică, din predilecția sa pentru poezii romantici rezultase o concepție idealistă despre viață, astfel încât ea deplângea obiceiul francezilor creoli de a contracta căsătorii bazate pe aranjamente.

După căsătoria lui Lisette, Agatha se angajase la o familie din St. Francisville. Stătuse acolo mai bine de un an. La revenirea sa în oraș, Lisette dorise să o invite în casa familiei Moisant, dar tatăl lui Eugene îi interzisese acest lucru. Îi dispăcea femeia din pricina stilului independent pe care-l inoculase și elevei ei, și nu avea de gând să-i permită acesteia să devină aliata lui Lisette. Dacă voia să o viziteze pe Agatha, trebuia să o facă pe furiș, neînsoțită. Fusese un lucru dificil înainte de moartea lui Eugene și imposibil după aceea.

– Intră repede, o îndemnă Lisette. Îmi cer scuze, dar nu are cine să te ajute în privința bagajului, din moment ce am intrat în posesia casei chiar acum câteva clipe. Uite, dă-mi mie valiza pentru mantouri și ia tu celelalte bagaje. Te voi instala în camera ta cât mai curând posibil.

La scurt timp după aceea, erau așezate la una dintre măsuțele aflate în salon. Lisette dăduse o fugă pentru a cumpăra prăjituri cu orez – „calas” – și cafea de la unul dintre vânzătorii care-și ofereau mărfurile aproape la fiecare colț de stradă. Băutura fierbinte fusese turnată într-un vas de Sèvres pe care-l descoperise într-un dulap, iar prăjiturile fuseseră aranjate pe un platou din același porțelan. Faptul că reușise să ofere o gustare era o mare ușurare, din moment ce nu era nimic mai rușinos decât un dulap gol în momentul sosirii unui musafir.

Ar fi preferat ceaiul în locul cafelei. Obiceiul fusese adus de Agatha din regiunea de nord-est, iar Lisette îl adoptase din emulație. Existase o perioadă în care guvernanta fusese un model pentru ea în toate privințele, de la ținuta corpului până la haine și maniera de a mânca. Nu era, poate, un lucru surprinzător, dat fiind faptul că ea fusese, în multe privințe, mai apropiată de Agatha decât de propria sa mamă. Atâția bebeluși mureau, încât copiii erau ignorați până la vârsta de cinci sau șase ani, pentru a împiedica ca durerea pierderii să

fie una prea mare. În realitate, mariajul cu Eugene o apropiase mai mult de mama ei, mai mult decât boala care-i curmase existența. În lunile dinaintea căsătoriei, ea înțelesese că preocuparea mamei sale față de ea și teama de a nu o lăsa singură pe lume erau o adevărată dovadă de iubire. Discutaseră despre foarte multe lucruri în nopțile în care durerea făcea ca somnul să fie imposibil, comprimând o viață întreagă de amintiri și de sfaturi în acele ceasuri în care Lisette ținuse în palme mâna fragilă a mamei sale. Acceptase să se căsătorească cu Eugene, în cele din urmă, pentru a-i oferi puțină liniște.

– Sunt încântată că ai putut veni atât de repede la mine, zise Lisette, împingând într-o parte farfuria goală și întinzându-se apoi după vasul chinezesc pentru cafea în nuanță roz pentru a reumple ceștile. Asta face ca lucrurile să fie cu mult mai simple.

Obrajii Agathe se îmbujorară.

– Nu am avut altceva de făcut în afară de a-mi strânge puținele lucruri pe care le posed, un gest pe care l-am făcut din toată inima. Îți mărturisesc sincer că nu aveam nicio posibilitate de a-mi găsi o slujbă nouă, după ce am părăsit-o pe ultima. E vina mea, desigur, pentru că nu mi-am ținut gura – astfel că persoana care m-a angajat nu a vrut să-mi ofere referințe. Dar nu am putut permite, fără a protesta, ca scumpa sa fiică de doar cinci ani, să fie strânsă, chiar și pe timpul nopții, într-un corset care avea în partea din spate niște stinghii de lemn. N-am fost în viața mea mai intrigată, mai ales că ea era atât de mică. Obiceiul ăsta e cât se poate de nesănătos.

– E un lucru obișnuit în vremurile noastre.

– Într-adevăr, dar asta nu înseamnă că e corect. Agatha clătină din cap. În curând, copiii vor fi îndopați cu oțet și arsenic, pentru a-și imita marnele. Dar, așa cum spuneam,

perspectivele mele erau puține, iar pensiunea pentru doamne pe care o frecventam între două slujbe era destul de confortabilă, dar... puțin primitoare. Invitația ta a fost ca un dar dumnezeiesc.

Pensiunea, pe care Lisette o știa, era în realitate un loc mohorât, cu mobilier sumbru și uzat de vreme, mirosind puternic a pisici. Suferise ori de câte ori își vizitase guvernanta.

– Ei bine, locul acesta va fi mult mai plin de viață, te asigur.

– Pe perioada în care ești în doliu? Știu că nu ești copleșită de durere, dar...

– Da, vor trebui făcute niște concesii. Lisette sorbi din ceașcă. New Orleans nu e la fel de strict ca Bostonul în chestiuni de felul acesta, să știi, așa că nu mă plâng. E perfect acceptabil să asieți la spectacole de operă în lojele din fund sau în spatele grilajului lojei, și nimeni nu va considera că e ceva neobișnuit dacă voi primi câțiva prieteni la orele serii.

– Trebuie să faci așa cum crezi tu că e cel mai bine, dar o tânără văduvă trebuie să fie întotdeauna prevăzătoare, chiar și numai pentru că toată lumea va fi în căutare de indiscreții.

– Las-o să caute. Nu-mi pasă.

– Trebuie să-ți pese, draga mea, dacă vrei să mai faci parte din societate.

– O poziție care e supraevaluată.

– Oh, sunt totalmente de acord. Totuși, ce alternativă există? Și este ceva extrem de necesar, dacă ești în căutarea unui alt soț.

– De ce e toată lumea de părere că trebuie să mă recăsătoresc? Ca văduvă, sunt cât se poate de mulțumită.

– Poate deocamdată.

– Tu ai stat o viață întreagă fără un bărbat, evidentie Lisette cu ceea ce considera a fi o logică de necontestat.

– Statutul de persoană singură presupune putere și înclinația de a-ți ține de urât ție înseși. În plus, nu sunt sigură că aș fi refuzat o cerere în căsătorie dacă aceasta ar fi venit din partea bărbatului potrivit. Mi-ar fi plăcut să am o fiică, draga mea, care să-ți semene. Chipul Agathei avea iarăși o nuanță rozalie, un indiciu al emoției de care era stăpânită în clipa aceea.

– Ce compliment drăguț, zise Lisette încet. Oh, va fi atât de bine să te am din nou lângă mine.

Agatha o privi lung, înainte de a se refugia din calea emoțiilor, sorbind ultimele înghițituri de cafea. Apoi, dregându-și glasul, zise:

– Da, în fine, însă în scrisoarea ta ai pomenit de o salvare galantă. Sunt moartă de curiozitate. A fost cineva din familia soțului tău? Cum și unde s-a petrecut? Haide, povestește-mi tot.

Lisette fu fericită să procedeze întocmai. Când termină, Agatha rămase holbându-se la ea, cu gura larg deschisă. Apoi expiră zgomotos pe nasul său acvilin.

– Abia dacă poți da crezare unei asemenea aventuri.

– Te asigur că fiecare vorbuliță e adevărată.

– Oh, nu am dorit să te acuz de falsitate, scumpa mea, doar că... ce extraordinar! Și să te dai pe mâna unui *maître d'armes*? Ce te-a apucat?

– Într-un cuvânt, disperarea. Puțini bărbați ar îndrăzni să stea în calea unui om asemenea domnului O'Neill.

– Au propriile lor legi spadasinii aceștia. Am auzit cele mai scandaloase povești, așa cum trebuie că le-ai auzit și tu însăși. Unii au devenit bogați prin extorcarea unor sume de bani de la cei care se asigurau astfel că nu vor fi provocați la duel, alții au fost plătiți pentru a elimina dușmanii cuiva. Își aleg iubitele după bunul plac, chiar din înalta societate, sau așa se șoptește, și de ce i-ar refuza o lady când asta ar putea

reprezenta o provocare pentru soțul, tatăl ori pentru fratele ei? Pot deveni chiar lipsiți de scrupule când vine vorba de astfel de chestiuni.

La gândul acesta, Lisette fu străbătută de un frison straniu, jumătate teamă, jumătate plăcere, pe care însă îl îndepărtă îndată.

— Asemenea povești nu prea i se pot atribui domnului O'Neill, din moment ce a sosit de puțină vreme în oraș.

— Asta înseamnă, pur și simplu, că nimeni nu poate spune ce fel de om este, punctă Agatha. Acum, v-ați împrietenit, iar eu nu am idee ce va rezulta din chestia asta.

— Nu ai de să te temi. Domnul O' Neill a fost de acord să mă ajute, deoarece se simte vinovat pentru faptul că m-a lăsat fără soț, sau așa cred. Oricum, a acceptat cu greu să-mi ofere protecția sa.

— Da, și ar fi posibil să te ajute târându-te cu mare ușurință într-o situație extrem de compromițătoare. Să fii atentă la altruismul bărbaților, draga mea. Adesea, ei așteaptă ceva în schimb.

O urmă de amărăciune se simți în vocea Agatheii. Nu era de mirare, iar Lisette o știa. Ca tânără femeie, rămasă singură după decesul părinților ei, i se oferise un post de guvernantă în familia unui domn din Beacon Hill care nu pierduse vremea, profitând de ea într-un mod cât se poate de rușinos. Ca să scape de el, ea fugise cu un angajat de-al lui, un bărbat care se lăuda că are rude în Indiile de Vest. Cei doi au plecat să li se alăture acestora, oprindu-se din drumul lor la New Orleans, acolo unde Agatha fusese abandonată. Nu-și revenise niciodată cu adevărat.

— Mă îndoiesc foarte tare că domnul O'Neill ar avea o asemenea intenție, zise Lisette, făcând un gest de respingere. Are îndatoririle sale la *salle d'armes*, deci lucruri mult mai amuzante cu care să-și ocupe timpul.

– Un lucru pentru care trebuie să fim recunoscătoare.

– Într-adevăr. Prin urmare, nu avem de ce să ne facem probleme, dar trebuie să ne gândim la soluții și mijloace de ordin practic. Lisette luă o prăjitură cu orez și, rupând-o în bucăți, începu să-și vâre câte una în gură.

– Cum ar fi?

– Pentru început, servitorii. Casa asta e mult prea mare ca să ne ocupăm doar noi de ea.

Agatha ridică din sprânceană.

– Ești convinsă? Nu mă deranjează chiar atât de mult să frec și să șterg praful.

– Apreciez într-adevăr acest fapt, dar nu te-am invitat aici ca să devii o servitoare bună-la-toate. Care crezi că ar putea fi cerințele noastre minime?

– Ei bine, dacă te referi la întreținere, fie aceasta una strict necesară, vei avea nevoie de o bucătăreasă, dar și de un majordom care să-i anunțe pe oaspeți, să servească cele trei mese, să facă cumpărăturile pentru bucătărie și să se ocupe de invitații tăi de sex masculin, zise Agatha, numărându-i pe degete. O femeie sau un tânăr care să spele ustensilele la bucătărie și o menajeră care să păstreze salonul și dormitoarele într-o formă prezentabilă. Apoi ar mai trebui un bărbat care să facă același lucru în privința curții și a locului de odihnă. Am numărat cinci, cel puțin – dacă nu cumva vrei să ai și o trăsură.

– Cred că mi-ar plăcea.

– Atunci, trebuie să găsim un vizitiu și, de asemenea, un tânăr grăjdar. Să spunem șapte, asta dacă nu dorești să ai și o servitoare personală. Atunci ar fi opt.

– Atât de mulți, zise Lisette încruntându-se.

– Ai putea să angajezi mai puțini, dar trebuie să menții anumite standarde.

– Da. Lisette își strânse buzele. Nu sunt sigură că-mi doare să-mi asum responsabilitatea de a fi stăpână peste atâția oameni sau de a-i cumpăra.

– E mult mai bine decât să fii amanta cuiva, draga mea. Iar dacă ești dispusă să fii o persoană omenoasă, le vei da salarii care să fie mai mari decât prețul cu care i-ai cumpărat, ori le vei permite ca în timpul liber să aibă alte îndeletniciri – vânzători ambulanți ori grădinari. Desigur, ca o alternativă, poți căuta persoanele potrivite printre imigranții irlandezi.

– O sugestie excelentă, Agatha. Observ că împreună vom fi formidabile!

– Chiar așa?

Comentariul fu rostit de o voce profundă, venind dinspre intrare. Lisette își întoarse privirea într-acolo, observându-l pe Caid O'Neill care stătea sprijinit cu umărul de tocul ușii, cu brațele încrucișate peste piept. Era imposibil să ghicești de cât timp se afla acolo ori cât de mult ascultase, cu toate că zâmbetul larg de pe chipul lui îi dădu de înțeles că o auzise vorbind despre compatrioții săi ca despre niște posibili servitori.

– Domnule O'Neill..., începu ea, ridicându-se.

– Cu siguranță, va fi o plăcere, continuă el, întrerupând ceea ce ea se pregătea să spună, îndreptându-se și pornind în direcția ei. Gândește-te, două femei singure în casa asta nu pot fi în siguranță. Prin cele opt perechi de uși franțuzești, orice nepoftit poate pătrunde spărgând, pur și simplu, unul dintre geamuri.

– Cum de te afli aici?

– Doamna Herriot m-a trimis după dumneata. Se aștepta să revii de o oră. Presupun că întâlnirea cu amica dumitale te-a reținut.

– Într-adevăr. Iartă-mă, Agatha. Așa cum, probabil, ai ghicit, acesta este...

– Domnul Caid O’Neill, spuse Agatha, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna. Ce nimereală perfectă. Mi-am dorit să vă cunosc.

– Într-adevăr?

Vocea lui Caid era aspră, privirea evaluativă, în vreme ce schița o reverență. Agatha păru să nu bage de seamă.

– Se pare că e foarte bine că ne-am cunoscut atât de curând, din moment ce ne așteaptă cam aceeași însărcinare. Adică de a o ține pe domnișoara Lisette departe de ghearele fostului său socru.

– Aș zice, mai degrabă, că vă preocupă în mod egal să o țineți cât mai departe de ghearele mele.

Lisette simți cum o fierbințeală îi înroșește pielea, urcând din dreptul sânilor până la linia părului. Agatha se înroși la rândul-i, dar îl înfruntă cu un admirabil sânge rece.

– Înseamnă că ați auzit. Mă temeam de asta, dar nu-mi pare rău că s-a întâmplat așa. La un moment dat, trebuia să ajungem la o înțelegere cu privire la acest subiect.

– Deci se poate și în clipa asta? Foarte bine, doamnă Stilton.

– Domnișoară.

El înclină capul în semn că a priceput corecția cu pricina.

– Dați-mi voie să vă spun că nu am niciun fel de planuri în ceea ce privește virtutea doamnei Moisant.

– Absolut deloc? Sunteți cât se poate de sigur?

Lisette descoperi că era extrem de dezamăgită de răspunsul lui. Nicio femeie, reflectă ea, nu se bucură auzind că nu deșteaptă nici măcar un dram de dorință în inima unui bărbat.

– A ajuns în această situație din cauza faptelor mele care au provocat moartea lui Moisant. M-aș dovedi nerescușos dacă aș profita de împrejurări.

– Cu siguranță așa ar fi, zise Agatha, împreunându-și mâinile pe talie. Totuși, asta nu oferă un răspuns întrebării.

Furia licări în ochii lui Caid câteva secunde, asemenea unor lumini ce se reflectă în ocean. Apoi dispăru, iar în privirea lui sclipi ceva ce aducea a respect ascuns de amuzament.

– Am jurat că voi avea grijă să nu pătească nimic rău. Și mă voi ține de cuvânt. Mai bine de atât, nu o pot spune.

– Atunci, bănuiesc că o veți face, replică Agatha, dând din cap în semn de amenințare. Deocamdată.

Se studiară reciproc preț de câteva secunde. Apoi Caid înclină capul, în semn de recunoaștere ironică a înțelegerii stabilite între ei.

– Bine, atunci, zise Lisette, observând că își ținuse respirația. Sunteți mulțumiți amândoi? Dacă da, poate o să vă amintiți că sunt aici de față și că s-ar putea să am și eu ceva de zis în înțelegerea cu pricina.

Amândoi se întoarseră s-o privească, cu chipuri atât de palide, încât ea resimți un val de amărăciune în adâncul ființei ei.

– Scumpa mea, zise Agatha, brusc îngrijorată. Nu am vrut să te jignesc, ci doar mi-am concentrat atenția asupra binelui tău.

– Știu, zise ea, zâmbind precaut, înainte de a se întoarce către maestrul spadasin. Și trebuie să înțeleg, potrivit comentariilor tale, că ai vizitat deja dependențele casei?

– Într-un fel. Privirea lui era de nepătruns, iar purtarea reținută.

– Presupun deci că ai inspectat și ferestrele, încuietorile, și siguranța porțiței de la intrarea pentru trăsură.

– Deocamdată nu, dar am intenția să fac aceste lucruri, și chiar mai mult decât atât.

– Excelent. O să te însoțesc, având în vedere că nu am vizitat toate încăperile. Agatha?

– Da. Voi veni și eu.

Plecară din salon, având-o pe Lisette în frunte. Fosta ei guvernantă o urmă îndeaproape, expresia neclintită oglindindu-i hotărârea de a se convinge că în încăperile goale în care urmau să intre nu îi aștepta nimic neplăcut. Caid venea în urma lor.

Faptul că el putea urmări legănarea fustelor ei o făcu pe Lisette să fie extrem de conștientă de sine însăși. Oare ar fi fost la fel de conștientă de prezența lui dacă Agatha nu ar fi fost atât de sinceră cu doar câteva momente în urmă? Se gândi că ar fi fost posibil. El avea un talent cât se poate de stânjenitor de a-i răpi liniștea.

Traversând galeria de la etaj, intrară pe rând în toate încăperile, uneori trecând dintr-una în cealaltă prin intermediul ușilor ce făceau legătura între ele, alteori revenind în galeria lungă și acoperită care servea drept coridor exterior. Caid verifică mecanismele de închidere, scoțând în evidență bucățile lungi de lemn situate în partea superioară a tocului ferestrelor pentru a le bloca după închidere, precum și bara lungă din fier care atârna de porțița încastrată în grilajul confecționat din fier ce închidea poarta pentru trăsuri, fixându-se într-un inel aflat în peretele din apropiere, și nepermițând astfel ca aceasta să fie deschisă din exterior.

Clădirea principală părea să fie în ordine, în limite rezonabile, la fel ca și bucătăria și spălătoria care erau situate la parterul aripii de tip *garçonnière*, care avea două etaje.

– Iată, zise Lisette, ieșind din răcoarea spălătoriei cu podea din piatră. Nu prea văd cum ai putea găsi vreun defect acestor dependențe, domnule.

– Sunt destul de bune, recunosc Caid, cu toate că atenția lui era îndreptată către curte, cercetând-o cu atenție, în mod deosebit pereții acoperiți cu ramuri de smochin.

– Prin urmare?

– Nu prea sunt mulțumit de această casă.

Ea își îngădui un oftat exasperat.

– Pentru că nu a fost prima ta alegere.

– Pentru că vei sta aici singură.

– Nicidecum. O am pe Agatha.

– Care este o femeie de ispravă, posedând curajul unei leoaice, sunt convins, zise el, abia uitându-se în direcția însoțitoarei ei. Dar nu prea poate servi pe post de apărător.

– Același lucru se poate spune și în privința doamnei Herriot.

– Ea dispune de paznici, cum am mai spus. Am intrare liberă în casa ei, în timp ce aceasta trebuie să-mi fie închisă.

– În clipa asta ești aici, sublinie Lisette cu toată răbdarea de care era în stare.

– O vizită care nu trebuie să se repete, exceptând, poate, cazul în care va avea loc în compania altor persoane, și în ocazii cât se poate de rare.

– Nu văd de ce.

– Pentru că preferi să fii încăpățânată și să nu dai ascultare rațiunii.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Vreau să am casa mea. E atât de greu de înțeles?

– Deloc, dar asta face ca angajamentul meu de a te proteja să fie al naibii de greu de îndeplinit.

– Atunci ești eliberat de el, zise ea, punându-și mâinile pe șolduri. Uită că te-am rugat. Uită că m-ai salvat acum două nopți. Uită că exist.

– Imposibil.

Ce-a vrut să spună cu asta? Ea și-ar fi dorit să aibă îndrăzneala de a-l întreba, dar nu se simțea în stare.

– Atunci va trebui să faci tot ce-ți va sta în putință, fiindcă nu am de gând s-o oblig pe doamna Herriot să mă găzduiască măcar o secundă în plus.

Încruntarea lui era de-a dreptul descurajantă.

– O să rămâi aici în seara asta?

– Așa este, zise ea, înălțându-și bărbia. Luase decizia exact în clipa aceea, dar brusc aceasta părea a fi una imperativă.

– Fără a avea servitori în casă? Fără niciun fel de protecție?

Privită în felul acesta, nu părea a fi cea mai înțeleaptă dintre mișcări. Dar ea refuză să se dea bătută.

– Situația se va remedia cât de curând.

– Și cine îți va procura persoanele potrivite? E greu de crezut că poți vizita chiar dumneata târgul de sclavi.

El avea perfectă dreptate. Se presupunea că femeile sunt mult prea sensibile pentru a prelua sarcina unor asemenea tranzacții sau mult prea înclinată să ia hotărâri sub impulsul milei și nu din motive practice.

Chiar în secunda aceea, o ușă se deschise la doar câțiva yarzi distanță de locul unde se aflau ei. Își făcu apariția un chip întunecat. Apoi un bărbat înalt și cu umeri lați păși afară, îndreptându-se spre ei.

– Scuzați, domnule, doamnă, zise el defensiv. Nu am avut cum să nu vă aud. Suntem aici. El arătă spre locul în care câțiva sclavi stăteau, ezitanți, în interiorul slab luminat a ceea ce părea a fi un depozit aflat lângă cele trei sau patru încăperi ce fuseseră construite ca locuințe pentru servitori.

Caid se mișcă repede în fața lui Lisette, ca și cum ar fi vrut s-o apere. Ea îi aruncă o privire neîndurătoare, dar nu protestă. Bărbatul cu pielea închisă la culoare se uită spre ei, înclinându-se, luând seama la gestul protector al lui Caid.

– Cine sunteți și ce căutați aici? Întrebă Caid.

– Eu sunt Felix, iar noi locuim aici, domnule, dacă nu vă e cu supărare. Aceasta e casa noastră, cel puțin până în clipa de față.

– Nu mie trebuie să-mi fi pe plac, ci acestei doamne. Caid vorbi pe un ton repezit, arătând în direcția lui Lisette. De ce nu v-ați făcut apariția până acum?

Servitorul își feri o clipă privirea.

– Nu eram siguri... asta e, părea că e mai bine să așteptăm până când cineva ne trimitea vorbă că e nevoie de noi.

Ceea ce voia să însemne, observă Lisette, că ei se ascuseseră până în clipa în care putuseră descoperi ce fel de persoană era aceea care devenise proprietara casei. Oare se temeau de ea ori de Agatha?

Caid părea să aibă aceeași nedumerire.

– Doamnele nu știau că sunteți aici, că exista cineva aici.

– Nu voiam să facem ceva rău.

Surâsul oferit lor de bărbatul cu pricina era împăciuitor, dar nu slugarnic, nesigur, ori posomorât. Neliniștea autentică pe care ea o citi în ochii lui căprui și umezi o făcu să pășească în fața lui Caid.

– Presupun că aparțineți domnului Freret, care este proprietarul acestei case. Îmi pare rău, dar agentul acela a uitat să-mi pomenească de prezența voastră. De cât timp ați fost lăsați aici?

– De aproape trei săptămâni, de când stăpânul și familia lui s-au imbarcat spre Franța.

– Și v-ați descurcat cum se cuvine în absența lui?

– Destul de bine, *madame*, e cât se poate de amabil din partea dumneavoastră că întrebați.

Cuvintele păreau rostite cu strângere de inimă. Lisette putea deduce că le rămăseseră puține alimente și puține resurse financiare.

– Traiul vostru depinde de serviciile voastre, ca angajați în această casă. Am dreptate?

– Da, *madame*. Asta ar fi o bunătate încă și mai mare. L-am rugat pe *le bon Dieu* să ne ajute. Stăpânul nu-și poate

permite să cheltuiască pentru a păstra niște sclavi care stau degeaba. Dacă nu ne puteți accepta, atunci omul care se ocupă de afacerile sale ne va include în grupul ce va fi vândut la licitație înainte de sfârșitul săptămânii.

Agatha scoase o exclamație abia auzită. Lisette își duse mâna la gât.

– Pare o măsură severă.

– Un bărbat hotărât, domnul Freret, dar corect. A spus că va trebui să vedem dacă veți avea nevoie de serviciile noastre.

Era o mare responsabilitate. Lisette simți cum greutatea acesteia se așeza pe umerii săi.

– Câți sunteți?

– Nu chiar atât de mulți, credeți-mă, doar doisprezece. Oh, dar, bună *madame*, patru sunt destul de mici, deci mănâncă foarte puțin, iar una dintre noi este mătușa Magda care abia poate zări pe cineva, însă spune niște povești minunate despre fantome, spiriduși, strigăte de bufniță, ca să-i facă pe copii să stea liniștiți. Nici nu vă veți da seama că e aici.

Apoi vorbi Caid, pe un ton autoritar:

– Și tu? Care e funcția ta în această casă?

– Majordom și valet al domnului Freret, *monsieur*, zise Felix, îndreptându-și umerii.

– L-ai însoțit la vânătoare? Știi să folosești un pistol?

În ochii servitorului se ivi interesul.

– Da. Am vânat adesea alături de stăpân și știu să folosesc o armă.

Agatha, care stătea chiar lângă Lisette, îi spuse:

– Se pare că am făcut rost de personal.

Lisette aprobă din cap, dar i se adresă lui Felix:

– Poate îi putem vedea și pe ceilalți, dacă vor veni mai aproape.

– Îndată, *madame*.

Servitorul se întoarse, fluturând din mână în semn de comandă. Ceilalți ieșiră în grup din depozitul întunecat, clipind în clipa în care pășiră în lumina zilei.

Cu bărbații înainte și cu femeile venind pe urma lor, în vreme ce copiii se agățau de fustele acestora, formară un șir, ca pentru inspecție. Aveau o atitudine defensivă, iar privirea le era ațintită în pământ. Lăsând la o parte acest lucru, aveau o înfățișare curată și îngrijită, și nu dădeau semne că ar avea vreo deficiență fizică.

– O soluție mult mai bună decât să cauți printre sclavi, zise Agatha, chiar dacă asta înseamnă că-l vei scuti pe domnul Freret de întreținerea lor vreme de un an de zile.

– Da, cu siguranță. E, de asemenea, mult mai bine decât să angajez servitori din Irlanda.

– Doamnă Moisant... , începu Caid.

Lisette nu-i dădu nici cea mai mică atenție, plimbându-și privirea plină de speranță peste cei înșiruiți înaintea sa.

– Printre voi există și o bucătăreasă?

Un bărbat cu o statură impresionantă, de departe cel mai gras dintre ei, făcu un pas în față.

– Eu sunt bucătar, *madame*, mi-am făcut ucenicia în bucătăria domnului Alvarez. Sunt un bucătar cât se poate de bun!

– Sunt sigură că ești, zise ea, zâmbind în fața mândriei evidente a bărbatului. Există cumva și o cameristă?

– Eu am fost calificată în slujba asta, *madame*. O femeie solidă, cu părul prins în creștetul capului cu ajutorul unei batiste albe, păși mai în față și execută o reverență scurtă.

– Excelent. Lisette se întoarse spre Caid. Vezi? La urma urmelor, nu voi fi singură, voi fi foarte bine servită și înconjurată de apărători.

El clătină din cap.

– Nu e suficient.

– Cum poți spune așa ceva când, acum, sunt atâtea persoane aici?

– Să ai oameni în camerele de serviciu e mai bine decât nimic, dar asta nu te scutește de posibilitatea de a fi molestată dacă o persoană e suficient de hotărâtă.

– Molestată? E un cuvânt tare.

– Ai prefera să spun ucisă? Nu e imposibil.

Ea îl privi cu ochii mijiiți.

– Nu se va petrece nimic de felul acesta. Încerci să mă înspăimânți.

– Mare păcat dacă nu am reușit.

Lisette se uită o clipă la expresia îngrijorată a Agatheii înainte de a reveni la maestrul spadasin.

– Apreciez preocuparea dumitale, *monsieur*, și chiar o împărtășesc, într-un fel. Cu toate acestea, refuz ca teama să-mi guverneze viața. Am să-l trimit pe Felix ori pe un altul dintre ei după cele câteva lucruri care-mi aparțin. Chiar din această seară, voi locui în casa asta.

Vreme de câteva secunde, Caid nu scoase o vorbă. Apoi aprobă scurt:

– Cum doriți. Apăsând pe cuvinte, el se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre deschiderea întunecată, asemenea unui tunel, a porții pentru trăsuri. Porțița se închise cu zgomot în urma sa.

Pe neașteptate, Lisette se înfioră la auzul aceluia ecou metalic. Ciudat, dar, brusc, se simți mai puțin apărată decât înainte. Prezența lui Caid O'Neill fusese asemenea unui zid împotriva răului. Prin plecarea lui, senzația de invincibilitate dispăruse. Nu era confortabil să realizezi una ca asta, mai ales acum când era prea târziu.

Seara se preschimbă în noapte. Lucrurile lui Lisette fură transferate de la casa Herriot – cămașa de noapte proaspăt spălată, rochiile procurate de Maurelle și câteva lucruri utile: periuța de dinți, agrafe de păr, panglici și alte materiale aduse de croitoreasă, alături de un corset nou și de câteva jupe. O cină frugală, constând într-o supă subțire, fu preparată din cele câteva alimente rămase la bucătărie. Fu pregătită și o listă de cumpărături pe care Felix urma să le procure a doua zi dimineață de la magazinele aflate lângă deal. Dormitoarele fură pregătite, fiind folosite așternuturile găsite într-un dulap, având între pliurile lor rădăcini de vetiver. Felix se plimbă prin întreaga casă, verificând, pentru noapte, toate ușile și ferestrele înainte de a raporta că toate erau închise. După ce el coborâse în camera sa, Lisette și Agatha conversară o vreme despre trecut, punând la punct activitățile din zilele următoare. În cele din urmă, zgomotul trăsurilor și al pașilor de pe stradă încetă, lătratul câinilor amuți și el, și nu mai avură nimic de făcut decât să se ducă la culcare.

Lisette aprinse două lumânări pentru noapte de la lampa cu ulei de balenă aflată în salon, dându-i una dintre ele noii ei însoțitoare și luând-o pe cealaltă cu sine. Micșoră lumina lămpii, apoi o însoți pe Agatha de-a lungul galeriei până la dormitorul acesteia, unde îi ură noapte bună. Mergând apoi la două uși distanță, ea intră în dormitorul pe care-l alesese pentru ea însăși. Se întoarse, cu fustele fluturându-i în jurul trupului, pentru a încuia ușa.

Pe neașteptate, pe la spate, fu prinsă de talie de un braț puternic, într-o îmbrățișare lipsită de menajamente. Lumânarea îi fu smulsă din mână, stinsă și aruncată cât colo. Întunericul învălui încăperea, iar o voce, profundă și melodioasă îi șopti la ureche:

– Am venit să te molestez, *ma chère*. Ce ai să faci acum?

Caid.

Identitatea agresorului ei invadă mintea lui Lisette, într-un amestec de ușurare și de mânie. Dincolo de toate acestea, resimțea o febrilă conștientizare a trupului lui lipit de-al ei, dur ca un zid, a mușchilor puternici ce se ascundeau sub hainele lui largi și a forței temperate a brațelor lui, unul în jurul taliei ei și altul deasupra sânilor. O dogoare pulsa în miezul trupului ei. Asta se întâmplă cu o secundă înainte de a reuși să vorbească, înlăturând cu greu gheara care-i strângea gâtul.

– Dă-mi drumul! Imediat.

– Nu înainte să recunoști că, în această casă, te expui riscurilor. Nu până ce nu-ți vei da seama că eu sau orice alt bărbat poate ajunge la tine dacă se străduiește puțin; că poți fi la bunul lui plac.

Ea înțelese la ce se referea. Gândul unei intimități arzătoare cu bărbatul acesta îi făcu inima să tresară, în timp ce sângele îi alerga prin vene precum torențele sălbatice ale fluviului Mississippi când se revărsa. Încercă să se smulgă din încheștarea lui, dar strânsoarea se înteti, până ce ea nu mai putu să se miște, respirând din ce în ce mai greu.

Ar fi putut să țipe, dar la ce-ar fi folosit? Agatha nu se putea pune cu el și nici Felix. În orice caz, era convinsă de un lucru – Caid O'Neill nu voia decât să-i arate cât de vulnerabilă era, singură în această casă. Imediat ce ar fi recunoscut lucrul acesta, el avea să o elibereze, exact așa cum declarase. Totuși, ceva inflexibil, ceva din adâncul ei, refuza să-i ofere bărbatului această satisfacție, în ciuda stării insinuante, care o cuprinsese, și a gândului tulburător.

– Așa înțelegi tu să mă protejezi?

– Așa vreau eu să te fac să înțelegi ce anume s-ar putea întâmpla.

– Ce te face să fii atât de sigur că nu pricep lucrul acesta? Nu sunt chiar atât de proastă, crede-mă. Cuvintele erau pe jumătate sugrumate din pricina apăsării pe care o resimțea deasupra pieptului.

– Cum aș putea să te cred când nu ești rezonabilă? Ce te-ar putea face să pricepi pe deplin?

– Nimic nu m-ar face să mă răzgândesc..., începu ea.

El nu o asculta. Înainte ca ea să-i poată ghici intenția, el o răsuci cu o viteză amețitoare, lipindu-i spatele de perete. Apucându-i încheieturile, el i le lipi de-o parte și de alta a feței, în vreme ce partea inferioară a trupului lui o imobiliză ca pe un fluturaș ce tocmai a fost prins. Apoi își aplecă, ezitând o secundă, capul, și îi acoperi gura cu a sa.

Buzele lui erau puternice, fierbinți și aveau aroma și moliciunea mierii. Îi cereau să capituleze sau ceva mai mult de atât. Limba lui trasă conturul curbat al buzelor ei care rămăseseră strânse și lipite de ale sale, gustând-o, descoperind-o, cerând să se avânte în profunzimea secretelor ei. Explorările lui, pielea de pe obrazul lui, ușor aspră din pricina bărbii care-i crescuse peste zi și bubuitul inimii lui lipite de sânii ei erau incredibil de tentante. Forța masculină și plină de pasiune o învălui, o captivă, aromele de pânză scrobită, de tonic pentru păr cu parfum de bergamotă și de piele masculină curată i se urcară la cap, amețind-o ușor. Pasiunea se aprinse în miezul ființei ei. Sfărcurile ei se măriră, devenind atât de sensibile, încât ea putu să identifice bumbii micuți de la capsele cămășii lui, lungimea lăntișorului ceasului din aur, până și țesătura pelerinei lui. Nevoia de a se lipi mai mult de el, de a deveni una cu trupul lui puternic și musculos era atât de puternică, încât ea își îndoi încheieturile prinse în strânsoarea lui, gâfâind înăbușit.

El profită imediat că buzele ei întredeschise, intime și retrase erau ale sale, pentru a le poseda. Simți pe limba ei aroma lui dulce ațâțătoare, bogată și fierbinte. Era ceva primitiv în asaltul simțurilor ei, captivând-o așa cum nu și-ar fi imaginat niciodată. Puterea lui și neputința ei de-a o ține sub control ar fi trebuit s-o înspăimânte și s-o dezguste. În loc de asta, o făcu să se simtă copleșită de pasiune și îngăduitoare, și numai forța propriei ei voințe o făcu să nu se deschidă în fața lui precum o floare exotică sub ploaia tropicală. Dacă el i-ar șopti să se predea, atunci... ce-ar urma atunci?

Ea se încordă și trase adânc aer în piept înainte de a-și trage capul într-o parte. Pentru câteva secunde interminabile, el rămase nemișcat, lipit de ea. Apoi șopti o înjurătură abia auzită în părul ei moale. Eliberând-o cu mișcare bruscă, se dădu înapoi.

Respirația lor precipitată fu, pentru câteva secunde nesfârșite, unicul zgomot. El se retrase, cu un foșnet ușor al hainelor, îndepărtându-se de ea, ca și cum ar fi avut nevoie de mai multă distanță între ei doi. Când vorbi, vocea îi era tensionată, aproape sugrumată.

– Iartă-mă. Nu am vrut ca lecția să fie atât de...drastică.

– Nu. Ea se opri, dregându-și vocea răgușită. Nu, îmi imaginez că nu. Își netezi fustele, își aranjă părul, rostind o rugăciune în semn de recunoștință față de întunericul care-i ascundea față cuprinsă de flăcări. Îmi dau seama... trebuie să spun... știu că pare nechibzuit din partea mea să rămân aici în ciuda sfatului binevoitor, dar te asigur că nu e un gest inspirat de prostie și cu atât mai puțin de îndărătnicie.

– Niciodată nu am crezut asta.

– Majoritatea bărbaților ar fi făcut-o, cred. Dar e mai mult decât asta. Tu nu știi, nu-ți poți închipui cum e să fii reținut împotriva voinței tale, să ți se controleze, să ți se

supravegheze, să ți se urmărească orice mișcare, fără a putea avea nici cea mai mică scăpare. Am jurat că nu voi mai accepta niciodată o asemenea situație. Refuz să mă supun. Refuz, chiar dacă voi muri din cauza asta.

– Greșești.

– Te asigur...

– Nu, zise el, întrerupând-o aspru. Ceea ce voiam să spun e că știu ce înseamnă să fii prizonier, că înțeleg foarte bine dorința ta de libertate.

Vorbele lui sunară ca și cum nu i-ar fi fost ușor să le rostească.

El tăcu o clipă.

– Înainte, nu ascultam ceea ce spuneai.

– Iar acum?

– Acum am început s-o fac, zise el tăios.

O mică parte din încordarea din pieptul ei slăbi. Își umezi buzele înainte de a continua.

– Îmi dau seama că asta face ca ceea ce ți-am cerut să devină o responsabilitate mult mai grea. Mi-am dat și eu seama, în cele câteva ceasuri petrecute aici, că e necinstit din partea mea să o cer. Cred într-adevăr că trebuie să te eliberez de sarcina asta.

– Te implor să nu o faci.

I se părea că nu auzise bine.

– Ce vrei să spui?

– Ai tot dreptul să pretinzi o recompensă din partea mea. Dacă ai ales protecția mea, atunci ți-o acord de bunăvoie.

– Dar nu cu toată convingerea, clarifică ea, bucuria răzbătând în vorbele ei, alături de o notă de umor.

– Am avut întotdeauna convingerea că am dreptate. E o greșeală care a cauzat o mulțime de probleme.

– Cum ar fi... închisoarea? Era extrem de nepoliticos să adreseze o asemenea întrebare, dar ei trecuseră deja de chestiunile de felul acesta, reflectă ea, cel puțin deocamdată.

– Asta te șochează?

– Depinde de infracțiune.

– Acțiuni subversive, trădare împotriva Coroanei... cu toate că nu am recunoscut și acceptat coroana niciunui rege.

– Nu te făceai vinovat de crimă, furt sau...

– Sau viol? termină el în locul ei, pe un ton dur. Nu. S-a petrecut în Eire, provincia în care m-am născut.

– Trebuie că erai destul de tânăr.

El se întoarse spre ea, o mișcare în penumbră, în lumina filtrată prin jaluzelele trase, în spatele ușilor franțuzești ale dormitorului.

– Adică?

– Ceva ce doamna Herriot a pomenit în treacăt în legătură cu lungă ta ședere în Franța, unde te-a întâlnit pentru prima dată.

– Ați discutat despre mine?

– Puțin. A vrut să fie sigură că înțeleg care e poziția ta.

– Și ai înțeles?

– Cred că da. Dar trebuie să știi că cei mai mulți oameni din New Orleans au printre înaintașii lor un bărbat sau o femeie care a suferit o condamnare. Ne place să credem că suntem descendenți ai tinerelor orfane care au fost trimise de Coroana franceză ca mirese pentru coloniști, ori ai familiilor care au fugit pe timpul Terorii. Pentru unii, poate că s-a întâmplat chiar așa. Dar la fel de adevărat este faptul că închisorile au fost golite pentru a popula regiunea, în vremurile de început. Însăși străbunica mea, sau cel puțin așa mi-a șoptit odată *grand-mère*¹, a fost luată de la *Salpêtrière*, unde fusese închisă după ce a fost acuzată că a otrăvit-o pe amanta soțului ei.

El rămase tăcut atât de multă vreme, încât ea crezu că nu va răspunde. În cele din urmă, rosti:

¹ Bunica (în lb. fr., în orig.).

– Ai o inimă bună.

– Îți închipui că am vorbit despre scandalul în care a fost implicată familia mea pentru ca tu să nu te simți stingherit din pricina propriului tău scandal? Îmi acorzi prea mult credit. Ea nici măcar nu era convinsă că povestea era adevărată. Mama ei, o femeie deosebit de elegantă și cu o voință puternică, luase în răs această poveste, atunci când fusese amintită cu ocazia negocierilor de logodnă cu familia Moisant.

– Cred că nu. Oricum, trebuie să plec înainte ca bârfa să se abată și asupra actualei generații.

Făcu un pas în direcția ei. Ea se dădu la o parte, eliberând drumul către ușă. Când el ajunsese în dreptul acesteia și o deschise larg, ea rosti repede:

– Așteaptă.

– Da?

– Cum ai intrat? Știu foarte bine că totul era încuiat și baricadat, pentru că l-am supravegheat pe Felix în timp ce o făcea.

– Nu a fost greu. Mi-am folosit, de fapt, bastonul. L-am strecurat prin grilajul porțiței și am ridicat tija de închidere. O să mă ocup de defecțiunea asta la primele ore ale dimineții.

– Și până atunci?

– Nu vei putea dormi, gândindu-te că s-ar putea repeta? Nu se va întâmpla, îți promit.

– Știu că nu vei intra din nou.

– În ciuda tentației, nu, zise el. Și nici altcineva. Poți dormi liniștită, eu voi sta de pază.

– Dar și tu vei avea nevoie să dormi.

– Măine. Poate.

Ce voia să spună? Că nu va reuși să doarmă nici măcar atunci sau că nu era nevoie să stea de pază? Ea nu avea cum să ghicească, iar el nu avea să-i spună. Caid ieși pe ușă, înaintă

de-a lungul galeriei, dispărând apoi pe scara întunecată. Cu toate că îl urmări pe tot parcursul galeriei, încercând să prindă zgomotul pașilor lui pe bucățile de gresie de la poarta pentru trăsuri sau pocnetul porțiței închizându-se în urma lui, nu auzi nimic. Fie ieșise în stradă fără a face zgomot, fie nu plecase deloc.

Ea rămase locului o vreme, dar nu sesiză niciun sunet. În cele din urmă, se întoarse și se duse în dormitorul său.

– Pe toți sfinții, scumpa mea, exclamă Agatha în clipa în care Lisette păși în salonașul unde se servea masa. Arăți ca o pisică hărțuită de pisoii ei. Te simți bine?

Lisette reuși să surâdă.

– Nu am putut dormi. Știi, emoția... mutarea în această casă. Scuza era probabil jalnică, dar ea nu prea dorea să admită că vina o purta maestrul spadasin sau mai degrabă via amintire a sărutului său. Zăcând cu ochii larg deschiși în întuneric, ea retrăise clipele în care trupul lui puternic se lipise de al ei, buzele lui le acoperiseră pe ale sale, iar și iar. Cu fiecare retrăire, ea fusese tot mai uimită de forța impunătoare a atingerii lui și de răspunsul ei mistuitor, aproape impetuos. Da, și apoi starea ei de neliniște, de agitație, dorindu-și ceva mai mult. El observase momentul ei de slăbiciune? Și dacă da, îi păsase? Ea nu însemna nimic pentru el, în afara unei obligații îndoielnice. Singurul lui scop cu care pătrunsesese în casa ei fusese acela de a-și dovedi punctul de vedere. Nimic personal nu-l determinase să o îmbrățișeze și era o prostie să-și imagineze altceva. Era conștientă de toate acestea și totuși...

Oh, dar trebuia să fie atentă la ceea ce spunea Agatha înainte ca însoțitoarea sa să-i observe tulburarea și să întrebe care era cauza. Deja o privea cu oarecare îngrijorare.

– Știu că ne-am propus să mergem pe la magazine în dimineața asta, draga mea, dar, dacă nu te simți în stare, am putea foarte bine să amânăm plimbarea.

– Nu, nu. Trebuie să comandăm imediat câteva articole, altfel sezonul se va încheia fără ca ele să ne fie livrate.

– Mai e destul timp, să știi. Niciun alt oraș nu are, precum New Orleans, un sezon de iarnă atât de lung. Mă uimește dârzenia acestor franțuzoaice creole care abia sunt capabile să miște un deget pentru ele însele, dar sunt în stare să danseze până în zori, aproape în fiecare noapte, din noiembrie și până după Paște.

– Poate fiindcă dansul e ocupația noastră principală, zise Lisette, zâmbind. Sau cel puțin a celor tinere și care încă nu au o relație. În plus, Postul Paștelui ne oferă un moment de răgaz.

– Oh, Postul Paștelui. Agatha îi aruncă o privire sardonică. Am fost șocată de nerespectarea datinilor atunci când am sosit aici pentru prima dată.

– Și acum?

– Mi-am permis să devin coruptibilă, bănuiesc, în parte pentru că știu că pietatea în concepția francezilor creoli are de-a face mai mult cu o credință interioară decât cu aspectul exterior. În orice caz, îmi vor lipsi spectacolele de teatru din serile de duminică și petrecerile, în cazul în care mă voi întoarce la Boston.

– Doar nu ai de gând să pleci?

– Având în vedere evenimentele, nu prea curând.

– Deloc, dacă voi avea și eu un cuvânt de spus, zise Lisette pe un ton hotărât. Să obiecteze de îndată ce un musafir își anunța plecarea era un obicei al creolilor, dar ea nu suporta gândul de-a o pierde pe Agatha, acum când abia se reîntâlnise cu ea. Lângă nimeni altcineva nu se simțise atât de bine, fiind sigură că va fi perfect înțeleasă, fie că-și dorea să fie singură, fie că-și dorea să aibă pe cineva alături de ea.

Chiar în secunda aceea sosi și Felix, aducând cu el o tavă plină de cormuri încă fierbinți de la *boulangerie*¹ și

¹ Brutărie (în lb. fr., în orig.).

căni cu cafea caldă și lapte. Aroma era suficientă pentru a-l tulbura și pe un sfânt. După aceea, ea și cu Agatha discutară despre rochii, despre pălării și, de asemenea, despre bluze și despre culori în tonuri de gri, roz și galben pal care erau la modă în această primăvară. Încă mai discutau despre aceste subiecte atât de importante un ceas mai târziu, când își puseră bonetele, voalurile și mănușile, plecând apoi de-acasă.

Pașii le duseră la magazinul de modă al doamnei Crevon, de unde Lisette cumpără o pălărie italiană din pai, apoi la Scanlon, acolo unde, după cum citise Agatha în *L'Abeille*, se primiseră pălării și bonete pentru primăvară și vară de la celebrul magazin din Paris al doamnei Goeneutte, aduse cu un vapor de la Le Havre. Cum acestea erau articole potrivite mai mult pentru a fi purtate seara, Lisette cumpără o bonetă minunată din batist, organdi și dantelă pentru Agatha, fără a-și lua ceva și pentru sine.

Când ieșiră în stradă, ea observă un bărbat așezat la una dintre măsuțele scoase în stradă ale cafenelei aflate în josul străzii; ușile franțuzești fuseseră larg deschise pentru a lăsa să pătrundă aerul dimineții. Era înalt, bine îmbrăcat, chipeș, cu un aer romantic; îi atrase atenția datorită privirii insistente pe care o arunca în direcția ei. Imediat, el își termină cafeaua, își scoase portofelul și aruncă pe masuță câteva monede. Apoi se ridică în picioare cu o grație athletică, vârî ziarul pe care-l citea într-un buzunar lateral, își luă bastonul și înaintă cu un pas vioi, în direcția lor, dar pe partea opusă a străzii.

Bărbatul îi părea oarecum cunoscut, gândi Lisette, cu toate că nu-l putea identifica cu certitudine. Pentru că era nepoliticos și lipsit de înțelepciune să te holbezi la cineva, ea privi înainte. Însă continua să fie conștientă de prezența lui, în timp ce el înainta la fel de repede, învărtindu-și

bastonul, salutându-și cunoștințele cu o înclinare a capului și ridicându-și pălăria în fața doamnelor, făcându-le loc să treacă.

Ea și Agatha se opriră pentru scurtă vreme la un mic magazin din strada Bienville, unde puteai găsi cele mai bine lucrate tricotaje de damă, ajungând apoi, în cele din urmă, la magazinul lui Bourry d'Ivernois, pe strada Chartres. Aici, au ales șaluri din lână merinos, broderii italienești, perdele din muselină, ace pentru cravată, precum și pelerine, stofe ecosez, articole elvețiene de toate felurile.

Metrajele delicate îi făceau cu ochiul, dar cel care-i tăie respirația era o catifea neagră. Nu purtase niciodată ceva atât de somptuos. Catifeaua era interzisă pentru femeile nemăritate, iar Eugene nu o lăsase să poarte veșminte din acest material nici după căsătorie. Tot ceea ce atrăgea atenția asupra soției sale era, după părerea lui, vulgar și neavenit. Ceea ce-l condusese la această interdicție fusese gelozia ori posesivitatea, gândi ea, mai degrabă decât interesul pasional. O prefera în culori și stiluri cuminți, astfel ca el să nu-și facă probleme în privința atractivității ei. Dar catifeaua nu era câtuși de puțin vulgară. Cădea în falduri unduitoare și strălucea precum blana unei pantere. Era materialul potrivit unei regine.

Când ea și Agatha părăsiră magazinul, Lisette era mândra posesoare a acelei catifele ce urma să fie livrată la casa din oraș, la fel ca și restul cumpărăturilor. Acum avea nevoie de o croitoreasă care să poată face o rochie din aceste articole, potrivită pentru doliu, dar nu prea severă, unică, dar totuși modestă. Femeia angajată de socrul ei pentru îndeletniciri de felul acesta fusese suficient de capabilă, dar nu avea fler artistic. Era nevoie de o altă croitoreasă, dar unde s-o găsească?

– Din câte mi-ai povestit despre doamna Herriot, zise Agatha în timp ce treceau pe lângă un muzicant care cânta la orgă, însoțit de maimuța sa, și au salutat un domn care le făcu loc să treacă, ea sigur cunoaște o asemenea persoană.

– Nu ai făcut cunoștință cu Maurelle?

– Nu am avut niciodată plăcerea, cu toate că am auzit câteva lucruri, desigur.

Lisette o privi curioasă, pășind peste un pudel pe care cineva îl lăsase pe pavelele proaspăt curățate ale trotuarului.

– Ce fel de lucruri?

– În principal, despre excentricitățile sale. Se spune că e mai pariziancă decât toți parizienii.

– O mare eroare, zise Lisette sec. Majoritatea francezilor creoli aveau ochii ațintiți către Paris. Era centrul universului lor, sursa hranei lor, a modei, a mobilierului pentru locuință, a literaturii și a majorității ideilor lor. Vapoarele din Anglia și de pe coasta estică a SUA soseau zilnic în docuri, dar produceau un efect infim față de cele sosite de la Le Havre.

Agatha își strânse buzele.

– Doamna se află la limita a tot ceea ce este acceptabil.

– Cu mine s-a purtat cât se poate de amabil.

– Atunci este o femeie inimoasă și cea mai dragă prietenă a mea. Agatha zâmbi poznaș către Lisette. Trecem la umbră? Soarele e foarte de puternic în dimineața asta.

Primăvara înainta cu pași mari, iar căldura soarelui aducea cu sine promisiunea dogoritoare a verii. Parfumul dulce al florilor de măslin de prin curți era amplificat de căldura care se întetea. Copacii de pe marginea străzilor și cei din pădurile din afara orașului înfloriseră deja, producând nori de polen. Fiecare briză de aer aducea cu sine o ploaie de polen atât de densă, încât se cuibărea în cutele hainelor locuitorilor și apoi se depunea pe trotuar, precum o zăpadă galbenă.

Ridicându-și puțin fustele, Lisette și Agatha rămaseră pe loc, așteptând să treacă o căruță hodorogită. În acest timp, Lisette îl observă pe tânărul înalt pe care-l văzuse ceva mai devreme, care tocmai traversa strada fără să se grăbească. Se întrebă cu ce anume își ocupase acesta timpul, în vreme ce ea și Agatha fuseseră la centrul comercial și dacă îi remarcase pe puștii care îi dădeau ocol, râzând de mersul lui nepăsător. Apoi trecu căruța aceea, iar ea își concentră atenția la pașii pe care-i făcea, încercând să ocolească balega calului, paietele și zarzavaturile storcite care împânziseră drumul.

Ajungând fără incidente pe trotuarul de vizavi, cele două femei apucară să facă doar câțiva pași înainte ca drumul să le fie barat de un bărbat ce părea a fi un marinar în stare de ebrietate. El se legăna, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unui vapor care tocmai se înclina. Lisette vru să-l ocolească, dar el își târșâi picioarele pentru a-i bloca înaintarea.

– Ah, pe perfectă mea doamnă, balmăji el cu accent ce părea a fi londonez. Haide...

Lisette se dădu încet înapoi, înălțându-și bărbia.

– Dați-mi voie să trec, *monsieur*.

– Oh, n'am să po' face asta, drrrăguțo, nu făr' să plătești taxa.

– Omule, zise Agatha pe tonul ei cel mai sever. Dă-te la o parte, altminteri chem jandarmii.

– N-ai decât să faci asta, pisică bătrână, și io o să-i bat zdravăn. Marinarul își roti capul, făcu un soi de salt și întinse degetele pătate de smoală către Lisette. Acum, frumoasa mea...

– Ajunge!

Ordinul rostit pe un ton puternic și șfichiuitor veni din spatele lor. În același timp, domnul pe care Lisette îl observase mai devreme înaintă cu pași repezi, oprindu-se lângă ea. Apoi,

punând capătul bastonului său peste pieptul marinarului, el împinse suficient de tare pentru ca acest individ ce semăna cu Jack-Tar să se retragă, împleticindu-se.

– Dispari, prostule, altfel ai să-ți regreți greșeala!

– A'ultă! Marinarul dădu bastonul la o parte și înaintă din nou.

Bastonul se agită în aer, lovind zdravăn. Bețivul urlă de două ori, apucându-se cu o mână de mijloc și cu cealaltă de urechea sângerândă.

– Ah, șe'fle, nu am vrut să-i fac r'u doamnei. Doar să măăă distrez puțin.

– Doamna nu pare să se amuze. Dispari îndată din calea ei.

– Daaa, căp'ane. Marinarul schiță un salut, se răsuci pe călcâie, apoi, împiedicându-se, o luă la picior de-a lungul străzii.

Lisette inspiră adânc pentru prima oară după câteva minute bune, întorcându-se spre salvatorul ei.

– Vă mulțumesc, *monsieur*, nici că puteați sosi într-un moment mai potrivit.

Bărbatul, fără a da semne referitoare la strădania sa, își vârî bastonul la subsuoară. Aplecându-se, el își ridică pălăria din blană fină de castor.

– A fost o plăcere să vă fiu de folos.

Privit ceva mai de aproape, se remarca croiala impecabilă a pelerinei largi, într-o nuanță maro-aurie, care-i ajungea până la genunchi, a pantalonilor maro și a cravatei cu dungi, maro cu negru. O șuviță din părul bogat îi cădea peste fruntea nobilă, iar ochii păstrau un licăr de amuzament în adâncimile lor negre. Un cățel, care se vedea bine că era un maidanez, veni să se odihnească la picioarele sale, urmat de cortegiul puștilor zdrențăroși, cu pielea în toate culorile, de la gri spălăcit la cafea cu lapte și la negru. Cățelul lătră, iar ei,

băieții, începură să vorbească între ei într-un dialect al sclavilor, numit „gumbo”, dar domnul părea să fie surd la orice zgomot și orb la orice altceva în afară de prezența lui Lisette.

Chiar în secunda aceea, unul dintre puști, mai înalt și mai vorbăreț, își manifestă admirația.

– *Sacré!*¹, domnule Nick, l-ați pus la punct pe împuțitul ăla!

Complimentul, așa cum era, îi atrase atenția domnului.

– Fii atent cum vorbești, Squirrel, micuțule șoricel de chei. Sunt doamne de față.

Băieții își încetară sporovăiala, ca și cum ar fi vorbit o putere din înaltul cerului.

Gentlemanul francez avea un ușor accent italianesc. Lisette îl studie o clipă, în vreme ce suspiciunea prinse viață în mintea sa.

– Pot afla și eu numele dumneavoastră, *monsieur*? Va trebui să știu către cine să-mi îndrept recunoștința atunci când voi vorbi despre acest incident.

– Cu siguranță, doamnă Moisant. Bărbatul se înclină din nou. Sunt Nicholas Pasquale, *à votre service*². Sunt onorat să mă prezint în fața dumneavoastră și a onorabilei doamne care vă însoțește.

Era exact așa cum își închipuise ea. Nicholas Pasquale era *maître d'armes* cu o oarecare faimă, în ciuda faptului că sosise în oraș venind de la Roma, chiar în acest sezon. Asta explica de ce era urmărit de puști, căci ei îi însoțeau pe toți maeștrii spadasi, precum un șoricel pe urmele lui Pied Pipers. În privința cățelușului pitic, cu pete alb-cafenii și cu o ureche bleagă, de parcă se scuza pentru coada sa în formă de pană, exista o singură explicație, și anume faptul că era o

¹ Pe toți sfinții (în lb. fr., în orig.).

² La dispoziția dumneavoastră (în lb. fr., în orig.).

javră care se aciuase pe lângă copiii străzii. Existau în oraș multe asemenea ființe fără adăpost, atât copii orfani, cât și animale. Lisette zise, ușor uimită:

– Îmi cunoașteți numele.

Un surâs apăru pe buzele generos arcuite ale bărbatului.

– Am onoarea de a fi prieten cu Caid O’Neill.

– V-a vorbit despre mine? îl întrebă ea cu ochii mijiiți.

– Cu mult respect, vă asigur! Se bătu ușor cu palma peste fruntea încruntată. *Mon Dieu*, irlandezul cel nebun o să-mi taie capul fiindcă v-am lăsat această impresie.

– Atunci, presupun că v-a vorbit cu un anumit scop.

– Își făcea griji pentru siguranța dumneavoastră. Desigur, nu a putut să prevadă acest moment, dar intenția lui a fost cât se poate de corectă.

– Mă urmăriți.

– Da... în fine... cât despre asta...

– Nu e nevoie să vă străduiți să o negați. Domnul O’Neill v-a cerut să aveți grijă de mine.

– Lisette, liniștește-te, draga mea, zise Agatha. Atragi atenția.

Pasquale își ridică mână înmănușată într-un gest neajutorat.

– Un bărbat, chiar și unul precum Caid O’Neill, înzestrat cu o vigoare nemaipomenită, trebuie să doarmă din când în când.

– Dar să te implice pe dumneata, o persoană care nu are nicio legătură cu... e o infamie.

– Sunt prietenul lui, zise maestrul spadasin cu simplitate. Și acum al dumneavoastră, *madame*.

– Trebuie să vă mulțumim din inimă și pentru asta, zise Agatha cu mai multă căldură decât îi stătea în fire. Întinzând mâna, ea continuă: Eu sunt Agatha Stilton, *monsieur*. Vă rog să acceptați și recunoștința mea.

Pielea fină a obrazilor Aghatei devenise roz, iar surâsul ei era strălucitor. Lisette, uitându-se la ea, simți că-i scade iritarea, fiind înlocuită de amuzament. Cine ar fi crezut că însoțitoarea ei se va arăta atât de sensibilă în fața unui singuratic chipeș care avea un limbaj politic și o reputație îndoielnică?

Zgomotul unor pași grăbiți pe trotuar o făcu să întoarcă privirea chiar în secunda aceea. Spre ei se îndrepta un cuplu frapant. Bărbatul era de aceeași înălțime cu Pasquale și cu un trup la fel de zvelt. Doamna era îngrijită, îmbrăcată *à la mode*, în gri și în culoarea levănțicii, de la bonetă și până la cizmulitele micuțe. Era drăguță și decentă.

— Domnule Pasquale, zise doamna în gri. Bravo! Eu și Rio am privit incidentul încă de la început. Credeam că va fi nevoie să sărim în ajutorul tău, dar Rio a spus că incidentul va lua sfârșit până vom ajunge noi. Ca întotdeauna, a avut dreptate. Devine ceva de nesuportat.

— Încrederea lui mă deprimă, zise italianul, cu o privire sarcastică.

— Sunt convins, murmură cu aparentă ironie domnul saturnian care purta numele de Rio.

— Mă bucur că te-am întâlnit, oricum, zise doamna. Te aștept la serata de Mardi Gras, peste două zile, dacă o să-ți amintești. Te rog, spune-mi că pot conta pe prezența ta.

— Cu siguranță, *ma belle*¹. Nu o voi pierde pentru nimic în lume.

Italianul făcu o reverență, care lipsise din manifestarea amabilității față de ea și de Agatha, reflectă Lisette. Era evident că el cunoștea bine cuplul. Simți în piept un mic spasm, ceva asemănător invidiei. Să ai un asemenea prieten și o atitudine atât de relaxată față de el trebuie că era ceva unic, într-adevăr.

¹ Frumoasa mea (în. lb. fr., în orig.).

Nicholas Pasquale se întoarce către ea.

– Scuzați-mă, doamnă Moisant, pentru neglijență și permiteți-mi să vă fac cunoștință cu domnișoara Celina Vallier, dacă nu cumva v-ați cunoscut deja? Iar domnul este Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, conte de Lérida, continuă el, rostogolind cu farmec silabele. Cu toate că e mult mai cunoscut după numele său de luptă, Rio de Silva.

– Domnișoară, *monsieur*, îmi face o foarte mare plăcere. Ea schimbă o reverență cu Celina Vallier, dar îi oferă mâna bărbatului de lângă ea. El i-o luă, atingându-i ușor degetele înmănușate, într-un salut care nu ar fi fost deloc potrivit, dacă ea ar fi fost nemăritată.

– Doamna Moisant este o cunoștință de dată recentă a prietenului nostru irlandez, adăugă Pasquale, privindu-i pe sub gene pe amicii săi.

– Ah, zise Rio de Silva, mă gândeam eu că mi-e cunoscut numele.

Lisette bănuia că el cunoștea întreaga poveste. Ceva din vocea lui îi spusese că el nu numai că auzise despre ea de la Caid O'Neill, dar avea cunoștință și despre duelul care precedase întâlnirea lor și despre consecințele acestuia. Ea nu renunță la gândurile ei, dar reveni la prezentarea Agathe. Când formalitatea cu pricina fu îndeplinită, între ei interveni o tăcere ciudată.

Cățelușul alege clipa respectivă pentru a sări pe fustele lui Lisette. Ea îl lasă s-o adulmece, plimbându-și apoi degetele înmănușate peste capul lui plin de julituri. Are ceva dintr-un pudel în înaintașii săi, își zise ea, judecând după forma nasului și după cărlionții părului.

– Ce drăgălaș ești, zise ea, observând fața nostimă a cățelului care o privea ca și cum ar fi zâmbit. Oare ai un nume?

– E o pușlama, zise Pasquale, uitându-se spre corcitura care-i aruncă o privire de eternă devoțiune. Nu-l încurajați, altfel, puteți fi sigură, va deveni umbra dumneavoastră.

Ea îi aruncă o privire rapidă, moment în care cățelul, atras de sunetul vocii lui Pasquale, fugi să se facă covrig la picioarele lui.

– Este al dumneavoastră?

– Nicidecum, *madame*. Nu am să susțin asta despre un specimen atât de neajutorat. E un câine care nu face discriminări, unul care mă urmează atunci când plec de la atelier, dar în restul timpului se joacă cu gașca de colo. El flutură brațul către copiii străzii a căror atenție era atrasă de un butoi pentru murături pe care unul dintre ei îl descoperise în fața unui magazin.

– Cred, în schimb, zise ea sobru, că el susține că este al dumneavoastră.

– Aici te-a avut, La Roche, zise De Silva, rânjind, chiar dacă vorbele lui fură acompaniate ca de un ecou de râsul cristalin al Celinei Vallier.

– Aveți vreun angajament poimăine dumneata și însoțitoarea dumatăle, doamnă Moisant? întrebă Celina.

Lisette clătină din cap, mângâind cu afecțiune urechile cățelului care se agățase din nou de fustele sale.

– E o invitație făcută în pripă, știu, dar am fi fericiți tatăl meu, eu și fratele meu să vă avem alături de noi cu ocazia sărbătorii de Mardi Gras. Nu plănuim nimic fastuos sau ceva care ar putea compromite perioada dumneavoastră de doliu, ci doar o petrecere de familie alături de câțiva prieteni. Vom dansa puțin, vom vorbi mult și vom avea parte de o cină ușoară înainte de a urmări parada de pe terasa noastră.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar...

– Vă rog să nu mă refuzați! Mi-a trebuit o veșnicie pentru a-l convinge pe Caid să participe și sunt convinsă că va fi

obligat să o facă dacă vă va însoți pe dumneavoastră. Zâmbetul din ochii căprui ai Celinei Vallier dispăru brusc. Oh... am crezut că ar face-o, dar îmi dau seama că situația e delicată.

– Nu văd absolut nimic rău în asta, zise Lisette, apăsând pe cuvinte.

– Bravo, *madame*. Atunci vă aștept și pe dumneavoastră. Entuziasmul Celinei era contagios, iar tonul ei foarte convingător. În plus, trecuseră câteva luni nesfârșite, cu mult înaintea morții lui Eugene, de când Lisette nu mai participase la o serată. Brusc, ea își dori să participe, să se afle printre persoane care râd, care glumesc și care sunt binedispuse, era curioasă să afle mai mult despre legătura care exista între doamna respectivă și maestrul spadasiu cu care era logodită. Ea își îndreptă ținuta, zicând:

– Din moment ce puneți astfel problema, cum m-aș putea opune?

– Excelent! Fermecătoarea amfitrioană se întoarse către italian. Te însărcinez să-i aduci la cunoștință lui Caid că este invitat. Spune-i că nu poate lipsi.

– Viața mea va fi în primejdie, știi bine, replică ei, prefăcându-se că obiectează. Totuși, pentru două doamne atât de frumoase, trebuie să-ți asumi riscul.

Fură schimbate alte câteva amabilități, după care își luară rămas-bun, iar Lisette și Agatha o porniră din nou la drum, luând-o către casă. Dar abia dacă ajunseră în dreptul primei clădiri, că Lisette auzi un sunet vioi în spatele ei. Privi în urmă. Era cățelușul care lovea trotuarul cu gheruțele lui.

Ea se opri și se întoarse, cu fustele rotindu-se în jurul ei.

– Pleacă acum, zise ea. Du-te înapoi la stăpânul tău.

Corcitură se așeză pe membrele posterioare, ridicând privirea spre ea, înclinându-și apoi capul, cu un aer comic și întrebător.

Agatha, care-și văzuse mai departe de drum, aruncă o privire peste umăr și apoi se întoarce și ea.

– Marș, se răsti la câțel, amenințându-l cu geanta. Marș, pleacă! Câțelul se sprijini într-un șold, ridică una dintre labele din spate și începu să se scarpine cu hotărâre după urechi, cu o totală nepăsare față de ordinele lor.

Gândindu-se că nu va observa plecarea lor, fiind ocupat cu puricii săi, Lisette își reluă drumul. Nu făcuse decât vreo șase pași și îl auzi venind în urma lor.

– Pleacă, îi zise ea, întorcându-se încă o dată spre corcitură.

Cățelul se așeză din nou și își lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi răs, pe bune, spre ea.

– Pleacă chiar acum, înainte ca micuții tăi prieteni să fugă și să te părăsească.

Animalul începu să sară pe lângă fustele ei, vrând să-i atingă mâinile. Lisette o privi pe Agatha, ridicând neajutorată din umeri.

– Ce ar trebui să facem?

– Ai putea să-l lași să vină cu tine acasă.

– Nu văd cum l-aș putea împiedica.

– Micuțul animal e chinuit de paraziți. Privește-l.

Cățelul continua să se scarpine.

– Bietul de el, mă gândesc că are nevoie de o baie. Poate că va putea rămâne o vreme la noi și după aceea îi voi trimite un mesaj domnului Pasquale pentru a-l anunța unde se află și a-i cere să vină să-l ia.

– Trebuie să procedezi cum crezi tu că e mai bine, zise însoțitoarea sa pe un ton de avertizare.

Era mai mult decât adevărat. Desigur, acum nimeni nu-i putea dicta ce să facă.

– O să vină, rosti ea pe un ton ferm. Se întoarce și porni iar la drum, cu câinele alergând în urma ei.

Acasă, Felix își făcu imediat apariția, luându-le bonetele și mănușile și sugerându-le o băutură răcoritoare. Le anunță că sosiseră deja cumpărăturile pe care le făcuseră în diferite magazine. Lisette îi mulțumi, iar apoi îi spuse să aibă grijă de corcitura vagaboandă, care avea mare nevoie de o baie cu săpun din belșug. Felix nu păru foarte încântat. Corcitura crezu că era vorba de o joacă pe cinste și începu să alerge prin curte, silindu-l pe majordom să se ia după ea.

Lisette îi privi din galeria de la etaj, amuzată de această înfruntare a voințelor, însă apoi i se făcu milă de noul ei majordom, coborî și îl strigă pe micul vagabond, iar el veni, gudurîndu-se din pricina atenției acordate și lingându-i mâna, în vreme ce ea îl luă în brațe. Nu-l putea lăsa în voia sorții. Simțindu-se precum un trădător, ea urcă din nou, în fugă, scări.

În cele două zile care urmară, ea și Agatha se ocupară de cele trebuincioase, punând la punct o altă rochie dăruită de Maurelle, pentru serata familiei Vallier, din moment ce nu avea pregătit nimic altceva. Rochia de seară din mătase neagră avea un corset ce aducea a sutană, cu umerii căzuți, mâneci strâmte și cu fusta care se strângea pe talia subțire într-o porțiune plisată, deschisă însă în partea din față în forma unui „V”. O cămășuță cambrată și o jupă, amândouă bordate cu volane din dantelă, creau un semidecolteu care urma linia gâtului și o cascadă albă ce pornea din talie și ajungea până la podea, dând rochiei un aer mai puțin sobru, dar rămânând la fel de respectabilă pentru o văduvă. Poate că rochia modificată nu era ultimul răcnet al modei, dar Lisette credea că nu avea s-o facă de răs nici pe gazdă, nici pe ea însăși.

Mătușa Magda, cea care avea grijă de copiii servitorilor, îi transmisese, prin intermediul lui Felix, că va căuta o coafeză pentru seara dinaintea petrecerii. Cunoștea una, la care stăpâna sa, *doamna* Freret, care acum era plecată, apela

adesea. Noua stăpână a casei va fi *ravissante*¹, spuse mătușa Magda, dacă Marie Laveau avea s-o coafeze. În afară de asta, coafeza avea să aducă o poțiune care-i va garanta că fiecare bărbat pe care urma să-l întâlnească în seara aceea o va găsi fermecătoare.

Lisette nu avea nicio obiecție. Ar fi fost o schimbare înviorătoare față de situația în care trebuia să fie doar prezentabilă, așa cum îi cerea fostul ei soț. Băiatul de la grajduri fu trimis, la vremea potrivită, pentru a o aduce pe coafeză.

Marie Laveau era tânără și plăcută, cu o piele maronie, strălucitoare, și niște bucle bogate pe care le purta răsfirate pe umeri, asemenea unui nor. Ea aprecie volumul, lungimea și culoarea intensă a părului lui Lisette. Îl aduse pe tot spre spate, îl împleti apoi, pe toată lungimea, într-un model complicat și lăsă capetele libere pentru a forma o coroniță de bucle.

– Ești foarte talentată, zise Lisette, zâmbindu-i femeii în oglindă și privind mișcările îndemânatică ale mâinilor ei grațioase.

– Dacă spuneți dumneavoastră, *madame*.

– Mă simt norocoasă fiindcă ai venit atât de repede la mine.

Marie Laveau aprobă fără pic de vanitate.

– A fost cât se poate de neobișnuit pentru o seară de Mardi Gras. Una dintre celelalte doamne de care mă ocup s-a îmbolnăvit, altfel nu ar fi fost posibil să vin aici. Aceste lucruri se află în mâinile sfinților.

– Am auzit că mai ai un talent.

– Ce vreți să spuneți, *madame*?

– Unul care are legătură cu rugăciunile, cu vrăjile și cu dorințele.

¹ Încântătoare (în lb. fr., în orig.).

– Aveți, poate, o rugămintă?

Lisette îi aruncă un surâs trist, întâlnindu-i privirea în oglindă.

– Nu tocmai. Mă tem că e mai mult vorba de curiozitate.

– Nu-i nimic rău în asta. Răspunsul fusese, din precauție, liber de orice angajament.

– Și dacă este? Să presupunem că vreau să atrag atenția... cuiva?

– Poate a unui bărbat?

– Poate. Nu o va face, desigur. Cum ar putea să o facă când ultimul lucru pe care și-l dorea era un alt soț? Voia doar să-și petreacă timpul altfel decât într-o tăcere apăsătoare sau cel puțin așa își spunea Lisette. Totuși, era interesant că ar fi fost posibil să intervină o schimbare în situația ei.

– Știți ceva despre Voodoo? întrebă Marie Laveau.

– Cine nu știe? Religia sau cele mai senzaționale aspecte ale acesteia, străbătuse New Orleansul de la un capăt la altul, după cum știa foarte bine Lisette. Africană la origine, fusese adusă în oraș de către sclavi, în decursul secolului trecut, apoi reîmprospătată de cei care își însoțiseră stăpânii și stăpânele din Saint Domingue, în timpul răscoalei ce avusese loc în urmă cu aproape patruzeci de ani. Cândva păgână ca formă și scop, ea se amestecase cu riturile Bisericii Catolice, fără a deveni nici una, nici alta. Fascinația produsă de cele mai periculoase aspecte ale sale și folosirea acestora nu era deloc un lucru neobișnuit.

– Dacă doriți, pot prepara o poțiune pentru dumneavoastră. Ochii mari, migdalați ai coafezei aveau o întunecime hipnotică, așa cum se reflectau în oglindă.

– Ai putea, într-adevăr.

– E bună pentru orice ați dori – pentru ca bărbatul dumneavoastră să vă dorească, pentru ca să vă iubească, pentru a-l împiedica să umble brambura... sau pentru a-l pedepsi dacă vă părăsește.

– Nu am bărbat.

– Atunci, va avea ea grijă să-l aveți.

Un răs înăbușit se opri în gâtul lui Lisette.

– Vă bateți joc de mine?

– Nu, nu, zise Lisette, nedorind să rănească sentimentele femeii. Numai că pari atât de convinsă.

– Fiindcă sunt, *madame*. Îl doriți pe spadasiul irlandez? Lisette rămase complet nemișcată.

– Ce știi despre el?

– Totul, zise Marie Laveau, cu o voce profundă, aproape senzuală. Eu sunt preoteasă. Mie nu mi se poate ascunde nimic.

– Credeam... da, am auzit că ești o adeptă a predicilor doctorului John.

– Deocamdată. Dar nu pentru multă vreme.

Trăsăturile femeii, cu strălucirea lor ca de mahon, erau de nepătruns. Zvonurile spuneau că ea și doctorul John, un negru uriaș, cu o față tatuată, care pretindea că e fiul unui rege african și primul preot al religiei voodoo în New Orleans, erau iubiți. Oare Marie Laveau avea ambiția de a ajunge mai mult decât atât? Dacă era așa, asta nu o privea pe Lisette, nicidecum. Ea spuse:

– Poate fi periculos să „prinzi în capcană“ un *maitre d'armes* cu ajutorul unei vrăji.

– E periculos să trăiești, *madame*. Ce importanță mai are încă un risc neînsemnat?

Asta era cât se poate de adevărat, gândi Lisette. Era suficient să te uiți la Eugene, viu într-o zi, a doua zi, mort.

– Ar costa mult? Vezi tu, s-ar putea s-o folosesc sau nu.

– Pentru dumneavoastră, foarte puțin, pentru că i-ați luat în grijă pe cei înfometați și ați oferit un acoperiș celor care nu-l aveau. Făcu un semn din cap spre locuințele servitorilor aflate în curtea exterioară, și apoi în jos, spre cățelușul care stătea făcut covrig la picioarele lui Lisette.

– Nu a fost mare lucru. Lisette își feri privirea, stânjenită într-un mod inexplicabil. Făcuse doar ce părea a fi necesar la momentul respectiv.

– Pentru dumneavoastră nu a fost mare lucru, dar gestul contează. Foarte curând o să mă ocup de poziunea aceea.

– Și plata?

– Știți unde să mă găsiți.

Lisette nu ar fi trebuit să meargă atât de departe cu ideea, o știa. Cu toate acestea, nu reveni asupra ei, nu putea declara, la urma urmei, că nu crede în puterea lui Marie Laveau sau să-i respingă fățiș oferta. E mai bine să accepți un lucru atunci când acesta ți se oferă și abia apoi să-l arunci. Cu siguranță, n-o va utiliza niciodată. Era o femeie civilizată, educată de călugărițe. Chestiile de felul acesta nu erau demne de ea.

Nu, nu avea să o folosească, niciodată. Ea nu-și dorea un bărbat și cu siguranță nu era atât de disperată, încât să încerce să-l câștige pe asemenea căi.

Nu, cu siguranță.

6

Un grup mic, așa promisesese domnișoara Vallier. Familie și prieteni, insistase ea. Căid pufni supărat, numărând pe puțin cinci duzini de persoane în casă. Dacă acesta era un grup restrâns, atunci el era un blestemat de grenadier britanic de gradul II.

Încăperile străluceau datorită lumânărilor plasate în sfeșnice și lămpilor cu ulei de balenă așezate pe mese, din moment ce domnul Vallier respingea iluminarea cu ajutorul lămpilor cu gaz. Aerul rece al nopții pătrundea prin ușile franțuzești deschise către terasa care dădea spre stradă și spre

curtea care strălucea în lumina torțelor din smoală de pin. Mirosul de fum și aromele mâncărilor se ridicau spre înălțimi dinspre bucătăriile situate în curtea din spatele casei, îmbinându-se cu miresmele parfumurilor de la Paris. Doamnele ședeau, aidoma unor flori înfoiate, pe canapele și pe taburete poleite, pe jumătate îngropate în fustele lor din mătase și satin în nuanțe pastelate. Unele dintre ele fluturau din evantaiele împodobite cu dantele și panglici, iar altele aleseră să se răcorească cu nelipsitele frunze de palmier din vasele umplute cu nisip. Astfel de evantaie mai puteau folosi, de asemenea, la alungarea țânțarilor ocazionali care se alăturaseră adunării. Câțiva domni grijulii stăteau în picioare, îndepărtând țânțarii din preajma doamnelor și agitând atât de tare evantaiul, încât bucățele din acesta cădeau pe covor.

Era o ambianță destul de plăcută, dar Caid nu se afla în dispoziția necesară pentru a aprecia așa ceva. Se simțea într-un fel nelalocul lui printre acești creoli aristocrați, cu aerele și cu grațiile lor, cu multă siguranță de sine, în vreme ce aruncau priviri spre maeștrii spadasi ce se învârteau printre ei. Habar nu avea cum de se lăsase convins să participe la serată, așa cum nu pricepea cum de ajunsese să o însoțească pe Lisette Moisant, de vreme ce jurase că va sta cât mai departe de ea.

Doamna se distra de minune sau cel puțin așa părea. Dansase o dată cu Rio și o dată cu Nicholas, ceea ce părea a fi o conduită acceptabilă pentru o femeie care rămăsese văduvă de curând. În momentul de față, flirta scandalos cu Denys Vallier, fiul amfitrionului, un tânăr cu o figură serioasă, împodobită cu o mustăcioară caraghioasă, ca o muscă postată chiar în centrul bărbiei sale.

Însă nu, nu era cinstit din partea lui. Lisette abia dacă vorbea cu băiatul, iar tânărul Vallier nu era mai libertin decât orice tânăr creol de vârsta lui, care dispunea de o alocăție

generoasă. Caid îl simpatiza oarecum, dar descoperi că imaginea aceea de adopție pentru doamna Moisant era mai mult decât supărătoare. Tânărul domn îi cuprinsese mâna înmănușată, iar în secunda asta i-o dezmiarda, declamând niște prostioare, mai mult ca sigur un elogiu referitor la strălucirea surâsului ei. E drept, era cu adevărat strălucitor și era o plăcere să-l privești.

– Mare păcat, nu-i așa?

Cel care vorbise era Nicholas care i se alătură în cadrul ferestrei pe care Caid o luase în stăpânire în seara asta. Caid îi aruncă o privire precaută.

– Ce anume?

– Că unui bărbat nu-i este permis să demonstreze că doamna e deja „luată“ până ce jurămintele nu vorbesc de la sine. În alte țări, se rezolvă mult mai bine chestiunile de felul acesta.

– Habar nu am despre ce turui acolo.

– Vorbesc despre doamna Moisant, femeia la care te holbezi de peste o jumătate de ceas, zise italianul, ignorând privirea tăioasă ce-i fu aruncată. Ai grijă, prietene. S-ar putea să observe și altcineva mai puțin inofensiv decât mine.

– Poți să te duci la dracu’.

– Ce cuvinte înălțătoare, se lamentă Nicholas. Eu de ce nu pot să ating o asemenea elocvență?

– Pentru că tu folosești zece expresii pe care le utilizează fiecare, zise Caid sincer. Că tot vorbim despre asta, cum ai reușit s-o faci pe doamna Moisant să-l ia pe lângă ea pe tâmpitul ăla urât pe care l-ai tot târât după tine în ultimele săptămâni?

– Nu am făcut-o eu, te asigur. Ca orice animal de sex masculin cu instincte firești, micuțul ăla blestemat s-a îndrăgostit nebunește de ea la prima vedere și a dat buzna între picioarele ei. Italianul strânse din buze. Desigur, poate că i-a folosit faptul că am luat-o la fugă în momentul când el a întors capul.

– Mi-am închipuit.

– Deci ea i-a oferit într-adevăr un adăpost?

– Stătea întins în poala ei, adormit, cu picioarele în aer, când am sosit eu pentru a o însoți la serată, spuse Caid. Dacă nu mă crezi, poți să privești la firele lui de păr care încă îi decorează rochia. Când am intrat eu în încăpere, potaia mică și nerecunoscătoare a sărit în sus și a început să latre de ar fi putut trezi până și morții. Lătra la mine care, săptămâna trecută, i-am adus un os.

– Un animal cu un discernământ sănătos, am afirmat-o întotdeauna. Așa că ea are încă un protector.

Caid clătină din cap.

– Aici e avantajul.

– Pentru care trebuie să-mi mulțumești așa cum consideri tu de cuviință.

– Ceea ce voi și face, dacă nimeni altcineva nu va observa transferul afecțiunii lui Figaro sau nu se va întreba cum de un câțel de pe Passage de la Bourse a reușit să ajungă în dormitorul doamnei.

– Figaro? Maestrul spadasin italian clipi parcă cu durere.

– Da, în fine, tu nu l-ai numit decât „ticălos“, „drăcușor“ sau „Satana“, fiindcă îți rodea vârful cizmelor, așa că i-am spus doamnei că se numește Figaro.

– Eu mă gândeam la Casanova, datorită obiceiului său de a...

– Cunosce obiceiul acela aparte și sper să nu-l manifeste față de doamna Moisant înainte de a-și fi consolidat poziția acolo.

– Ce fel de poziție? Celina ajunse lângă ei chiar în clipa aceea, uitându-se întrebătoare de la unul la altul.

– De musafir, răspunse Nicholas suav.

– Cine, Denys? Celina aruncă o privire către locul în care Lisette conversa în continuare cu fratele său.

Caid nu putu rezista.

– Figaro.

– Nu vorbești serios, zise ea cu severitate. Doamna Moisant nu are alături de ea pe nimeni cu numele ăsta.

– Cineva sosit de curând, cred. Fața lui Nicholas era cât se poate de neutră.

Ochii Celinei prinseră o strălucire de un căprui-vișiniu în spatele genelor lăsate.

– Cred că voi doi v-ați îmbătat.

– Deocamdată nu. Dar e o idee.

– Mai întâi, trebuie să vă faceți datoria față de doamnele care nu au dansat, zise ea. Imediat. Amândoi.

– Dorința ta e ordin pentru mine, se conformă Nicholas, executând o plecăciune grațioasă, iar apoi plecă pentru a-și îndeplini însărcinarea.

Caid nu se înclină, de teamă că plecăciunea lui va avea de suferit prin comparație cu cea a prietenului său. Strigă în urma italianului:

– Mii de mulțumiri pentru sacrificiu, La Roche.

La Roche luă în seamă complimentul, fluturând din mână peste umăr, dar fără să răspundă. Era posibil să fi fost atașat de cățeluș mai mult decât și-ar fi putut imagina el însuși, ori altcineva.

– Nu ai dansat cu doamna Moisant, zise Celina.

– E un ordin?

– O sugestie. Logodnica lui Rio îi aruncă o privire întrebătoare. Cu toate că trebuie să spun că pare o neglijență stranie.

– Mi s-a promis următorul dans, deși consider că i-ar fi mult mai bine dacă aş sta cât mai departe de ea.

– Ești convins că e pentru protejarea sa?

Celina era mult prea dură, acesta fiind unul dintre lucrurile pe care le aprecia Caid la ea. Totuși, își spuse că

pentru el, cea mai bună apărare, în acest moment, era să facă pe neștiutorul.

– A cui altcuiva? Ea pretinde o legătură respectabilă sau cel puțin se gândește la una.

– Prima ei pretenție, după părerea mea, ar fi să aibă un prieten.

– Te are pe tine, zise el, zâmbindu-i. Am remarcat mai devreme că discutați subiecte importante, într-un colțisor, cu capetele apropiate.

– Oh, da, extrem de importante, dacă prin asta înțelegi modiste, cusătorese și coafeze.

– Sunt convins că ea are nevoie și de ele.

Celina aprobă, pierdută în gânduri.

– Și totuși, cred că are mai multă nevoie de prieteni. Am auzit câteva zvonuri.

– Cum ar fi? Caid nu-și putu reprimă tonul îngrijorat.

– Fuga, tentativa de suicid și chiar o ușoară nebunie.

– Nu poți da crezare unor asemenea tâmpenii.

– Nu contează prea mult ce cred eu. Unii sunt mai prevăzători, să știi. Nebunii izolați, deoarece se crede că e o trăsătură de familie. Să ai un înaintaș care a suferit de o asemenea boală aduce prejudicii aproape la fel de mari cu faptul de a avea un ten ceva mai cafeniu.

– Așa că unii pretendenți se vor îndepărta.

– Exact, și unii dintre prieteni.

– Dar ea este o moștenitoare.

– Ceea ce înseamnă că ar fi posibil să fie curtată de câțiva vânători de avere, dar cu intenția certă de-a o alunga imediat după nuntă.

Caid își reprimă o înjurătură.

– Opera lui Moisant, cu siguranță. Dacă poate convinge lumea că e instabilă mintal, faptul va cântări foarte mult și îi va permite să respingă orice pretenție pe care ea ar avea-o.

– Ori îl va face credibil, în cazul în care el va repeta gestul, într-adevăr.

Gânditoare, Celina își duse un deget la bărbie.

– Cred că trebuie să fie văzută în diverse situații, comportându-se normal. Cu cât o vor vedea mai mulți oameni, cu atât va fi mai bine. Va trebui pus la punct un șir lung de invitații.

– Operă, teatru?

– Și asta. Poate și o ieșire în afara orașului, în cazul în care doamna Herriot va putea fi convinsă să organizeze o petrecere privată.

– E drăguț din partea ta că îți faci griji în privința asta, având în vedere că ai o nuntă de pregătit, zise Caid, printr-o apreciere sobră.

– Deloc. Sunt de partea lui Lisette, pentru că am o oarecare experiență în privința bărbaților care ar recurge la orice fel de stratageme pentru a pune mâna pe o avere.

Asta era cât se poate de adevărat. O canalie – un vânător de zestre – conspirase împreună cu tatăl Celinei, gazda lor din seara aceasta, pentru a o forța să se mărite și pentru a prelua controlul asupra zestrei și a câștigurilor ei viitoare. Numai Rio și bunul ei simț reușiseră să împiedice una ca asta.

– Totuși, zise Caid, ridicând din umăr.

Celina îl privi, zâmbindu-i cu afecțiune.

– În plus, tu ești un bun prieten al lui Rio, ceea ce înseamnă că ești și prietenul meu. Dacă conștiința ta va fi liniștită văzând-o pe domnișă așezată la casa ei și în siguranță alături de un alt soț, atunci așa trebuie să se întâmple.

– Nu vrea un alt soț, ori cel puțin așa spune.

Celina îi aruncă o privire evaluativă.

– Dar tu dorești ca ea să aibă unul, fie că vrea, fie că nu.

De ce, *mon ami*?

Probabil că Rio îi vorbise despre asta, deoarece Caid cu siguranță nu o făcuse.

– Asta ar pune capăt într-un mod ceva mai eficient persecuțiilor lui Moisant.

– Asta ar îndepărta-o în același timp de tine.

– Mereu a fost așa, domnișoară. Caid înclină capul puțin, apoi cum valsul ce tocmai fusese interpretat luă sfârșit, socoti că venise vremea dansului pe care i-l datora lui Lisette. Întotdeauna.

Melodia următoare, interpretată de ansamblul de viori, de harfă, de pian și de un corn francezesc, fu un nou vals. De ce nu un cadril sau orice altceva care să presupună mai puțin contact fizic, Caid nu avea habar. Sorții îi erau potrivnici, asta era tot. Harfele voiau să vadă cât de nefericit îl puteau face.

Făcură însă un lucru minunat. Lisette veni în brațele lui, din moment ce acela era locul ei. Avu totuși nevoie de o mână liberă pentru a-și susține fustele grele, dar evantaiul ei nu avea curelușă. Așa încât Caid îl luă cu discreție, vârându-l în buzunarul fracului său. Surâsul ei de recunoștință fu răsplata sa pentru acea fărâmă de spirit practic, înainte ca el s-o conducă spre dansatorii care începuseră să se rotească.

Mișcările ei se potriviră la perfecție cu ale sale. Parcă plutea în brațele lui. Era atât de drăgălașă în seara asta, iar cameliile albe prinse în părul strălucitor, castaniu-roșcat, precum și rochia de culoare închisă făceau ca ochii ei să prindă aceeași nuanță ca și piatra lunii. Mătasea veșmântului era o ademenire blândă ce aducea după sine un impuls irezistibil de a-și scoate mânușile și de a-și strecura degetele sub volanele generoase. Oare ea era la fel de catifelată și de ispititoare dincolo de aceste falduri? Nevoia de a o afla se aprinse în creierul lui, făcându-l să raționeze cu dificultate și cu atât mai puțin să fie capabil să susțină o conversație.

– Doamna Stilton pare să se distreze destul de bine în seara asta, zise el, abordând primul subiect ce-i trecu prin minte.

– A descoperit că unul dintre verii domnișoarei Vallier este un fost elev al ei și a discutat cu familia acestuia. E o mare mulțumire ca oamenii să-și amintească de tine, iar tu, la rândul tău, să nu-i fi uitat.

– Nu o credeam o sentimentală.

– Cei care posedă inimile cele mai tandre nu par să le aibă. Cred că le protejează ca să se apere pe ei înșiși.

Părea un subiect plin de capcane. Caid căută altul.

– L-ai cucerit pe Denys Vallier.

Ea îl privi pe sub gene.

– E tânăr și galant și trebuie să exerseze cu cineva.

– Nu trebuie să-l încurajezi.

– Nu asta a fost intenția mea.

– O să-l găsești mereu la ușa ta, dacă nu vei fi atentă, și mă îndoiesc că vei fi de acord cu așa ceva. Și tatăl lui ar putea considera chestia asta ca ceva inacceptabil.

Ea se încruntă puțin imaginându-și asta, după cum observă Caid bucuros. Apoi clătină din cap, oftând.

– De ce trebuie să fie totul așa de complicat?

– Nu este. Ai privit în jur, după niște candidați ceva mai acceptabili?

– Ca viitor soț, vrei să spui? E mult prea devreme.

– Deloc, insistă el. Cum poți plănuți o campanie fără să ai un obiectiv?

– E ultimul lucru la care mă gândesc.

– Atunci să aleg eu pentru tine? Ce zici de domnul Soubit? E doar cu câțiva ani mai în vârstă și are o proprietate la Alger, dincolo de râu. Are strabism, iar numele lui de botez e *Zulime*.

Ea se scutură teatral.

- Nici măcar nu aş putea să privesc către altar.
- Domnul Thierry?
- A îngropat două neveste. Cred că aduce ghinion.
- Latour? Întrebă el resemnat.

- Fumează.

- Un obicei execrabil, recunosc, dar are un fizic robust.

- La fel îl are și un bou, exact ceea ce îmi inspiră el în clipa de față, dacă mă gândesc mai bine.

- Atunci Duchaine. În cazul lui, cu greu poți găsi vreun defect. Caid înclină capul în direcția unui tânăr elegant care flirta cu tânăra soție a unui gentleman ceva mai în vârstă. Chipeș, plin de rafinement, posedând o locuință excelentă, era vărul contelui de Picardy, un nobil care părăsise orașul la începutul sezonului vizitelor, întorcându-se la Paris. Neville Duchaine fusese abandonat după o neînțelegere cu vărul său cel exaltat în privința unei actrițe de la teatrul St. Charles, sau cel puțin așa se șoptea.

- Hmm, da, zise Lisette cu un licăr speculativ în privire, dar rămânând la acest nivel.

Era illogic, dar Caid simți o bruscă antipatie pentru francez.

- Nu, uită-l. Probabil că în câteva zile va pleca spre casă, urcându-se pe vapor imediat ce-și va lua biletul. Între timp, nu pare să fie interesat și de altceva în afară de flirt.

- Poate se va răzgândi.

- Puțin probabil. Se vede cât de colo că e un libertin.

- Nu sunt de aceeași părere, zise ea veselă. Desigur, dacă tu ești convins de asta, va trebui să cauți în altă parte. Oare de ce, după părerea ta, toți cei care ar putea fi aleși sunt atât de puțin atrăgători? Ai zice că ar trebui să semene, măcar așa, puțin, cu prietenul dumitale La Roche.

- Cu Nicholas? Caid era nespus de uimit, cu toate că nu putea preciza de ce.

– Răvășitor de atractiv, cu o forță remarcabilă, ușor periculos, cu un accent fermecător... și apoi privirea sa? Aproape ca o mângâiere.

– E o partidă interzisă ca și în cazul meu și din același motiv. Vocea lui era de-a dreptul lugubră.

– Ce interdicție stupidă, pe cuvânt. Cine o fi fost autorul? Da, și de ce domnișoara Vallier și doamna Herriot pot primi asemenea bărbați în casele lor și eu nu?

– Nicholas și cu mine suntem prietenii bărbatului cu care e logodită domnișoara Celina. Mai mult decât atât, asta e o petrecere privată, nu un bal public ori un alt soi de distracție. De asemenea, spre deosebire de tine, doamnele menționate nu trebuie să fie precum soția lui Cezar.

– Victima suspiciunii, observ. Numai că întrebarea e: suspectată de ce anume? Nu am făcut nimic rău.

Amărăciunea care-i sugruma vocea îl duru. Ea avea dreptate. El era vinovatul, el era cel care o aruncase în postura asta stranie în momentul în care îi ucisese soțul. Recunoașterea acestui fapt nu-i îmbunătăți deloc starea de spirit.

Dansul luă sfârșit. Caid îi returnă evantaiul lui Lisette, conducând-o lângă însoțitoarea ei. La scurt timp după aceea, se auziră clopoței care dădeau semnalul apropierii paradei ce reprezenta o parte a distracției acelei seri, cu toate că mascații se plimbaseră pe străzi toată după-amiaza. Ieșiră cu toții pe terasă, înșiruindu-se de-a lungul balustradei și străduindu-se să zărească procesiunea. Caid rămase undeva în spate, aproape de ușă, deoarece avea avantajul înălțimii față de ceilalți.

Zgomotul deveni mai puternic pe măsură ce parada se apropia. Mărșăluiau acolo comedianți plini de fantezie, participanții mascați ce păreau personaje supranaturale în strălucirea tremurătoare a celor câteva torțe purtate de cei care înaintau de-o parte și de alta, costumați în nubieni. Cei

mai mulți înaintau călare, cu toate că unii parcurgeau drumul în trăsură. Mășți fanteziste și grotești le acopereau chipurile, iar obișnuitele dominouri ori cape lungi le ascundeau îmbrăcămintea. Toți erau, firește, bărbați, din moment ce o astfel de manifestare publică nu se potrivea doamnelor. Câinii lătrau pe lângă ei. Copiii străzii alergau pe de lături, râzând și țipând. Ignorând orice încercare de descurajare, picii se urcară pe streșini pentru a primi drajeurile care le erau aruncate și de către călăreți. Aceste migdale trase în zahăr, aduse, de obicei, de la patiserie în niște cornete din hârtie, deveniseră o tradiție a acestei parade călare sau cel puțin asta aflase Caid. Era pentru prima dată când asista la acest spectacol.

Nu părea să existe un protocol sau o cât de mică organizare. Fiecare bărbat își decorase calul ori trăsura în funcție de stilul propriu și de lărgimea buzunarului. Predominau șiragurile, cocardele și florile din hârtie. Măștile erau o alegere personală, de asemenea, reprezentând arlechini, pirați și cocoși, cu toate că tema principală era cea satanică – bestii de coșmar apăreau la tot pasul. Bărbații din spatele măștilor erau cetățeni solizi, în cea mai mare parte, gentlemeni creoli fără ocupație și cu un gust anume pentru distracție și pentru veselie. Mulți dintre ei erau tineri și necăsătoriți, cu toate că asta nu părea a fi adevărat în totalitate.

De săptămâni întregi, bărbații care zăboveau pe lângă salonul lui Caid discutaseră despre paradă. El fusese invitat să li se alătore, dar îi refuzase, fiindcă nu avea nici cal și nici trăsură, iar ca se le cumpere pentru asemenea frivolități i se părea total aiurea. Fusese tentat să ia partea creolilor ceva mai serioși și mai în vârstă, care își exprimau dezaprobarea, caracterizând întreaga afacere ca fiind un spectacol vulgar care merita, cu siguranță, o moarte naturală.

Servitorii, purtând tăvi pline cu pahare de șampanie, se plimbau printre invitații aflați pe terasă. În vreme ce grosul comedianților se opri în dreptul terasei, toată lumea aplaudă, iar domnul Vallier rosti un toast, moment în care toți își sorbiriă băutura. Apoi parada își continuă drumul, urmată de ultimii purtători de torțe. Un călăreț, mascat precum un vier înfricoșător, acoperit cu o mantie care purta o cruce a Ordinului Sf. Ioan, rămase în coada paradei, printre petrecăreții răzleți, împrăștiați de-a lungul străzii, mulți dintre ei fiind femei nu neapărat virtuozose.

Vierul își aduse calul mai aproape de terasă și, sprijinindu-se în scara de la șa, îi cercetă pe cei lipiți de balustradă. Păru să caute pe cineva anume, probabil pe vreun prieten despre care știa că se află printre invitații familiei Vallier. Privirea i se miji îndată. El căută în geanta ce-i atârna într-o parte, dornic parcă să arunce acele drajeuri. Cei aflați pe terasă se buluciră în față pentru a prinde bomboana pe care el o arunca. Preț de o secundă, vederea lui Caid fu obturată.

Brusc, în aer se înălțară rachete. Albe, roz, galbene și verzi, tari ca niște pietre, zburară către cei aflați în balcon precum grindina purtată de vânt. Unele se izbiră de perete, dar cele mai multe le loviră pe doamnele cărora li se oferise loc în primul rând, lângă balustradă, în timp ce însoțitorii lor rămăseseră în spate. Femeile țipară. Una dintre ele strigă mai tare, răsucindu-se într-o rotire de volane negre din mătase.

Lisette.

Caid se repezi către ea fără prea multe fasoane, dând la o parte grindina de drajeuri. Apucă umerii lui Lisette și se aplecă, vrând să-i zărească fața pe care ea și-o acoperise cu palmele.

– Ce e? Ești rănită?

– Ochiul meu, zise ea înăbușit. M-a lovit în ochi. A fost ceva ca o cărămidă.

Fusese o cărămidă sau cel puțin o bucățică din ea aruncată odată cu drajeul. Dovada zăcea la picioarele ei.

Caid o apucă de încheieturi și îi dădu mâinile la o parte. Ochiul drept era roșu și începuse să lăcrimeze, iar ea abia dacă reușea să-l țină deschis. Sângele curgea dintr-o mică tăietură care apăruse chiar sub sprânceană.

– Poți vedea?

– Da, pot, dar îți văd chipul ca prin ceață.

El rosti printre dinți o înjurătură și apoi privi în jur.

– Îl cunoaște cineva pe călăreț?

Pușini îi acordară atenție, în timp ce domniile își conduceau domnițele înăuntru. Alții răspunseră clătînând din cap și ridicând din umeri. Caid se întoarse către Nicholas care veni imediat lângă el.

– Ai grijă de ea, te rog. Vreau să stau de vorbă cu acest Cavaler al Sf. Ioan.

– Domnișoara Vallier se poate ocupa de ea. Eu vin cu tine.

Caid nu răspunse. Răsucindu-se pe călcâie, intră în fugă în salon, apoi ieși din nou afară, luând-o în jos pe scări către intrarea pentru trăsurile și apoi în stradă. Se opri o secundă pentru a-i cerceta pe ultimii mascați, căutându-l pe călăreț. Acesta nu ajunsese prea departe, ținut în loc de ultimii participanți la paradă. Crucea de pe spatele bărbatului pe care-l căuta se zări în întregime lângă clădirea de alături.

Caid o luă la fugă, strecurându-se prin mulțime mai mult în forță decât cu delicatețe. Nicholas se repezi în urma lui. Bărbații înjurau, dar ei nu se opriră și nici nu priviră înapoi.

Cavalerul Sf. Ioan trebuie că sesizase agitația. Își întoarse chipul mascat în direcția lor preț de câteva secunde, apoi privi înainte și își îndrumă calul către o străduță laterală.

Un bărbat care se afla în calea lui zbură cât colo. Un altul sări într-o parte, împiedicându-se înainte de a cădea în genunchi. Apoi cavalerul se făcu nevăzut, îndepărtându-se

în fugă pe drumul aproape gol. Caid se opri, cu mâinile în șolduri în semn de dezgust, și trase câteva înjurături pe care le învățase pe nava aceea destinată prizonierilor.

Când rămase fără răsuflare și fără să-și mai inchipuie ceva, Nicholas vorbi stând alături de el:

– Crezi că atacul a fost deliberat?

– Mie așa mi se pare

– E evident cine ar fi putut s-o facă, dar din ce motiv nu e chiar atât de evident.

– Răutatea pură ar fi suficientă.

– Da, zise Nicholas, pierdut în gânduri. În cazul acesta, aş preveni pe toată lumea să nu mănânce vreunul dintre acele *drajeuri* sau aş împiedica-o pe Lisette să o facă.

Pentru o clipă, Caid simți că inima i se oprește. Apoi își întoarse ușor capul și se holbă la prietenul și colegul său în mânăuirea spadei.

– O să-l găsim pe călărețul ăla. Măine.

– Și pe urmă?

– O să-i blesteme pe cei care l-au ales și i-au confecționat costumația.

– A fost, mai degrabă, o alegere aparte. Dacă a fost Moisant?

– Nu cred că a fost el, zise Caid încet. Bărbatul acela era mult mai înalt, mai agil, sau cel puțin așa mi s-a părut.

– Mai tânăr?

El aprobă din cap.

– Deci, mai degrabă un adversar.

Caid întâlni privirea sinceră și întunecată a amicului său.

– Vrei să spui că ar putea fi o capcană?

– Nu e imposibil.

– Ai o minte alunecoasă, Pasquale.

Nicholas ridică din umeri.

– Mă tem că machiavelică. E în sânge. Dar oamenii nu sunt atât de simpli, prietene. Nici tu nu ești.

Surprinderea îl făcu pe Caid să hohotească scurt.

– Așa crezi?

– O știu.

– Deci va trebui să sperăm că totul se va opri aici.

Reveniră la petrecere. În lipsa lor, cina fusese servită, conform planului, desigur, dar și ca o distragere a atenției. Nu fusese o masă formală. Oaspeții apreciază masa încărcată cu jambon de Westphalia gătit în șampanie, curcan sălbatic, carne prăjită de căprioară, rasol de vițel fiert în vin, pate de găscă, macaroane cu brânză, bulion roșu picant, salată de homar, supă de crab, cârnați de Lyon, brânzeturi Gruyère și tot feluri de deserturi, delicatese și alte delicii. Piesa de rezistență era o construcție din nuga reprezentând Palatul Alhambra, ca o deferență față de țara de origine a lui Rio, iar toată lumea fu îndemnată s-o guste. Oaspeții își umplură farfuriile și se îndreptară spre măsuțele acoperite cu fețe de masă albe. Muzicienii continuau să cânte.

Lisette nu se afla la niciuna dintre mese. Își făcu apariția dintr-o încăpere lateralnică, imediat după sosirea lui Caid. Presa o batistă umedă pe ochiul rănit, iar pelerina o ținea pe braț. Avea el ceva împotriva s-o conducă îndată acasă?

– Nu ți-e foame? El îi cercetă chipul și pe cel al însoțitoarei sale, care se afla lângă ea. Domnișoara Celina se va supăra dacă nu guști câte ceva.

Lisette scutură scurt din cap.

– Domnul De Silva nu a lăsat pe nimeni să mănânce drajeurile, ordonând ca ele să fie adunate și arse în căminul din bucătărie. Asta mi-a distrus, pur și simplu, apetitul.

– Și pe al meu, zise domnișoara Agatha, scuturându-se. Cel puțin înțeleseseră care era pericolul.

– Plecăm îndată. Caid privi în jur după Rio sau Celina, dar ei nu se aflau pe aproape.

– O să le spun la revedere în locul vostru, dacă asta te preocupă, zise Nicholas în spatele lui.

– Da, ți-aș fi recunoscător. Luă pelerina lui Lisette și se pregăti să o înfășoare în faldurile ei.

În clipa aceea auzi un răs zglobiu venind dinspre un grup de bărbați care se strânseseră într-un colț. Întoarse capul la timp pentru a observa cum unul dintre ei înclina capul în direcția lui Lisette, vorbind în colțul gurii.

– Drajeuri otrăvite? Ce porcărie. Eugene Moisant îmi era prieten, înțelegeți. El spunea că soția lui era la fel de slabă la minte precum era și în pat.

Furia care mocnea înăuntrul lui Caid se transformă în turbare. Cu o voce joasă, el rosti:

– Mă scuzați, doamnă, domnișoară. Revin imediat.

– Domnule O'Neill, te rog. Lisette își așeză degetele înmănușate pe mâneca hainei lui.

El nu răspunse. Îndepărtându-se, o porni către cei trei bărbați. Ei se întoarseră în clipa când el se apropia, iar fața celui care vorbise se albi. Caid îl văzuse pe domnul în cauză la salonul din Passage, îl știa ca fiind cel mai afemeiat personaj al orașului și pe deasupra un prostănac care se lăuda cu victoriile sale, atât cele din pat, cât și cele de pe câmpul de luptă, fiind adesea mut atunci când era vorba de un alt subiect.

– Domnule Vigneaud, zise el în cele din urmă, executând o reverență suficient de scurtă, încât să fie interpretată drept insultă, scoțând între timp cartea sa de vizită din buzunarul fracului. Asistenții mei vor lua legătura cu dumneavoastră mâine-dimineață.

Vigneaud făcu ochii mari, fără să răspundă. Caid așteptă o clipă, de formă, apoi făcu un salut din cap către însoțitorii bărbatului, și se îndepărtă. Revenind lângă doamne, le conduse în afara casei și apoi în stradă.

– Vrei să-l înfrunți pe bărbatul acela pentru o nimica toată? zise Lisette, cu o voce pierită.

– Poate să-și ceară scuze în mod public, dacă așa preferă.

– Nu fără a fi etichetat drept un laș. Oh, *monsieur*...

– Era necesar. Ai auzit ce a spus. Nu i se poate permite să o repete, așa cum își dorește sau cum își dorește Moisant.

– Deci asta e concepția ta despre protecție? Trebuia, mai bine, să fi spus că vei provoca la duel orice bărbat care mă vorbește de rău.

El o privi cu asprime.

– Nu asta ți-ai dorit?

– Nu, pe cuvânt! Am intenționat să descurajez un singur bărbat, pe socrul meu! Nu am vrut niciodată ca dumneata să riști atât de mult.

– Nu-ți face griji. Nu ești vinovată pentru prostia lui Vigneaud și pentru lipsa lui de maniere; amândouă trebuiau să fie corectate de ceva vreme.

– Nu asta e ideea!

– Atunci care e? întrebă el tranșant. Trebuia să-i dau voie să te insulte în public? Nu ai nimic împotriva, printre altele, să fii considerată o proastă? Crezi că asta nu va avea urmări, având în vedere sfidarea lui Moisant? Șușotelile au început deja, iar oamenii de felul lui Vigneaud vor crea în jur diferite povești, dacă nu se vor convinge că vor avea de plătit pentru asta. Nu văd o altă cale pentru a-l opri.

– Dacă vei fi ucis..., începu ea, dar nu mai rosti altceva.

Caid se opri brusc.

– Da?

– Nimic.

Ea își feri privirea, schimbând o otheadă scurtă cu însoțitoarea sa care rămăsese tăcută. În liniștea ce se lăsase se puteau auzi râsete îndepărtate și o voce de tenor care interpreta o arie din *Le Domino Noir*.

– N-am să fiu omorât, zise el ceva mai blând. Vigneaud abia dacă se poate măsura cu oricare dintre măștrii spadasi.

– Nu-l vei ucide?

Ea își făcea griji pentru moartea oricărei persoane, nu pentru a lui. Ar fi trebuit să se aștepte la asta.

– Nu e obligatoriu. E de ajuns să fie rănit o dată sau de două ori dacă se dovedește a fi un încăpățânat.

– Da, rosti ea slab. Întorcându-se brusc, ea porni din nou la drum.

Caid le însoți pe cele două femei până ce intrară pe porțița casei, dându-le în grija majordomului și în paza micii corcitură, Figaro. Își luă un politicoș rămas-bun, în gălăgia provocată de deliranta primire a cățelului, și reveni repede în stradă.

Când el se opri pe pavaj, începură să bată clopotele catedralei Sf. Louis. Mardi Gras se încheiase, iar Postul Paștelui începea. Pentru câteva secunde, Caid stătu pe loc, ascultându-le cu o expresie sinistră pe chip. Sunetele acelea melodioase pluteau deasupra orașului, găsindu-și ecou printre stele.

El se întrebă ce motiv ar avea să renunțe la această situație iscată de regretele sale.

Altul decât drajeurile și femeile cu ochi blânzi și verzi.

7

Croitoreasa, doamna Fortin, își făcu apariția în mai puțin de un ceas de la primirea bilețelului care-i fusese adus din partea lui Lisette. Era fericită să-și ofere serviciile uneia dintre cunoștințele delicatei domnișoare Vallier, care o însărcinase cu confecționarea celei mai frumoase rochii de cununie. Cât de drăguț din partea cuconiței să o recomande. Întregul personal al micului său atelier urma să fie pus la dispoziția doamnei Moisant; ea dispunea de trei doamne care erau adevărate maestre în arta cusutului. Cu toate urmau să aibă grijă ca doamna Moisant să fie îmbrăcată frumos și decent, așa cum o cereau împrejurările.

Ah, oare doamna își dorea foarte mult să meargă la teatru în seara aceasta? Era o doamnă cât se poate de norocoasă, pentru că, în atelierul ei, tocmai urma să fie adusă o vestimentație de seară superbă. Fusese comandată de la Paris, la debutul sezonului, de o doamnă care își pierduse tatăl chiar în ajunul Crăciunului, dar nu-și dăduse seama că e însărcinată și că nu va reuși s-o poarte înainte de finalul sezonului. Ea îi ceruse doamnei Frotin să o ofere în numele său, din moment ce nu credea că i se va potrivi mai târziu. Fiind mireasa sezonului anterior, doamna avusese în vremea respectivă cam aceleași măsuri cu ale doamnei Moisant. Putea trimite după ea, dacă doamna era de acord?

Lisette era de acord. Atunci când fu adusă, rochia se dovedi cât se poate de satisfăcătoare – o rochie neagră din mătase, care era la modă, cu o fustă bogată, dar fără acea despicătură frontală, și împodobită cu benzi orizontale de broderie, la umeri și la tiv. Cu un panaș negru prins într-o agrafă filigranată din argint, ea putea fi exact ceea ce îi trebuia. Lisette ar fi preferat o rochie confecționată din mătasea pe care o cumpăraseră cu câteva zile în urmă, dar nu exista timp suficient pentru asta. Cel puțin nu era obligată să poarte aceeași vestimentație ca la serata Vallier. Ca atare, ea trimise vorbă că acceptă oferta generoasă, chiar dacă neașteptată, a lui Maurelle Herriot, de a sta în loja ei la *Téâtre d'Orléans*, în seara aceea.

Programul adusesse familia Ravel în New Orleans, doar pentru o săptămână. Numită „Noaptea surprizelor”, aceasta trebuia să înceapă cu un balet-pantomimă, un spectacol de înaltă performanță care avea loc pe o balustradă ridicată cam la douăsprezece picioare deasupra scenei. Urmau apoi, unul după altul, câteva acte în care apăreau actori întruchipând sculpturi celebre și un spectacol de balet, după care avea să se prezinte o piesă intitulată *Doamna Siddons* sau *O actriță*

engleză”, bazată pe o poveste de viață adevărată, presupusă a fi a faimoasei actrițe care murise cu aproape zece ani în urmă. Spectacolul promitea a fi unul de calitate, ceea ce însemna ca, pe lângă distracție, să nu te îndepărtezi prea mult de la adevăratul scop al participării la un asemenea eveniment, și anume de a vedea și de a fi văzut.

Seara debută mult mai bine decât se anticipase. Gabriel Ravel, liderul familiei de actori, poseda o frumusețe acceptabilă și poseda un fizic perfect, după cum lăsa să se vadă costumul mulat în care interpreta baletul-pantomimă. Oricum, majoritatea lornioanelor zăboveau asupra ocupațiilor lojelor care se înălțau, suflate în aur, deasupra scenei și a locurilor destinate orchestrei. Parterul, unde stăteau cei care nu-și puteau permite o privire mai cuprinzătoare, nu era la fel de interesant, cu excepția tinerilor gentlemen care preferau să rămână așezați. Aceștia erau puțini ca număr, în majoritate tineri spadasini care frecventau teatrul precum niște pisici vagaboande, căutând să facă noi cunoștințe sau să aibă parte de ponturi care să-i ajute să se posteze la ușile lojelor ocupate de frumoasele sezonului. Acest loc privilegiat urma să le asigure o poziție de invidiat, prin vizite făcute în pauze. Și, desigur, mamele fetelor de măritat țineau o atentă socoteală a vizitelor primite în loja familiei, ca dovadă a statutului fiicelor lor.

Lisette ar fi preferat intimitatea unei *loje grille*, una dintre lojele protejate de o apărătoare din lemn sculptat, create special pentru femeile care purtau doliu, asemenea ei, sau pentru doamnele care se aflau în compania unor bărbați care nu erau soții lor. În spatele unei asemenea protecții ar fi putut să privească nestingherită în jur, știind că era ferită de o cercetare asemănătoare sau de o supoziție referitoare la plasurele micuț pe care-l purta deasupra ochiului vătămat. Poate că avea să procure o asemenea lojă, pentru ea și Agatha,

se gândi ea, dacă se va elibera vreuna până la sfârșitul sezonului. Dar dincolo de asta, era fericită că locurile lor se aflau în partea din spate a lojei Herriot.

– Cam puțini, comentă Agatha, îmbrăcată cu o rochie înfioată din satin de culoarea levănțicii, având o garnitură din dantelă de culoare deschisă, cu o acoperitoare de cap identică și cu un binoclu din sidef, pe care-l ținea ridicat în dreptul ochilor. Ai zice că unii dintre locuitorii orașului mai iau în seamă restricțiile din Postul Paștelui.

– Sau își revin după excesele serii precedente, ceea ce nu prea e de mirare.

– Dacă te așteptai să nu întâlnești pe nimeni, atunci de ce te-ai încăpățânat așa tare să vii, draga mea?

– Fiindcă nu m-a prevenit nimeni, răspunse Lisette, zâmbind precaut. Lui Eugene nu-i plăcea teatrul. Așa încât considera că nu era cazul să risipești banii pentru o distracție atât de serioasă și plicticoasă.

Agatha îi aruncă o privire scurtă și compătimitoare, dar nu făcu niciun comentariu.

– Știi, scumpo, cred că ar fi trebuit să-i trimiți un bilețel domnului O'Neill și să-l anunți că vom fi aici în seara asta.

– Păi, de ce să fi făcut asta de vreme ce el nu ar fi fost de acord?

– Sau nu l-ai anunțat pentru că erai sigură că ți-ar fi interzis asta?

– Nu stă în puterea lui. În afară de asta, dacă e așa de conștiincios cum îl cred eu, atunci știe unde ne aflăm.

– Mai degrabă, te bazezi pe simțul datoriei de care dă dovadă, nu-i așa?

– Vom vedea, zise Lisette sec.

Începu să se îndoiască de conștiinciozitatea lui Caid, atunci când singurii bărbați care vizitară loja după pantomimă fură cei câțiva prieteni ai lui Maurelle. Fu convinsă de lucrul

acesta în secunda în care cortina se lăsă la sfârșitul ultimului act, iar Caid nu-și făcuse încă apariția. Oare era ocupat cu altceva sau nu mai era interesat să o protejeze? Fiecare variantă părea la fel de posibilă.

Seara păru brusc lipsită de interes. Nu o mai amuza ceea ce se petrecea pe scenă și ar fi putut să renunțe cu ușurință la finalul piesei. Numai faptul că Agatha părea a fi încântată de spectacol o făcu să nu sugereze că ar fi cazul să plece acasă. Merseseră la teatru pe jos, împreună cu Maurelle, conduse de unul dintre servitorii săi care avea cu el o lanternă și alte bagaje grele, putându-se întoarce exact în același fel.

Maurelle Herriot se întoarse spre Lisette și Agatha, în vreme ce lămpile cu gaz ale teatrului începură să lumineze mai puternic.

– Slavă Cerului că s-a terminat. Eu îmi amân, de obicei, sosirea până după pantomimă și așa fi făcut-o și în seara asta dacă nu mă gândeam că s-ar putea să vă încânte.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră să vă faceți probleme din pricina noastră, zise Lisette imediat. Cu toate că nu cred că eu și Agatha suntem atât de greu de mulțumit.

Agatha veni mai aproape.

– Ce amabil din partea dumneavoastră să mă invitați și pe mine, doamnă.

Maurelle făcu un gest scurt de negare, dar nu avu vreme pentru mai mult de atât, fiindcă în ușa ascunsă de draperii din spatele lor se auzi un ciocănit ușor.

– Ne iertați, doamnelor. Putem să luăm loc lângă dumneavoastră?

Lisette se răsuci în scaun, și-l văzu pe Denys Vallier înclinându-se. Dându-li-se permisiunea de a intra, el păși înăuntru împreună cu amicii săi pe care Lisette îi întâlnise la serata surorii lui, Hippolyte Ducolet, Armand Lollain și Francis Dorelle. Domnii se așezară în scaunele libere din

lojă, discutând pe un ton prietenesc despre spectacol și, desigur, despre actori, sau mai degrabă despre actrițe, din moment ce partea feminină a trupei părea că le acaparase cel mai mult atenția. Se interesară și de ochiul ei vătămat, exprimându-și bucuria că nu fusese vorba despre ceva grav, și condamnându-l pe cel care o făcuse.

– Speram să lucrăm la goblen, în aceste pauze, zise Lisette, la prima domolire a conversației. Cum de ne-ați găsit?

– Celina ne-a spus că sunteți aici, răspunse Denys. A auzit de la Rio, cred, care aflase unde sunteți de la Pasquale, care sunt aproape sigur că știa de la domnul O'Neill. Sper că nu aveți nimic împotriva.

– Deloc, zise ea, schimbând o privire amuzată cu Agatha, fiindcă avusese dreptate în privința lui Caid. Suntem fericite să vă avem printre noi.

– Iar noi suntem extrem de norocoși pentru că avem parte de o companie atât de încântătoare. Denys zâmbi către toate trei doamnele, flirtând cu seninătate înainte de a reveni la Lisette. Dați-mi voie să vă spun că pe mine mă îngrozește clipa când nu veți mai fi în doliu, fiindcă toată lumea își va da seama ce frumusețe se ascunde dincolo de el, iar eu mă voi pierde în mulțimea ce vă va înconjura.

Era bine făcut, cu o statură masivă, care era în vogă în momentul acela. Tânărul, deși de-abia depășise perioada adolescenței, avea să fie, într-o bună zi, o secătură periculoasă, atunci când avea să ajungă la maturitate. Părul ondulat, privirea serioasă și bărbia pătrătoasă promiteau mult. Lisette era convinsă că multe dintre tinerele școlărițe erau deja îndrăgostite de el.

-- Mi-e teamă că deja trebuie să plecați, *mon vieux*¹. Vocea aceea profundă veni din spatele lor, iar un alt domn dădu buzna în lojă. Am sosit și am întăriri în urma mea.

¹ Prieten, vechi amic (în lb. fr., în orig.).

– Domnule Pasquale, în sfârșit. Mă întrebam ce anume vă reține. Dar acum, că vă aflați aici, mă duc să caut niște răcoritoare pentru doamne. Ai grijă ca nebunii ăștia trei, Francis, Hippolyte și Armand, să nu-mi uzurpe locul cât voi fi eu plecat.

Imediat ce fratele Celinei eliberă scaunul, unul dintre prietenii lui Denys, un tânăr la fel de bine făcut, sări să-i ia locul. Nicholas rezolvă situația, apucându-l, pur și simplu, de spate și dându-l la o parte, așezându-se chiar el pe scaunul rămas liber. Locul de lângă ușă fu preluat de un mulatru, purtând o haină ruginie și o cămașă ponosită cu butoni din camee, alături de el aflându-se un bărbat ceva mai suplu și cu simțul umorului, pe care Lisette îl recunoscuse ca fiind Gilbert Rosière, maestru spadassin, cunoscut sub porecla de Titi.

Niciunul dintre acești domni nu era Caid O'Neill, dar prezența lor o convinsese pe Lisette că timpul pe care-l petrecuse aranjându-se meritase efortul. În orice caz, era ceva să fii în atenția a doi dintre cei mai faimoși spadassini ai orașului, pe lângă cei trei tineri arătoși. Armand, Francis și Hippolyte păreau la fel de conștienți ca și ea de onoarea care i se făcea. Jocul lor încetă în secunda în care își dădură seama în compania cui se află, dându-se ceva mai înapoi și păstrând o distanță respectabilă față de cei doi vizitatori și de scaunul lui Lisette. Situația respectivă dură, oricum, mai puțin de cinci minute, până când Titi își prezentă complimentele, ca apoi fiecare dintre ei să se scuze, plecând în următoarea vizită, pentru a mai descongiona puțin aglomerația din lojă.

– Dacă îmi dați voie, La Roche, adică domnule Pasquale, zise Hippolyte Ducolet. Ce se mai aude acum despre turneul de scrimă? Se aud tot felul de ciudățenii. Unii spun că s-au produs mai multe neînțelegeri în privința pregătirilor pentru

confruntările ce vor avea loc pe podium. E adevărat că Bernard l-a insultat pe Lulla ieri și că acesta l-a găurit în zorii zilei din pricina asta?

– Cred că da, zise Nicholas, concentrându-și atenția asupra unei scame microscopice pe care și-o îndepărtă de pe haină.

– Bernard va supraviețui.

Armand Lollain se aplecă înainte, entuziast.

– Se zice că Dauphin a avut o discuție cu căpitanul Thimecourt...

– A fost rezolvată fără vărsare de sânge.

– Fapt pentru care îi mulțumim lui Dumnezeu, zise Agatha, printr-o dezaprobare fără menajamente.

– Da. Altfel, Dauphin l-ar fi eliminat pe căpitan. Apoi mai e și problema dintre domnul O'Neill și Vigneaud, cu toate că am auzit că nu a avut urmări asupra turneului...

– Termină, copile, zise Pasquale cu o voce oțelită. Le vei supăra pe doamne și după aceea vom fi cu toții alungați din acest paradis liniștit.

– Cu siguranță, zise Armand, înroșindu-se precum vinul și mușcându-și limba, în graba lui de a remedia greșeala. Ne iertați, *mesdames, mademoiselle*. Mă întreb unde a... Denys...

– Nu-mi datorați scuze, domnule Lollain, zise Lisette. De fapt, mă interesează foarte mult acest subiect. Spuneți-ne, domnule Pasquale, mai precis, ce s-a întâmplat cu înfruntarea dintre domnii O'Neill și Vigneaud?

– Mai nimic. Va avea loc mâine în zori.

Așa se explica de ce ei nu auziseră nimic despre rezultat. Constatarea nu ușură deloc greutatea pe care ea o resimțea în piept.

– Toată lumea va fi prezentă, zise Armand, cu o privire strălucitoare. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un maestru spadasin să înfrunte doi adversari, unul după altul.

– Gura! Hyppolyte își înghionti zdravăn în coaste amicul.

– Da, ce spuneai? întrebă Lisette, fixându-l cu privirea pe tânărul domn.

– Mă iertați, *madame*. Sudoarea apăru pe fruntea lui Armand în vreme ce el înfruntă privirea grea a lui La Roche, scuzându-se totuși față de Lisette: Am vorbit aiurea.

– Nu cred. Ea se întoarse către spadasinul italian.

– Domnul O'Neill are mai mult de o înfruntare la The Oaks?

– Are să măucidă, fără îndoială. Irlandezul, amicul meu, o să mă străpungă după ce va termina cu ceilalți. Dar așa este, mâine-dimineață se va confrunta cu doi bărbați, primul e Vigneaud, iar celălalt Phillippe Quentell, un maestru spadasin mai mult orgolios decât talentat, unul care a participat la paradă îmbrăcat într-o pelerină cu crucea Sf. Ioan.

– Iar acest Quentell are probabil o pasiune pentru drajeuri?

– Într-adevăr, cu toate că sunt de părere că ar fi posibil să-și fi pierdut gustul pentru ele sau și-l va pierde în curând...

Două provocări, două întâlniri pe câmpul de onoare. Caid avea să înfrunte spadele celor doi domni a doua zi în zori, iar ea nu putea face absolut nimic ca să împiedice acest lucru. În aparență, Quentell părea să fie un maestru spadasin care făcea ca al doilea duel să fie mult mai periculos decât primul, iar Caid va fi deja obosit, probabil, din pricina înfruntării cu Vigneaud. Lisette fu scuturată de un fior.

În tăcerea scurtă care se lăsă, Maurelle își dresă discret vocea:

– Și unde e domnul O'Neill în seara asta?

– Doarme, sper, zise Pasquale sec. Deși mă îndoiesc.

– Salonul lui a fost deschis astăzi, nu?

Pasquale aprobă, dând din cap.

– Iar aseară s-a odihnit foarte puțin.

Caid rămăsese treaz pentru a-i păzi ei casa cu o noapte înainte, se gândi Lisette. Apoi, în timpul zilei, el dăduse lecții de scrimă clienților, la atelierul său. Dacă nu avea să fie în cea mai bună formă, atunci vina va fi a ei, așa cum el avea să înfrunte doi bărbați pentru binele ei.

În clipa aceea, se întoarse Denys, urmat de servitorul care ducea cu sine o tavă încărcată cu pahare cu limonadă. În momentul când aceasta le fu distribuită, li se alătură și Neville Duchaine, vărul contelui de Picardy. Lisette era chiar eclipsată, se gândi ea amuzată, privind la splendoarea neagră a hainei și la pantalonii de un negru la fel de intens, purtați cu o vestă din brocart argintiu.

– Ei, poftim, doamnă Moisant, exclamă el, cu o urmă de tandrețe în ochii săi întunecați și expresivi. Chiar cred că ne potrivim.

– Într-adevăr. Cuvintele erau dizgrațioase prin cele două înțelesuri ale sale. Dar nu cred că din aceleași motive.

– Nu, nu, dacă aveți de gând să mă întrebați dacă am suferit o pierdere. E vorba doar că negrul a devenit o ținută de seară de rigoare în Europa, aproape o uniformă. Mă refer la domni, desigur. Așa se întâmplă în orașele unde există fum de cărbune și scrum.

– Într-adevăr, spuse doamna Herriot pe un ton amabil. Am văzut-o cu ochii mei când am fost acolo. Spuneți-mi, *monsieur*, ne veți ține companie mai mult timp? Toți cunoscuții mei pun această întrebare și se pare că nimeni nu cunoaște răspunsul.

– Planurile mele nu au fost stabilite, *madame*. Mă gândesc să-mi continui aventurile, călătorind în amonte de fluviul Mississippi și apoi să ajung la New York.

Detalie declarația, adăugând și alte itinerare, pe care le urmase în călătoriile sale aventuroase, ca parte a temei sale

favorite, care părea a fi el însuși. Opinia respectivă nu era doar a ei, se gândi ea, fiindcă surprinse un schimb de grimase între Denys Vallier și prietenul său, Hippolyte.

Duchaine tocmai începuse a povesti despre o trăsură accidentată în Mobile, acolo unde ajunsese el mai întâi, moment în care Agatha se aplecă, atingând ușor brațul lui Lisette. Aceasta o privi, ridicând din sprâncene. Agatha nu zise nimic, dând ușor din mână și făcându-i semn spre o lojă situată chiar vizavi.

Lisette cercetă figurile din lojă, una câte una, cu ajutorul binoclului. Apoi observă ce anume îi atrăsese atenția Agatheii.

Henri Moisant.

Socrul ei se holba la ea de vizavi, chipul lui fiind o mască a furiei. Fără îndoială că făcuse o vizită, așa cum obișnuia un gentleman, domnului și doamnei Plauchet, care ocupau loja opusă. Era cât se poate de clar că nu se aștepta să dea cu ochii de nora sa.

Lizette simți un imbold puternic de a părăsi teatrul. Mândria fu singura care o ținu pe loc. Nu-i va permite acestui domn să o determine să fugă, nu-i va permite să o tulbure. Luându-și binoclul de la ochi, continuă să-l privească cu sânge rece sau cel puțin așa intenționează. În același timp, nu se putu opri să nu se întrebe dacă socrul ei nu-l cunoștea cumva pe un anume domn Quentell. În secunda aceea, simți o atingere caldă pe umărul dezgolit, dat la iveală de decolteu. Vocea scăzută a lui Caid se auzi deasupra capului ei, ca și cum el s-ar fi așezat în spatele ei pe post de apărător și scut.

– Fii calmă. Vrea să te intimideze, dar nu o poate face dacă nu-i permiți.

– Nu, șopti ea. Caid probabil că sosise acum câteva clipe, odată cu intrarea altor domni în lojă. Privind peste umăr, ea recunoscuse încă unul sau doi maeștri de scrimă care

participaseră la serata dată de Vallier, unul dintre ei aducând mult cu un matador, prin înfățișarea sa athletică. Bărbatul se numea Eduoard Sarne. Chiar în spatele lui se afla Gustave Bechet, un domn de care-i fusese oarecum milă înainte de căsătoria ei, pentru că mama lui îl pusese să se țină după ea. În agitația pe care o creară, salutând-o pe Maurelle și salutându-se unii pe alții, nimeni nu păruse a băga de seamă îngrijorarea sa sau sfatul lui Caid.

– Doar nu crezi că domnul Moisant va veni aici? zise ea, ridicând scurt privirea, dar fără a o întâlni pe a lui.

– Mă îndoiesc. Dacă o va face, nu va găsi loc. Azi loja lui Maurelle e foarte căutată.

– A fost foarte amabil din partea ei să ne invite. Lisette bănuia că o făcuse la cererea lui. Comentariul ei era o încercare tangențială de a afla dacă avea dreptate. Fu, de asemenea, și unul lipsit de succes.

– Când îi convine, zise Caid vesel, doamna poate fi deosebit de amabilă.

Maurelle se răsuci într-un foșnet de tafta și într-o rotire de pene de pasărea-paradisului, ca și cum ar fi avut o antenă cu ajutorul căreia putea descoperi când anume se vorbește despre ea.

– Ce spuneai, *mon ami*?

– Că în seara asta ești răpitoare, draga mea, răspunse el pe nerăsuflăte. Și că meriți din plin omagiul celor care s-au strâns în jurul tău.

– Nu te cred, ești un șmecher, dar accept sentimentul așa cum a fost oferit. Ea atinse scaunul aflat lângă ea. Hai, stai lângă mine și spune-mi ce ai mai făcut de când ne-am despărțit ultima dată. Jur că abia te-am zărit în aceste ultime zile.

Caid nu dădu niciun semn de nehotărâre, mișcându-se într-acolo ascultător. Lisette presupuse că el era obișnuit să i

se ordone în felul acesta. Nu se putea plânge, cu toate că era conștientă de manifestarea unui sentiment acolo, la spatele ei, unde el stătuse cu câteva minute în urmă.

– În sfârșit, o ocazie să discut cu dumneavoastră, *madame*, zise Denys Vallier, mutându-se în locul pe care-l ocupase Caid. L-am așteptat cu nerăbdare.

– Iar acum vă aparține, zise ea, zâmbind. Am speranța că sora dumneavoastră și-a revenit după oboseala pricinuită de rolul de gazdă.

– Se simte foarte bine, îi place să facă tot timpul câte ceva, zise el cu o nepăsare frățească. Dar trebuie să v-o spun repede, înainte să fim întrerupți. M-ați inspirat.

– Eu? Mai mult ca sigur că nu.

– Ba da, cu siguranță! Dacă vă amintiți, ascară am discutat despre poezie. M-ați încurajat, într-un fel, să scriu o poezie, imediat după plecarea invitaților. Mă întreb... da, dacă aș putea să vă vizitez curând ca să v-o citesc? Aș aprecia în cel mai înalt grad părerea dumneavoastră.

– Nu sunt o expertă, vă asigur.

– Ați citit mult și aveți un rafinament care sugerează gusturi și idealuri elevate.

– Oh, nu, vă înșelați.

– E evident pentru cei care au ochi să vadă, protestă el, cu o mimică sobră. Aceste lucruri indică un raționament superior din partea dumneavoastră, mai ales în materie de stil, ceea ce cuprinde și literatura.

– Sunteți foarte amabil, *monsieur*, dar...

– Bunul meu prieten Francis e, de asemenea, poet, cu toate că o știu puțini și și mai puțini ar crede-o. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să vorbească despre idoli săi din lumea literelor, domnii Byron și Keats, și despre scriitorii de romane, cum ar fi englezul, Scott, de curând remarcat.

– Scoțian, după părerea mea, zise ea, corectându-l cu blândețe.

– Cum? Oh, da, desigur. Știți totul, vedeți. Vă rog, spune-mi, sunteți de acord în privința vizitei?

– În fine, dacă asta doriți cu adevărat. M-ar interesa să văd ce anume ați scris dumneavoastră și prietenul dumneavoastră.

Denys se răsuci în scaun, înălțându-și glasul:

– Ai auzit, Francis? Suntern invitați. Îmi ești dator o sticlă de șampanie.

– O vei avea, fraiere, zise Francis Dorelle, înroșindu-se intens în vreme ce privea în jur. Trebuie să spui tuturor despre pariul nostru?

– Ce-i? Întrebă Duchaine. O aventură, iar eu am pierdut-o? Despre ce e vorba?

– Serată literară acasă la doamna Moisant, zise tânărul poet, devenind și mai întunecat, cu toate că ochii lui mari și negri sclipeau.

– Vallier spunea că doamna Moisant va avea suficientă delicatețe pentru a accepta, în vreme ce eu eram aproape convins că va fi obligată să refuze din cauza perioadei de doliu și pentru că nu-i place să fie deranjată.

– Iar miza e o sticlă de șampanie. Duchaine se întoarse către Lisette. Nu am luat parte la pariu, dar această lectură pare de-a dreptul încântătoare. Vă rog să-mi spuneți că voi fi inclus printre invitați, scumpă doamnă.

– Și eu! strigă Armand Lollain peste umăr.

– Și eu. Această cerere greoaie fu adresată de Bechet, cu toate că tipul acesta grăsuț părea mai mult supărat din pricina asta.

– Toți sunteți invitați, cei care doriți să fiți prezenți, zise Lisette uimită.

– Atunci va trebui să fii acolo cu siguranță, declară Duchaine. E ca și cum nu aș fi plecat de la Paris, bucurându-mă de un salon literar unde cei care gândesc la fel se întâlnesc și discută altceva în afară de politică, ca, de exemplu, ce cal mai aleargă la Métairie sau cine a mai nimerit în lama unui maestru spadassin. De-abia aștept.

– O serată literară, repetă Lisette, și mai șocată de idee. Am mai auzit despre asemenea lucruri. Gazdele primesc, cred, o dată pe săptămână?

– Puteți să faceți din asta o modă, *madame*. Vă place?

Nu-i displăcea, cu toate că nu era convinsă că și Caid împărtășea același sentiment. Când se uită spre el, acesta se încruntă.

– Probabil. Mă voi gândi, zise ea. Ce-ați zice să ne întâlnim vineri seara, de acum în două săptămâni?

Corul aprobărilor reînnoiește o măguli. Lisette simți cum încântarea crește încet în venele sale, ca și cum ea ar fi fost cea care câștigase șampania. Aproape că și-ar fi dorit să fi propus seara următoare, dar mai existau și acele mici aranjamente în privința gustărilor și faptul că aștepta o nouă vestimentație de la croitoreasă. Chiar și două zile ar fi fost un timp insuficient.

Concentrându-se asupra acestui nou deziderat, aproape că-l dăduse uitării pe domnul Moisant. Când privi din nou spre loja de vizavi, el dispăruse.

Era inevitabil, probabil. Caid va trebui să fie escorta lor pe drumul de întoarcere acasă, la finalul serii. Cum Maurelle acuză o durere de cap, ei o luară pe un drum care trecea mai întâi pe la ea pe acasă. Caid nu zăbovi înăuntru, ci se întoarse repede la ușa de la intrare, unde așteptau Lisette și Agatha. Își continuă drumul, cotind-o pe strada următoare pentru ca apoi să înainteze pe strada Royale.

Conversară foarte puțin pe parcursul drumului, în primul rând din pricina servitorului care ducea lanterna, pe care Maurelle insistase să-l trimită cu ei. Cu toate acestea, Caid era preocupat – Lisette era convinsă. Se purta cu grijă, dar cu o sobrietate care te ținea la distanță. Când nu cerceta zona, el ținea privirea ațintită spre pavaj, dând la o parte cu bastonul florile care fuseseră aruncate sau care căzuseră de pe zidurile grădinilor.

Lăsă cele câteva fraze schimbate între ea și Agatha să treacă pe lângă urechile lui, și răspunse doar la întrebările care îi erau adresate în mod expres.

Lisette își procurase o cheie de la portiță, astfel ca Felix să nu fie nevoit să le aștepte. Figaro începu totuși să latre imediat ce portița fu întredeschisă. Agatha se întoarse către Caid.

– O să vă urez noapte bună, domnule O'Neill, căci se pare că sunt nevoită să mă duc la bietul Figaro înainte ca el să zgârie vopseaua ușii. Sunt sigură că draga mea Lisette va exprima recunoștința pentru faptul că ne-ați însoțit.

Caid murmură politicos, înclinându-și capul, în vreme ce ea se îndepărtă. Lisette se întoarse apoi cu fața spre el, întinzându-și mâinile înmănușate.

– Îți mulțumesc cât se poate de sincer pentru că ne-ai condus. Aș mai dori să spun că eu...

– O clipă, dacă nu te superi. Avem ceva de discutat.

Cererea lui sobră îi întrerupse micul discurs. Fu binevenită, din moment ce ea tocmai se pregătea să spună că era la curent cu acele dueluri pe care el urma să le aibă în zorii zilei. În loc de asta zise:

– E foarte târziu.

– Te asigur că ceea ce am de spus nu va dura mult.

Cum putea să refuze când tema putea avea legătură cu socrul ei și cu prezența lui acolo în seara aceea? Cu toate acestea, ea nu prea știa cum să procedeze. Să discute chestiuni

personale aici, unde puteau fi văzuți de oricine trecea pe stradă părea ciudat, iar ca să-l invite în casă era de-a dreptul nepotrivit.

Gândul îi trezi imagini referitoare la ultima dată când el fusese în apartamentul ei, momentul când fusese atât de aproape de ea în dormitor. Un val de căldură îi năpădi mintea și trupul. Își simți sânii mari și grei, iar buzele îi tremurară. Se uită spre el, privind fix la umerii lui lași, la forma capului, la plinătatea buzei lui superioare, ca apoi să-și ferească privirea.

El o privi în vreme ce tăcerea stranie vibră între ei. Apoi se răsuci pe călcâie, apucând cu o mână partea superioară a porțiței de fier întredeschise. Peste umăr, el rosti:

– Serata aceea literară a duminică nu va avea loc.

Ar fi trebuit să-și dea seama.

– Poftim?

– E mult prea straniu și inacceptabil. Lumea va avea multe de comentat, și prea puțin din ce va spune va fi măgulitor. Lumea bună a New Orleansului poate citi în particular, dar ca să te declari o pasionată a lecturii e la fel de neașteptat ca și printre aristocrații Insulelor Britanice, locul pe care-l numesc eu „acasă”. Niciun bărbat nu-și dorește să se însoare cu o femeie care poartă ciorapi albaștri, cu o femeie a cărei minte e plină cu idei stranii, cu lucruri lumești. Ar fi mult prea neplăcut.

– Neplăcut? întrebă ea. Neplăcut să stai la aceeași masă cu o femeie care vorbește și despre altceva decât despre mâncare, copii și ultima ceartă?

– Știi foarte bine ce încerc să spun.

– Eu știu că puțin îmi pasă ce nume preferă un bărbat la o femeie, din moment ce eu nu am nevoie de unul.

– Nu e doar asta.

– Atunci ce e? O femeie care are și ea o idee în cap poate înspăimânta populația? Tu crezi că ciudățenia organizării unei serate va acredita ideea aceea că sunt instabilă psihic?

– Acum ai nimerit-o.

– Ei bine, nu-mi pasă. Nu pot sta în casă fără să fac nimic!

– Nimeni nu se așteaptă la așa ceva. Mai sunt și multe alte lucruri – teatrul, opera, vizitele firești de dimineață, excursiile la Grădina Tivoli sau plimbările până la dig. Nu vei duce lipsă de distracții.

– Îți mulțumesc foarte mult. Poate ar trebui să adaugi la listă și participarea la duelurile tale. Totuși trebuie să recunosc că nu-mi dau seama cum poți avea mai multe dueluri într-o singură dimineață de dragul meu, fără ca lucrul acesta să fie considerat cel puțin straniu, în timp ce eu nu pot primi niște oaspeți inteligenți fără a fi considerată nebună.

– Nicio lady nu s-ar gândi să-și facă apariția la locul duelului. Așa ceva nu se face.

– Sunt extrem de conștientă de asta, zise ea. Vreau să subliniez însă că nu ai dreptate.

– Ba am perfectă dreptate. Nu ești atentă la ceea ce încerc să-ți spun.

– Pentru că puțin îmi pasă.

– Lăsând la o parte asta, cine ți-a vorbit de cel de-al doilea duel... Nu, lasă-mă să ghicesc. La Roche.

– Nu în mod intenționat. Pentru nimic în lume, ea nu ar fi făcut vreun gest care să distrugă prietenia dintre cei doi bărbați.

– El e mult prea blând în privința femeilor. Eu nu sunt.

Asta suna ca un avertisment, dar ea nu avea dispoziția necesară pentru a-l lua în seamă.

– Nu m-am decis să fac din această serată un obicei, dar m-ai convins că e o idee nemaipomenită. În virtutea acestei

concluzii, trebuie să sublinieze că niciunul dintre domnii Pasquale, Vallier, Ducoulet, Lallain nici ceilalți nu au părut să o considere ca fiind ceva deplasat sau că sunt nebună, în cazul în care o iau în considerare.

– Nu am spus asta, zise el, supărat.

– Ba cred că ai făcut-o. Cred că ai declarat că ai simți repulsie față de o femeie care are niște tendințe mai elevate. Dă-mi voie să-ți spun, domnule, că voi scotoci orașul după ciorapi albaștri și nu voi mai purta nimic altceva. Voi organiza acea serată literară, voi invita pe cine îmi place și voi discuta tot ceea ce am chef. O voi face, și nimic din ce îmi vei spune nu mă va opri.

El își strânse buzele, în vreme ce vârful urechilor i se înroșiră.

– O vei regreta, *madame*. Și îndată ce toată lumea va afla de mica ta petrecere scandaloaasă, va fi prea târziu pentru a modifica felul cum te percep.

– Dacă e așa, atunci nu am nimic de pierdut, nu? În consecință, mă voi comporta exact așa cum îmi doresc.

Sprâncenele lui se apropiară într-o încruntare.

– Ce vrei să spui?

Ea îl privi punându-și mâinile în șolduri, astfel că șalul pe care-l purta îi alunecă de pe umeri.

– Vreau să spun că s-ar putea, de asemenea, să renunț la un mod de viață pașnic. Nu mă va deranja, să știi. Din moment ce ar fi un lucru straniu să te conving pe dumneata și pe ceilalți că nu-mi doresc un soț, că nici nu mă pot gândi la unul, atunci e minunat. Cred că asta înseamnă, de fapt, că ar trebui să fac mai mult de atât, ceva diferit care să șocheze și să uimească, ceva... ceva...

– Ce? se interesă el, în vreme ce ea se opri, în căutarea inspirației.

– Ceva totalmente scandalos!

Caid aștepta cu spada în mână. Vigneaud încă își mai făcea de lucru cu mânecile de la cămașă, împăturind fiecare manșetă. Restul era pregătit, dunga fusese trasată, chirurgii așteptau deoparte, cu instrumentarul înșirat pe niște cărpe așternute pe pământ, secunzii stăteau în așteptare, inclusiv omul lui Vigneaud care avea în mână batista cu care urma să dea semnalul începerii duelului. Se strânsese o mulțime apreciabilă, dar destul de tăcută. După toate aparențele, se încheiaseră puține pariuri, deoarece existau puține dubii în privința rezultatului acestei înfruntări. Vigneaud era cunoscut în saloanele din Passage de la Bourse, cel puțin după spusele lui Bastile Croquère. El nu poseda un talent natural în arta mânăuirii spadei și nu-și dorea să depună efortul care i-ar fi permis să deprindă acest meșteșug.

Caid își potrivea batistele înfășurate în jurul încheieturilor, strângând capetele acestora. Cea de la mâna dreaptă servea drept protecție pentru vasele de sânge fragile, fiind mâna în care ținea spada, în vreme ce stânga era mai puțin afectată. Ambele acopereau urmele lăsate de cătușele care-i zdreliseră pielea. Nu că se rușina în mod deosebit din pricina lor, dar nu vedea niciun motiv să le lase la vedere.

Se gândi, oarecum abătut, că ar trebui să aibă remușcări fiindcă era în mod evident superior adversarului său. Nu le avea. Corectitudinea nu-și avea rostul aici. Rostul ei era, mai degrabă, de a demonstra pericolul, în cazul în care se vorbea ireverențios despre Lisette Moisant.

Ziua părea a fi una plăcută. Soarele tocmai se înălța pe cer, trimițându-și razele printre copaci. În aerul rece al dimineții se auzea cântecul păsărelelor. Roua atârna greu pe

firele de iarbă, făcând ca pasul să fie nesigur. Caid își zise în gând că va trebui să fie atent în privința asta.

Se întrebă dacă Lisette se trezise deja. Da, și dacă ea se mai gândise la felul cum își petrecea el aceste ceasuri matinale.

Vigneaud era, în sfârșit, gata. Caid își ocupă poziția în dreptul dungii trasate pe iarbă cu var. Își înalță spada, în semn de salut, înclină capul, ca apoi să-și încrucișeze spada cu a adversarului său.

Vigneaud îl privi, cu ochii mijiiți. Oare credea că asta îi dădea o înfățișare amenințătoare? își zise Caid. Dacă era așa, atunci greșea. Arăta, în schimb, ca și cum ar fi avut ochii lipiți de somn. Era de sperat să nu fi fost cazul. Un om care alerga de colo-colo era mult mai periculos decât unul care știa ce face.

Sosi și semnalul. Caid lansă un atac ponderat destinat să evalueze talentul adversarului, pentru a simplifica orice mișcare făcută la rezezală. Vigneaud pară lovitura cu o bravadă neîndemânatică. Efortul păru să-l răvășească. Sudoarea își făcu apariția pe fruntea bărbatului, în vreme ce mirosul animalic al acesteia umplu aerul. În ochi avea o expresie de om bântuit.

Era una cu mult diferită de rânjetul pe care-l etalase atunci când vorbise despre Lisette. Cu orice alt bărbat, Caid ar fi prelungit cât se poate de mult înfruntarea pentru a-i acorda o mândrie modică. Pentru Vigneaud, nu simțea soțul acesta de remușcare. Nu-și dorea decât să termine cu povestea asta.

Atacă iar cu o competență strălucită, cu o serie de lovituri mânuite din încheietura mâinii. Lama de oțel lovi. Pentru o clipă plină de emoție cele două spade rămaseră încrucișate. Apoi lama lui Caid nimeri materialul și pielea fierbinte de dedesubt. Pe neașteptate, totul se transformă în tăcere.

Vigneaud mormăi și scăpă sabia din mână. Își prinse strâns antebrațul cu palma, iar sângele țâșni printre degetele sale. Caid se dădu un pas înapoi, așteptând ca secundul acestuia și chirurgul să se apropie.

– Frumoasă lucrătură, zise Nicholas, secundul său principal, pe un ton scăzut, venind alături de el. Cu toate că nu a durat prea mult, ca să-ți poți face o părere.

– Nu am avut absolut niciun motiv pentru a prelungi agonia.

– Mă îndoiesc că Vigneaud este de aceeași părere, mai ales, în secunda asta.

– Ar fi trebuit să se arate recunoscător, fiindcă am evitat ca lama mea să-i străpungă un plămân.

– Adică puteai, dar te-ai abținut? Ceva neobișnuit pentru tine.

– Am promis că nu-l voi ucide.

– Ah!

Replica lui Nicholas sună ca și cum el ar fi înțeles pe de-a-ntregul că cererea fusese a lui Lisette. Poate că înțelesese. Italianul se pricepea al naibii de bine la femei.

– Ei, hai, zise Titi Rosiçre, cel de-al doilea secund, surâzând strâmb în vreme ce li se alătură. Doar nu o să ne faci să credem că aveai de gând să-l ucizi.

Dacă s-ar fi arătat și Lisette la fel de increzătoare, își zise Caid. Dar, la urma urmei, îl cunoștea abia de câteva zile, nu de câteva săptămâni.

– Nu.

– Așa ziceam și eu. Povestea asta nu-i de tine. Titi se uită peste umăr, la capătul opus al câmpului de luptă. Trebuie să te decizi cât mai repede, altfel secundul lor principal s-ar putea să ceară să continue. Bănuiesc că te vei arăta satisfăcut, atunci când vor întreba.

Caid dădu scurt din cap.

– Excelent. Eu și Nicholas ne întoarcem într-o clipă.

El privi cum cei doi atnici ai lui înaintară pe iarba tremurătoare pentru a discuta pe Vigneaud, cu secunzii lui și cu chirurgul. De la locul său, avu impresia că chirurgul considera imposibilă reluarea duelului, din cauză că brațul pacientului său era mult prea grav rănit pentru a-i permite să țină spada în mână. Caid nu se arătă surprins, atâta vreme cât asta fusese și intenția sa.

Rosière mai discută o vreme, în timp ce Nicholas reveni la locul unde se afla Caid.

– Ai auzit.

Caid făcu semn că da.

Nicholas se apropie, luându-i lui Caid spada din mână, în ciuda refuzului acestuia. Scoțând o cârpă împăturită din buzunarul fracului său, el curăță lama, făcând-o să strălucească din nou.

– Nu-l văd pe Quentell, zise el, privind de jur împrejurul terenului. Poate că nu a avut curaj.

Caid scrută, la rândul său, adunarea. Era adevărat. Pe bună dreptate, următorul lui adversar, Quentell, ar fi trebuit să stea deoparte, împreună cu secunzii săi, așteptându-și rândul pe teren. Faptul că nu se afla acolo reprezenta o clară încălcare a codului. O atitudine relaxată în privința orei era un lucru obișnuit în New Orleans, din cauza moștenirii latine a orașului, dar nu și în privința unei chestiuni de onoare unde întârzierea putea fi considerată drept o insultă intenționată sau drept o nehotărâre în a-ți face apariția. Lui Quentell trebuia să i se mai acorde doar câteva minute, după care ar fi fost declarată neprezentarea lui.

Să dea Dumnezeu să fie așa.

Această săgeată neașteptată a speranței vizavi de posibilitatea ca adversarul lui să nu sosească îl surprinse pe Caid. Frica nu-și avea rostul, cu toate că rezultatul unei

Infurtați între doi maeștri spadasi era întotdeauna incert. Mai degrabă, era vorba de reținerea lui extrem de reală pentru o altă vărsare de sânge pe ziua de azi.

Oare-și pierduse curajul? Era posibil – revolta împotriva întregului concept de onoare personală și nevoia de a o apăra cu orice risc, strădania, în timp ce citești groaza din ochii adversarului, conștiința că el ține în mâinile lui o posibilă moarte. Da, și acuzația, și condamnarea pe care el le sesiză în ochii celor care îl cunoșteau, probabil, pe ultimul său adversar.

De exemplu, în ochii de înger ai lui Lisette Moisant.

Aceste crize de nehotărâre, mai ales, în cazul unui maestru spadasin care trăia, ori murea în funcție de forța hotărârii sale și de agilitatea lamei sale din oțel, putea reprezenta o catastrofă. De fapt, nimic nu putea fi mai ucigător.

– Vigneau e terminat, zise Rosișre, grăbindu-se să se întoarcă alături de cei doi.

– Terminat? Vocea lui Caid era aspră. Credeam... Cum e posibil? L-am înțepat, pur și simplu, în braț.

– Liniștește-te, *mon ami*. Nu e definitiv terminat, cum presupui tu, ci doar pentru astăzi.

Senzația de ușurare care-l străbătu pe Caid fu cel mai îngrozitor lucru care i se întâmplase în dimineața respectivă.

Quentell nu-și făcu apariția. Începuse să circule un zvon cum că fusese văzut în susul râului, la bordul unui vapor cu abur. În cele din urmă, cei doi bărbați care ar fi trebuit să fie secunzii săi apărură pentru a anunța că participantul lor la duel nu era de găsit. Se oferiră să țină locul acestuia, dar în mod firesc fură refuzați.

Caid își îmbracă din nou fracul și vesta și, împreună cu amicii săi, porni spre oraș. După un mic dejun sărbătoresc pentru toată lumea, el și Nicholas se îndreptară către Place

d'armes, acolo unde cei din miliție se instruiău sub comanda ofițerului lor. Ei se înscriseră abia cu o zi înainte, așa că acesta urma să fie primul lor contact cu disciplina oarecum militară.

Marșul extenuant și ordinele care erau strigate în gura mare puteau fi folositoare și oarecum necesare, un antidot pentru proasta dispoziție permanentă a lui Caid.

Două ore mai târziu, fură lăsați să plece, după ce primiseră instrucțiuni în legătură cu comandarea uniformelor. Aceste detalii fură primul lucru pe care el și Nicholas îl descoperiră vizavi de calitatea lor de sergenți ai unităților pe care trebuiau să le comande. Noii ofițeri urmau să excludă adăugarea la uniforma lor a șnurului auriu și a griului cel mai des utilizat. Se îndreptară îndată spre croitorul pe care-l alesese comandantul lor. Timp de o oră fură măsurați temeinic. Când se văzură în sfârșit liberi, se îndreptară, epuizați, spre localul lui Alvarez, pentru o băutură binemeritată.

– Aici, strigă Rio de Silva, făcându-le semn către masa pe care o ocupa împreună cu Titi Rosiĉre. Trase scaunul într-o parte pentru ca Nicholas să se așeze în stânga sa, trăgând apoi încă unul pentru Caid.

– Am înțeles că va trebui să ne interesăm de sănătatea lui Vigneaud.

– O să-și revină.

– Cel mai bun rezultat, ca întotdeauna. Iar Quentell nu s-a prezentat pentru a fi zgâriat? Un nefericit, dar bănuiesc că acum salonul său va fi disponibil.

– Nu chiar. E deja luat de un englez care are ceva talent sau cel puțin așa s-a auzit. Îl cheamă Blackford. Gavin Blackford, spuse Rosiĉre.

– Am auzit câte ceva despre domnul în cauză. A sosit cu vaporul cu abur, săptămână trecută, venind din Liverpool, nu-i așa?

– Un bărbat care nu lasă iarba să crească sub tălpile lui, completă Nicholas, nepăsător, în timp ce îi făcea semn chelnerului.

– A ieșit învingător în fața câtorva care au așteptat întregul sezon ca spațiul acela să se elibereze. Totuși, fiind un soi de diavol spadasin, după cum se spune, nimeni nu va fi dispus să lupte cu el pentru a câștiga închirierea locației respective.

– Glumești, zise Caid, încruntându-se.

– Nu chiar. Dar am auzit că doamna Tallant, care este proprietara acelei clădiri, e fermecată de felul lui de a vorbi și a se purta. Rosișre înălță din umeri. Are fața unui înger decăzut sau cel puțin așa mi-a spus draga mea soție care a avut șansa de a se întâlni cu el pe trotuar.

– Oare ar trebui să-i înscriem numele la turneu? Întrebarea fu adresată de Nicholas, care nu părea deloc îngrijorat.

– S-ar putea să nu participe. Am înțeles că disprețuiește competițiile de genul ăsta.

Caid făcu o grimasă.

– Asta indică, de asemenea, că nu-și face prea multe griji în privința buzunarului?

– Se spune că familia sa e una veche și nu lipsită de influență, deși un alt lucru pe care-l detestă e acela de a se folosi de numele tatălui său. Este fiul mai tânăr, astfel că a fost obligat să-și croiască un drum de unul singur. Dacă refuză să intre în competiție, atunci asta va fi mai degrabă o problemă de principiu.

– Un lucru excelent, dacă cineva și-l poate permite.

– Pe scurt, zise Rio, lăsându-se în scaun și cercetându-i atent, cel mai bine ar fi să aveți grijă, altfel veți fi cu adevărat eclipsați.

– Și tu nu?

– Oh, eu voi fi departe, în Spania, acolo unde drumurile mele și ale acestui spadasin englez nu se vor încrucișa niciodată.

Caid se încruntă.

– Să sperăm că și noi, ceilalți, vom fi la fel de norocoși.

– N-aș prea crede, roști el amuzat cu un ușor accent spaniol. S-a împrietenit cu viitorul meu cumnat, iar Denys nu a ezitat să-l invite, mâine-seară, la serata literară a doamnei Moisant.

Caid injură. Asta era tot ce-i trebuia, ca în casa lui Lisette să mai dea buzna un alt bărbat, și mai ales un englez. El era împărțit între dorința ca această serată literară să fie un eșec și teama că aceasta se va dovedi întocmai așa. Nu-și dorea s-o vadă dezamăgită, dar nu-și putea totuși imagina că atragerea unor indivizi care se pretindeau iubitori de literatură, ca să nu mai vorbim de mulțimea de spadasini, era un mod de a convinge înalta societate că era o doamnă respectabilă. El nu putea interveni decât în mică măsură, și anume să se posteze la intrare și să-i alunge pe toți cei care nu erau potriviți momentului.

Sosind ziua de vineri a poveștii în cauză, Caid spera din toată inima ca adunarea să fie restrânsă, iar conversația una inteligibilă. În schimb, auzi o conversație animată și hohote de râs înainte de a urca scara. Felix îl întâmpină, luându-i pălăria și bastonul, iar el își făcu cu greu drum către salon, abia reușind să o zărească pe amfitrioană din pricina mulțimii de bărbați care se strânsese în jurul ei.

Era mai rău decât la seratele lui Maurette, unde exista un oarecare echilibru între bărbați și femei, între tineri și persoane în vârstă, domni cu o viață sportivă și intelectuali. Caid simți cum i se ridică părul de pe ceafă când își dădu seama că, exceptând prezența lui Maurette, a Celinei Vallier și a domnișoarei Agatha, adunarea era compusă exclusiv din

bărbați. Dacă ar fi avut acest drept, ar fi golit îndată încăperea, trimițând în stradă fiecare măgar rânjit care nu avea ce să caute aici. Cei care erau mai molatici ar fi fost alungați cu forța, iar el ar fi făcut-o cu mare plăcere.

Caid se încruntă din pricina reacției lui violente. Oare era gelos? Nu, era o prostie. Potrivit propriului său criteriu, el ar fi trebuit să fie prima persoană aruncată în stradă.

O mică breșă în mulțime îi permise să o zărească o clipă pe Lisette. Ședea pe o canapea tapițată în brocart roz, alături de domnișoara Agatha, în vreme ce Figaro se afla la picioarele ei, pe o perniță din catifea. Îmbrăcată într-o catifea somptuoasă de culoare neagră, purta o coroniță cu un aer ușor medieval, decorată cu mărgele și pietre de jad, cuarț roz și citrin, ametistul căzând chiar pe mijlocul frunții. Plasturile pe care-l avusese la ochi dispăruse. La fel ca și roșeața acestuia. Avea o înfățișare exotică și atrăgătoare, și nicidecum pe aceea a unei văduve serioase, plicticoase și cu inima zdrobită.

Cățelușul, Figaro, lungit lângă picioarele ei, nu-și dezlipa de ea ochii plini de adorație. Nu era singurul. Denys ședea pe brațul canapelei, evident cuprins de chinurile infatuării, iar amicii lui, Armand și Hippolyte, păreau doar ceva mai puțin înamorați. Recunosc un judecător, pe care-l chema Reinhardt, care mai înainte fusese avocat, dar fusese ridicat recent în scaunul judecătoresc, un bărbat corpulent care îi zâmbea lui Lisette cu o familiaritate infatuată și gratuită. La Roche se așezase pe un taburet, în dreptul brațului ei stâng, în vreme ce alții – Dorelle, Sarne și până și indiferentul și mămosul de Bechet – se adunaseră în jur, într-o atitudine de nonșalanță studiată și de poftă bolnăvicioasă. Sau cel puțin așa i se păru lui Caid, deși trebuia să recunoască faptul că nu era câtuși de puțin obiectiv.

Devenise cu adevărat obsedat de doamna în cauză. Era un sentiment stânjenitor, pe care nu-ți era ușor să-l recunoști.

Lisette părea a nu fi conștientă de prezența sa ori așa i se părea lui. Nu-i aruncă nici măcar o privire și, cu atât mai puțin, nu-i ură bun venit și nici nu se interesă de sănătatea lui, cu scopul de a descoperi dacă avusese noroc la duel. Această nepăsare studiată deveni, după un timp, suspectă, făcându-l să creadă că ea preferă să nu-l ia în seamă. Prin urmare, era încă supărată. Nu prea avea importanță; el nu avea nevoie de zâmbetele ei atâta vreme cât o știa în siguranță. Cu toate acestea, nu se putu abține să nu se întrebe ce formă va lua, oare, mai târziu supărarea ei sau ce metodă va fi obligat să folosească pentru a o anihila.

Unul dintre bărbați se înclină ca apoi să se răsucescă pe călcăie și să plece, lăsând un loc gol în cercul magic. Datorită acestei schimbări, Caid reuși să vadă ceva mai mult din gașca strânsă în jurul lui Lisette. Dădu cu ochii de un străin, înalt, cu grația athletică a unui spadassin, cu un păr în nuanța nisipului, care pe la tâmpile avea, din pricina soarelui, tonuri de argint aurit, cu trăsături regulate, o gură mobilă, flancată de mici riduri, în momentul în care râdea, și niște ochi albaștri vii și inteligenți. Manierele lui aveau siguranța celui care se născuse beneficiind de o poziție înaltă, alături de un aer de ușurință și relaxare. Aceasta era doar o pretenție, oricum. Faptul că domnul știa cu precizie fiecare mișcare din jurul lui era un lucru pe care Caid ar fi pariat fără nici cea mai mică ezitare. Nu-l cunoștea, dar nu era greu să-i ghicească identitatea. Trebuia să fie noul spadassin englez, Gavin Blackford.

Lui Caid îi dispăcu de la bun început.

– Mexicul are o întindere enormă, iar capitala sa e la distanță de câteva leghe de granița cu Texasul, zise un domn mai în vârstă care stătea în apropierea lui Lisette. În numele bunului Dumnezeu, de ce ar trebui să-i pese guvernului mexican ce anume ar putea deveni o republică așa de tânără

precum e Texasul și, cu atât mai puțin, de ce ar trebui să se extindă pentru a o cuprinde?

– Cei mai mulți cetățeni au sânge spaniol, punctă Nicholas. Fără îndoială că liderul mexican se așteaptă la o răscoală populară pentru a ridica armata mexicană și pentru a obține victoria.

– Ori pentru a mări resursele financiare din Mexico City cu ajutorul taxelor, mai târziu.

– O subliniere foarte bună, aprobă Nicholas. Texasul este un ținut cu potențial deosebit în privința bunăstării.

– Totuși, adevăratul vinovat în povestea asta este mândria, zise Blackford, cu voce aproape reflexivă. Teritoriul a fost, cândva, al Spaniei, timp de mai multe generații. Faptul că a fost confiscat după ce a devenit mexican, e o pată pentru mândria națională. Să fii forțat să admiți că nu va fi niciodată recâștigat, și de către o națiune atât de parvenită, trebuie că e dureros.

– Sunt convinsă că aveți dreptate, domnule, zise Lisette, cu o privire gânditoare pe care o înalță către englez. Totuși, să-ți dorești să mori pentru o cauză ca asta, pare o chestie lipsită de logică.

– Războiul nu e decât o continuare a politicii, dar în alte scopuri, sau cel puțin așa se spune, doamnă Moisant. Pentru cei care au o minte contemplativă nu există motive pentru ca el să existe. Dacă mulți bărbați ar gândi înainte de a pune mâna pe arme, atunci războiul ar fi un concept care ar putea foarte bine să cadă în dizgrație.

– Și ce tragedie ar reprezenta chestia asta, zise Hippolyte, rânjind. Atunci nu aş mai avea ocazia să-mi port uniforma și să stau țanțoș în fața doamnelor.

O cascadă de râsete întâmpină gluma respectivă, dar Lisette nu li se alătură, ci își întoarse privirea în direcția tânărului.

– Deci, vei intra în miliție?

– Oh, bineînțeles, la fel ca și Denys și Armand. E ceva deosebit, să știi. Așa trebuie să fie, din moment ce înaintea noastră s-au înrolat mulți maeștri spadasi, chiar și domnii Pasquale și O' Neill.

– Chiar așa? Ea ridică din sprâncene, uitându-se înspre locul unde se afla Caid.

El îi înfruntă privirea fără a clipi, cu toate că făcea un efort.

– Pare ceva politic.

– Problema asta, dintre Texas și Mexic, nu e disputa dumneavoastră.

– Sunt împotriva celor care folosesc forța pentru a obține libertatea altora.

Caid surprinse cu coada ochiului o expresie trecătoare, impenetrabilă, care apărură și dispărură de pe mult prea frumosul chip al englezului. Înainte ca Lisette să spună ceva din nou, interveni Blackford:

– Cred că New Orleansul va lua partea Mexicului, dat fiind că cetățenii lui erau ei înșiși spanioli acum... cât, patruzeci de ani sau mai puțin?

– Noi am fost întotdeauna mai mult francezi decât spanioli, chiar și când am avut conducători spanioli, zise Denys Vallier, ușor înfierbântat. Acum suntem americani. Ne-am luptat și în cazul ăsta cu aceeași tiranie, să știi, nu mai departe decât în 1814.

– Tirania engleză, cred, sau așa ai dat de înțeles. *Touché, monsieur*. Licărirea care ar fi trebuit să se transforme într-un hohot de râs apărură în ochii lui Blackford înainte ca el să-și lase capul într-o parte. Mă faci să mă simt fericit că regele meu nu a participat la acea bătălie, altfel ar fi fost posibil să nu mă aflu acum aici.

– Nu am vrut..., începu tânărul Vallier, confuz.

— Nu, sunt convins de asta. Stai liniștit, prietene. Nu acord atenție problemelor care s-au întâmplat demult sau care discreditează fără intenție.

Moliciunea vocii englezului îi zgârie nervii lui Caid. La fel ca și surâsul pe care îl trimise Lisette în direcția respectivului domn. Dacă din întâmplare Blackford se afla aici în căutarea unei neveste înstărite, atunci se părea că făcea progrese.

— Prin urmare, veți lupta? îl întrebă ea pe tânărul creol.

— Sper. Vallier avea o atitudine țeapănă.

— De ce, de data asta tirania nu a fost îndreptată împotriva dumneavoastră? Vocea lui Blackford exprima o curiozitate blândă, nimic mai mult.

— Louisiana împarte una dintre granițe cu Texasul, *monsieur*. Numai râul Sabine, îngust, ne separă. În timp, cum presupune toată lumea, republica Texasului va intra în uniune, după care frontiera Statelor Unite va fi împinsă mult spre vest. Pare o luptă mai mare decât aceea de a avea Mexicul chiar de partea cealaltă a râului, prevenind o altă expansiune.

— Dar, cu siguranță, țara dumneavoastră e destul de mare, după standardele de azi?

Politica putea fi un subiect periculos, mai ales atunci când se adună bărbați de mai multe naționalități, zise Caid. El se uită la Lisette, întrebându-se dacă va avea destulă influență pentru a îndrepta conversația spre un alt subiect. Ea nu făcea totuși nicio încercare, așteptând doar, după câte se pare cu oarecare interes, răspunsul pe care Vallier îl putea da.

— Nu e o problemă legată de mărime, *monsieur*, ci de scop. Anglia nu are nevoie de Irlanda, dar nu aveți de gând să renunțați la ea.

— O chestiune de tradiție, presupun.

— Ceea ce nu s-ar potrivi aici, vreți să spuneți? Poate că nu, dar mai sunt și dintre aceia care cred că destinul nostru e

să ne întindem de la un ocean până la celălalt, cuprinzând întregul continent.

– Destin, repetă Blackford pe un ton reflexiv. Omul nu trebuie să lupte pentru el. Sau va avea parte de eșec.

Vallier se încruntă, bănuind o oarecare doză de ironie. În secunda aceea, Lisette se hotără să intervină:

– Ce vă aduce în New Orleans, domnule Blackford? Veți sta mai mult alături de noi?

– Vizita mea a fost determinată de o neînsemnată problemă de afaceri. Cât despre durată, e incertă.

– Cel puțin până la finalul sezonului, îmi închipui? zise Nicholas, rezemându-și coatele de brațele fotoliului, unindu-și degetele și privindu-l pe Blackford pe deasupra vârfurilor acestora. Altfel, nu ați fi luat un atelier situat în Passage de la Bourse.

– Știți multe despre afacerile mele, *monsieur*. În vocea englezului se ghicea o întrebare.

Nicholas zâmbi.

– Din întâmplare, voi fi vecinul dumneavoastră.

– Înțeleg. O perspectivă interesantă.

– După cum spuneți.

Schimbul de politețuri nu clarifică nimic, scopul fiind, fără îndoială, cu totul altul, își zise Caid. Secretomania aceasta ridica alte întrebări, pe care cineva din adunare – curiozitatea fiind definiția orașului – avea să le adreseze, în cele din urmă. Nu avea nimic împotrivă să audă și el răspunsurile.

– Cred, domnule Vallier, că ne-ați promis un poem, zise Lisette, schimbând iar subiectul, cu o nuanță de disperare în glas.

Denys Vallier slobozi un hohot de râs convingător.

– Ideea unei lecturi în public mi-a speriat atât de tare muza, încât m-a părăsit, fir-ar să fie. Vă rog să-i permiteți lui Francis să citească în locul meu.

Dorelle căpătă îndată o nuanță îngrijorătoare violet-măslinie, dar nu-și pierde politețea innăscută.

— Probabil că am pomenit despre un poem, *madame*, dar, sincer, nu e unul de valoare. Poate altă dată.

— Prostii, zise ea, oferindu-i zâmbetul cel mai convinsgător. Orice poet are nevoie de publicul său, iar aici te afli printre prieteni. Te rog, de dragul meu?

Bietul tânăr intenționase, în mod evident, ca strădania lui literară să fie adresată doar urechilor doamnei. Privindu-l cu oarece milă, Caid se întrebă dacă el fusese vreodată atât de lipsit de experiență, atât de tandru și disperat de dragul unei doamne. Se pare că nu, dar nici nu fusese vreodată un moștenitor răsfățat, bogat și educat. Impulsul de a-l ajuta pe tânăr să evite această rușine era puternic. Dorelle scoase un teanc de hârtii dintr-un buzunar interior al hainei și începu să declame.

Nu era chiar rău. De fapt, un poem în proză despre un bărbat prins într-un mariaj aranjat cu o soție care era mai interesată de frivolități și de modă decât de persoana lui, dar pe care el o iubea cu disperare, acceptând în tăcere flirturile cu un alt bărbat. Ca toate poveștile de acest fel, se încheia în mod tragic și cu un gest grandios, în felul acela iubit de romantici și de cei ușor impresionabili. Când termină de citit, aplauzele entuziaste atât cât să fie politicoase, aduseră o roșeață provocată de plăcere pe chipul măsliniu al lui Dorelle. Discuțiile care au urmat fură animate, cu numeroase citate din cele mai reușite versuri. Conversația pe această temă fu totuși epuizată în curând.

— Am de gând să-mi cumpăr o trăsură, anunță Lisette. Poate că unii dintre dumneavoastră, domnilor, pot să-mi dea un sfat. Ce tip de trăsură ar trebui să caut, presupunând că am de gând să o conduc chiar eu?

— Ce gest ostentativ din partea ta, zise Maurelle, care tăcuse, până în secunda aceea.

– Nu neapărat, după părerea mea. Multe doamne din alte orașe își conduc singure trăsura, rosti ea cu oarecare răceală.

– Dar nu în New Orleans.

– Atunci voi crea un precedent.

– E foarte adevărat că doamnele din Londra conduc trăsura ele însele, zise Blackford. Multe dintre ele fac sport, oricum, fiind familiarizate cu caii. Păreți o ființă mult mai fragilă, *madame*, dacă pot vorbi cu atâta îndrăzneală.

– Nu puteți, domnule! Lisette deschise brusc evantaiul, și începu să-l miște cu nervozitate pentru a-și răcori obrazii. Nu sunt deloc fragilă. Aș putea jura că ați convenit cu domnul Caid să spuneți așa ceva.

– Vă asigur că...

– Nu e adevărat, încheie Caid pe un ton hotărât. Cu toate că sunt de acord cu această apreciere.

Vallier, sesizând o șansă de a câștiga o favoare, luă cuvântul:

– Eu cred că doamna Moisant va folosi excelent biciul, dacă va avea un vehicul și un cal potrivit.

– Exact asta voiam să spun și eu, zise Lisette convingător. Nu vreau să spun că aș fi un zeu al hățurilor, conducând un vehicul pentru marfă cu ajutorul a opt măgari, dar mi s-a întâmplat să stau uneori pe locul vizitiului – am condus alături de tatăl meu, înainte ca el să moară. Un atelaj ușor, probabil, un faeton cu un singur cal sănătos, mi s-ar potrivi de minune.

– Dacă aveți nevoie de un însoțitor, voi fi mai mult decât fericit să vă stau la dispoziție, zise îndată tânărul.

– Sunteți extrem de amabil, *monsieur*, dar nu am nevoie decât de o bună îndrumare.

Caid își zise că unul sau doi dintre bărbații adunați în jurul canapelei se uitaseră pe ascuns spre el. Nu era de mirare, din moment ce simțea cuta aceea piezișă dintre sprâncenele lui. Și-o netezi cu degetul arătător, înjurând printre dinți.

– Nu s-a precizat aici exact lucrul de care ar avea nevoie o lady, și anume acela de a încăleca pe calul meu, zise Blackford. Se spune că sunt un cunoscător în ale cabalinelor. Așa că dumneavoastră, doamnă Moisant, sau oricărei persoane prezente și dragă inimii dumneavoastră, vă stau la dispoziție.

Ofensa rămase suspendată în aer precum un parfum greu mult prea dulce. Era o mănușă-armură, dar și un adevăr învelit în politețe, se gândi Caid, un lucru imposibil de respins fără a încuraja dezaprobarea lui Lisette sau începutul a ceva ce el nu avea dreptul să termine. Strângând din buze, Caid așteptă să vadă cum avea ea să răspundă.

– Cât de recunoscătoare vă sunt, *monsieur*, zise ea. Nu voi ezita să profit de experiența dumneavoastră... în privința cailor, desigur.

Aluzia aceea ușoară fusese una întâmplătoare, Caid era sigur de asta, mai ales din cauza roșetii care acoperi obrajii lui Lisette în secunda în care se corectă. Cu toate acestea, îl deranjă. Deși nu avea nici cea mai mică dorință de a interveni, el se auzi vorbind:

– Irlanda e renumită pentru cabalinele sale, iar eu am fost crescut la o fermă de cai. Dacă se poate, cer permisiunea de a lua parte la această expertiză.

– Cum doriți, *monsieur*.

Lisette își coborî genele în timp ce vorbe, cu vocea lipsită de entuziasm, dar nu și de aprobare. A fost, de asemenea, observă Caid cât se poate de bine, o sfidare la adresa sa, din moment ce el era convins, atât cât putea fi un bărbat, că o trăsură și un cal era ultimele lucruri de care Lisette avea nevoie.

Seara continuă. Câțiva dintre domni plecară în altă parte pentru ceva mai multă distracție, dar sosiră alții, înlocuindu-i. Era noutatea, probabil, cea care îi atrăgea pe acei domni. Conversația era animată, căci creolii găseau întotdeauna subiecte de discuție, iar gâtlejurile erau bine unse de Felix

care circula de colo-colo cu tăvile pline de pahare cu vin roșu și o băutură obținută din trestie de zahăr. Urmă o cină târzie, în salonul cu ușile larg deschise către noaptea blândă. Din moment ce bucătarul pe care Freret îl lăsase aici era cunoscut pentru talentul lui în privința preparatelor din produsele mării, asta trebuie să fi constituit o parte a atracției. Dar, dincolo de asta, Caid trebui să recunoască faptul că o mare parte a atracției era însăși Lisette.

Ea nu era tipul acela de amfitrioană-gospodină. Relaxată, părea că se bucură de oaspeții săi, de numeroasele conversații din jurul său. Râsul ei cristalin se auzea adesea și, din când în când, ea se angaja într-un schimb vior de replici, care dovedeau un umor profund, alături de o minte agilă și o mulțime de cunoștințe. Le oferi celorlalți rolul principal pe scenă, preferând replicile subtile de pe margine. Nu domină nicio conversație, dar se infiltră în multe.

Serata ei literară părea a fi un succes. Caid se temuse de asta.

– De ce ai o înfățișare atât de sobră, *mon cher*? S-ar zice că-ți face plăcere văzând că Lisette e în centrul atenției.

Era Maurelle, arătând magnific în mătasea de culoare verde cu picățele aurii, pusă în valoare de o garnitură de smaralde, care includea un colier, cercei și o pereche asortată de brățări. Ea veni alături de el, apropiindu-se destul de mult, astfel încât fustele ei să se lipească de cizmele lui lungi până la genunchi. El își coborî privirea spre ea, bănuind că râdea de el, dar în ochii ei limpezi părea să existe ceva ce semăna cu nerăbdarea.

– Gândul meu nu era tocmai acesta.

– Mă îndoiesc.

– Ea are nevoie de o legătură respectabilă, nu de o logodnă încheiată în grabă cu vreun jucător sau cu un *fainéant*¹ care aleargă după o femeie bogată.

¹ Leneș (în lb. fr., în orig.).

– Chiar dacă ea se bucură de compania lor? Trebuie să-i dai voie să afle de una singură ce anume preferă.

– În momentul de față, nu are altă preferință în afară de aceea de a mă pălmui. Cuvintele aveau o latură sălbatică pe care el nici măcar nu încercă s-o îmblânzească.

– Atunci dă-i pace. Nu ești obligat să-i aranjezi viața.

El râse scurt.

– Din nefericire, te înșeli.

Maurelle își înclină capul.

– Ai putea să o măriți cu cineva ca Armand Lollain. Sunt convinsă că ar lua-o de soție.

– Și eu, dar e mult prea tânăr. În mai puțin de-o săptămână ar fi sclavul ei.

– Nu e ceva rău pentru un soț, după părerea mea. Maurelle își atinse bărbia cu evantaiul. Ce spui de Gustave Bechet?

El o privi îndurerat.

– Nu e chiar atât de rău, dar e puțin cam robust, continuă ea.

– El îi va face această propunere doar dacă mama lui îi va scrie ce are de făcut.

– Ceea ce ar fi posibil, având în vedere starea financiară a familiei. Mama lui caută o puicuță care să-i dea o droaie de nepoți și apoi să dispară, astfel ca ea să-i manevreze după pofta inimii. Mereu mi-am zis că Lisette ar putea fi genul acela ascultător.

– Dacă doamna respectivă își închipuie asta, atunci merită păcălită.

– Asta mă face să mă întreb de ce oare crezi tu că se va mărita pentru a-ți face pe plăc, replică Maurele.

– Nu cred. Se gândise să exercite o oarecare influență asupra alegerii ei, dar asta era altceva. Oare?

– Indiferent de ceea ce speri, ar fi mult mai bine să o lași în pace și să o scoți din gândurile tale, dacă așa vei înceta să te holbezi la fiecare bărbat care se apropie de ea.

- Nu fac asta.

- Atunci te prefaci de minune.

El nu-i dădu un răspuns, în parte fiindcă acest comentariu nu merita așa ceva, dar și pentru că La Roche îl făcu să fie de prisos, venind rapid alături de ei. Sosirea lui putea fi cu greu considerată o amânare.

- Are dreptate, să știi, zise spadasinul italian. Dacă privirea ta ar fi mai tăioasă, atunci englezul nostru ar sângera dintr-o duzină de răni.

- Asta-i altceva, zise Caid apăsător. Cei din neamul lui mi-au izgonit familia de pe pământul lor și pe mine m-au trimis departe, la închisoare. Ei sunt motivul pentru care mama mea a murit mai devreme decât trebuia, iar sora mea s-a îmbarcat pe vaporul care a adus-o aici, la locul morții ei. Dacă nu am niciun strop de iubire pentru tipul ăsta arogant, asta are o motivație.

- Nimeni nu te contrazice, *mon ami*, îi zise La Roche, punându-i mâna pe braț. Dar trebuie să te gândești că el se afla în cu totul altă parte când s-au întâmplat toate astea, și majoritatea dintre noi am avut parte de tragedii.

Asta era probabil adevărat, dar Caid nu avea dispoziția necesară pentru a gândi logic. El scutură, pur și simplu, din cap.

- Renunță, *cher*, zise Maurelle pe un ton scăzut care putea fi auzit doar de ei trei. Țasta e un lucru pe care nu-l poți controla, și așa va fi și pe viitor. E viața lui Lisette, viitorul ei care se decide acum. Ești un bărbat de ispravă, dar nu le poți avea pe niciuna dintre ele.

El nu se putea certa în public cu o lady, așa că făcu singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut. Se răsuci pe călcâie și plecă. Cu toate astea, vorbele ei rămaseră în pieptul lui, ca un nod tare și fierbinte.

Puțin mai târziu, în vreme ce Caid era atent la o ceartă între Denys și prietenii lui, referitoare la meritele unei case de joc rivale, observă o oarecare agitație între femei. Se întoarse la timp pentru a observa că Lisette, împreună cu Maurette și Celina, se ridică și ies din salon. Destinația lor, bănuiește el, era dormitorul de alături, pregătit ca o cameră de odihnă pentru doamnele venite în vizită. Era un obicei ca asemenea retrageri ale doamnelor să fie efectuate în grup. Salutând un grup de tineri, el le urmă fără a avea un scop imediat.

Ajunse în galerie chiar la timp pentru a zări o fluturare de fuste care dispărură apoi în dormitor, înainte ca ușa să se închidă, lăsându-l în întuneric. Un stâlp îmbrăcat în glicină fără frunze alcătuiseră o umbră întunecată chiar în colțul de alături, acolo unde o garsonieră se unea cu corpul principal al casei. Caid se strecură în nișa respectivă, își lipi spatele de stâlp și așteptă.

Maurette și Celina ieșiră peste câteva minute. Erau atât de absorbite de o poveste referitoare la niște plantatori din Mississippi, despre soțiile lor și despre camerele nepotrivite de la hotel, încât nici măcar nu-și aruncară privirea într-acolo. Lisette nu le însoțea. Caid mormăi în sinea lui satisfăcut în secunda când o văzu făcându-și apariția, urmată îndeaproape de o servitoare, căreia îi dădea instrucțiuni peste umăr. Spera ca Lisette să profite de această șansă de a verifica confortul permanent al invitaților ei.

În timp ce servitoarea o luă de-a lungul galeriei pentru a îndeplini ordinele, el ieși la lumină. Lisette se răsuci spre el într-un foșnet de catifea neagră. Ea trase adânc aer în piept, rămânând apoi nemișcată, în vreme ce felinarul din spatele ei își trimitea lumina către faldurile rochiei ei, făcând să lucească precum perla curbele moi ale decolteului și bijuteria care atârna pe mijlocul frunții.

– Da?

Stăpânirea ei de sine îi convenea, deoarece nu-și dorea să atragă atenția, dar totuși, într-un mod de neînțeles, îl deranjă. Pentru câteva secunde, Caid nu reuși să-și amintească ce fusese așa de important încât să pornească în căutarea ei. Apoi făcu un ocol pentru a veni lângă ușa dormitorului. Prinzând-o de cot, el o trase la întuneric, vorbind în șoaptă și poruncitor:

– Ce crezi că faci?

– Pardon?

– Încerci să-ți găsești un curtezan? Dacă e așa, te descurci foarte bine.

– Mulțumesc, zise ea cu răsufierea tăiată, fie de uimire, fie de furie, ori și de una și de alta. Trebuie să presupun că puțin îți pasă de invitații mei? Sau poate că e vorba de rochia mea?

El nu voia să fie atât de direct, dar ceva anume petrecut în seara asta și ceva din comportamentul ei îl făcu să se poarte astfel. Privind pieziș, dar sugestiv la catifeaua rochiei, el răspunse:

– Vestimentația ta e în ordine.

– Cu toate astea o consideri provocatoare?

– Nu am spus asta. În realitate, e chiar potrivită. La fel ca și fleacul ăsta. El întinse un deget și atinse podoaba de pe fruntea ei. Ceea ce nu-mi convine este numărul de bărbați care roiesc în jurul tău.

Ea rămase tăcută o secundă. Apoi pe chip i se așternu un surâs.

– Aici suntem doar noi doi.

– Știi la ce mă refer. El făcu un semn spre salon.

– Nu pot face nimic în privința invitațiilor, știi bine. Într-o seară ca asta nu poți veni de unul singur, prietenilor fiindu-le permis să aducă și alte persoane asemenea lor. În afară de asta, e vina ta.

– A mea?

– Majoritatea celor de aici sunt prietenii tăi și cunoștințele lor. Ea își înclină capul. Dacă doamnele lipsesc, asta se datorează faptului că tu cunoști atât de puține.

Nu prea avea cum să o contrazică în privința asta.

– Nu e obligatoriu să fii atât de... de amabilă.

– Cu bărbații, vrei să spui. Cu cine altcineva să vorbesc, dacă ești drăguț să-mi spui? Poate cu tine?

– Cătuși de puțin. Nu sunt un pretendent.

– Atunci, ar trebui să stau într-un colțisor și să aștept precum un păianjen candidatul potrivit? Bănuiesc că aș putea să fiu suficient de activă pentru a-l atrage.

– Nu fi ridicolă. Cuvintele erau un mormăit disperat.

– Atunci nu văd nicio alternativă decât să fac exact ca și până acum.

– S-ar putea să te trezești într-o situație pe care nu ți-o dorești. Bărbații sunt, în majoritate, niște prădători, dincolo de zâmbete și reverențe. Cer doar o mică încurajare pentru a se manifesta ca atare.

Ea își înalță bărbia.

– Inclusiv tu, bănuiesc.

– Mai ales, eu.

Apăsând pe cuvinte, se întinse spre ea, trăgând-o mai aproape și lipind-o de el. Moliciunea ei catifelată, căldura și splendoarea parfumului ei acționară ca un aprinzător de flacăra. El îi prinse buzele cu un sunet lacom ce i se auzi în gât, cufundându-se ca într-un narcotic delicios și cu aromă de vin, în adâncurile precum mierea. El voia să o soarbă ca pe dulceața unei flori, să o bea ca pe un nectar. Și avea s-o facă de data asta.

Ea își îndreptă trupul în îmbrățișarea lui, astfel că sânii ei se lipiră de pieptul lui. Senzația era înnebunitoare. Fără vreo intenție, ori gând, el își lăsa mâna să alunece pe talia

ei, urcând apoi ceva mai sus, pe rotunjimea aceea prinsă în moliciunea elastică a catifelei. Ea tresări, gâfâind. Înnebunit de nevoia pe care o simțea, el îi prinse carnea, descoperi și masă sfârcul întărit pe dedesubtul materialului care-l acoperea. Eliberându-i gura, el îi dezmierdă cu buzele linia delicată a gâtului, depunând sărutări fierbinți de-a lungul claviculei, înainte de a-i atinge pleoapele și genele. Apoi își îngropă gura în valea aceea delicată și delicioasă dintre sâni ei.

Răsplata era una atât de intensă, încât trecu o secundă înainte ca el să-și dea seama că ea își schimbase poziția pentru a-și strecura mâna sub haina lui de gală, și apoi sub vestă. Își desfăcu degetele, presându-și palma pe mușchii lui încordați. Îi mângâie pielea, acoperită doar de un material subțire. Era ca și cum ar fi prins esența ființei lui, adunând miezul ființei sale și făcându-l al ei în cele din urmă, împreună cu bubuitul violent al inimii lui.

Șocul îl făcu să-și înalțe capul, să-și alunge ceața din creier. Caid își desfăcu brațele, pășind mai în spate și eliberându-se din strînsoarea ei. Luându-i mâna, o duse la buze, închizând ochii și atingându-i pielea cu o căință nerostită.

Dinspre salon, de-a lungul coridorului, răzbătea murmurul vocilor, clinchetul cristalului și tic-tacul melodios al ceasului. Briza nopții foșni prin aracii uscați de viță care se aflau pe stâlpul din apropiere. În depărtare, se auzi strigătul unui paznic de noapte. Caid oftă și îi dădu drumul, lăsând o distanță de câțiva pași între ei.

– Acceptați scuzele mele, începu el.

– Deloc, răspunse ea, cu o voce tăioasă, dar nu cine știe ce. Trebuie să presupun că asta e o altă lecție de-a dumitale?

– Mai curând, o altă greșeală de-a mea.

– Înțeleg care e ideea.

Nu era sigur ce anume dorise ea să spună, dar nu voia să riște și să afle. Înclinându-și capul, el răspunse:

– Atâta vreme cât ne înțelegem unul pe altul.

Râsul ei fu un strigăt de durere.

– Nu prea cred.

Ce putea spune pentru a nu înrăutăți și mai tare lucrurile? Caid se înclină iar. Ea îl privi lung, apoi se răsuci brusc pe călcâie, pornind-o de-a lungul galeriei. El o privi până ce ajunsese în dreptul salonului și păși înăuntru. Și pentru fiecare tăcănit al pantofilor ei cu toc, el șopti o înjurătură.

9

Lisette strecură factonul ușor pe marginea digului, în vreme ce entuziasmul izbucni înăuntru ei. Trăsura era minunat împărțită, partea din nuiete fiind vopsită în albastru-închis, iar banchetele mici erau îmbrăcate în catifea. Partea superioară, destinată să protejeze împotriva soarelui și a ploii, putea fi strânsă atunci când nu era necesară. În spate, se afla un mic spațiu, pentru grăjdar. Armăsarul de culoare gri, pe care-l alesese cu ajutorul lui Caid și al lui Blackford, era un animal blând, cu un mers lin. Totul era exact așa cum își imaginase ea, și îi era nespus de recunoscătoare lui Blackford pentru ajutorul pe care i-l acordase. În fine, și lui Caid, cu toate că ajutorul lui fusese unul atât de plin de pică, încât aproape că nici nu conta.

Avusese o călătorie plină de neplăceri până la meșterul de trăsuri și până la grajduri, cu toate că li se alăturase și Maurelle. Cei doi domni fuseseră atât de hotărâți în a contesta ceea ce alegea ea, încât, în cele din urmă, fusese obligată să

accepte trăsura aleasă de Blackford și calul pe care-l propusese Caid, numai pentru a fi liniște și pace. Nu putea spune însă că cele două lucruri fuseseră o târguială proastă. Ea era extrem de bucuroasă de cele cumpărate.

Slavă Cerului că se îndepărtase, în sfârșit, de zona digului, destinată promenadei, și de docuri, unde fusese obligată să se strecoare printre căruțele la care era înhamată câte o pereche de asini, printre docherii care rostogoleau butoaiile, evitând stivele de scânduri și elicelele vaselor. Ea avea nevoie de un spațiu liber în care să se poată obișnui cu mâniarea hățurilor și cu faetonul mic și ușor de dezechilibrat. Vehiculul pe care îl condusesese în provincie fusese mult mai stabil. Era obișnuită cu iapa bătrână și un faetonul mult mai masiv, un vestigiu din vremurile de tinerețe ale tatălui ei. Fluviul Mississippi, cu apele lui galben-maronii, aflat în apropiere, alerga cu o milă pe oră, preț de un kilometru, pe o latură a digului, în vreme ce pe cealaltă se înșiruiă depozite, clădiri lungi și solide din cărămidă, înălțându-se obraznice printre structurile înnămolite, care fuseseră, probabil, construite încă din secolul trecut. Încet-încet, cocioabele și șandramalele aveau să dispară în cele din urmă, prăbușindu-se în mlaștină.

Era singură, ceea ce constituia mai degrabă un gest de îndrăzneală. Ocupanții cocioabelor nu erau cunoscuți ca niște persoane care respectau legea sau care recunoșteau, cel puțin, că aceasta există.

Pădurea mlăștinoasă îi adăpostea pe sclavii fugiți și pe cei care îl urmau pe doctorul John și practicile sale voodoo. Cu toate astea, nu dorise să o pună în pericol pe Agatha și nici chiar pe Felix, luându-i alături de ea la acest exercițiu de condus trăsura. Nu ar fi vrut să-i vadă răsturnându-se și alegându-se cu capul spart sau un braț rupt. Nu avea de gând să meargă prea departe, astfel că spera să fie în siguranță. Și

era minunat că era absolut singură. Agatha era o persoană deosebită și se bucura de compania ei, dar câteva minute de singurătate erau neprețuite.

Calul era atât de bine antrenat încât ea nu trebuia decât să-l țină pe drumul digului și să fie atentă la orice i-ar fi putut distra atenția. Minte ei zbură la serata din urmă cu câteva nopți. Faptul că aceasta fusese un succes îi dădu un sentiment fierbinte de mândrie. Se temuse că nu va apărea niciunul dintre invitați. Dacă ei aveau să mai participe în viitor, era o altă întrebare, dar ea spera că aveau să o facă. Pentru asta, îi era datorare lui Caid și amicilor lui, o știa. Participarea maeștrilor spadasi, faptul că ea se considera demnă de atenția lor o făcuseră, pentru un moment, să se simtă apreciată. Iar mai multă sobrietate și plictiseală ar fi arătat, fără îndoială, dubios, în cazul acestui semn de favoare.

Lui Lisette nu-i păsa. Circumspecția nu era ceva care să o preocupe peste măsură. Asta părea să-l deranjeze pe Caid, care ar fi putut fi amuzant, dacă nu ar fi fost așa frustrant. Se părea că nu reușea să-l facă să priceapă că ea nu dădea doi bani pe îngrădirile impuse de înalta societate. De ce ar fi făcut-o, când cei din cercul său intim o părăsiseră imediat ce intrase în casa familiei Moisant? Dacă ea voia să trăiască acum fără să mai țină cont de existența lor, acesta era singurul lucru la care se putea aștepta. Oare pentru a dovedi că era capabilă să-și poarte singură de grijă, cumpărarea unei case proprii va fi suficientă?

Ce interesat se arătase Caid față de aerele ei boeme și, mai ales, față de atenția masculină de care ea beneficiase! Și încercarea asta a lui de a-i arăta că pericolul există în propria ei casă? Se simțea puțin aeriană doar gândindu-se la lucrul acesta.

Sigur, în spatele sărutului lui fusese ceva mai mult decât o lecție – un bărbat nu se poartă atât de nesăbuit dacă nu e

stăpânit de o emoție puternică. Nu avea să se amăgească cu gândul că maestrul spadasin era îndrăgostit de ea, desigur, dar era evident că el se simțise, oarecum, mânat de dorință. Despre tipul acesta de cucerire șopteau doamnele în spatele evantaielor, înainte de a-l folosi pentru a-și răcori obraji. Dar nu trebuia să se simtă mândră, o știa, din moment ce o asemenea legătură nu avea un viitor sigur.

Caid O'Neill refuza titlul de gentleman, dar avea ceva din calitatea respectivă în comportamentul său. Altminteri, cu siguranță că ar fi abuzat mai mult în timpul acelor clipe petrecute în galeria întunecată. Era puțin probabil ca ea să-l fi oprit. Sau ar fi făcut-o? Ea nu prea își putea da seama. Era sigură de un singur lucru, că nu prea fusese tentată s-o facă. Se părea că atingerea lui alungase orice gând, înlocuindu-l cu senzația pură; aproape fără efort, el o deposedase de toate mijlocele de apărare. Forța și abilitatea cu care lua hotărâri în diferite domenii erau atât de fascinante, încât o tulburau.

Era periculos de ușor să devină o infatuată dacă nu era atentă...

Pe neașteptate, calul se feri într-o parte în secunda în care o pisică o zbughi de-a lungul drumului. Lisette îl domoli cu ajutorul hățurilor, cu precizie și cu pricepere, admonestându-se pentru lipsa ei de atenție. Ar fi fost mult mai bine să-și fi ținut în frâu și propriile ei gânduri rătăcitoare, concentrându-se la traficul de pe chei.

Ziua era pe sfârșite, și devenise răcoroasă. Briza fluviului era proaspătă în ciuda mirosului de mlaștină și de vegetații descompuse, și destul de vioaie pentru a face ca voalul care-i proteja fața să se ridice și să fâlfâie în jurul umerilor. Dinspre pădure răzbătea tentanta aromă a iasomiei galbene. Odată cu ciripitul păsărelelor și cu ciocănitul unei veverițe, țâcănitul ritmic al potcoavelor calului era liniștitor, făcând-o pe Lisette să alunece într-o stare vecină cu transa.

În fața ei se întindea un drum circular care pornea din dreptul cheiului. Era imposibil să-și dea seama dacă avea loc să-și întoarcă vehiculul. Trăgând de hățuri, ea încetini mersul calului, însă nu la momentul potrivit. Vehiculul alunecă pe marginea drumului înainte ca ea să-l poată opri. Să îndemne animalul să se întoarcă din nou pe drum, era un lucru pe care nu dorea să și-l asume în momentul acesta. Părea că nu mai era altceva de făcut decât s-o ia drept înainte.

Nu intenționase să meargă atât de departe, nu ar fi făcut-o dacă și-ar fi dat seama cât de repede va ajunge în mijlocul vegetației mlăștinoase, imediat ce orașul va fi dispărut în urma sa, sau cât de rare vor fi locurile în care ea să-și poată întoarce vehiculul pentru a face cale întoarsă. Îndoiala începu să se strecoare în sufletul ei. Caid avusese dreptate, iar condusul trăsurii de una singură fusese o idee neinspirată. Iritarea și nevoia imperioasă de a fi independentă o puteau foarte bine implica într-o situație riscantă.

Cotind pe o alee care trecea pe lângă fluviu, ea văzu în depărtare un alt drum plin de praf, desfundat, care pornea tot din direcția digului. Își ținu respirația, micșorând din ce în ce mai mult distanța. Cu puțin noroc, drumul putea să ducă la o plantație care dispunea, probabil, de un drum principal, pe care să poată schimba direcția trăsurii. Îndemnă calul să meargă la pas și cercetă terenul împădurit de lângă apă, în speranța că va zări o casă.

Nu zări absolut nimic. Fără a ști sigur când avea să se ivească o nouă șansă, inspiră totuși adânc, conducând apoi calul cu grijă pe malul abrupt al digului, de-a lungul aleilor care duceau în pădure.

Întunericul nemișcat al mlaștinei o învăluie. În afara hârâitului și scârțâitului trăsurii, se mai auzeau doar câteva zgomote, alături de țâcănitul copitelor în noroiul moale. Drumul părea să urmeze o creastă nu prea abruptă care se

deschidea într-o mlaștină murdară, umbrită de chiparoși gigantici, arbori de cauciuc, arțari și sălcii, și, din loc în loc, câte un stejar gros, pe pământul vechi și scorțos. O întindere de formă pătrată, plantată cu viță și palmieri, amestecați cu ferigă și mușchi forma o barieră aproape de nepătruns. În vreme ce se îndepărta tot mai mult de fluviu, fără a zări nici măcar o singură casă, Lisette începu să se teamă că era posibil să fi agravat lucrurile în loc să le îndrepte. Era sigur că nu avea cum să întoarcă trăsura, în această pădure care o înconjură.

În mintea ei se învălmășiră tot felul de gânduri – ce anume ar fi făcut dacă una dintre roți ar fi căzut într-una din gropile drumului și și-ar fi rupt o osie, sau ce ar fi făcut în cazul în care calul și-ar fi pus în cap să sară. Animalul părea puțin cam descurajat din cauza ținutului pustiu din jur, altfel i-ar fi sesizat tremurul. El se repezi spre un fluture care îi dădea târcoale și ocoli un copac uscat și dezlădăcinat care atârna printre aracii de vie sălbatică ce acopereau pe jumătate așa-zisul drum. Încercă să treacă peste o întindere de apă fetidă, pe jumătate pârâu, pe jumătate mlaștină, apoi fu îndemnat să o ocolească.

Pe neașteptate, el să lăsă între hulube, nechezând îngrozit. Lisette își încordă toate puterile, punând picioarele pe podea și luptându-se cu el. Își simțea brațele ca și cum i-ar fi fost smulse din încheieturi. Boneta ei căzuse pieziș în timp ce ea se agita dintr-o parte în alta. Strigă la cal, încercând să-și păstreze vocea calmă și egală. În cele din urmă, animalul începu să se calmeze, rămânând locului. Privind în față, ea observă forma neagră și lungă a unui șarpe de apă, aflat în mijlocul drumului, care speriasc calul.

De la locul ei, era imposibil să-și dea seama dacă șarpele era viu sau mort. Nu avea cine să țină hăturile până când s-ar fi dus să verifice, iar animalul era mult prea înfricoșat pentru

ca ea să riște. Privind în jur, căută ceva, orice, pentru a mișca reptila de la locul ei, azvârlind-o dincolo de drum. Nu găsi absolut nimic. Singura sa armă era biciul mic, cu șfichiul înfășurat.

Apucând biciul, ea îl făcu să pocnească cu zgomot. Calul se poticni iar între hulube, speriat în starea de neliniște în care se găsea, de sunetul acela, altminteri obișnuit. Ea lăsă biciul. Apucând hățurile cu ambele mâini, strigă și se luptă din nou cu el. În aceeași secundă, i se păru că zărește o mișcare rapidă în pădure, în dreapta ei.

Trăsura se clătină în față și în spate. Calul se poticni iar și iar, încercând să sară peste acel obstacol. Pe Lisette o ardeau mâinile și o dureau umerii. Șarpele nu se mișca, deși copitele calului tropăiau în jurul lui. Era mort, fără îndoială. Ea se temu că prezența lui în mijlocul drumului era un soi de capcană, îi era teamă că un bărbat sau mai mulți ar putea să apară, în orice moment, din desișul pădurii. Nu reuși să surprindă decât niște scârțaituri pe covoarele de frunze uscate dintre copaci, și niște mișcări asemenea unor umbre trecătoare.

În secunda aceea, ea auzi tropăitul rapid al copitelor. Se auzeau din spatele ei, apropiindu-se în goană. Se uită în fugă peste umăr, oftând apoi și a ușurare, dar și a uimire.

Era Caid, pe un armăsar murg, înalt, călărind de parcă ar fi fost o parte a aceluși animal grozav. Înaintarea lui se transformă dintr-un galop într-un mers la pas pe măsură ce se apropia, apoi înaintă pe lângă mlaștină, după care Caid îl duse lângă faeton.

– Probleme, doamnă Moisant?

– Evident, zise ea printre dinți. Și dacă îndrăznești să spui „ți-am spus eu“, am să... am să țip.

– Nu te-aș sfătui, doar dacă nu vrei să ieși singură din gropile astea mlăștinoase. El se uită la cal. Calul tău pare

că nu vrea să meargă mai departe. Vrei să-l întorc eu în locul tău?

– Dacă poți. Cuvintele lui erau lipsite de delicatețe, ea o știa.

– Nimic mai ușor.

El coborî de pe șa, trăgând ușor de hățuri. Apoi se apropie de calul ei, apucă hamurile și îi vorbi animalului cu voce înceată, cu acea muzicalitate irlandeză, mângâindu-l cu palma pe gât. După o vreme, tremuratul acestuia se domoli și urechile i se înălțară. Apoi Caid îl trase înapoi, centimetru cu centimetru, până ce faetonul reveni pe drumul pe care mersese Lisette.

* Ea spera oarecum ca el să-și lege armăsarul în spatele vehiculului, ca apoi să se suie pe băncuță lângă ea, pentru a prelua frâiele. O parte din ea s-ar fi bucurat, neluând în seama explozia ei de mândrie. Dar Caid nu procedă astfel, ci încălecă din nou, rămânând lângă trăsură.

O vreme, nu scoase o vorbă, ci se uită, pur și simplu, la ea, cu o privire întunecată și estimativă. Lisette își dădu brusc seama cât de izolați erau în locul acela, la mile distanță de orice așezare. Ea recunoscuse, de asemenea, ce înalt și bine făcut era, așa cum stătea pe calul său, aprecie puterea mâinilor cu care ținea hățurile și forța mușchilor puternici ai coapselor, vizibili pe sub materialul întins al pantalonilor.

O fierbințeală o invadează, lăsând-o fără suflare și dureros de vulnerabilă. Nu-și putea lua privirea de la albastrul intens al ochilor lui, era incapabilă să facă o mișcare sau să dea la iveală vreun gând coerent. O porțiune îndepărtată a minții ei acceptă că, în cazul în care el s-ar fi apropiat de ea, ar fi atins-o și ar fi sărutat-o, ea nu i-ar fi opus rezistență.

În plus, își reaminti, pe neașteptate, de sticluta aceea mică ce conținea poțiunea dragostei, primită de la coafeza Marie Laveau, care îi fusese, în sfârșit, adusă acasă, cu o

seară în urmă. Oare ce s-ar întâmpla dacă ar găsi o ocazie să o utilizeze? Oare nu ar mai săruta-o sau s-ar petrece altceva?

– Pornim? zise el, aspru și înfundat.

Pentru o miime de secundă, ea nu pricepu ce voia să spună. Apoi observă că aștepta ca ea să pună trăsura în mișcare. Ea dădu ușor din cap, pocnind hăturile pe crupa animalului. Porniră la drum.

Totuși, în adâncul ei fu scuturată de un fior. Fu nevoită să inspire de câteva ori, adânc, pentru a se calma și pentru a nu transmite, din nou, starea ei de neliniște calului.

La scurtă vreme, după ce traversară mlaștina și ajunseră aproape de drumul principal, ea se întoarse și privi la drumul pe care veniseră. Între copaci nu se observa nicio mișcare. Privind din nou înainte, ea strigă spre Caid, pentru a acoperi hurelul trăsorii:

– Ai observat ceva în pădure?

El o privi cu ochii mișiți.

– Tu?

– Cred că da, deși se poate să mi se fi părut.

– Greu de crezut.

Era îmbucurător că el credea în vorbele ei.

– Crezi că e posibil?

– Ești o femeie atrăgătoare care părea să fie singură pe drumul acesta pustiu. O pradă ușoară căreia e greu să-i rezisti, pentru cei care-și fac adăpost prin locurile astea.

Asta amintea de comentariul lui referitor la hoți, făcut în seara aceea, în galerie. O străbătu un fior.

– Atunci, trebuie să-ți faci recunoscătoare pentru ai venit să mă cauți.

– Trebuie? zise el, părând a zâmbi, ca și cum ar fi știut cât de greu îi era ei să-și recunoască afirmația.

– Îți sunt datoare. Fiind obligată să rostească cuvintele, ea descoperi că erau profund adevărate.

– Nicidecum. Am făcut legământ că voi avea grijă de tine.

– Presupun că mă supravegheai, din moment ce ai știut unde mă duc.

– Prefer să cred că aveam grijă de tine. Altfel, ar fi foarte dificil să te pot proteja așa cum se cuvine.

O roșeață violentă apăru pe obrajii săi arși de soare. Se datora furiei sau stânjenelii? Ea nu putea preciza, dar era dificil să-i răstălmăcești vorbele, cu toate că îi spusese că e atrăgătoare.

– Bănuiesc că trebuie să fiu recunoscătoare că nu ai avut dueluri la prima oră a dimineții.

– Mă întrebam când anume vei ajunge la acest punct.

– Ce punct?

– Să mă iei la rost pentru confruntarea cu Vigneaud.

– Și cu Quentell. Nu trebuie să-l uiți, cu toate că a hotărât că fuga e cea mai bună parte a curajului. Cu toate că nu pricep cum de nu ți-ai dat seama că rănirea gravă sau moartea unuia dintre acești doi domni va rămâne pentru totdeauna pe conștiința mea.

El trase de hățuri, apropiindu-se mai mult, astfel ca ea să nu mai fie obligată să strige ca să acopere zgomotul făcut de trăsura și de copitele calului.

– Nu vor rămâne pe conștiința dumatăle, ci pe a mea.

– Și rănirea, moartea dumatăle, la fel? Întrebă ea pe un ton tăios. Asta ar fi cam greu.

– De ce mi-e atât de greu să cred că ți-ar păsa?

– Nu ai cum ghici, numai dacă nu cumva mă cunoști mai puțin decât crezi.

El își întoarse capul, se holbă la ea o secundă, apoi privi iar înaintea sa.

– Într-adevăr, lucrurile trebuie să rămână astfel.

Subiectul devenea mult prea personal, până și ea recunoscuse lucrul acesta.

– Poate că, la urma urmelor, protecția ta nu e necesară. Vreau să spun că tatăl lui Eugen nu a mai dat niciun semn că vrea să-mi facă rău, în afară de acela de a răspândi minciuni. Poate că s-a resemnat în privința plecării mele.

– Și dacă n-a făcut-o?

– Doar nu te gândești la ziua de azi? Nu avea cum să știe că vin aici sau să apară chiar pe drumul acesta. Sau să trimită pe cineva în întâmpinarea mea...

– Ar fi puțin probabil, așa e, o întrerupse el. Nu la asta mă refeream.

Ea îi aruncă o privire rapidă, în timp ce-și îndemna calul să ocolească o groapă mare și mlăștinoasă.

– Atunci?

– Faptul că Moisant nu a acționat, nu înseamnă că nu mai e o amenințare. Înseamnă că, deocamdată, așteaptă. Când vei fi amețită de senzația de siguranță, s-ar putea să dea lovitură.

– Un gând plăcut, zise ea, strâmbându-se. Aș vrea să găsesc o modalitate prin care să aflu sigur ce are de gând.

– Nu mai mult decât mine, te asigur.

Ajunseră din nou pe chei. Lisette își încurajă calul să urce panta, cu mare conștiinciozitate, în vreme ce Caid o aștepta în vârf, privind-i performanța. Cel puțin nu părea că găsise ceva de criticat. Abia când se apropiaseră de oraș, la o intersecție sigură, ea vorbi din nou:

– Nu mi-am seama ce sarcină epuizantă va fi pentru tine atunci când te-am rugat să mă protejezi.

– Nu-i da importanță.

– Dar îi dau. Și știu că tu nu dormi, în timp ce eu sunt deja în pat... e destul de apăsător, te asigur.

– Măcar atât îți pot oferi după... pierderea ta.

Să vorbească despre moartea lui Eugene ca despre o adevărată pierdere, era mai mult decât putea ea suporta în clipa de față. Se impunea o diversiune.

– Rezultatele duelurilor nu te tulbură niciodată?

– Mă întreb dacă am regrete, mai ales, cu privire la moartea soțului tău?

– Dacă preferi.

Trecu ceva vreme până ce el răspunse, pe un ton ușor repezit:

– Privind retrospectiv, pare nedrept.

– Din pricina talentului tău deosebit? Ea riscă o privire spre Caid care galopa alături de ea. Stătea drept, cu o privire circumspectă.

– Unii i-ar spune moarte legalizată, cred. Veștile despre moartea Bronei, sora mea, erau prea recente, prea... dureroase pentru mine ca să pot privi lucrurile astfel la vremea aceea.

– Și acum?

– Acum am îndoieli.

Ea bănuise lucrul acesta. Nu era vorba despre ceva rostit sau făcut de el, ci despre o umbră trecătoare pe care o zărise o dată sau de două ori așternându-se peste trăsăturile calme ale chipului lui. Nevoia de a alina această vină se transformase înăuntrul ei într-un nod greu. O putea face cu câteva vorbe, dacă voia să-și asume riscul.

– Eugene... soțul meu..., începu ea.

– Da?

Cum putea vorbi? Nu-și putea permite să-l facă pe Caid să se întoarcă împotriva ei, nu încă.

– El... nu era fără de greșală, continuă ea repede. Dar de ce te pui în poziția în care rănirea sau moartea unui adversar e inevitabilă, în caz contrar fiind chiar tu cel care cade?

– Așa se cere.

La fel ca și ea, părea să nu aibă chef de conversație, dar asta nu însemna că trebuia să se abțină de la a-i pune întrebări.

– Adică, un maestru spadasin în schimbul altuia?

– Posibil, deși ce altceva ar trebui să fac? zise el, înălțându-și cu asprime glasul.

– Nu știu, dar trebuie să existe alte ocupații potrivite abilităților tale.

– Numește una.

Ea reflectă o vreme, apoi surâse.

– Te pricepi la animale, în special la cabaline. Bănuiesc că ai și cunoștințe despre la munca în ferme.

– Adică trebuie să caut un post de supraveghetor?

– Sau să împrumuți bani ca să-ți înființezi propria ta plantație.

– Aș fi cu greu considerat o investiție solidă. În afară de asta, detest profund să profit de pe urma carității.

Părerile acestea îi dădeau încredere, cu siguranță, dar urma să fie socotit de majoritatea oamenilor ca nepractic, dacă nu cumva mult prea idealist. Oameni puternici și sănătoși lucraseră pentru alții de la începutul lumii. Muncitorul care muncea aproape pe nimic nu era mai puțin exploatat decât un sclav care, cel puțin, avea un acoperiș deasupra capului și burta plină.

– Unii spun că se poate lua teren în Texas, iar tu ai zis că ai fost crescut la o fermă de cai.

– Cu ani în urmă, când eram copil. Am avut, mai ales, cai pregătiți pentru vânatoare, cu toate că unii erau crescuți pentru curse. Dar eu nu mai sunt de mult un crescător de cai.

– N-aș zice, răspunse ea, uitându-se în fugă la modul lejer în care ședea în șa, atât de lejer, încât părea una cu animalul, precum un centaur din alte timpuri.

– Ce anume a schimbat lucrurile? Legile agrare?

– Exact. Au fost luate terenurile libere, de care beneficiau toți, și oficialitățile i-au transformat pe pricepuții crescători de cai în fermieri cultivatori de cartofi. Dar ce știi dumneata despre problemele Irlandei?

Ea îi surâse.

– Studiile mele au cuprins ceva mai mult decât dantelărie și caligrafie. Agatha a fost angajată pentru a da un aspect elegant scrisului meu, dar a arătat întotdeauna interes pentru evenimentele din Europa, și era o admiratoare a ideilor lui Aristotel cu privire la discuții și dezbateri.

– Interesantă femeie, doamna Stilton.

– Într-adevăr, dar cred că eviți întrebarea.

– Aceea fiind?

– De ce insiști să trăiești din mânuirea spadei dacă nu-ți pasă care sunt rezultatele?

– Pentru că sunt înnebunit să simt cum spada se strecoară în organele vitale ale altei ființe. Cine nu ar fi?

Ea ar fi trebuit acum să tacă, șocată de o asemenea cruzime. Oricum, ceea ce o supăra era durerea reală din vocea lui.

– De ce te forțezi să practici așa ceva dacă te tulbură atât de mult?

– Perseverența proprie și un imens dezgust de a fi considerat un laș.

– Și dacă vine o vreme când aceste țeluri nu mai sunt suficiente?

El îi întâlni privirea intensă. Ochii lui erau întunecați.

– Asta e ideea, nu? Un spadasin fără tupeu nu valorează absolut nimic.

Ea se concentrează iar asupra mânatului, reflectând asupra ideii. Și-l închipuise nesimțitor sau cel puțin imun în fața durerii altora, dar și a durerii proprii. Bănuiala că ar putea fi exact opusul era stranie.

O clipă mai târziu, ea zise:

– Sună cam hazardat să nu dorești să dai lovitura de grație atunci când cineva încearcă în mod fățiș să te omoare.

– Ai pus punctul pe i, zise el, îndemnând armăsarul în galop și înaintând puțin.

Nu se îndepărtă prea tare, ci până la un luminiș între copaci. Întorcându-se, se apropie din nou de ea, iar Lisette, la rândul ei, își opri căluțul.

– Trebuie să te părăsesc. E destul de rău pentru tine să fii văzută întorcându-te de la plimbare, fără a fi însoțită de o doamnă, ori de un grăjdar, ca să nu mai pomenim și de prezența mea. Te descurci de aici încolo?

– Mulțumesc, cunosc foarte bine drumul.

– Voiam, începu el, apoi se opri, strângându-și buzele într-o linie subțire, înainte de a vorbi iarăși: Ne revedem curând, sper. Până atunci, ai grijă. Să nu lași o secundă garda jos.

Întorcând armăsarul spre oraș, el se îndepărtă în trap vioi. Lisette se uită după el, încruntându-se, apoi ridică hăturile și se îndreptă spre zona docului și spre Vieux Carré, cu atât elan, cât își putea permite în situația respectivă.

Felix o întâmpină, supraveghind cu o încruntare plină de neliniște felul cum ea conducea calul prin poarta pentru trăsuri și apoi în curte. Ea îi înmână hăturile grăjdarului care se apropie în fugă și apoi coborî, scoțându-și mânușile.

– Ei? zise ea, cu o undă de umor în voce. Acum ce calamitate a mai avut loc?

– Aveți un musafir, *madame*. El se opri pentru a-i lua mânușile, boneta și capa scurtă pentru plimbare. Domnișoara Agatha îi ține acesteia companie în salon.

– Acesteia?

– Doamnei Herriot. Am încercat să-i spun că nu sunteți acasă, dar a insistat să vă aștepte.

– Mulțumesc, Felix. Spune-i, te rog, că voi veni și eu imediat ce mă pun la punct. Lisette întârzie câteva secunde pentru a da instrucțiuni grăjdarului în privința îngrijirii calului, apoi urcă în fugă scara.

– Doamnă Herriot, ce surpriză plăcută, zise ea, intrând în salon, câteva clipe mai târziu. Dacă știam că ne veți vizita, aș fi rămas acasă.

– Nicidecum, *chère*, replică Maurelle, fluturând din mână. Eu și domnișoara Agatha ne-am simțit foarte bine.

O tăviță cu ceai era așezată pe masa de lângă canapea, alături de o alta cu apă îndulcită și de un platou cu prăjiturele, deasupra cărora se aflau niște violete din zahăr. Fără a întreba, Agatha îi turnă și lui Lisette o ceașcă de ceai. Ea o primi cu recunoștință, așezându-se apoi pe un taburet. Urmă o pauză ciudată care fu întreruptă de toate trei deodată:

– Credeam că ați fost...

– Serata ta a fost cea mai...

– Doamna Herriot tocmai spunea...

Se opriră, în același timp.

După un exercițiu de politețe reciprocă, doamna Herriot, ca oaspete, fu lăsată să înceapă.

– Voiam să spun că nu am auzit decât cele mai agreabile complimente despre serata ta. Cred că o poți considera un succes formidabil.

– Ce amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta. Lisette sorbi din ceai pentru a-și ascunde mulțumirea.

– Nu, nu, te asigur. Există întotdeauna și din cei care disprețuiesc orice lucru nou, spunând că este mult prea *outré*¹, dar ei nu au fost acolo, nu au trăit acea seară încântătoare.

– Dumneavoastră nu împărtășiți părerea domnului O'Neill, că m-am cocoțat pe zidul ruinei sociale?

¹ Îndrăzneț (în lb. fr., în orig.).

– Of, Caid ăsta. Mușafira lui Lisette mișcă în așa fel din cap, încât penele pălăriei sale se agitară înainte și înapoi. La fel ca toți cei care nu au avut parte de suficientă respectabilitate, exagerează. El e îngrijorat că ai putea face un lucru care să le dea apă la moară celor care vor dori să te lovească sau să te împiedice să îți găsești un partener potrivit atunci când perioada de doliu va lua sfârșit.

– Respectabilitate insuficientă?

– Ca și cum el ar fi primul care-ți spune asta.

– Eu am înțeles de la Caid că, în trecut, familia lui a deținut o crescătorie de cai. Cred că asta înseamnă un teren considerabil și un oarecare timp liber.

– Într-adevăr? interveni Agatha. L-am auzit vorbind despre cai, dar credeam că familia sa a lucrat pentru vreun moșier sau proprietar.

– Se pare că nu.

– Asta nu-l face membru al aristocrației, bineînțeles.

– Sau nu-l ferește de ea.

Maurette se încruntă, ca și cum i-ar fi displicut faptul că Lisette știa despre spadasin mai multe decât ea însăși.

– Totuși, cred că ei au ajuns să cultive cartofi, pe vremea când Caid nu era destul de mare ca să-și aducă aminte, și au avut dificultăți în anii când recolta nu era bună. Aceste pierderi imense au dus, în cele din urmă, la confiscarea pământului lor de către un lord englez care le-a și ars casa. Caid nu avea atunci mai mult de treisprezece ani, activând alături de alți câțiva bărbați care căutau să opună rezistență abuzurilor englezilor.

– Așa mi-a spus, zise Lisette încet, în vreme ce Agatha scoase un mic sunet de neplăcere.

– O mare barbarie, nu? Totuși lucrurile acestea sunt frecvente.

Era fascinant să discute despre trecutul lui Caid, dar era ciudat, aproape o trădare, să vorbești de el pe la spatele său.

– Cu toate astea, nu văd de ce ar fi el așa de preocupat de ceea ce se vorbește despre mine, din moment ce eu nu sunt.

– Dacă el nu l-ar fi ucis pe soțul tău, atunci tu nu te-ai fi aflat în situația asta. Și apoi, povestea trebuie să aibă o oarecare legătură cu soarta surorii lui, o femeie singură pe lume care nu a avut noroc. El a dezamăgit-o, ori cel puțin așa crede fiindcă, la vremea aceea, se afla în partea cealaltă a lumii, fără a avea posibilitatea s-o salveze până în momentul în care a fost prea târziu. Și mai e blestemat și cu niște noțiuni extreme cu privire la responsabilitate, ceea ce-l face să simtă că trebuie să protejeze toate femeile, dar mai ales pe acelea care au legătură cu el.

Agatha îi aruncă o privire stranie.

– Un lucru nemaipomenit la un bărbat, nu credeți?

– Oh, desigur, dar uneori stânjenitor.

– Ați cunoscut-o pe sora lui? Întrebă Lisette.

– Din păcate nu. Maurelle ridică din umeri. Ea nu... ea nu se învățea în cercurile mele.

– Cercuri? Întrebă Agatha, cu o voce la fel de rece ca Noua Anglie, pământul ei natal.

– A sosit cu un pachebot în urmă cu aproape trei ani, cred, la fel ca și alții de teapa ei. Știți că irlandezii au tot venit în oraș vreme de mai mult de douăzeci de ani, recrutați ca muncitori pentru săparea canalului Basin. Veneau, lucrau și mureau ca muștele din cauza febrei și a arsurilor provocate de soare, nefiind obișnuiți cu clima de la noi.

– Sunt convinsă, zise Agatha pe un ton sec.

Trebuie că era, își zise Lisette, din moment ce locuise în oraș aproape douăzeci de ani, de când fusese abandonată aici de iubitul ei. Dar Maurelle nu trebuia să știe asta.

– Dar cu siguranță că o femeie precum sora lui Caid nu era pusă să lucreze cu hârlețul și cazmaua, nu? continuă însoțitoarea sa.

Lisette abia dacă fu atentă la întrebare. În dreptul porțiței, Figaro începuse să latre ca un nebun. Ridicându-se, ea se duse la fereastră și privi afară. Dură doar o secundă până descoperi motivul. Gașca de copii ai străzii pe care-i întâlnise mai demult, la cumpărături, se adunase de-a curmezișul străzii. Nu era prima dată când apăreau acolo, stând pe pragul ușii sau pe dalele de piatră ale brutăriei. Era ciudat, fiindcă partea aceea a străzii era scăldată de soare la ora aceea, dar ea își imagina că atracția putea fi reprezentată de pâinea veche pe care brutarul le-o oferea din când în când.

– Nicidecum, zise doamna Herriot, cu o voce îngrozită, continuând conversația. Bănuiesc că a venit însoțind pe un bărbat care a decedat sau care a lăsat-o să se descurce singură. Căid vrea să creadă cu totul altceva, că a venit ca să se angajeze ca spălătoareasă sau cusătoareasă, probabil. Oricare ar fi fost intențiile sale, ea a întâlnit, în schimb, un domn, care a transformat-o în amanta sa.

– Soțul meu, zise Lisette sec, întorcându-se din nou lângă cele două femei.

– Într-adevăr. I-a păsat de ea atâta vreme cât a fost proaspătă și nu i-a creat probleme, dar când situația a devenit tulbure, a alungat-o din casa pe care i-o cumpăraseră.

Versiunea poveștii pe care o depăna Maurelle nu era foarte exactă în detaliile sale, dar Lisette nu văzu niciun motiv pentru care să o corecteze. Mai târziu, va avea timp suficient pentru așa ceva, atunci când lucrurile aveau să se clarifice iar ea avea să fie ceva mai curajoasă.

– E chiar de înțeles de ce domnul O'Neill s-a infuriat când a auzit așa ceva, zise Agatha în tăcerea care se lăsase, devenind stânjenitoare.

Musafira lor sorbi din apa îndulcită.

– Moisant a fost pus să plătească pentru greșelile sale, într-adevăr, dar asta nu reduce din povara vinovăției pe care o resimte Caid. Asta are legătură și cu situația ta, doamnă Moisant. Simte că și tu ai suferit din pricina soțului tău. Nu a mai avut timp să-și salveze sora, dar a devenit pentru el o necesitate, o chestiune de onoare să facă totul așa cum se cuvine pentru tine.

Ceea ce spunea doamna Herriot, pricepu Lisette brusc, era faptul că în grija lui Caid pentru binele ei nu era nimic de ordin personal. Asta era, probabil, ceva foarte corect și firesc. Totuși, ei doi erau legați prin trecut și prin faptul că el o salvase de mila nicidecum binevoitoare a lui Henri Moisant. Îi datora ceva lui Caid, pentru asta și pentru ceea ce-i făcuse socrul ei surorii lui. Ea își plătea datoriile.

– Ce nobil, zise Agatha. Ești întotdeauna surprins să descoperi asemenea sentimente, când sentimentele care animă inimile bărbaților sunt cu totul... cu totul altele.

– Aveți mare dreptate, domnișoară Agatha, zise Maurette, oftând. Dar se pare că unii au început să redreseze această lipsă de echilibru între bărbații de onoare și aceia care au tendințe animalice. Ați auzit? Domnul Lamotile a fost găsit grav rănit, din câte se pare, din pricina unui duel neașteptat cu un atacator necunoscut. În noroiul de lângă el a fost trasat un V și o propoziție scurtă.

– Și propoziția era? întrebă Agatha, cu sufletul la gură.

– Bătăuș al soției. Uimitor, nu-i așa?

– Cu siguranță că e straniu, zise Lisette, reluându-și locul.

– Oh, am auzit despre tații sau frații unei femei care-i cer socoteală soțului, dar să faci public lucrul acesta? Asta ce poate însemna?

– Poate că nu a vrut să fie public, ci doar un avertisment pentru domnul respectiv, avertisment care a fost descoperit înainte să fie șters?

– Dar de ce problema nu a fost rezolvată ca o înfruntare normală?

Răspunsul îl dădu Agatha, cu o expresie gânditoare pe chip:

– Asta coboară felul înfruntării la nivelul unei pedepse sau așa mi se pare mie.

– Așa e, zise Maurelle. Nu că alte probleme de felul acesta sunt motivate de un înalt nivel moral.

Ele schimbă niște surâsuri triste, rămânând tăcute câteva clipe. Lisette, mânată de curiozitate și de un sentiment ciudat, zise:

– Totuși, cine să fi fost celălalt participant la duel?

– Cineva cu foarte mult talent, evident, din moment ce domnul Lamotile era cunoscut ca un spadasin versat.

– Cum ați aflat asemenea detalii?

Maurelle ridică din umeri.

– Veștile circulă. Valetul unui domn i-a vorbit despre asta unui alt servitor. Povestea a fost ascultată de menajera unei doamne, care i-a povestit-o alteia pe care a întâlnit-o în vreme ce își însoțea stăpâna la un anume bal, apoi aceasta i-a oferit stăpânei povestea în vreme ce îi peria părul. Așa se procedează.

– Da, înțeleg. Dar ați spus un bărbat talentat. N-ar putea fi un maestru spadasin?

– Orice e posibil. Maurelle ridică din sprâncenele sale subțiri. Dar nu orice *maître d'armes* are conștiința lui Caid. Mai degrabă, a fost cineva care o cunoștea pe femeie, dar nu avea dreptul să-l acuze pe soțul acesteia.

– Ce a spus Lamotile în legătură cu asta?

– Nu vorbește. Cred că a părăsit orașul, plecând la plantația sa și lăsându-i soției casa de la oraș.

– Nu e neapărat o soluție permanentă, zise Lisette, clătănind din cap. Bărbații de felul acesta nu sunt raționali

în furia lor. Dacă o învinovățește pe soție pentru suferința sa, ca să nu mai spunem pentru rușinea sa? Oare poate ea spera că acest Bun Samaritean o va proteja în continuare?

– Crezi că bărbatul care a intervenit trebuia să ducă treaba la bun sfârșit? Privirea lui Maurelle era directă, ea așteptând un răspuns.

– Nu am spus asta.

– Ai sugerat-o, *chère*. S-ar putea zice că nu ai nimic de obiectat în privința sorții soțului tău.

Ce ar putea răspunde la așa ceva? se întrebă Lisette. Dacă ar nega, ar fi o minciună, dacă ar admite-o, ar fi o gafă care ar fi repetată până ar ajunge în fiecare salon din New Orleans.

Până să găsească un răspuns, Agatha fu cea care vorbi:

– Sunt convinsă că orice femeie a vrut, într-un moment sau altul, să scape de lanțurile mariajului. E în natura omului să se revolte împotriva oricărei forme de constrângere.

– Chiar și eu am simțit acest impuls, zise Maurelle, surâzând precaut. Dar trebuie să fii atentă cum o faci, înțelegeți. Pentru o femeie, între libertate și ruină e doar o linie foarte subțire.

– Vreți să spuneți că..., începu Lisette, ușor iritată.

– Vreau să spun că poți foarte bine, din suficiente motive, să riști ruina, dar odată ajunsă la ea, s-ar putea să aibă un efect contrar față de cel pe care îl preconizezi.

În spatele felului de a fi indolent al femeii se ascundea o scorpie surprinzătoare, se gândi Lisette.

– O să mă străduiesc să-mi amintesc lucrul acesta, dacă va fi nevoie.

Maurelle își coborî privirea, fără a replica nimic în vreme ce sorbea din apa îndulcită.

În secunda aceea, când tăcerea se lăsă între ele, se auzi clinchetul clopoțelului de la portiță.

Domnul Pasquale, *madame*.

Felix, anunțând musafirul, se dădu la o parte pentru ca acesta să intre în salon. Lisette se ridică să-l întâmpine pe amicul lui Caid și îi întinse mâna. Simți cum buzele lui îi ating ușor încheieturile, apoi el se ridică, potrivindu-și zâmbetul astfel încât acesta să topească și cea mai împietrită dintre inimi. Agatha se îndreptă în scaun, roșind puternic în timp ce era, la rândul său, salutată. Maurelle își puse deoparte paharul, dând din cap spre noul venit, atentă la plecăriunea acestuia.

– Ce noroc că sunteți aici, zise Lisette, arătându-i lui La Roche scaunul mai confortabil pe care stătuse ea, în timp ce se așeza pe un altul. Exact bărbatul de care aveam nevoie.

– Trăiesc pentru a sta la dispoziția doamnelor frumoase, zise el, deși pe chipul lui apăru o expresie de îngrijorare. Dându-și într-o parte poalele pelerinei sale de un verde-închis, el se așază cu grație. Nu la modul personal, bineînțeles.

– Ce dezamăgire.

Lamentația aceea, dincolo de cele spuse de italian, nu era decât un flirt; el procedă întocmai pentru că asta era de așteptat. Nu avea aerul obscen al unui afemeiat sau cel puțin asta era părerea lui Lisette. Felul lui de a fi era blând, dând dovadă de multă grijă. O dată sau de două ori, ea văzuse în ochii lui umbra unei dureri trecute, cu toate că aceasta dispărea suficient de repede în momentul în care cineva stătea de vorbă cu el.

– Tocmai discutam despre misteriosul duel în care un anume domn a fost pedepsit pentru că își maltrata soția, continuă Lisette. Ați auzit despre asta?

– Am auzit ce se zvonește. Luând paharul de vin roșu pe care i-l turnă Felix, La Roche îl ținu fără a sorbi din el.

– Dar aveți informații de prima mână?

Un surâs trecu rapid peste trăsăturile sale frumoase.

– Sunteți directă, doamnă. Mă suspectați de fapta aceea... dar nu, nu m-ați întreba, dacă v-ați închipui că eu am fost galantul.

– Noi ne întrebam dacă nu a fost un *maître d'armes*. Ea le privi pe Agatha și pe Maurelle, căutând sprijin, ca apoi să continue: Se pare că posedă o abilitate similară unui maestru spadasin, altfel cum ar fi fost convins că va da o lecție în loc să primească una.

– Să sperăm că ceilalți nu vor gândi la fel, zise Nicholas ironic. Altfel jandarmii vor veni în vizită la Passage. După opinia mea, gentlemanul dumneavoastră e o persoană fără ocupație. Aceasta e singura modalitate prin care ar fi putut avea acele dueluri pe care le-a disputat.

– Au mai fost și altele?

La Roche își lovi capul cu podul palmei.

– Limba mea cea blestemată. Dacă sunteți drăguțe, uitați că am spus ceva.

– Imposibil, iar dumneata o știi. Câte întâlniri de felul acesta au avut loc?

– Nimeni nu le anunță în *L'Abeille*, dar am auzit că trei sau patru.

– Un bărbat îndrăzneț, zise Maurelle, pe gânduri. Oare ce anume l-a determinat să facă asta?

– Cine poate ști? Italianul își protejă privirea cu genele sale scandalos de lungi, sorbind apoi din vin.

Agatha strânse din buze.

– Deci suntem lăsate să ghicim. Ce dezamăgitor.

– Dar, dacă e un domn din înalta societate, zise Lisette încruntându-se, atunci se poate deduce că nu e cap de familie,

fiindcă cu greu ar risca să-și lase soția și familia fără sprijinul său. Și trebuie să fie un bărbat cu multe dueluri la activ, ori un veteran al podiumurilor de scrimă, în ultimă instanță, altfel nu ar avea abilitatea necesară. Probabil că e abia trecut de patruzeci de ani, și cu o formă fizică excelentă.

– Se pare că v-ați gândit mult la acest subiect. Buna dispoziție sclipi în ochii negri ai maestrului de scrimă.

– E vorba de puzzle-ul poveștii, vedeți, zise Lisette, unul mult prea fascinant pentru a fi lăsat deoparte.

– Aveți grijă. Lumea va spune că vă place să gândiți.

Ea îi aruncă un surâs abia schițat, întinzându-se după ceașca de ceai.

– Dumneavoastră n-o faceți niciodată, nu?

Aplecându-se puțin, Agatha spuse:

– Am toată simpatia pentru toți cei pe care acest salvator spadasin îi răzbună, dar mie mi se pare că prea e totul învăluit în mister. Majoritatea bărbaților preferă să aibă audiență pentru asemenea povești, măcar pentru a se asigura că nu vor fi acuzați de comportament inacceptabil.

– Codul duelului, cu toate regulile sale, a fost desemnat să îl prevină. La Roche mișcă din cap în semn de aprobare.

– Atunci de ce se spune că totul s-a petrecut în secret? Mă tem că acest domn ia legea în propriile mâini.

– Ce lege ar fi asta, domnișoară Agatha? se interesă blând spadasinul italian. Pentru crimele de până acum, nu există interdicții care să le pună capăt, iar cele câteva reguli, cu excepția aceluia care au decența bunului-simț, sunt cu ușurință ignorate.

Agatha își îndreaptă atenția spre ceașca cu ceai, ca și cum nu ar fi fost convinsă, dar nedorind să riposteze.

În clipa aceea, Figaro, care făcuse o vizită la bucătărie, veni tropăind în cameră, ghearele sale țâcănind pe podeaua lustruită din lemn de chiparos. El o porni în direcția lui

Lisette, virând direct spre Nicholas Pasquale. Ridicându-se pe picioarele din spate, cățelușul își puse labele pe genunchii profesorului de scrimă, dând din coadă atât de iute, încât aceasta aproape că se roti, descriind cercuri. O expresie de beatitudine se așternu pe trăsăturile sale canine, în vreme ce Nicholas se aplecă și-l scărpină în spatele urechilor. Se lăsă apoi pe podea și se răsuci pe spate, cu o umilință supremă, privind în sus, cu ochii plini de satisfacție, la italianul înalt.

O suspiciune trecătoare se ivi în mintea lui Lisette, dar ea nu o rosti cu voce tare.

– Figaro, ștregarulule, tu nu faci nicio diferență? Il certă ea ironic. Mai întâi fraternizezi cu ceata aceea de copii ai străzii și acum te arunci la picioarele primului bărbat care intră în încăpere.

Nicholas își ridică privirea.

– A avut musafiri?

– E un fel de-a zice. Latră ca o sălbăticiune atunci când puștii străzii își fac apariția vizavi. Nu erau acolo atunci când ați venit?

– Poate că erau. Nu am băgat de seamă.

– Cred că s-a atașat de unul dintre băieți, din moment ce pare atât de emoționat atunci când îi vede.

– E posibil, dar probabil că ei au observat că lui îi e mai bine aici, alături de dumneavoastră.

– Adesea afecțiunea unui copil e una practică. Nu vreau să cred că am deposedat pe cineva de animalul său, mai ales când acești copii au așa de puține lucruri care le aparțin.

La Roche își ridică privirea plină de afecțiune.

– Compasiunea dumneavoastră vă face cinste, *madame*.

– Compasiunea fără acțiune nu prea folosește, zise Lisette. Aș vrea să pot face mai mult.

– Ar fi dificil, mă tem. Acești drăcușori nu au unde să meargă. Cei de la Sf. Iosif au deschis un nou orfelinat nu cu

mult timp în urmă, dar acolo se află alți puști. Aceste găști refuză să fie închise în spatele unor ziduri. Ei au băntuit pe străzi de când se știu și nu-și doresc să-și sacrifice libertatea de mișcare în schimbul unui stomac plin și al unui loc unde să-și pună capul pe pernă.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Se pare că știți o mulțime de lucruri despre ei.

– Am suflet de hoinar, bănuiesc, din moment ce, cu câțeva vreme în urmă, am făcut parte dintr-o gașcă la Roma.

– Iertați-mă, zise ea îndată. Nu voiam să mă amestec în chestiuni care nu mă privesc.

– Nu știți... și cum ar fi fost posibil? La Roche continuă, povestindu-le că mama sa, o femeie respectabilă, fusese alungată de părinți în momentul în care aflaseră că urma să aibă un copil cu un marinar englez. Apoi povesti cum fusese el izgonit de bărbatul cu care ea se căsătorise în cele din urmă, despre nașterea unui frate mai mic, despre sinuciderea fratelui său și despre călătoria lui în Spania, în Cuba, apoi în New Orleans, luându-i urma bărbatului care cauzase toate astea. Lisette auzise câte ceva despre restul poveștii, despre ajutorul pe care Nicholas Pasquale i-l acordase lui Rio de Silva, asumându-și amândoi inamicii unuia și uzurpatorul titlului și drepturile obținute prin naștere ale celuilalt.

– Ați rămas în New Orleans, cu toate că l-ați răzbunat pe fratele dumneavoastră, zise ea când se așternu tăcerea. Rămâneți definitiv?

El făcu un gest grațios cu mâna.

– Poate că aștept un semn. Oricum, voi rămâne la nunta prietenului meu De Silva cu Celina lui.

– Atunci, până după Paște? Postul Paștelui – o perioadă de meditație asupra morții și izbăvirii – nu era propice pentru un eveniment fericit.

– Exact, cu toate că Rio ar fi organizat-o mai devreme dacă ar fi putut. Zâmbi. La început, au jurat că va fi o

ceremonie restrânsă, dar mai apoi au trebuit să se gândească la prietenii tatălui Celinei, care vor trebui să fie prezenți, ca să nu se simtă dați la o parte, la prietenii fratelui ei, iar preotul a considerat că are nevoie de un răgaz mai mare pentru a fi sigur că ei sunt pregătiți pentru pasul acesta important. Evenimentul capătă proporții, iar data desfășurării lui se împărtează. E atât de copleșitor, încât am jurat că nu mă voi căsători niciodată sau îmi voi fura mireasa și voi fugi cu ea.

Ea nu se putu abține să nu zâmbescă, văzând expresia hazlie întipărită pe chipul lui.

– Prin urmare, veți fugi la Gretna?

– Iertați-mă?

– Gretna este orașelul de pe partea cealaltă a fluviului. Judecătorul de acolo e un scoțian obișnuit, care de mulți ani, oficiază căsătoriile în grabă. El însuși are o căsnicie fericită. Din cauza asta, orașul a fost numit după Gretna Green din Scoția, paradisul iubiților fugari. Dacă un cuplu reușește să treacă fluviul fără a fi văzut, atunci vor deveni soț și soție în doar câteva minute.

– Ce convenabil, zise el, zâmbind. Va trebui să țin minte.

Maestrul spadasin se ridică să plece la scurt timp după aceea, iar Maurette decise să plece în același timp. Cum în New Orleans se obișnuia ca gazda să se despartă greu de oaspeții săi, ea îi conduse, până pe trotuar. Observă că Pasquale îi ia mâna lui Maurette sprijinind-o pe brațul său.

Lisette reveni în casă, dar nu se îndreptă spre etaj, ci porni spre bucătărie, unde discută cu bucătarul despre cină, și se lăsă convinsă să guste din budinca de pâine pe care el abia o scosese din cuptor.

După câteva minute, pe când trecea prin lungă și joasă galerie, mai aruncă o privire spre poarta pentru trăsuri care avea forma unui tunel.

Nicholas Pasquale o condusesese pe Maurelle acasă, dar cu siguranță nu mai zăbovise acolo. Se afla, desigur, pe partea cealaltă a drumului, vorbind cu câțiva copii ai străzii. Adunați în jurul lui, ascultau cu mare atenție ceea ce le povestea.

Interesant bărbat italianul, își zise ea, continuându-și drumul. Se pare că el câștigase afecțiunea animalelor, a copiilor și, de asemenea, a femeilor. Se întrebă dacă era ceva deliberat.

Ziua se scurgea. Seara, la cel puțin două ore de la cină, Lisette ieși în galeria din față, cea care dădea în stradă, pentru a lua o gură de aer. Copiii străzii erau încă la locurile lor. Era aproape imposibil să fi fost plecați, iar acum să fi revenit. Stăteau pe trotuar sau întinși de-a lungul acestuia, cu un aer de plictiseală evidentă, ca și cum ar fi îndeplinit o îndatorire obositoare.

Apariția ei în balcon îi scoase din amorțeală. Unul sau doi se ridicară rapid în picioare. Cel înalt, care părea a fi șeful lor, le dădu un ghiont celor care dormeau. Apoi toți își ațintiră spre ea privirile.

Oarecum stânjenită, Lisette ridică brațul într-un salut scurt. Chiar în secunda aceea, Figaro, care o urma peste tot, veni rapid în balcon. Se lungi pe balustradă, lătrând aspru și scurt, și tremurând de nerăbdare, ca și cum și-ar fi salutat foștii amici. Își strecură capul printre barele din fier forjat, apoi păru să facă tot posibilul pentru a-și împinge trupul mic printre ele.

Ți se rupea inima. Cățelul dorea să-i vadă pe băieți. Mai mult de atât, după cât se părea, copiii aceia nu prea mâncaseră ori băuseră. Într-un gest impulsiv, Lisette se răsuci pe călcâie și coborî apoi spre portiță. O deschise larg și îi chemă pe băieți. O vreme, se uitară unul la altul, după care alergară spre ea.

Erau șapte, cu vârste între șase-șapte ani, și treisprezece. Erau de naționalități diferite, ca și culoarea pielii. Își târșiră

picioarele, aruncându-și privirile de colo-colo, oriunde, dar nu în direcția lui Lisette, și făcând tot posibilul să se țină la o oarecare distanță de ea. Bucuros, Figaro sări și se agită în jurul lor. Unii dintre ei îl mângâiară pe cap, dar păreau mai preocupați de Lisette decât de cățeluș.

Șeful lor era cel mai mare dintre ei, un băiat cu o constituție zdravănă, cu o claie de păr castaniu, și mereu încruntat. Părea precaut, ca și cum nu ar fi avut încredere în invitația ei, fiindu-i teamă de o capcană.

– Cum ți se spune? întrebă ea, trăgându-l din grup.

– Squirrel (veveriță), *madame*. N-am făcut nimic rău.

Fața puștiului era împietrită într-o încăpățănare sobră.

– Numele tău întreg, vreau să zic.

El se uită spre stradă, ca și cum ar fi văzut acolo un nor de nemulțumire.

– Asta e tot ce am.

Lisette se simți tulburată, dându-și seama că, dacă băiatul avusese cândva un prenume sau cu atât mai puțin un nume de familie, acestea fuseseră uitate.

– Și prietenii tăi?

– El e Faro, iar el e Weed. Acolo e Cotton și în spatele lui sunt Buck, Molasses și Wharf Rat.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, zise ea, după ce își dresе glasul. Nu am avut nicio intenție să vă acuz de ceva. Numai că stați de ceva vreme pe partea cealaltă a străzii. Vă e foame?

– Nu, *madame*.

Unul sau doi dintre puști se uitară unul la altul, ca și cum nu erau prea siguri de răspuns, dar nu-și contraziseră șeful.

– Cred că acest cățeluș aparține unuia dintre voi, zise ea, îndreptându-se spre bucătărie și făcându-le semn s-o urmeze. E adevărat?

– Nu, zise Squirrel. Nu-i al nimănui.

– Ești sigur?

O ridicare din umăr apăru și dispăru așa de rapid încât ea aproape că nu o observă.

– Vine câteodată cu noi, atâta tot.

Era o precizare potrivită. El nu le aparținea lor, astfel că ei nu erau răspunzători pentru el.

– Totuși, pare singur fără voi. Sper că vă dați seama că sunteți liberi să veniți și să-l vizitați din când în când.

Ei se priveră, cu diverse grade de scepticism, fără să răspundă. Cei din capul grupului încetănesc, luând-o apoi spre porțiță.

– Sunt convinsă că vă e sete, dacă nu chiar foame, începu ea, ca un soi de îndemn de a o urma în interiorul casei. Veniți să beți câte-o băutură rece. Și apoi, cred că bucătarului i-au mai rămas câteva prăjiturile pentru ceai...

– Dumnezeu! Ce se petrece aici? Întrebă Felix îngrijorat, venind în grabă pe scara exterioară, întunecat la față precum o zi înnorată. Șmecherii aceștia mici v-au necăjit, *madame*?

Puștii se zăpăciră, luând-o la fugă din nou spre intrarea pentru trăsură.

– Opriți-vă! strigă Lisette. Veniți înapoi. Oh, Felix, uite ce ai făcut.

Era prea târziu pentru a le opri fuga. Porțița fu larg deschisă, iar băieții se împrăștiară precum frunzele uscate înainte de un uragan. O secundă mai târziu, dispăruseră.

Lisette pocni din palme, supărată, înainte de a de întoarce spre majordom.

– I-am invitat înăuntru pe copii, Felix. Voiam să stau de vorbă cu ei, să le pun întrebări.

– Îmi pare rău, *madame*, dar nu, nu, cu siguranță nu. Pe micuții aceștia murdari? Au mai mulți purici decât avea

Figaro înaintea băii, ori păduchi, ori ceva mai rău de atât. Domnul Freret nu ar fi acceptat niciodată ca ei să intre în casa lui. Dacă le dați o dată drumul, nu mai scăpați de ei.

– Sunt copii, nu animale.

– Sunt neastâmpărați, *madame*, nu-s făcuți să atingă nici măcar tivul rochiei unei lady ca dumneavoastră.

Fără îndoială, credea în fiecare cuvântel pe care-l spusese. Convingerea lui nu o impresionează pe Lisette.

– Dacă se vor întoarce...

– Nu o vor face, *madame*. O să am eu grijă.

– Dacă o vor face, zise ea mai tare, le vei da mâncare și apă.

– Nu vă dați seama ce faceți, insistă el. Nu veți mai scăpa niciodată de ei.

El îi cam impunea un anumit comportament, își zise ea. Așa ceva nu putea permite.

– Scoate-ți din minte ideea asta, te rog. Știu foarte bine ce fac și ce-mi doresc. Dacă vrei să fii în continuare alături de mine, o să mă asculți cu atenție. Vreau să stau de vorbă cu copiii aceia. Vezi dacă e posibil. M-am făcut înțeleasă?

– Da, *madame*. El se îmbățoșă și apoi înclină capul.

La tonul lui obedient, Lisette avu o muștrare de conștiință. Poate că fusese prea aspră. Oricum, nu avea să-și retragă vorbele. Ea era stăpână aici și urma să-și joace rolul, într-un fel sau altul.

Se simțea frustrată. Era aproape sigură că ei fuseseră puși s-o supravegeze. Întrebarea era de către cine. Nicholas părea varianta cea mai evidentă, dar asta nu însemna că ideea fusese a sa. Poate că fusese a socrului ei. Ori poate că fusese a lui Caid. Îl subestimase pe profesorul de scrimă irlandez, dar nu se va mai face vinovată de așa ceva. Un lucru era sigur. Data viitoare când îl va vedea, va avea câteva întrebări pentru el.

Trecură trei zile până ce să-l întâlnească din nou pe Caid, ori pe Nicholas, și asta se petrecu din pură întâmplare. Ea și Agatha, cu Figaro învârtindu-se pe lângă picioarele lor, prins într-o lesă subțire de piele, erau în căutare de mătăsuri și de panglici pentru păr. În vreme ce își făceau loc pe Avinenc, în Chartres, auziră huruit și bubuit de tobe. Curând, ajunseră în fața vechiului teren pentru paradă din fața catedralei, în Piața Armelor. Mulțimea se adunase acolo, la umbra smochinilor care se înșiruiău pe laturile pieței. Bârfind, fluturând agale din evantaie în căldura primăvăratică, se uitau la bărbații care mărșăluiau în spatele gardului din fier. Erau milițienii, transpirând în căldura și în praful ce se ridicau din pământ.

Priveliștea nu era una neobișnuită; miliția mărșăluise aici zeci de ani. Dar, în dimineața asta se simțea o schimbare.

– Cred că sunt mai mulți, îi zise Lisette Agatheii, oprindu-se într-un loc de unde puteau privi mai bine. Nu ți se pare?

– Și ce bine se mișcă. Cu toate că mă doare să spun asta, cred că sunt superiori celor din locurile de unde am venit eu.

– Am auzit că Legiunea din Louisiana este alcătuită conform modelului francez, stabilit de Napoleon. Pentru ochii neștiutori ai lui Lisette, bărbații aceia păreau minunați, în uniformele lor splendide, și mișcându-se toți odată cu o precizie calmă, drept răspuns la comenzile date, ca și cum ar fi fost ghidați de un instinct unic.

– Oh, privește, acolo e *monsieur* Nicholas! Încântarea îmbujoră obrajii Agatheii.

– Unde?

– În rândul din față, lângă domnul Caid. Ce splendizi sunt!

Erau, într-adevăr. Cu ținuta lor impecabilă și cu trupurile musculoase, se detașau cu ușurință dintre ceilalți. O senzație ciudată prinse viață în pieptul lui Lisette, urcând apoi spre

gât, și tăindu-i respirația. O tulbura un amestec de emoție febrilă și de fierbințeală. Până acum, posibilitatea unui război cu Mexicul, despre care se vorbea cu atâta ușurință, părea o amenințare lipsită de substanță, care putea să fie rezolvată rapid cu ajutorul diplomației sau cu o oarecare demonstrație de forță, cel mult. Dar bărbații aceia care mărșăluiau o făceau să fie tulburător de realistă. Puteau muri acești bărbați curajoși, care păseau elegant, cu capetele ridicate. Puteau să plece la război și să nu se mai întoarcă niciodată.

Oricare dintre ei putea fi ucis pe câmpul de bătălie mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare sau anul viitor. Așa se petreceau lucrurile în lumea lor. Cât curaj și mândrie îți trebuiau pentru a fi bărbat! Impulsul de a striga dezaprobarea era atât de puternic, încât Lisette își duse mâna la gură, ca pentru a-și reține un sunet inutil.

În secunda aceea, Figaro lătră înfundat. După acea avertizare, se auzi zgomotul unui pas puternic. O străbătu un fior.

Socrul ei se afla la mai puțin de un metru. Părea mai puțin sănătos decât ultima dată când îl văzuse. Trăsăturile lui răvășite oglindeau parcă aceeași boală stranie care provocase decesul soției sale, și abia schiță un zâmbet în momentul în care vorbi:

– Trebuia să-mi închipui că te voi găsi aici, într-un loc plin de uniforme.

Lisette nu catadicsi să răspundă unei asemenea insulte. Nu avea rost să înceapă o discuție cu el, își zise ea.

– Vă rugăm să ne scuzați, *monsieur*, zise ea, apucând lesa lui Figaro.

– Dimpotrivă. Te-ai ascuns atâtea zile, luându-l drept scut pe ucigașul fiului meu. Acum că ne-am întâlnit față în față, o să ascuți ce am de spus.

– Nu cred. Să mergem, Agatha.

Încercă să treacă pe lângă el, dar mâna lui îi prinse brațul ca o gheară. Figaro sări să-l atace, trăgând de tivul unui crac al pantalonilor cu dinții lui puternici, și mârâind înfundat.

Moisant îi dădu imediat drumul lui Lisette, sărind înapoi. Lisette trase cățelul deoparte, cu toate că acesta încercă din nou să sară la adversarul său. Ea se aplecă și luă în brațe micuța corcitură. În cele din urmă, cățelul se liniști, deși continuă să mârâie slab, iar ea îl lipi de trupul său.

– Bestie mică și nesuferită, zise Moisant, arătând cu bastonul în partea sfâșiată a pantalonilor. O să am nevoie de retușări.

– Fiți mulțumit că nu a fost mai rău.

– Da, mă rog. Nu eu am provocat acest atac.

– Nu l-ați provocat?

– Ei bine, da, nu trebuia să te rețin, admise el. Trebuie să-ți dai seama că sunt hotărât să vorbesc. Voiam să-ți spun că am greșit și că-mi cer scuze.

Lisette aruncă o privire grăbită spre Agatha și observă în ochii ei aceeași uimire care era convinsă că este întipărită pe propriul ei chip.

– Scuze!

– Pentru atitudinea supărătoare care se pare că te-a alungat din casa mea. Nu era decât durerea firească a tatălui pentru pierderea fiului său. Ar trebui să te întorci, și sper că așa vei face, iar eu promit să-mi stăpânesc temperamentul, pe potriva firii tale sensibile.

– Nu puteți vorbi serios!

– Spune-mi doar cum anume să te conving. Când mă gândesc la felul cum erai atunci când ai venit la noi pentru prima dată, atât de tânără, de dulce, asemenea unei fiice încrezătoare, mă simt frustrat de faptul că lucrurile au degenerat atât de rău. Mi-am imaginat că vei face întotdeauna

parte din familia mea, că vei purta mândrul nostru nume până în mormânt. Faptul că am ajuns să avem locuințe separate... e ceva devastator pentru mine.

– Nu am nici cea mai mică îndoială, dacă vă referiți la o situație devastatoare pentru finanțele dumneavoastră, zise Lisette cu o indignare surdă. Să vă reamintesc de amenințarea făcută că mă veți alunga ca pe o femeie nebună în cazul în care nu vă voi ceda averea mea? Nu, mulțumesc. Nu mai sunt atât de tânără și de încrezătoare. Dumneavoastră și fiul dumneavoastră ați avut grijă de asta.

– Nu ți-a păsat niciodată de familia soțului tău, ori de mine, capul ei. Ne-ai abandonat, ca și cum nu am fi avut nicio valoare sau ca și cum nu am fi făcut niciodată parte din viața ta.

– Noi, *monsieur*? Vorbiți de parcă fiul dumneavoastră ar mai fi în viață.

– El va fi întotdeauna viu în inima mea, întotdeauna! Ochii lui negri cu pupilele îngălbenite sclipiră plini de ură, amintindu-și de pierderea sa.

– Probabil, dar nu vă puteți aștepta ca eu să trăiesc ca și cum s-ar afla încă aici, printre noi. E nefiresc.

– E nefiresc ca o femeie să se ocupe de averea sa sau să renunțe la grija acordată de tatăl soțului ei, asemenea unui șarpe care-și leapădă pielea. Tu ești o Moisant. Trebuie să fii întotdeauna o Moisant.

Într-un fel straniu, lui Lisette aproape că-i era milă de el. Cu o voce mai puțin agresivă, ea zise:

– Sunt eu însămi, *monsieur*. Văduvelor li se permite să renunțe la doliu, în cele din urmă. Ba chiar se recăsătoresc, la un moment dat.

– Să se recăsătorească? Cum poți vorbi despre așa ceva? Asta profanează amintirea fiului meu.

Agatha veni mai aproape, blocând privirea celor două doamne care se întorseseră și se uitau cu atenție în direcția lor.

– *Monsieur*, vă rog. Luați seama la ceea ce spuneți. În India, soțiile sunt arse de vii pe rugurile funerare ale soților sau cel puțin așa am auzit. Vorbiți de parcă ați fi de acord cu această practică.

– Și de ce nu, mă rog? La ce mai e folositoare soția fiului meu? Eu am acceptat-o pentru că era ascultătoare și rămăsese singură pe lume, pentru ceea ce putea oferi casei și numelui meu. În schimb, nu mi-a dat un moștenitor, a refuzat să-mi acorde controlul de drept asupra averii pe care a adus-o acestui mariaj și familiei mele, nu m-a onorat...

– Pentru care păcate credeți că ar trebui să moară? spuse Agatha înspăimântată, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce auzea.

– V-am spus, a refuzat să-mi facă numele nemuritor. Pentru că nu se culca cu fiul meu, eu voi fi ultimul din neamul meu.

– Nu se... doar nu puteți face referire la ceea ce cred eu că ați spus!

– Nu pot? întrebă Moisant cu o voce înfundată, aruncând o privire către grupul de persoane din apropiere, care se îndepărtară în grabă. I-am spus lui Eugene că greșește întârziind să-și facă datoria de soț. Mi-a spus că ea nu-l atrage. Șovăiala ei feciorelnică îl dezgusta. A jurat că se va culca cu ea, în cele din urmă. Într-o timp, ideea era aceea de a găsi un mijloc de a-i lua banii.

Agatha răbufni:

– Dacă așa stau lucrurile, *monsieur*, atunci ceva nu era în regulă cu fiul dumneavoastră.

– Să nu-mi spuneți așa ceva! Fiul meu era la fel de viril ca și tatăl său, mult mai bărbat decât vă imaginați dumneavoastră, o biată fată bătrână. A avut copii...

– Într-adevăr, zise Lisette, făcând o grimasă. Și din cauza asta, sora lui Caid O'Neill a murit la fel de sigur ca și cum ar fi înjunghiat-o în inimă. Ea a purtat o vreme în pântec copilul lui, pe nepotul și moștenitorul dumneavoastră, așa că ați putea manifesta ceva mai multă responsabilitate sau o compasiune oarecare.

– Bah! La ce mi-ar fi folosit un mic bastard, de vreme ce Eugene era însurat cu tine, incapabilă să faci acest lucru simplu care a fost adus la îndeplinire cu ușurință de către o țărăncă irlandeză?

– Habar nu aveți de ce sunt eu în stare, și nici nu veți afla vreodată.

Ochii lui se îngustară, devenind niște despicături veninoase, iar el ridică bastonul, agitându-l spre ea.

– Mai vedem noi, nora mea perfectă. Există și alte mijloace prin care să obținem de la tine ceea ce a fost promis. Te vei întoarce în casa mea, într-un fel sau altul, iar eu voi obține de la tine averea datorată și moștenitorul. Așa trebuie să fie, și va fi, în cele din urmă. Jur!

Oare el voia să pună în practică amenințarea? Lisette nu era convinsă că dorea să afle.

Răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă grăbită, cu Agatha alături. Moisant nu încercă să o oprească, probabil, din respect față de colții ascuțiți ai lui Figaro. Și apoi, își vărsase amarul și nu dorea să mai prelungească spectacolul.

– Bărbatul ăsta e nebun de legat, zise Agatha, în clipa când ajunseră în dreptul clădirii următoare, și încetiniră ritmul pașilor.

Lisette îi zâmbi stins.

– Acum înțelegi de ce a trebuit să apelez la domnul O'Neill.

– Trebuie făcut ceva mai mult de atât.

– Sunt perfect de acord.

– Dar nu-mi dau seama ce anume. Nu prea poți să-l ții lângă tine zi și noapte pe maestrul spadasin.

Oare chiar așa era? Lisette tăcu, în vreme ce gândurile ei alergau de colo-colo. După câteva clipe, zise:

– Ar fi o cale.

– La ce te referi?

– Nu sunt sigură.

Pe chipul Agatheii se ivi un nor.

– Draga mea...

– Vei afla cât de curând dacă situația se va schimba, zise Lisette. Iar, dacă nu se va întâmpla așa, atunci mândria mea va avea de suferit.

– Dumnezeule! Tremur când mă gândesc la ce vrei să zici.

La fel și ea, își zise Lisette. La fel și ea.

11

Caid urmări de la distanță confruntarea dintre Lisette și Moisant, în timp ce furia îi ardea măruntaiele. Bătrânul își alesese momentul cu răutate. Lui Caid îi era imposibil să plece din coloana militară, lucru pe care Moisant îl știa foarte bine. Fără îndoială, dorise să dovedească prin asta că, dincolo de orice, Lisette era vulnerabilă. Ceea ce reușise era cu mult mai insolent decât afrontul de a o insulta în public pe Lisette.

Îl frământa atât de tare faptul că nu știa ce-și vorbiseră cei doi, încât nu fu atent la comanda de a coti la stânga și se izbi de bărbatul de lângă el. Înjură încet, dorindu-și să iasă cât mai repede de pe terenul de paradă. Obișnuit însă să se

concentreze intens în timpul exercițiilor de scrimă, duse până la capăt restul instrucției, mai ales că aceasta era pe sfârșite.

– Ai observat? întrebă Nicholas în secunda în care fură liberi.

Caid era încălzit, obosit și avea nevoie să facă o baie și să-și schimbe hainele înainte de a apărea în fața cuiva, mai ales a unei doamne. Abia dacă își privi prietenul, în timp ce porniră în grabă spre Passage de la Bourse.

– Da.

– Și acum? Nicholas își trecu mâna prin buclele negre, îndepărtând picăturile de sudoare.

– O vizită discretă, bineînțeles.

– Bineînțeles. Ce drăguț din partea lui Moisant să-ți ofere o scuză.

– Cel puțin nu voi face ceva ce ar putea compromite o lady.

– Adică?

– Am auzit că ai vizitat-o în plină zi.

– Prezența mea e atât de periculoasă? Vocea italianului urcase o treaptă.

– Știi bine că doamnele respectabile nu primesc vizite particulare din partea unora ca noi. E suficient de rău că trecem dincolo de ușa ei, chiar și în compania altora.

– Oameni ca noi, noi, profesorii de scrimă?

– Crezi că am vorbit în nume personal? Nu fi înfumurat. Vocea lui Caid era aspră, dar destul de politicoasă. Ar fi trebuit să-și aducă aminte că Nicholas avea o atitudine ofensivă când venea vorba despre nașterea și poziția sa.

– Dă-mi voie să menționez că domnișoara Stilton și doamna Herriot se aflau alături de doamna în cauză în momentul prezenței mele acolo. Și referitor la faptul acesta, prietene, nu e o elevă naivă care poate fi sedusă într-o oră.

– Sedusă? Vocea lui Caid era tăioasă ca oțelul.

– Înțelegi ce-am vrut să spun sau așa ar trebui. A fost căsătorită, iar acum e o femeie de lume și nu are nicio rudă de sex masculin care să hotărască în numele ei pe cine să primească, ori ba. Are libertatea de a lua propriile decizii în privința amicilor ei – ori, dacă va fi cazul, a iubiților ei.

Caid întoarse capul.

– Iubiților?

– Iartă-mă, zise Nicholas, rânjind. Nu m-am putut abține.

– Străduiește-te mai mult. Caid îi aruncă o privire sumbră. Și îți amintesc că are pe cineva care să-i cerceteze cu atenție oaspeții.

– Pe tine, presupun.

– Ai nimerit-o.

– Oare sunt avertizat să știu departe?

– Așa ar fi cel mai bine. După câte știa Caid, italianul era întruchiparea onoarei, dar avea o anume atracție pentru bărfă și era mult prea fermecător pentru a-i merge bine.

Italianul îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ai grijă, amice, devii obsedat, iar povestea e fără speranță, după cum tu însuși ai recunoscut.

– Nu sunt obsedat.

– Atunci te prefaci foarte bine că ai fi.

– Nu fi ridicol.

– Hai să recapitulăm, de acord? Îți petreci noaptea dând târcoale casei ei. Îți pui prietenii și jumătate dintre copiii străzii din New Orleans să o supravegheze. Îi pui întrebări, îi urmărești mișcările, iar în urmă cu câteva clipe aproape că ai fost pe punctul de a fi dat afară din Legiune de dragul ei. Conversația ta vădește o lamentabilă tendință de a te învârti în jurul doamnei și te porți de parcă a-i vrea să ucizi orice bărbat care zăbovește prea mult în preajma ei. Dacă acestea nu sunt acțiunile unui bărbat înrobuit, atunci înseamnă că eu nu știu absolut nimic despre dragoste.

– Credeam că subiectul era obsesia.

Nicholas rânji.

– Același lucru, la care adăugăm o poftă neîmpărtășită și alte fantezii nobile.

– Nu fi idiot.

– Nu eu, *mon ami*.

Caid îl privi amenințător. Sigur că Lisette îi stârnea dorința, dar ce bărbat nu ar simți la fel? Însă era mult prea conștient de diferențele dintre pozițiile lor în societate pentru a se lăsa pradă aceluși imbold. Cât privește caracterul nobil, el nu dovedea pic de noblețe în fanteziile sale cu domnița. Erau închipuiri pur carnale, așa cum i se întâmplă oricărui bărbat. Dar el cunoștea foarte bine diferența dintre vise și realitate.

Traversară o stradă, făcându-și drum printre dărâmături, și înaintară la umbra bine-venită a unui balcon, cu un grilaj din fier forjat. Aroma produselor proaspăt coapte ce venea dinspre o *patisserie* situată pe colț le răscoli simțurile. Nicholas își întoarse privirea către vitrina acesteia și se opri brusc.

– Ce-ai zice dacă am gusta câte ceva, prietene? Cafeaua de dimineață a devenit deja o amintire ștearsă. Iar dinții mei aproape că strigă de nerăbdare să muște din ceva.

Caid mormăi.

– Asta va însemna moartea ta.

– O, nu, fă-i pe plac bunului nostru Dumnezeu, care a fost mulțumit și înainte de foarte multe ori. Intrăm? Și fără a aștepta un răspuns, intră în magazinul răcoros.

Câteva clipe mai târziu, stăteau la una dintre cele trei măsuțe ce fuseseră scoase pe trotuar. Paharele cu coniac Napoleon se aflau în fața lor, precum și o tratație alcătuită din prăjituri cu migdale și cu frișcă, având forma unei pălării tricorn, stropite cu ciocolată și pudrate cu zahăr. Țineau în

mână ceștile cu cafea neagră și fierbinte. Nicholas sorbi și se strâmbă. Puse ceașca pe masă și începu să-și toarne zahăr din bol în băutura neagră ca cerneala.

– Nu-mi dau seama cum poți să faci așa ceva, îl compătimi Caid.

– Cu o linguriță, zise italianul, fluturând acel instrument pe care îl scoase dintr-un suport aflat lângă bolul cu zahăr.

– Într-o bună zi, o să fii groznic de gras și fără dinți.

– În schimb, voi fi un bărbat fericit. Nicholas sorbi din cafeaua îndulcită și surâse satisfăcut.

– Prin urmare, ai auzit ultima veste despre turneu, despre ultima schimbare?

– Dacă te referi la faptul că va avea loc la vechiul teatru St. Philips, da.

– Un loc abominabil, din câte văd, vechi de cel puțin treizeci de ani, șubred și mâncat de molii. Scândurile, care sunt de obicei așezate deasupra porțiunii de parchet, drept ring de dans pentru balurile cartierului, sunt extrem de uzate, așa am auzit. Poți aluneca foarte ușor pe ele.

Caid se strâmbă.

– Mulțumiri pentru avertizare. Ai completat cererea?

– Pe un formular. Dar tu?

– De asemenea. Am auzit că a fost dat ordinul de luptă.

Nicholas aprobă, dar nu discută pe tema asta. Recunoșteau tacit că exista posibilitatea ca ei doi să se înfrunte pe podiumul de scrimă în cadrul acestui turneu. Asta nu le dădea fiori; se întâlniseră, o dată sau de două ori, într-o competiție amicală, dar fiecare dintre ei dovedea un respect deosebit față de talentul celuilalt în mânăuirea spadei. Totuși, nu avea rost să insiste în privința unui subiect care putea deveni sensibil.

Caid își termină prăjitura din câteva înghițituri, apoi sorbi zdravăn din cafea. În vreme ce-și ștergea mâinile pe un

șervețel, privirea i se opri pe o siluetă ce înainta pe stradă. Îmbrăcat impecabil, cu o haină albastră, o cravată albă, o vestă albastru-deschis și o pereche de pantaloni gri, bărbatul mergea pe trotuar cu aerul că acesta i-ar fi aparținut, învârtindu-și bastonul de abanos, înclinându-se adânc în fața doamnelor, dar nu și în fața preotului prin dreptul căruia trecu, dând din cap înspre un negustor de haine. Din când în când, fredona încet o melodie pe care Caid o recunoscuse ca fiind „Greensleeves”. Când trecu de la umbră la soare, păru să strălucească asemenea argintului lustruit.

– Englezul, rosti el, făcând un semn din cap în direcția respectivă.

Nicholas se răsuci în scaun pentru a-i urmări privirea. Un surâs strâmb apăru imediat pe chipul lui.

– Numele lui e Blackford, cred. O să-l alungi și pe el din preajma cinstitei doamne Lisette?

Lui Caid ideea nu i se păru hazlie.

– Dacă va fi nevoie.

– Mă îndoiesc că el se simte ca o persoană inoportună.

– Atunci va trebui să învețe eticheta locului.

– Prietene, zise Nicholas. Surâsul îi dispăruse. Te sfătuiesc să-ți moderezi tonul. Nu toată lumea vrea să ia la cunoștință preocuparea ta.

Ca avertisment, era probabil meritat, iar Caid o știa. Grija era, una peste alta, cu totul altceva.

Blackford, care se apropia cu o grație leneșă, putea fie să ocolească masa lor, fie să se oprească și să petreacă un timp alături de ei.

– Domnilor, zise el, apropiindu-se, îmi pare bine că vă văd.

– Alăturați-vă nouă, dacă doriți, zise Nicholas pe un ton lejer.

Invitația trebuia să fie făcută ca un gest de curtoazie, își zise Caid, regretând această obligație.

– Luați-vă un scaun, adăugă el.

– Nu beau cafea, dar am să stau o vreme, dacă nu aveți nimic împotriva. Blackford își ridică poalele hainei sale lungi și se așază. Cu mâinile pe mânerul bastonului, vorbi mai departe: Vreau să discut cu dumneavoastră o anumită chestiune, iar aici avem o oarece intimitate.

– Și care ar fi aceasta? Caid schimbă o privire fugară cu Nicholas. Chipul italianului era la fel de întunecat ca și al său.

– Povești, implicații, supoziții – într-un cuvânt, circumstanțe care pot fi o minciună sfruntată.

– Dar care nu e atribuită niciunuia dintre noi? se interesă Caid calm.

– Bănuiesc că sunt suficient de inteligent pentru a nu sugera așa ceva. Un surâs larg, uimitor de cald se ivi pe chipul aristocratic al lui Blackford.

– Deci?

– Facilitatea de a citi chipurile poate fi un lucru excelent în profesia noastră, și sunt convins că sunteți de acord. Este un mic talent pe care l-am dobândit.

– Cu trudă, bănuiesc.

– Cu durere. Surâsul se ivi iarăși. Și sunteți de aceeași părere, îmi imaginez, dacă înțelegeți. Totuși e un lucru care își dovedește utilitatea și în alte domenii.

– Cum ar fi?

– Nu aveți nevoie de ocolișuri, observ. Ciudat, pentru un irlandez. Dar pot, dacă este nevoie, să vorbesc pe șleau. Aseară mă aflam la Alvarez, când cineva a pomenit de un anumit duel, petrecut într-un loc aparte, fără secunzi sau martori, dar din motive teribil de incitante. Conte era și el acolo, adică prietenul dumneavoastră, Rio de Silva. Pe măsură ce povestea înainta, el a început să privească în jur. M-am gândit că vă căuta pe dumneavoastră, verificând dacă știți deja de poveste.

– Noi nu eram acolo. Mâna cu care Nicholas ținea ceașca era precum granitul, dar vârfulurile degetelor se albiseră.

– Fără îndoială, aveți treburi în altă parte. În orașul acesta, cel puțin așa mi s-a spus, distracția bărbaților e reprezentată de femei.

– Nu și a bărbaților de pretutindeni? zise Caid.

– Singura diferență e că aici o recunosc, ba chiar își fac o glorie din asta. Reconfortant, nu? Numai că, în general, e vorba despre femei, iar în cazul dumneavoastră e vorba de una singură.

– Aveți de gând să vorbiți mai clar?

– Nu-i greu de înțeles, dar, cum doriți. E treaba dumneavoastră pe lângă ce fustă vă învărtiți. Pe mine mă interesează aventurile ceva mai exotice.

– Ca și cum noi am avea așa ceva, zise Nicholas, sorbind și ultima picătură din cafeaua lui îndulcită.

– Cred că aveți. De curând, în urma unui proces sumar, anumiți indivizi au fost îndepărtați prin lovituri de spadă cu adevărat experimentate. Unele dintre victime se pare că au fost străpunse de un spadasiu care luptă cu mâna stângă. Blackford se uită direct spre ceașca de cafea pe care La Roche o ținea încă în mâna stângă. Bănuiesc că e vorba de un trio alcătuit din maeștri.

– Nu doar unul?

– Numai dacă are abilitatea de a fi în două locuri în același timp. Două dintre aceste corecții se pare că au avut loc în aceeași noapte.

Caid se uită la Nicholas, care ridică din umeri. Apoi i se adresează lui Blackford:

– Și care ar fi interesul dumneavoastră în afacerea asta?

– Un impuls puternic de a-mi alătura spada acestei cauze.

– De ce? întrebă Caid cu un umor sardonice.

– Plictiseală?

– Amuzamentul nu-și găsește locul aici.

– Emoția nu face parte neapărat din etapele parcurse în vederea instruirii.

– Bănuiesc că nici eliberarea de durerile trecutului, dar spuneți-mi dumneavoastră că o asemenea acțiune nu dă rezultate.

Ceva din expresia englezului îi stârni interesul lui Caid. Îl privi mai atent. Și ceea ce văzu fu agonie și durere disperată, care mai avea puțin și ieșea la lumină.

– Domnule, încep Nicholas. Regret că vă dezamăgesc...

– Nu, îl întrerupse Caid, luând una dintre puținele hotărâri bazate pe impuls pe care le luase de când, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, nu-și mai putuse zări mama, sora și țărnul irlandez negru-verzui. Dacă dorești să îndrepti anumite greșeli, noi vom fi fericiți să ne folosim de spada ta. Și, dacă va fi să fim patru, îți cerem doar un jurământ și o parolă. Crezi că o poți face?

– După modelul celorlalte jurăminte? Voi încerca. Genele englezului coborără, ascunzând orice păcate comise de el sau împotriva sa.

– Răzbunare, zise Nicholas încet.

– Curaj, adăugă Caid. Pentru De Silva, Atenție. Blackford zâmbi.

– Atunci, fără îndoială al meu va fi: Adevăr.

Ceea ce adăugase Blackford era o cerere pentru adevăr. Așa va fi. Caid îl privi pe Nicholas care dădu din cap aprobator în direcția lui, iar apoi se întoarse spre Blackford.

– Ne întâlnim mai târziu, în seara asta. Există o mică ceremonie, melodramatică, dar chestiile de genul acesta sunt folositoare. Va fi trimis un mesaj.

Blackford se ridică în picioare.

– Ceremoniile, zise el încet, sunt semnele de punctuație ale vieții. Fără ele, puține lucruri mai au o semnificație. Își duse o mână la borul pălăriei. Pe curând.

Nicholas privi în urma englezului care se îndepărta și întrebă încruntat:

– Oare a fost înțelept?

– Habar nu am, spuse Caid, dar era necesar, cel puțin pentru moment.

– Am cunoscut bărbați – amândoi am cunoscut, cred – care au devenit maeștri de scrimă pentru a găsi un motiv convenabil de a se sinucide.

Caid aprobă cu un glas sumbru:

– Nu știu dacă e cazul aici.

– Nu. Dar unii, simt, pur și simplu, o mare nevoie de a îndrepta greșelile altora sau chiar pe ale lor.

– Și ar trebui să fie permis? E doar un scop.

– Să sperăm că e singurul.

Revenind în atelierul său, Caid se îmbăie și își alege una dintre cele două duzini de cămăși, lucru ce devenise aproape un ritual îndeplinit de trei sau patru ori pe zi, pe măsură ce vremea se încălzea din ce în ce mai mult. În timp ce-și punea butonii, se gândi cum ar putea sta de vorbă cu Lisette fără a se face vinovat de acea atenție specială de care-l acuzase Pasquale. În cele din urmă, se decise să o viziteze pe Maurelle și să se lase în voia milei ei.

Doamna părea dispusă să fie amabilă. Trimise îndată pe unul dintre grăjdari acasă la Lisette cu un bilețel.

În mai puțin de un ceas, Lisette își făcu apariția alături de dama ei de companie, intrând în salonul lui Maurelle în foșnetul fustelor de mătase. Chipul îi era luminat de un zâmbet, în vreme ce ea și domnișoara Agatha își scoaseră bonetele și șalurile.

– Ne-am grăbit să ajungem înainte să înceapă să plouă! Ați observat ce întuneric s-a făcut? Sper că ne veți permite să stăm aici până va trece ploaia.

– Desigur, *chère*, zise Maurelle, amabilă. Nici nu văd altă soluție. Și, da, se întunecă tot mai mult. Oare aud un tunet? Poate că domnul O'Neill ne va face plăcerea să aprindă câteva lumânări.

– Cu plăcere, zise Caid din locul unde se afla, cu un cot sprijinit de căminul de marmură.

Lisette se întoarse atât de repede, încât fustele se învolburară în jurul ei.

– *Monsieur!* Nici nu v-am observat.

– *Madame.* Reverența lui era atât o recunoaștere, cât și o mascare a faptului că o privise atent. Părea atât de proaspătă și degajată, răsând ușor în vreme ce își ștergea cu mâna înmănușată câteva picături de ploaie de pe obraz. Văzând cum precauția înlocuia plăcerea pe chipul ei, simți cum mușchii stomacului i se contractă, și fu nevoit să se împotrivească dorinței de a gusta picăturile de pe fața ei.

Aerul din încăpere deveni brusc înăbușitor. Întorcându-se, el luă un chibrit cu sulf din vasul de pe polița căminului, îl frecă până ce luă foc, apoi aprinse lumânările care încadrau căminul.

– Caid mi-a ținut o vreme companie, zise Maurelle sec. Puteți să vă țineți un moment de urât unul altuia, ce spuneți? Trebuie să verific dacă în restul casei ferestrele au fost închise și dacă au început pregătirile pentru cină.

Gazda nu așteptă un răspuns, ci se ridică cu grație și ieși din cameră. În prag, se opri și privi în urmă.

– Domnișoară Stilton, aș dori să aflu părerea dumneavoastră în privința unei rețete de mâncare. Sunteți atât de amabilă să mă însoțiți? Nu vom lipsi decât o clipă, două, vă asigur. În orice caz, o văduvă nu prea are nevoie de o însoțitoare, asemenea unei adolescente. Nu sunteți de acord?

Era mai mult decât sperase Caid. Îi aruncă lui Maurelle o privire recunoscătoare, iar ea îi oferă în schimb o grimasă

ce putea indica fie amuzament, fie dezgust, fie amândouă. O secundă mai târziu, era singur cu Lisette.

– Ai fi putut să te lipsești de această șaradă prezentându-te, pur și simplu, în strada Royal. Se uită în jur, ca și cum ar fi vrut să decidă dacă să se așeze, ori nu. Până la urmă, rămase în picioare, ceea ce-i oferea mai multă mobilitate.

– Știi că e imposibil.

– Știu de ce gândești așa.

– Atunci, la dracu', zise el dintr-odată. Ce ți-a spus Moisant?

– O grămadă de aiureli. Mai pertinent e ceea ce i-am spus eu lui.

El abia dacă mai respira.

– Și aceasta ar fi?

– Pur și simplu, nu.

– Nu?

– Nu, nu vreau să mă întorc în casa lui. Nu vreau să mă îngrop, la figurat vorbind, alături de Eugene. Nu, nu vreau să mă supun dorințelor pe care le nutrește în privința averii mele, și niciodată nu intenționez să...

Tăcu. Poate o lăsase vocea, își zise Caid, sau poate o lăsaseră nervii.

– Să ce?

– Nimic.

Ea îi întoarse spatele, dar nu înainte ca el să observe roșeața care-i cuprinsese chipul. Din doi pași fu lângă ea. Prinzând-o cu putere de braț, o răsuci cu fața spre el.

– În ce fel te-a insultat?

– Sunt sigură că l-am înțeles greșit.

Caid era convins de contrariu, mai ales că ea refuza să ridice privirea și să se uite în ochii lui.

– Pretindea și altceva de la tine. Ar fi mai bine să-mi spui, altfel bănuiala mea va fi mai jignitoare decât intenția sa.

– Ar fi imposibil.

Caid simți că nu mai are aer, în vreme ce creierul său striga după răspuns.

– Nu pot să cred că te-a jignit astfel în public...

– Pe ocolite, dar Agatha l-a auzit.

– Atunci e nebun.

– Am încercat să-ți spun.

Caid scutură din cap, nedorind să accepte adevărul pe care-l bănuia.

– Ți-a propus, de fapt, să...

Ea își smulse brațul din strânsoarea lui.

– După părerea lui, se pare că îi datorez, într-un fel sau altul, un moștenitor.

Impulsul de a-l anihila pe monstrul care fusese, și încă era, socrul ei, îi întunecă mintea lui Caid. Preț de câteva secunde, nu putu nici să miște, nici să gândească. Apoi rațiunea reveni.

– Legea interzice asemenea mariaje.

– Mă îndoiesc că dorește un mariaj legal. E suficient să o numească naștere postumă.

– La unsprezece luni, cel puțin? Mă îndoiesc că așa ceva nu va stârni comentarii.

– Există diverse metode de a ascunde data de naștere exactă a copiilor. Călătorii de nuntă ceva mai lungi în zona de nord-est sau în Franța par să fie metoda favorită, mai ales, pentru cei care vor să ascundă cea de-a doua aniversare a copilului.

Era destul de adevărat. Caid șopti ceva, întorcându-se cu spatele și făcând câțiva pași, înainte de a reveni.

– Trebuie să fii foarte atentă. Să nu pleci niciodată neînsoțită.

– Nu voi fi prizonieră în propria mea casă. În afară de asta, Figaro chiar s-a dovedit a fi un erou. L-a pus pe fugă pe

domnul Moisant, care n-a putut face altceva decât să rostească o slabă amenințare.

– Nu mă îndoiesc că a avut voința unui leu, dar asta nu înseamnă că el e protecția cea mai potrivită.

– Revii la ideea că am nevoie de un soț?

– Trebuie să recunoști avantajul. Nu numai că va avea dreptul să te apere zi și noapte, dar jurămintele de nuntă vor pune capăt oricăror pretenții pe care le-ar putea avea Moisant.

– Din moment ce orice copil pe care l-aș concepe ar fi în mod evident al lui, încheie ea încet. E un stimulent formidabil. Recent, am ajuns la concluzia că mai pot exista și altele.

La urma urmei, ea voia să găsească o logică. Acest lucru ar fi trebuit să-l facă fericit pe Caid, dar se pare că efectul fu unul contrar.

– Te-ai gândit la un candidat?

– Da.

El așteptă, dar ea nu rosti niciun nume. În cele din urmă, o întrebă:

– Iar el este?

Ea își lăsă capul într-o parte, își uni palmele și le duse la spate, mutându-se apoi lângă șemineu și revenind cu fața spre el.

– E o idee la care m-am tot gândit de azi-dimineață. Un bărbat obișnuit nu o va face, cred eu – adică unul cu obiceiuri ușuratece, unul care se bucură de familia sa și de distracțiile obișnuite, fără a se avânta la mai mult. Viitorul meu soț trebuie să fie un bărbat puternic și protector, unul care e obișnuit să-și păzească spatele și să posede și o oarecare ușurință în mânăuirea spadei, dacă va fi nevoit să se apere atât pe sine, cât și onoarea mea. Mă gândesc că ar fi cel mai bine să aibă reputația unui bărbat căruia e periculos să-i ieși în cale, din moment ce lucrul acesta trebuie să acționeze precum un obstacol în calea mașinașunilor socrului meu.

– Asta-i tot? zise el, în secunda când ea puse punct listei calităților. Temperamentul lui, atât de bine ținut în frâu până acum, amenința să explodeze, cu toate eforturile sale de a-l stăpâni.

Se părea că ea meditase îndelung la acest aspect.

– Ar fi bine dacă ar fi cât de cât un bărbat atrăgător și dacă ar pretinde că e nemaipomenit de îndrăgostit de mine, altfel nu văd niciun motiv să renunț la dolieu în favoarea lui.

– Cu alte cuvinte, un profesor de scrimă. Ești sigură că nu va trebui să fie, de asemenea, un european, pentru a putea ignora obiceiurile sociale ale creolilor?

– Ei, de ce nu m-am gândit la asta? murmură ea, părând surprinsă de idee.

– Prin urmare, Pasquale.

Genele ei tremurară. Apoi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Italianul? Nu cred. Nici englezul. Abia dacă-i cunosc.

Caid ascultă ploaia de-afară, care cădea de pe acoperiș pe stradă, chiar în fața casei, apoi era captată de conductele care duceau la rezervorul de apă aflat în partea din spate. Aerul umed se strecura în cameră, aducând cu el mirosul de praf umed și de flori. Vocea lui era oarecum aspră atunci când vorbea:

– Nici pe mine nu mă cunoști.

– Te autopropui? se interesă ea.

El clătină din cap, în mare parte pentru a scăpa de confuzie.

– Am crezut că tu... ❖

– Interesantă propunere, trebuie să recunosc. Ai calitățile necesare.

– E imposibil. Simți cum bătăile inimii lui se întesesc. Expresia de pe chipul ei, pe jumătate amuzament, pe jumătate nedumerire, era fascinantă.

– Este? Nu-mi dau seama de ce, din moment ce mariajul a fost ideea ta de la bun început.

El o privi ceva mai mult, cântărindu-i tenacitatea și îndrăzneala. Privirea ei era calmă, singurul semn al agitației fiind ridicarea și coborârea sânilor strânși în corsetul a cărui despicătură adâncă ajungea până aproape de talie. Ea cerea o explicație a respingerii. În cele din urmă, el zise:

– Atunci am să-ți arăt.

Își ridică mâneca hainei de la brațul stâng, scoase butonii de aur și ridică manșeta cămășii. Făcu rapid același lucru și în privința celuilalt braț, așezându-le apoi pe amândouă pe măsura de alături. Strânse pumnii, întorcându-i cu partea interioară în sus și îi ținu aproape unul de altul, ca și cum ar fi fost uniți de niște cătușe.

Urmele vechi și roșii ale lanțurilor păreau niște pete de sânge în lumina slabă a lumânărilor. Săpate în piele, crescuseră ca niște movile de piele groasă și ridată. Urme palide de tăieturi de sabie, vindecate, se întindeau deasupra lor. O nuanță auriu-maronie, datorată soarelui și dobândită în înfruntările în aer liber, încerca să acopere tenta lor roșie-portocalie, dar acestea erau niște cicatrici căpătate pe viață – o parte a ființei lui care nu avea să fie ștearsă niciodată.

– Oh, Caid, șopti ea, apropiindu-se și așezându-și degetele blânde pe acele urme gemene, acolo unde pulsul lui zvâcnea cu putere. Ce ți-au făcut?

Folosise numele lui de botez. Se întrebă dacă ea realiza lucrul acesta.

– Ți-am povestit atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată.

– Da, dar nu știam, nu înțelegeam.

– Așa pățesc nelegiuții.

– Și asta este motivul pentru care crezi că nu ești potrivit ca soț?

– Ca soț al unei doamne.

– Chiar dacă doamna își dorește asta?

– Refuz să impun altcuiva, odată cu numele meu, și dezonoarea mea. Spune-i mândrie.

– Sau poate aroganță?

– E același lucru. Prefer să-mi port rușinea în loc să încerc să o înlătur sau să o expun în fața altora.

Ea îl privi atent o vreme. Apoi își îndepărtă degetele, ca și cum i-ar fi fost arse.

– Atunci trebuie să înțelegi că nu-mi doresc un alt soț decât unul care-mi cunoaște trista poveste. N-aș suporta să fiu obiectul milei celorlalți.

Ceea ce voia ea să declare, își zise el, era faptul că în alegerea ei nu existase nimic personal. De parcă el și-ar fi putut imagina altceva.

– Bărbații nu ar simți defel milă.

– Nici eu nu-mi doresc nimic altceva.

El își atinse bărbia o fracțiune de secundă.

– Nimic? Nici admirație, nici afecțiune, nici... pasiune?

– Pasiune cu atât mai puțin.

– Trebuie să înțeleg, întreabă el, că în mariajul tău ai avut parte de prea puțină plăcere?

Ea ezită, iar el își imaginează că prin asta ea îl lăsa să înțeleagă că lucrurile nu stătuseră chiar așa. Apoi buzele ei se strâmbară într-un surâs glacial.

– Niciuna.

– Deci te aștepti să ai parte de aceeași lipsă de plăcere în noul mariaj, să te simți ca prinsă într-o capcană de șoareci? Să știi că nu e obligatoriu ca după o dezamăgire să urmeze o alta.

– E o adevărată mulțumire să auzi un astfel de lucru, dar tot nu-mi vine să-mi asum un asemenea risc.

– Cu alte cuvinte, nu mă crezi?

– Oh, cred că poate fi destul de adevărat, în privința unui bărbat.

– Să presupunem că reușesc să dovedesc că poate fi adevărat și pentru o femeie. Nu prea avea idee de unde veneau toate astea, poate din visele lui febrile.

– Cum, o nouă lecție?

– Se pare că e necesară. Privirea lui rămase calmă, cu toate că își simțea pieptul strâns ca într-o gheară fierbinte.

Ea îl privi cu seninătate.

– Și ce valabilitate ar avea această experiență, dacă va avea loc doar o singură dată? Sau poate că sugerezi că ar trebui să-i testez pe toți candidații pentru a vedea dacă cel ales corespunde standardului pe care l-ai impus?

Era o propunere scandaloasă. Furia stârnită de faptul că ea se putuse gândi la una ca asta, ba chiar o rostise cu voce tare, îi urcă tot sângele în cap. Se apropie de ea, prinzându-i brațele și lipind-o de el. Privindu-i atent fața ridicată, își lăsă privirea să alunece peste buzele ei întredeschise, și spuse:

– Asta e problema dumneavoastră, *madame*. Vă promit însă că eu voi fi primul care o va duce la îndeplinire.

Ea se îmbătoșă în brațele lui, dar el n-o băgă în seamă. Îi atinse gura, trecându-și buzele ușor peste ale ei, absorbind moliciunea lor, contururile blânde, colțurile delicate, umede și atrăgătoare. Îi savură gustul, dulceața, invadând adâncurile ei moi și poficioase. Descoperind limba ei, i-o atinse, cerându-i să i se alătore, angajându-se într-un joc sinuos care era un prim test al posesiunii.

Rezistența o părăsi. Păru că zboară spre el, sincronizându-și respirația cu a lui. O îmbrățișă și mai strâns. Ca și data trecută, palma lui alunecă din dreptul taliei spre plinătatea sânelui, care se ridică atât de ațâțător deasupra șireturilor corsajului, și simți tăria sfârcului prin straturile de material. O bucurie pură și fără margini îi străbătu ființa

cu forța unui fulger. Pierdut înăuntrul femeii pe care o îmbrățișa, i se părea că recâștigase tot ceea ce-i fusese luat, tot ceea ce însemnase vreodată „acasă” pentru el.

Rațiunea îl părăsea. O dorea pe Lisette, brusc și total, așa cum nu mai dorise o altă femeie în toată viața lui, avea nevoie de ea cu o forță care-i oprea bătăile inimii, purtându-l aproape de nebunie. Dacă s-ar fi aflat în cu totul alt loc decât în salonul lui Maurelle, poate că ar fi așezat-o pe podea, în vreme ce ploaia curgea pe lângă fereastră, ridicând veșmintele de mătase și de muselină, dând la o parte dantelele și panglicile și alte bariere din mătase pentru a ajunge în miezul fierbinte și umed al ființei ei. Ea era tot ceea ce-și dorise el vreodată și nu putuse avea, reprezenta toate acele locuri ce-i fuseseră întotdeauna interzise.

Ea era văduva bărbatului pe care el îl ucisese.

Îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se dezzechilibră puțin. Aproape că fu tentat să o prindă din nou. În loc să facă asta, el se întoarse și apucă cu mâinile marmura rece a poliței căminului, în vreme ce trase adânc aer în plămâni și își obligă creierul să judece.

– Îmi pare rău, zise el după o clipă. Ar fi o infamie să-țiucid soțul și apoi să profit de absența lui.

– Absența lui. Ciudat mod de exprimare.

– Aș putea să fiu și mai necioplit, dar ca să adaug o jignire acelei răni nu pare a fi de niciun folos.

– Și dacă eu aș spune că nu există nicio rană?

Vocea ei părea îndepărtată, ca și cum ar fi plecat de lângă el. Întorcându-se, o zări lângă fereastră, cu chipul melancolic și palid în lumina aceea cenușie ce se strecura prin ochiul de geam, în vreme ce privea la ploaia care cădea.

– Nicio rană?

– Îți par o văduvă îndurerată? Nu ai observat că sunt capabilă să-mi stăpânesc lacrimile?

– Bănuiesc că dragostea ta nu a fost împărtășită și știu, știu sigur, că lui Moisanț puțin i-a păsat de tine. Dar asemenea mariaje nu sunt prea neobișnuite, iar văduvele totuși suferă.

– Eu nu, zise ea, cu o voce plată.

– Doar nu vrei să cred că ai sărit în sus de fericire. L-am ucis pe soțul tău cu sânge rece. Faptul că a murit din pricina mea te-a făcut să-ți pierzi statutul de membru respectat al unei familii de vază, rezultatul fiind acela că ai fost alungată, urmând să-ți pierzi controlul asupra averii pe care o deții. Aceste pierderi trebuie că te-au afectat.

– M-au afectat, desigur.

– Și din cauza asta...

– Ele mi-au oferit libertatea, pentru care îți sunt etern recunoscătoare.

Un gând aspru se scurse precum acidul prin mintea lui, lăsând în urmă o singură concluzie.

– Deci acesta e motivul pentru care consideri că merit un loc permanent în casa ta? Recunoștința e prea puțin lucru, în afara banilor, pentru a pune bazele unei căsnicii.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Ți-am expus motivele mele, dar niciunul nu are legătură cu adevărata mea apreciere.

– Lasă-mă să recapitulez. Mi-ai oferit rolul de salvator și ai hotărât că această funcție trebuie să fie una permanentă.

Ea ridică o sprânceană.

– Doar dacă o dorești.

Oh, o dorea. Își dorea să o ia pe sus și să o ducă într-un loc intim unde să o poată dezbrăca și unde să alunge armura aceea rece îndărătul căreia se ascunsese, în timp ce debita tot soiul de aiureli despre planurile ei și îi servea false argumente. Își dorea să o lege de el, luându-și dreptul de a o apăra de orice rău, de toate temerile, dormind alături de ea nopți fără număr. Își dorea să stea în fața ei, la aceeași masă,

sau în aceeași încăpere, seara, urmărind jocul luminii pe pielea și în părul ei, știind că putea, în orice clipă pe care ar fi ales-o, să o atingă după bunul plac, acolo unde îi plăcea. Dar niciuna dintre aceste dorințe nu erau practice și nu aveau nici cea mai mică importanță în comparație cu binele ei.

– Nu am avut niciodată intenția să te salvez, doamnă Moisant. Nu sunt cavalerul în armură al nimănui. Am o datorie de plătit sau, cel puțin, așa ai spus odată, și de aceea am fost de acord cu cererea de a-ți acorda protecția mea. E logic, și sarcina va fi îndeplinită. Dar mai mult de atât nu-mi stă în putere să fac.

Se uită la el, cu o privire limpede. Apoi buzele ei schițară un surâs, iar ea se duse să-și ia boneta și mantia din locul unde fuseseră lăsate, pe o măsuță aflată lângă perete.

– Nu chiar.

– Nu te înțeleg, zise el pe un ton înțepat.

– Ai oferit o demonstrație de... de pasiune, cred?

Caid nu zise nimic. Nu ar fi fost în stare să vorbească nici dacă o singură vorbă de a sa ar fi salvat lumea de la o moarte groaznică. Ochii îi ardeau în vreme ce urmărea cum își așază boneta pe cap și începe să-și lege panglicile lungi de culoarea mărilor.

– Din moment ce te-ai exclus ca posibil soț, se pare că voi putea profita de comparația pe care o oferă propunerea dumitale. Ea își luă mantia și o întinse spre el, cu un surâs strălucitor. Sau e retrasă și ea?

Provocarea era cât se poate de flagrantă, iar Caid nu era obișnuit să refuze așa ceva. Cu toate astea, încercă. Oh, se strădui cu curaj, în vreme ce creierul îi mocnea, iar inima îi bubuia dureros, parcă luându-se la întrecere cu umflătura ascunsă de haina lui lungă. Se blestemă pentru că fusese atât de nebun s-o atingă și își dorea cu disperare să nu fi rostit niciodată acea propunere păcătoasă de care

ea se folosea acum pentru a-l ispiti. Își zise că ea nu-și dădea seama ce spune, că nu vorbea serios și că nu avea de gând să treacă la fapte.

Cu toate astea, el rostise acele vorbe fatale, dar era evident că ea le înțelesese foarte bine și că era posibil să facă așa ceva cu un alt bărbat, dacă nu o făcea cu el. Incertitudinea asta îl zdrobea.

Nu îndrăznește să riște.

– Nicidecum, *madame*, zise el sub forma unei blânde promisiuni, făcând apoi un pas în față și luând pelerina, pe care o înfășură în jurul umerilor ei, în timp ce o întorcea cu fața spre el. De aceea, sunt la ordinele dumneavoastră.

gianninajollys

12

Nu mai avură timp pentru mai mult, căci Maurelle și Agatha aleseră să revină chiar în secunda aceea. Era foarte bine. Lisette nu era sigură că ar fi găsit cuvinte pentru a răspunde unei declarații atât de surprinzătoare.

Oare ce i se întâmplase?

Sezizase șansa de a rămâne singură în compania lui Caid pentru a-și pune în aplicare planul, dar nu izbutise decât pe jumătate. Fusese destul de greu să-i propună să-și extindă protecția, devenindu-i soț, cel puțin cu numele. Ea se gândise că va trebui să-l convingă, însă nu se așteptase la un refuz, ori la un asemenea final, atât de tulburător. Dezamăgirea și amărăciunea o făcuseră să spună mai mult decât ar fi trebuit, era convinsă de lucrul acesta.

Curiozitatea fusese și ea părtașă, odată cu revolta care-o cuprinsese în cele din urmă. Totuși sărutul la care el o

obligase, și reacția ei la acesta, fuseseră, probabil, imboldul final. Mai mult de atât, ea nu putea sau nu voia să priceapă.

Lisette și însoțitoarea ei plecară imediat ce politetea și ploaia le permisera acest lucru. Grăbindu-se spre casă pe trotuarele ude, vorbiră puțin, fiecare adâncită în propriile gânduri.

Sunt la ordinele dumneavoastră.

Existase vreodată o idee mai fascinantă ori mai încântătoare? Faptul că trupul acela musculos, îndemânarea și talentul maestrului spadasin, Caid O'Neill, puteau fi ale ei atunci când își dorea, o făcea să se înfioare din cap până-n picioare de fiecare dată când se gândea la asta. Și asta se întâmpla destul de des, căci ea nu-și putea scoate din minte cuvintele cu pricina sau ideea ascunsă în spatele lor.

Oare când va veni la ea? Va aștepta invitația, ordinul ei, așa cum se exprimase? Și după aceea ce avea să se întâmple? Ce-și dorea ea să se întâmple?

Nu-i mărturisise că încă era virgină. Îi trecuse prin minte că ar fi trebuit să-i spună, dar părea, reflectând mai bine, o mărturisire stupidă, ca și cum ar fi fost convinsă că faptul avea să conteze. Oare o să se observe sau era bine să fie avertizat? Ea nu avea idee. Poate că acel lucru ar conta pentru un soț, dar ce importanță va avea pentru un... cu ce să-l identifice? Cu un iubit, un instructor, poate cu o cunoștință întâmplătoare care avea șansa să-i facă o favoare intimă?

Cât de lipsite de importanță păreau aceste descrieri. Dar era mai mult decât ciudat că ea nu le simțea ca fiind astfel.

Lisette și Agatha ajunseră acasă chiar înainte ca ploaia să pornească din nou. Urcând scara interioară, își scoaseră pelerinele, bonetele și mănușile, mergând apoi în salon unde fusese aprins un foc molcom pentru a alunga umezeala. Înfrigurată, Lisette se apropie de flăcări, cu mâinile întinse. Figaro, care le întâmpinase la intrare, se făcu covrig lângă ea.

Agatha se așează, reluându-și lucrul care îi ocupa, în ultima vreme, timpul liber.

După prima împunsătură, dama de companie a lui Lisette zise:

– Deci, ai primit răspunsul pe care-l așteptai?

– Nu neapărat.

Agatha ridică din sprâncene.

– Dar tu și domnul O’Neill păreați atât de binevoitori unul cu altul atunci când doamna Herriot și cu mine ne-am întors.

– Bunăvoința nu prea are legătură cu asta.

– Nu fi atât de provocatoare, draga mea. Ai promisiunea domnului O’Neill de a preveni noi amenințări din partea domnului Moisant sau nu?

– Nu sunt convinsă că stă în puterea lui sau a oricărui alt bărbat.

– Atunci, mai exact, asupra cărui lucru ați căzut de acord? Lisette schiță un zâmbet stins.

– Asupra unor metode, probabil. Am ajuns la concluzia că un soț ar reprezenta o barieră eficientă în calea planurilor fostului meu socru.

– Ai fost de acord cu ideea respectivă?

– Am indicat, cel puțin, câteva interese.

– Nu că aș fi împotriva, dar ce te-a făcut să-ți schimbi părerea? Agatha rămase cu acul în aer.

– Nevoia. Era adevărat, dar nu în totalitate. Lisette se gândi că o parte de vină o purtau adâncimile albastre ale privirii spadasinului irlandez și felul cum se ținea în șa. Ea se descoperea acum, nu fără uimire, ca fiind mult mai senzuală decât crezuse.

– Cine va fi mirele? Cu siguranță nu domnul O’Neill?

Lisette își îndreptă poziția, întorcându-se cu fața spre ea.

– A refuzat această onoare.

– Lisette! Tu nu ai... Nu-mi închipui că tu ai... Agatha era aproape incoerentă, dar nu se putea spune dacă se întâmpla din pricina propunerii protejatei ei sau din pricina bărbatului pe care aceasta îl alesese.

– De ce nu? Poți nega că ar fi de un mare folos?

– Nu-ți alegi soțul pentru abilitatea de a mânui o armă cu tăișul ascuțit, draga mea.

– Nici dacă el se dovedește a fi cea mai mare necesitate a mea? Nu-mi imaginez că un idiot cu un nume sonor, dar care să nu știe să mânuiască spada, mi-ar fi de mai mare folos.

– Mai sunt și alte considerente, alte cereri.

– Niciuna nu mă va face să mă mărit cu un bărbat care se preocupă de propriul său confort și de interesele din afara casei. Totuși, nu trebuie să-ți faci griji. Totul e la nivel de teorie. Nu mă voi mărita cu domnul O' Neill. De altfel, mă îndoiesc că mă voi mărita vreodată.

– Te îndoiești, zise Agatha, mijindu-și ochii. Asta e o schimbare notabilă față de ce spuneai acum câteva zile, când jurai că nu te vei căsători niciodată.

– Așa e, zise Lisette, cu o voce sugrumată. Așa este.

A doua zi dimineată, după ploaie, vremea se încălzi. Din trotuare se ridicau aburi, soarele se reflecta în balustradele umede și în acoperișuri, iar aerul era dens din pricina umezelii, iar în jur locul semăna cu o baie caldută. Era un indiciu că iarna, lungul sezon dedicat vizitelor, avea să se încheie cât de curând și că vara se apropia cu pași repezi. Agatha nu se trezise încă, așa că Lisette ceru ca micul dejun să-i fie servit în galeria ce dădea spre curte. Felix i-l aduse pe o măsută pe care o așeză în fața scaunului ei.

Pe tavă se afla un bilețel împăturit. Ea se aplecă și îl luă în timp ce Felix turna în ceașcă cafea și lapte fierbinte, din două ibrice de argint. Servitul cafelei nu dură mult.

Lisette rămase cu ochii la bilet, în timp ce sângele îi dispăru din obraji. Rădicând privirea spre Felix, ea întrebă pe un ton reținut:

– Cum a ajuns aici?

– L-a adus un băiat, *madame*. A spus că a fost plătit cu un picayune ca să-l aducă.

– Și tu desigur ai avut grijă ca eu să-l primesc. L-ai citit?

– Îmi pare rău, zise el cu multă demnitate, dându-se înapoi și ținând încă ibricele în mână, nu cred că aș putea, chiar dacă mi-aș lua această libertate.

El vorbea foarte corect, într-o franceză mult mai bună decât dialectul gumbo, care era un amestec de franceză, spaniolă, africană și Choctow, precum și din acele combinații stranii ale celor patru limbi pe care le foloseau majoritatea sclavilor. Era greu de crezut că nu știa să citească.

– Te rog să mă ierți, zise ea îndată. Această hârtie e un anunț răutăcios referitor la moartea soțului meu. Dacă mai apar altele...

Îngrijorarea îi întunecă chipul.

– Să le distrug?

Lisette ezită, tentată fiind destul de mult să ordone acest lucru. Apoi clătină din cap.

– Numai să te asiguri, te rog, că voi fi singură atunci când mi le dai.

– Cum spuneți dumneavoastră, *madame*.

– Mulțumesc, Felix. Ea își coborî din nou privirea pe bucățița aceea de hârtie, în timp ce majordomul o lăsă să-și ia micul dejun, numai că ea își pierduse pe neașteptate pofta de mâncare.

Tipărit precum anunțurile mortuare, cu marginile acelea negre, atașate pe felinare și pe clădiri înalte din Vieux Carré, pentru a anunța funeraliile, acel biletel anunța uciderea în duel a unui gentleman, printr-o înțelegere între văduva sa și un *maître d'armes* care avea abilitățile unui ucigaș. Plin de

aluzii, biletul nu dădea niciun nume, dar includea destule detalii care să-l transforme într-o acuzație publică la adresa coalizării ei și a lui Caid în privința morții lui Eugene Moisant. Sugera că Eugene murise din cauză că ei doriseră să scape de el pentru a putea fi împreună.

Primul impuls al lui Lisette fu acela de a-i trimite hârtiuța lui Caid, dar, gândindu-se mai bine, renunță la idee. Fără îndoială că anunțul acesta teribil fusese afișat peste tot. El avea să vadă unul cât de curând.

Sau poate că nu, dacă ea acționa rapid.

Ridicându-se, ea o luă repede pe scara care ducea la poarta din fier forjat. O deschise și se îndreptă spre locul unde copiii străzii se adunaseră încă de dimineață. Arătându-le hârtiuța, le promise o recompensă pentru fiecare astfel de biletel pe care i-l vor aduce. În câteva secunde, copiii se împrăștiară de-a lungul străzii, cuprinși de zel. Ea auzi curând fâșăitul hârtiilor rupte de-a lungul și de-a latul străzii.

Deocamdată, asta era tot ceea ce putea face. Lisette închise ochii preț de o clipă, întorcându-se apoi cu pas șovăitor spre casă.

La ora prânzului, aruncase în foc, în căminul de la bucătărie, treizeci și șase de anunțuri, favoare pentru care plătise un picayune de bucată. Dăduse și un mic festin pentru cei șapte băieți care-i săriseră în ajutor, servit la masa mare din lemn, aflată în curte – bucăți de șuncă, boluri pline cu savuroasa gumbo, câteva livre de pâine, precum și prăjituri tari cu melasă. Singura ei cerere înainte de a le oferi această gustare fu ca ei să se spele pe mâine și să-și pieptene părul. Bodogănind, îi făcură pe plac, iar, la final, ea putea să spună că înfățișarea lor era mai puțin fioroasă.

Inspirația ei de a le cere ajutorul și generozitatea cu care-i răsplătise după aceea avură, oricum, un alt rezultat decât cel așteptat. În clipa în care ea avu ocazia să traverseze, puțin

mai târziu, curtea interioară, observă că băieții se mutaseră în alt loc. Stăteau în picioare sau chiar întinși în fața porțiței, și fiecare dintre ei dormea dus, copleșit de mărimea neobișnuită a gustării.

Lisette se opri brusc, cu o senzație stranie de sufocare în gât, ochii i se umplură de lacrimi. Ce lume îngrozitoare era aceea în care copiii ca ei nu aveau pe nimeni căruia să-i pese de ei și să le poarte de grijă. Trebuia făcut ceva, și asta cât mai curând. Se grăbi să-și găsească ceva de făcut, orice fel de treabă cu care să-și ocupe mâinile în vreme ce avea să reflecteze asupra diferitelor posibilități.

Nu o căută nimeni în cursul acelei zile interminabile, nimeni nu-i trimise nicio vorbă. Nu putea spune că până acum avusese o companie numeroasă, dar fuseseră câțiva prieteni intimi care o vizitaseră, precum și câțiva vânători de avere și, desigur, Nicholas Pasquale. Acum clopoțelul de la intrare tăcea. Era o dovadă suficientă, dacă mai era nevoie, că bilețelele acelea își îndepliniseră menirea, în ciuda a tot ce se străduise ea să facă.

Lisette nu era în stare să se apuce de nimic. Lucrul de mână nu o atrăgea, cartea pe care o citea nu-i mai stârnea interesul, iar planul de a se ocupa de grădină părea neinteresant. Se gândi să plece undeva departe, poate chiar să ia vaporul spre Franța. Agatha ar veni cu ea, era convinsă de asta, și astfel s-ar îndepărta o vreme de afronturile și mașinațiunile socrului ei. Respinse ideea, deși nu o formulase decât pe jumătate. Franța va fi în curând invadată de creolii din New Orleans, de familiile care fugeau de căldurile din timpul verii, de cupluri plecate în voiaj de nuntă sau de tineri domni care-și vizitau rudele îndepărtate în cadrul Marelui Tur. Nu ar fi vorba de o evadare. Oricum, nu avea să fugă ca și cum ar fi făcut ceva rău, când în mod sigur nu făcuse așa ceva.

Aștepta, oarecum, ca înainte de căderea întinericului, Caid să o viziteze. Problemele dintre ei rămăseseră nedefinite, iar acum, acest nou impas le făcea să fie și mai imperative decât în clipa în care le discutaseră. Cu siguranță că el aflase deja ce se întâmplase și-și dăduse seama că era îngrijorată.

Ce prostie să nu poată merge la o distanță de numai câteva clădiri, în Passage de la Bourse, și să bată la ușa lui! Acest tip de restricții era enervant, în general, dar acum o irita peste măsură. Poate că ar fi fost bine să-i scrie un bilet încăpățânatului de maestru spadasin, la urma urmei. Un gentleman ignora cu greu genul acela de comenzi.

Tocmai se așezase la un mic secreter aflat în salon, mângâind nervoasă hârtia și împrăștiind stropi de cerneală, când începu agitația pe stradă. Lăsând stiloul deoparte, se duse la una dintre ușile franțuzești care rămăsese deschisă ca să intre aerul blând al serii. Nu se vedea nimic, dar îi auzi pe copiii străzii strigând și țipând. Ieșind în fugă pe balcon, privi dincolo de balustradă.

Inspiră adânc. Chiar dedesubtul ei, în stradă, întreaga gașcă de băieți țopăia în jurul unui bărbat îmbrăcat în smoching și care purta o pălărie din blană de castor, repezindu-se spre el, în vreme ce scoteau niște țipete înfiorătoare. Domnul îl prinsese de braț pe Squirrel și îl lovea cu bastonul.

Furia fierbea în pieptul lui Lisette. Se aplecă peste balustradă, strigând poruncitor și ascuțit:

– Încetați, *monsieur!* Încetați în secunda asta!

Bărbatul ridică privirea, dar nu opri mișcarea brațului. Era Eduoard Sarne, maestrul spadasin care depășise limitele la serata Vallier și care apăruse preț de câteva secunde la teatru și la serata sa literară. Fața îi era schimonosită din pricina furiei. Întorcându-se la ceea ce făcea, începu să miște bastonul, în sus și în jos.

Squirrel îl fenta, ținându-l încoace și-ncolo, încercând să evite loviturile. Scăpă de unele dintre ele, dar altele aterizară pe trupul lui cu pocnituri zdravene. Era tras la față, palid, dar nu țipa. Câțiva domni și câteva doamne care treceau pe trotuar se întoarseră și se holbară la el. Unii dintre ei se apropiară ceva mai mult, dar nu interveniră.

Lisette traversă în fugă salonul, coborând rapid scara. La capătul tunelului de la intrare, deschise larg porțile și dădu buzna în stradă. Nu se opri, ci se duse într-un suflet la Sarne, apucându-l cu o mână de braț.

Maestrul spadasin întoarse capul, cu ochii mari și plini de o uimire iritată. Squirrel o privi șocat. Ceilalți puști tăcură.

În secunda aceea, lângă ea apărură o siluetă înaltă. Caid, cu chipul împietrit, se aplecă și smulse bastonul din mâna lui Sarne. Apoi luă brațul lui Lisette, eliberându-l din strânsoare pe atacatorul lui Squirrel, și o împinse ușor la o parte.

Sarne se întoarse spre Caid. Squirrel sesiză momentul, smulgându-se din strânsoarea profesorului de scrimă, împiedicându-se și retrăgându-se ceva mai încolo. Ar fi putut fugi în clipa aceea, probabil că ar fi trebuit s-o facă, dar nu o făcu. Stând drept, el se uita când la unul, când la celălalt.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul, cu picioarele bine înfipite în pământ și cu umerii trași. Avu loc un schimb de cuvinte, dar Lisette nu le prinse înțelesul. Apoi Caid scoase o carte de vizită din buzunarul hainei, oferind-o cu o reverență țeapănă. Adunându-i în jurul său pe băieții străzii cu o mișcare a capului, o însoți pe Lisette până la intrarea casei, apoi se întoarse și plecă, în vreme ce gașca pestriță se târa în urma lui.

Lisette urcă încet spre salon. Rămase o vreme privind în gol, căutând să înțeleagă întâmplarea la care fusese martoră.

Un bărbat nu lovea pe un altul decât în urma unei provocări extreme; nu asta era procedura codului. Niște cuvinte rostite în șoaptă, prezentarea unei cărți de vizită, și se aduna cartelul. Erai căutat de secundul unui domn. Afacerea urma să fie stabilită între ei. Iar domniile se întâlneau la ivirea zorilor.

Caid intenționa să se bată cu Eduoard Sarne, exact așa cum făcuse și cu Vigneaud.

Urma să-l întâlnească pe câmpul de onoare pe bărbatul care-l lovea pe Squirrel, dar nu avea de gând să discute cu ea pe o stradă publică, nu avea de gând să intre de unul singur în casa ei pentru a o liniști, pentru a vorbi sau pentru a da măcar o explicație. Era, bănuia, o altă formă de protecție. Dacă era așa, puțin îi păsa.

Băieții fuseseră, fără îndoială, văzuți în timp ce rupeau afișele. Cel care le comandase se neliniștise, așa încât trimisese un angajat să-i pedepsească. Squirrel trebuie că fusese indicat drept șef. Caid, care îi pusese pe cei din gașcă să o supravegheze, văzuse ce se întâmpla și sărise să-i apere. Și restul se petrecuse după cum știa și ea.

Totul fusese din vina ei. Omul care îl trimisese pe Sarne trebuie să fi fost Henri Moisant.

Pentru o clipă, ea se întrebă dacă Sarne se ținuse pe urmele ei la cererea socrului său, povestindu-i acestuia despre acțiunile ei, despre invitații și mișcările ei, inclusiv despre faptul că își cumpăraseră o trăsură și că făcuse prima plimbare fără a fi însoțită.

Ar fi trebuit să fie surprinsă că Moisant alesese un asemenea om. Dar, într-un fel, nu era. Sarne, care pătrunsese în înalta societate în ultimii ani, își deschisese un atelier după ce risipise averea modestă pe care o primise de la mama sa. Înainte de asta, alergase fără succes, după una sau două moștenitoare, în principal, fiindcă familia sa nu era dintre

cele mai bune. Toată lumea știa că străbunicul lui fusese un netrebnic, spânzurat fiindcă bătuse mortal un bărbat. Lumea șoptea despre temperamentul nestăpânit și despre sângele stricat al familiei lui. Lucrurile de genul acesta contau în Vieux Carré.

Caid fusese și el un nelegiuit.

Ea refuza să se gândească la asta și, mai ales, să admită că-i acorda importanță.

Se simțea rău că Squirrel o încasase din cauză că ea se folosise de el și de amicii lui. Imediat ce avea să-i revadă, le va asigura hrană din belșug și un refugiu sigur pe timpul nopții și în orice alt moment. O cameră va fi păstrată pentru ei în aripa garsonierei, în cazul în care aveau să fie de acord. Măcar atâta putea să facă pentru ei, lucru care ar constitui și un început al planurilor sale de viitor.

Dar oare era adevărat? Oare Caid își extinsese protecția și asupra copiilor străzii? Oare faptul că lansase acea provocare nu fusese un răspuns la dorințele lui Moisant sau la bătaia însăși, deci un alt efort de a o proteja pe ea? Dacă bărbatul pe care socrul ei îl alesese să-i îndeplinească porunca va plăti pentru asta, atunci Moisant va trebui să reflecteze mai bine asupra altor încercări de a-i păta numele. Cu toate că Lisette nu-și imagina ce altceva ar mai fi putut face.

Ea nu ar suporta să-l vadă pe Caid – sau pe oricare alt bărbat, de fapt – ucis din pricina ei. Ar fi fost un lucru aproape imposibil în cazul în care arma aleasă ar fi fost spada, cu toate că partea provocată, în cazul acesta Sarne, avea dreptul să aleagă arma și putea să opteze pentru pistoale sau chestii de felul acesta. Auzise despre dueluri cu cuțite Bowie, cu harpoane și puști, arme mortale care nu erau prea onorabile, deoarece folosirea lor nu pretindea nimic altceva decât graba de a ucide.

Lisette se plimbă de colo-colo, încercând să găsească o cale pentru a opri ceea ce se declanșase. Nu întrevedea absolut nimic.

În cele din urmă, se calmă suficient pentru a termina bilețelul destinat lui Caid și i-l trimise în Passage de la Bourse. Nu sosi niciun răspuns, cu toate că așteptă până după miezul nopții. Ori plecase de la atelier, ori era hotărât să nu-și facă apariția la ușa ei. În cele din urmă, se duse la culcare.

Noutăți despre duelul ce avea să aibă loc îi sosiră odată cu cafeaua de dimineață. I le aduse camerista. Lisette, auzindu-le, nu le dădu crezare, și nu se temu să o spună.

– *Mais, oui*¹. Oamenii nu vorbesc despre altceva în dimineața asta. Maestrul spadasin irlandez a fost arestat. Acest domn Sarne ar fi trebui să fie și el arestat, numai că a fost suficient de iute pentru a-i evita pe jandarmi în vreme ce ei s-au repezit asupra bietului domn O'Neill. Așa că acum irlandezul va fi judecat pentru confruntarea în duel.

– Dar asta nu s-a mai întâmplat niciodată! Legi contra duelurilor au fost publicate încă din vremea dominației spaniole, Lisette o știa, dar erau rareori puse în aplicare. Chiar și arestat, un bărbat este găsit întotdeauna nevinovat de comiterea unei greșeli, din moment ce oameni de un rang asemănător pot apărea și ei pe un câmp de onoare în orice moment.

– E o mare nedreptate, una foarte mare. În dimineața aceea, au mai avut loc alte patru dueluri. Acești domni și-au așteptat rândul să lovească fie lenevind la The Oaks, fie cumpărându-și bilete la Operă. Dar numai domnul O'Neill a fost luat la „calaboose“.

Se referea la pușcărie, „coloboose“ venind din vechiul termen spaniol „calabozo“, deci încă o moștenire din epoca colonială.

¹ Ba da (în lb. fr., în orig.).

– Trebuie făcut ceva, zise Lisette, dând la o parte așternuturile. Ajută-mă să mă îmbrac. Repede, acum.

În mai puțin de o oră, ea mergea repede pe trotuar, cu capetele șalului ușor fluturând în jurul său, în vreme ce Agatha se grăbea în urma ei. Lisette cunoștea personal puține persoane, ea trecând mai degrabă drept soția lui Eugene Moisant, dar una dintre ele era judecătorul Reinhardt. Acesta fusese unul dintre prietenii mamei ei și, de asemenea, avocatul ei înainte să devină judecător. El întocmise testamentul ei și contractul marital conținând detaliile referitoare la averea lui Lisette. Cunoscându-l foarte bine pe Henri Moisant, din moment ce erau de aceeași vârstă, redactase cele două documente cât mai explicit. Lui îi datora Lisette independența ei de acum.

Judecătorul lua micul dejun. Gata îmbrăcat pentru ziua ce urma, el se ridică atunci când Lisette și Agatha intrară în încăpere. Exprimându-și plăcerea față de vizita lor neașteptată și încântarea pentru serata ei literară din urmă cu câteva zile, le oferi cafea cu lapte și o gustare. Lui Lisette nu-i prea era foame, dar acceptă băutura fierbinte pentru ca judecătorul să poată mânca în continuare, în loc să lase, din politețe, mâncarea să se răcească.

– Trebuie că vă întrebați ce ne aduce aici la ora aceasta, zise ea după ce majordomul fu lăsat liber să plece. Presupun că mă pot baza pe prietenia din trecut, dar trebuie să vă cer o mică favoare.

– Consider-o ca și rezolvată, *ma belle*, de dragul mamei tale care a fost o sfântă. Judecătorul făcu un gest larg, cu o bucată mare de chiflă unsă cu unt în mână. Cu toate că nu-mi imaginez ce aș putea să fac pentru tine.

– Nu pentru mine, ci pentru cineva care a fost prigonit de jandarmi din cauza mea, zise ea, după care îi povesti totul.

– Nu prea e o chestiune fără însemnătate, zise judecătorul atunci când ea termină. Sorbi din cafeaua cu lapte și o privi cu niște ochi jucăuși.

– Cred că s-a petrecut din cauza instigării lui Henri Moisant și a dorinței lui de răzbunare. Cu siguranță, nu e drept să se permită prelungirea situației.

– Sezonul duelurilor a fost unul îngrozitor, știi bine. Un dric, două, trei în fiecare zi. Tânărul Jourdin a murit săptămâna trecută din pricina rănilor. Logodnicul nepoatei mele va merge cocoșat toată viața din cauza confruntării cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea. Discuțiile despre acest turneu al spadasinilor aprind sângele tinerilor, iar ei sunt gata să se străpungă unul pe altul, invocând cea mai mică scuză.

– Admit că e ceva lipsit de logică și că trebuie descurajat, dar totuși de ce trebuie învinovățit un singur om?

– Acești profesioniști se autodepășesc.

– E vina lor că alții îi privesc ca pe niște ținte? Nu ar trebui să se apere?

– E mai mult decât atât, *chère*. Am auzit zvonuri cum că se cer sume de bani sub amenințarea cu duelul.

– Nu e cazul lui Caid O'Neill. El n-a vrut decât să protejeze un copil fără apărare. Dar cineva a aflat despre duel și a aranjat ca jandarmii să fie acolo, deci a folosit justiția pentru a-și atinge scopurile.

Judecătorul căzu pe gânduri.

– Dacă e adevărat, așa ceva nu poate fi admis. Trebuie să reflectez asupra acestui fapt, mai ales în lumina unui anume bilețel straniu care și-a făcut apariția de curând.

– Ați aflat, zise ea, pe un ton sufocat. Chiar mă întrebam.

– Cineva s-a asigurat că voi afla.

– Dar cu siguranță nu puteți crede...

– Nu-ți chinui mintea cu așa ceva, *chère*. Nu simt nimic în afară de dispreț față de un asemenea tertip. Dar acesta e

motivul pentru care iei apărarea acestor înfruntări sângeroase? Sau lucrul acesta îți măgulește vanitatea, știind că un bărbat dorește să lupte pentru tine?

– Nu, în mod cât se poate de sigur! Disprețuiesc așa ceva, în ciuda oricărei motivații.

– Cu toate astea, mi s-a spus că nu mai puțin de patru dueluri au avut loc în onoarea ta, prin intermediul acestui O'Neill, în ultimele zile. Acesta din urmă, cu Same, ar fi fost al cincilea.

Șocul o lăsă fără respirație, așa că trecu o secundă până ce reuși să vorbească:

– Patru? Sunteți sigur?

– Lucrurile de felul acesta nu pot fi ținute sub tăcere, *chêre*. În curând va afla toată lumea. Trebuie să ai mare grijă. Faptul că iei apărarea unor asemenea fapte ar putea ridica întrebări în legătură cu motivul unor astfel de măsuri desperate.

– V-am răspuns deja la asta.

Judecătorul clătină din cap, astfel că lumina dimineții care se strecura prin ferestrele sufrageriei căzu pe șuvițele argintii ale părului său.

– Așa ai făcut. Totuși.

– Trebuie că vă dați seama de ce e mai mult decât imperativ ca domnul O'Neill să nu ajungă la proces, deși ar fi achitat.

– Ai punctat foarte bine, zise judecătorul, încruntându-se și trăgându-se de buza inferioară.

Lisette, crezând în aceste semnale de aprobare, continuă să pledeze. Răsplata aceea fu promisiunea că el va cerceta problema. În momentul în care, împreună cu însoțitoarea ei, părăsi locuința judecătorului, era convinsă că acuzația împotriva lui Caid va fi anulată.

– Mă uimești, zise Agatha în vreme ce se întorceau acasă, cu un pas mai puțin grăbit decât atunci când merseseră spre reședința judecătorului.

Lisette o privi precaut.

– Nu pricep de ce.

– Te angajezi fără ezitare, folosindu-te de faptul că-l cunoști pe judecător, să asiguri eliberarea unui profesor de scrimă care virtual e un străin, dar nu ai apelat la acest prieten de familie pentru a-ți rezolva propria situație.

– Știi că judecătorul nu e o opțiune. Judecătorul Reinhardt era văduv, iar dacă un bărbat necăsătorit putea ajuta o femeie singură, fără a se presupunea că urmărea un interes personal, poate chiar de natură intimă. Lisette acceptase de mult acest fapt, așa cum recunoscuse că prietenul mamei ei nu ar aproba întru totul faptele ei din ultimul timp.

– Mai există, probabil, și alte cunoștințe de-ale mamei tale care te pot invita la petrecerile lor, te pot însoți la baluri, îți pot oferi cât de cât o viață socială.

– Poate că au fost, dar acum cine poate s-o spună? Sincer, prefer să rămân ceea ce sunt, cel puțin până voi renunța la doliu.

– Dacă prietenii mamei tale vor afla adevărul în legătură cu aceste zvonuri și acuzații ridicole, ar fi posibil să se adune în jurul tău.

– Posibil. Dar nu mă pot abține să nu sper că socrul meu va renunța la jocul său în clipa în care va vedea că nu cedez. Sau că eforturile domnului O'Neill îl vor convinge să renunțe.

– Mi-e teamă că ești prea optimistă. Omul acesta e irațional.

– Mă rog ca tu să te înșeli, Agatha.

– Și eu, zise însoțitoarea sa, dar nu părea prea încrezătoare.

Ziua se apropia de orele după-amiezii. Aerul era blând. Ploaia cărase gunoaiele în mijlocul străzilor, și o grămadă de prizonieri în uniforme dungate fuseseră aduși pentru a le îndepărta. Culorile pastelate ale clădirilor păreau improspătate, amestecându-și umbrele blânde cu atmosfera primăvărată. Parfumul garoafelor de grădină, al măslinului dulce și al iasomei era purtat de vânt, odată cu mireasma azaleelor sălbatice. Soarele aluneca spre apus, făcând ca umbrele grilajelor din fier forjat să îmbrace galeriile cu o dantelărie neagră. Era prea plăcut ca să stai în casă.

Lisette și Agatha se aventurară la o plimbare, mergând către chei. Era o tradiție să te plimbi în această zonă atunci când vremea era bună, și grupurile de familii și de tineri burlaci care o porniseră în direcția aceea dovedeau că își aleseseră o seară potrivită pentru a proceda astfel. După ce trecură pe lângă o clădire sau două, Lisette avu ocazia să privească în urma sa. Copiii străzii apăruseră nu se știe de unde și se țineau după ele. Fu nespus de fericită să-i vadă, știind că nu fusese părăsită după agitația serii precedente. La o cercetare mai atentă, observă că unul sau doi dintre ei lipseau, dar nu puteai spune dacă se plictisiseră peste măsură și hoinăreau pe undeva sau fuseseră angajați să dea raportul despre mișcările ei.

Întrebarea își găsi repede un răspuns. După nici zece metri parcurși de-a lungul debarcaderului fluviului, care era scăzut și plin de vegetație, zăriră doi domni care mergeau la o mică distanță.

Erau Caid și Nicholas, plimbându-se, ca și cum nu se gândeau la nimic altceva decât a lua o gură de aer. Înclinându-se în fața unei doamne întâlnite întâmplător, cu o grație inimitabilă, care se datora condiției fizice excepționale, oprindu-se din când în când pentru a discuta cu câte un

gentleman, ei nu păreau să fie conștienți de prezența lui Lisette și a însoțitoarei ei. Totuși, părea de necrezut că apariția lor era o întâmplare.

Lisette spera că nu era așa. Mai avea multe de discutat cu domnul O'Neill.

– Se pare că eforturile tale de a-l elibera pe acest domn nu au fost zadarnice, șopti Agatha.

– Fapt pentru care vom mulțumi sfinților.

– Crezi că el a aflat?

– Vom ști în curând.

Lisette fu scuturată de un frison chiar în timp ce vorbea. Oare el nu se va supăra din cauza intervenției ei? Bărbații erau cât se poate de ciudați atunci când venea vorba de chestiuni de felul acesta, când mândria și lipsa de îndatorare față de cineva erau mai importante decât însăși viața. Asta era o idioțenie, și ea nu fusese niciodată mai sigură de lucrul acesta decât atunci când auzise de câte ori își riscase Caid viața de dragul ei.

– Ce plăcere să vă întâlnesc aici, domnule Pasquale, zise Agatha când se apropiară unii de alții și schimbară reverențe.

– E o plăcere deosebită să hoinărești într-o asemenea seară, zise italianul, iar ochii lui negri surâdeau. Ați auzit cred că am făcut cunoștință cu noua închisoare, domnul O'Neill fiind actorul principal al unui duel, iar eu secundul lui șef?

– Și ce milostenie că a fost atât de scurtă. Agatha se îmbujoră intens, poate și pentru că toată atenția ei se concentra asupra mestrlui spadassin cu ochii blânzi și cu părul negru ce se încăpățâna să alunece, în bucle rebele, pe frunte.

– Milostenia, *mademoiselle*, după cum știți foarte bine, se datorează în întregime dumneavoastră și doamnei Moisant. E una dintre acele datorii despre care crezi cu disperare că nu le poți răsplăti nicicând.

– Nu e nevoie, *monsieur*, zise Lisette, adresându-i-se lui Nicholas, dar privindu-l pe Caid. Din moment ce eu am fost cauza acestui impas, mie îmi revenea obligația de a îndrepta situația.

– În ceea ce mă privește, prefer să cred că nu e așa. Putem încheia politețurile? Trebuie să punem la punct alte lucruri înainte de a atrage atenția.

Era cam târziu pentru așa ceva, își zise Lisette, văzând cum trecătorii întorceau capetele spre ei. Cu toate acestea, vorbi cu toată stăpânirea de sine de care era în stare:

– Cum ar fi?

– Doamna Herriot a hotărât brusc să dea o petrecere la plantația sa din susul fluviului. Dumneavoastră și domnișoara Stilton veți primi invitațiile mâine-dimineață, cred. Ar fi de dorit să acceptați.

– De dorit?

– Ca motiv de a pleca din oraș până ce lucrurile acelea neplăcute creditate de afișele cu pricina și de duelul cu Sarnie își vor pierde interesul.

– Un plan excelent, zise Agatha.

– Cadrul neprotocolar al zonei de provincie ar fi o schimbare bine-venită, zise Caid, privind-o în ochi pe Lisette. Ni se va oferi încă o ocazie de a discuta chestiunile abordate la ultima noastră întâlnire.

Lisette își simți inima tresărind puternic. Se referea la chestiunea instruirii în arta iubirii.

– O idee... plăcută. Ea se opri pentru a-și drege glasul. Plantația se află la mare distanță față de oraș?

– La aproape douăsprezece-treisprezece mile, cred.

– Atunci nu va avea nimeni nimic împotriva să conduc singură trăsură.

El se întunecă și mai mult la față.

– Va trebui să beneficiați de escortă.

– Simt că problema se va rezolva de la sine.

– Fără îndoială, zise el, vârandu-și bastonul la subsuoară și atingându-și borul pălăriei din blană de castor în semn de rămas-bun.

– Invitația doamnei Herriot va detalia preparativele. Prin urmare, ne revedem la petrecerea privată.

Lisette se așteptase ca el să se ofere singur ca însoțitor. Faptul că nu o făcu o enervă și o decepționă. Urmărindu-i pe el și pe italian, care o pomiseră pe lângă fluviu, Lisette îi zise Aghatei:

– Domnul O' Neill avea o dispoziție stranie, nu crezi?

– Asta i se întâmplă destul de des unui gentleman, mai ales când se află într-o postură inconfortabilă.

– Inconfortabilă?

– Nu le place să aibă obligații față de o femeie. Mai mult decât atât, asta l-a făcut să creadă că nu reprezintă o companie respectabilă, fiind acuzat de o crimă dezonorantă, deghizată într-un duel, forțat să aibă conversații intime în public și împiedicat să acționeze pe față drept protectorul tău de niște reguli și interdicții care nu fac altceva decât să te lase la îndemâna pericolului. Acestea toate sunt suficiente pentru a pune la încercare răbdarea unui bărbat.

– Da, presupun. Totuși, lui Lisette i se păru, privindu-l pe maestrul de scrimă irlandez, că dispoziția lui sobră nu încuraja gândul că această petrecere privată ar putea fi prilejul unei tainice întâlniri amoroase.

În ziua stabilită pentru plecarea către plantația Herriot, norii ce acopereau cerul mențineau o căldură înăbușitoare. Nu se simțea nicio boare de vânt atunci când Lisette o porni în afara orașului, cu Agatha alături de ea, pe bancheta faetonului, și cu Figaro cocoțat între ele două. Pe lângă trăsură, călăreau Denys Vallier, Armand Lollain, Hippolyte

Ducolet, Francis Dorelle și, ca o plăcută completare, judecătorul Reinhardt. În fruntea șirului se afla Gustave Bechet, într-o trăsură hodorogită pe care o împărțea cu mama sa.

Alături de ea nu se afla niciun maestru spadasin.

Anturajul era unul atât de respectabil, încât ea își mușcă buzele.

Era ciudat cât de mult se obișnuise să se afle în compania șmecherașilor periculoși, a firilor boeme și a altor tipuri sociale. Emulația de care se bucura atunci depășea cu mult experiențele ei de până acum. O făcea să se simtă vie, părtașă la ceva ce semăna periculos de mult cu o familie. Să anticipeze plăcerea unei petreceri private, cu o mulțime de ore petrecute într-o asemenea companie, era minunat; ea simțea cum buna dispoziție crește cu fiecare milă pe care o puneă între ea și oraș. Curând, curând, avea să se întâlnească cu Caid și cu Nicholas, poate că și cu Rio de Silva și cu Celina, cu englezul Blackford. Va avea ocazia să discute nestingherită cu oamenii care-i împărtășeau sentimentele și interesele, fără a fi obligată să se uite mereu peste umăr și să-și facă griji dacă se comportă sau nu cum se cuvine. Era, probabil, un trist comentariu asupra firii, care o încânta mai mult decât promisiunea distracției pe care doamna Herriot se gândise să i-o ofere.

Erau niște figuri, acești maeștri spadasini -- puternici, agresivi, neînfricați, în multe privințe fiind ei înșiși o lege. Ca ideal masculin, nu aveau pereche, și poate că la asta reacționa ea, mai degrabă decât față de un anumit bărbat. Pielea îi lua foc numai gândindu-se la atingerea unora ca ei, trupul ei tânjea dureros după securitatea desăvârșită pe care trebuia să o ofere o asemenea apropiere. Uneori, se gândea, trezindu-se la miezul nopții din vise pline de pasiune, că era o nerușinată cel puțin în gând, dacă nu în fapt, atât de tulburătoare era reacția ei la aceste apropieri fanteziste. Faptul

că irlandezul era întotdeauna spadasinul din fanteziile sale nocturne era o întâmplare, fiindcă pe el îl cunoștea cel mai bine. Asta era tot. În fine, ceva mai recent, și ca urmare a promisiunii lui. Da, asta era suficient pentru a face ca mintea oricărei femei să o ia razna. O explicație cât se poate de logică, la urma urmelor.

Ea pocni hăturile pe crupa groasă a căluțului gri, grăbindu-se către plantația familiei Herriot, în vreme ce inima îi bătea tare în piept. Surâdea, conversând veselă cu domniile care înaintau pe lângă roțile vehiculului său. Și dacă era numai vag conștientă de ceea ce răspundeau ei și chiar de prezența lor, secretul acesta era doar al ei.

13

La proprietatea familiei Herriot, Maison Blanche, primăvara părea mai aproape. Copacii înalți aveau un aspect luxuriant, iar câmpurile păreau o tablă de șah pe care se aflau plante în diverse stadii de creștere, de la unele abia sădite până la cele înalte până la genunchi. Numele ei amintea de stilul construcțiilor din Indiile de Vest, cu streșini și galerii mari care umbreau pereții vopsiți în alb, din lemn de chiparos, înălțându-se deasupra unei fundații din cărămidă solidă, tot de culoare albă. Vila avea proporții generoase.

Caid, stând cu mâinile împreunate pe balustrada galeriei situate la etaj, își plimbă ochii asupra peisajului. O zonă ce semăna cu un parc, unde erau plantați, din loc în loc, stejari trainici și care era marcată de un drum șerpuit, se întindea din fața casei până la fluviul Mississippi,

îndiguit cu ajutorul plantelor care creșteau de-a lungul malurilor lui. În dreapta, se aflau dependințele: locul destinat trăsorii, capela, fierăria, școala și infirmeria, cabinetul medicului și mult mai în spate hambarul, porumbarele și vagoanele-platformă pentru lemne, aflate în același rând cu cabanele sclavilor, vopsite tot în alb. În spatele lor urmau terenurile. În partea stângă, se afla o grădină de flori mărginită de tufișuri, arbori și alei șerpuite care îi duceau pe trecători către zona naturală de pădure, înconjurată de râu. Narcisele aproape că dispăruseră, observă el. Florile preferate ale lui Maurelle, cameliile, acoperiseră pământul cu petalele lor atât de dese, încât grădinarul le aduna în grămezi, făcând cercuri largi cu mătura din puiet de corn. Trandafirii chinezești și cei din soiul Gallicas și Bourbon, aduși din Italia și din Franța, își deschiseseră deja inflorescența, astfel că parfumul lor dulceag ajungea până la galerie.

Era o zi într-adevăr foarte călduroasă, chiar și pentru această latitudine semitropicală. Atmosfera era încărcată și atât de plină de umezeală, încât razele soarelui se refractau în iarba verde și în frunzele arborilor dând luminii o strălucire de smarald. Un nor trecător acoperi soarele, învăluind totul într-un soi de semiîntuneric.

Câțiva dintre invitații lui Maurelle sosiseră deja. Era devreme, dar Caid se simțea neliniștit. Pentru a fi aici câteva zile, își închisese atelierul. La ora asta, în mod normal, și-ar fi încrucișat spada cu a elevilor săi, dând comenzi și împărțind admonestări. Mușchii îi erau țepeni prin pricina tensiunii, ca și cum le-ar fi lipsit munca obișnuită de pe podiumuri. Spera ca schimbarea aceasta în rutina zilnică nu avea să aibă efecte de lungă durată. Mai bine să se îmbolnăvească decât să-și piardă clienții.

Sunetul ușor al unor pași pe podeaua galeriei îl făcu să se uite într-acolo. Era Maurelle care ieșea din salon prin ușile

frânzești larg deschise, așezându-se lângă el cu o langoare studiată, ca și cum nu ar fi avut altceva mai bun de făcut. Poate chiar nu avea. Casa ei era plină de servitori, fiecare îndeplinind o sarcină specifică. Era convins că administrarea lor era mai anevoioasă decât părea, dar, dacă șosirea a două duzini de oaspeți sau chiar mai mulți o tulbura câtuși de puțin, ea nu lăsa să se vadă.

Pe mama lui, compania cuiva o făcea să tremure, își aminti Caid. În asta consta diferența de a avea servitori. Își dori, cu o înverșunare bruscă, să-i fi putut oferi mamei lui aceeași viață ușoară pe care o observa aici, lipsită de muncă și de griji.

– *Alors, mon ami!*¹, zise Maurelle, zâmbind. Parcă ești o santinelă. E ceva demn de văzut?

– O dără de praf pe drumul de lângă fluviu. El se întoarse, stând cu spatele lipit de balustradă și făcând loc fustelor ei, care păreau gata-gata să ștergă praful de polen de pe cizmele lui.

– De dragul tău, sper că, în sfârșit, sosește doamna Moisant. Sau, în ultimă instanță, amicii tăi.

– Am fost insuportabil? întrebă el, zâmbind precaut.

– Ca un tigru ținut în cușcă, așteptându-și cina. Maurelle își deschise evantaiul atârnat de inelul cheilor de la brăul ei, fluturându-l apoi ușor în dreptul feței.

– Îmi cer scuze. Nu mă pricep prea bine să aștept. Dar cât timp mai am ocazia, dă-mi voie să-ți spun din nou cât de recunoscător îți sunt pentru că ai organizat această petrecere.

– Te rog, e o nimica toată. Câteva zile de odihnă la țară sunt foarte atrăgătoare. Chiar eram *fatiguée*², să știi. Cu fiecare an, distracțiile sezonului devin din ce în ce mai împovărătoare.

¹ Prin urmărire, prietene! (în lb. fr., în orig.).

² Obosită (în lb. fr., în orig.).

– Atunci, de ce le mai acorzi atenție? De ce nu rămâi la țară?

– Nu prea e bine să fii considerat un provincial. Surâse scurt. În afara de asta, chiar îmi plac bârfa, rochiile noi, chipurile noi. Mă plictisesc rapid, cred că ai observat.

– Și pe bună dreptate.

– Oh, întotdeauna. Cuvintele sunau vesel, dar ea își feri privirea, îndreptând-o spre câmpul dinspre care venea bunăstarea pe care ea părea că o apreciază foarte mult.

– Spune-mi, te rog, începu el și apoi se opri, neștiind cum să exprime ceea ce dorea să afle.

– Da, *mon ami*?

– Nu te-ai gândit niciodată să te recăsătorești?

– Îmi faci cumva o propunere?

El râse scurt.

– Cunoști desigur răspunsul, și motivul.

– Da, lipsa partidelor.

– Printre alte lucruri.

– Ce păcat. Dar ca să spun adevărul, nu prea am o mare apreciere față de căsătorie, așa că, deocamdată, nu am de gând să mă angajez în așa ceva.

– Ești fericită?

– Absolut. E atât de greu de crezut?

Caid clătină din cap, gândindu-se la Lisette și la o declarație similară.

– Această lipsă de interes... El se opri, neștiind dacă Maurelle era suficient de sofisticată pentru a permite o asemenea întrebare.

– Vrei să știi de ce? Asta e?

– În parte. Mă întreb dacă e vorba de restricții, de frica de durere la nașterea unui copil sau, pur și simplu, dezgust față de obligațiile de ordin fizic.

Ea se îndepărtă puțin de el.

– Nu ai dreptul să fii atât de intim.

– Nu. Îmi cer scuze.

– Dar ce ți-a venit? Nu, lasă-mă să ghicesc. Doamna Moisant și-a exprimat niște rezerve asemănătoare.

– Da, dacă ții neapărat să afli.

– Și vrei să înțelegi această obiecție ca să poți trece peste ea? Un lucru valoros, dar prost înțeles.

El își încrucișă brațele la piept, încruntându-se.

– Prost înțeles, în ce fel?

– Trebuie să subliniez un lucru evident? Două femei nu se aseamănă în privința asta. Una poate obiecta asupra unui aspect, alta asupra altuia.

– Eu te-am întrebat cum e la tine.

– Așa e. Surâsul ei se strâmbă când spuse asta. Foarte bine, atunci. Pe mine nu m-au deranjat obligațiile de ordin fizic, cu toate că nu le-am apreciat prea mult. Mai degrabă, am avut o fire prea independentă, unii ar spune că prea mândră, ca să mă supun ușor voinței unui soț. Nu m-am născut pentru a fi servitoarea vreunui bărbat, căreia să i se ordone în o mie și unu de feluri în care bărbații găsesc că trebuie să-și comande soțiile.

– O chestiune minoră, desigur, care ar putea fi rezolvată prin intermediul unei discuții oneste.

– Dacă crezi asta, atunci nu pricepi situația. Majoritatea bărbaților au fost crescuți cu convingerea că fiecare dorință a lor trebuie satisfăcută pe loc, fiecare nevoie satisfăcută, fiecare confort oferit pe dată de femeile din jurul lor. Ei nu se gândesc la nimic altceva în afară de a sta tolăniți în scaunele lor, bătăindu-și paharul cu vin ca semnal că acesta trebuie umplut din nou sau întinzând un picior ca semn că doresc să le fie scoase cizmele.

– Cu siguranță trebuie să existe alții care să îndeplinească asemenea sarcini.

– Te referi la servitori? Asta ar însemna să sune din clopoțel și să aștepte sosirea lor. De ce să se mai deranjeze când le au pe soțiile lor la îndemână?

Amărăciunea din vocea ei îl făcu pe Caid să se întrebe dacă el fusese vreodată atât de convins că femeile din preajma lui au datoria să-l slujească. Își amintea, vag, că mama lui avea grijă să-i asigure confortul, dar nu-și ducea aminte să-i fi pretins acest lucru.

– Un astfel de egocentrism te aștepti să se extindă și în patul conjugal. Dacă e așa, atunci oarecare lipsă de... entuziasm din partea soției e de înțeles.

Ea ridică o sprânceană plină de grație.

– Se pare că subiectul acesta îți stăpânește gândurile, *cher*.

Avu onestitatea s-o admită, deși se simți rușinat. Îl preocupa, de fapt, de câteva zile, din clipa în care își dăduse seama că la baza refuzului lui Lisette de a avea un soț exista un motiv.

– Dar care altul ar putea fi motivul, în afara unui resentiment față de asemenea cereri imperioase?

El clătină din cap.

– Neputința de a ajunge la o plăcere împărtășită. Neputința de a trăi satisfacția de a primi și de a dărua în aceeași măsură.

Maurelle îl privi evaluativ.

– Ce idee romantică, *mon ami*, cu toate că aceasta va face să-i fii foarte drag femeii cu care te vei căsători până la urmă.

-- Sau niște idei care nu vor fi nicicând puse în practică.

– Ce păcat.

Ochii căprui și calzi ai lui Maurelle se oglindiră în ai lui Caid pentru câteva secunde. În tăcerea dintre ei zăceau multe posibilități și implicații. Dacă ar întinde mâna, se gândi Caid, ar putea, probabil, să o tragă spre el, să o sărute sau poate

mai mult de atât. Ea era o femeie cu experiență, independentă și curioasă. El era un bărbat plin de înțelegere, cu dorințe normale și cu prea puține de pierdut. I-ar fi fost foarte ușor să facă dragoste cu ea, faptul neînsemnând cine știe ce. Cu puțin timp în urmă, ar fi acceptat provocarea fără să stea pe gânduri sau să se uite în urmă.

Acum nu era în stare să o facă. Nu era sigur ce se schimbase, dar părea a fi o schimbare fundamentală și, posibil, permanentă. Rămase nemișcat, la fel ca și gazda sa. Apoi, pe sub crengile stejarilor, o trăsură coti pe drum, scrâșnind pe cochiliile de stridii care acopereau aleile. Amândoi se întoarseră în direcția din care venea zgomotul.

— O adevărată cavalcadă, murmură Maurelle, privind cu o expresie comică faetonul și escorta sa, trăsură de călătorie a doamnei Bechet și căruța pentru bagaje care o urma, împreună cu două persoane care se presupunea că sunt servitoarea sa și valetul lui Gustave.

— Cred că a sosit doamna Moisant.

Caid resimți atât ușurarea, cât și satisfacția, cu toate că enervarea amenința să le întreacă. Pe Lisette o însoțiseră prea mulți bărbați. Pentru siguranța ei, ar fi fost de ajuns unul sau doi, al treilea putea fi adăugat, dar șase atrăgeau prea mult atenția asupra ei, lucru pe care el sperase să-l evite. De unde naiba apăruseră și, mult mai important, cum avea să se descurce el cu ei în zilele următoare?

Îndepărtându-se încordat de balustradă, îi oferi brațul lui Maurelle. Coborâră împreună în fața casei pentru a-i întâmpina pe nou-veniți.

Lisette părea foarte bine dispusă, în vreme ce trăgea trăsurica, descriind un semicerc în fața treptelor de la intrare. Costumul ei de călătorie era, desigur, negru, dar stropit cu puțin gri pal, care se potrivea cu ochii ei, și completat cu o capă în tonuri vesele.

În locul unei bonete care ar fi putut-o împiedica să privească în lateral, purta o pălărie de forma unui cilindru, împodobită cu un voal gri, ale cărui capete fluturau pe spatele ei. Ochii ei sticleau veseli, zâmbetul îi era strălucitor, iar ea stătea dreaptă pe bancheta vizitiului, nedând la iveală nici cel mai mic semn de oboseală de pe urma călătoriei. Când se pregăti să coboare, fu, pe neașteptate, înconjurată de bărbații care o însoțiseră și care deja descălecaseră, iar acum își revendicau onoarea de a o ajuta să se dea jos din trăsură.

Caid rămase nemișcat, în vreme ce ochii îi ardeau din cauza intensității privirii, iar bătăile inimii se înmulțiră îngrijorător. Primul lui impuls fu acela de a se ocupa de anturajul numeros, ori, în cazul în care nu ar fi reușit, să o dea jos pe Lisette din trăsură și să facă dragoste cu ea, pasional, în fața întregii adunări. Cum de venise aici într-o asemenea companie, știind motivul pentru care fusese invitată la petrecere și conștientă de faptul că-l încitase peste măsură? Sau poate că ea nu înțelesese. Poate că ea nu avea idee de nerăbdarea lui mistuitoare și de dorința aceea feroce care pusese stăpânire pe el. Era posibil că ea să fi înțeles că discuția referitoare la experiența ei în dragoste, ori la lipsa ei, fusese una lipsită de scop? În mod sigur, Lisette părea să nu-și dea seama că el se afla aici dintr-un motiv anume.

La drept vorbind, ea nu dădea semne că i-ar fi remarcat prezența. Înmanând hățurile unuia dintre grăjdari, care sosi în fugă, ea cercetă atent grupul de bărbați, pentru a se hotărî pe care să-l aleagă.

Era prea mult.

Cais coborî grăbit și își făcu loc cu umărul prin șirul de cavaleri. Apropiindu-se de trăsurică, el își înalță privirea spre Lisette. Îi dădu prin gând să-și ridice brațele și s-o apuce de talie, ținând-o o clipă în îmbrățișarea aceea oarecum

nevinovată. Dar se răzgândi repede – era mult mai bine, date fiind împrejurările, să rămână în limitele respectabilității. Abordând o expresie de nepăsare, el îi întinse mâna.

Surâsul lui Lisette se ofili când îi întâlni privirea. Pentru câteva secunde, se uită la el cercetător. Apoi, acceptă ajutorul lui. Era încordată, și lui i se păru că sesizează un tremur. Acel mic indiciu și recunoștința ei trebuiau să-i fie de ajuns pentru că, imediat ce ajunse pe teren solid, ea rosti câteva vorbe de mulțumire și se duse spre Maurelle, s-o salute. Caid fu lăsat să-l ia pe Figaro și apoi s-o ajute pe domnișoara Stilton să coboare, conducând-o în casă. Nu dădu prea multă importanță privirii pe care i-o aruncă însoțitoarea lui Lisette, o privire plină de ironie șfichiuitoare învelită în simpatie.

Înainte ca Lisette și anturajul ei să fie cazați, sosi Rio de Silva împreună cu logodnica sa, Celina, și cu tatăl acesteia, domnul Vallier, alături de Nicholas Pasquale și de Gavin Blackford. Caid se temuse că cei mai numeroși vor fi maestrii spadasini, dar se liniști odată cu sosirea guvernatorului Roman și a altor șase notabilități care veniseră să susțină respectabilitatea judecătorului Reinhardt. Câteva priviri aprige fură aruncate înspre maestrii spadasini, dar probabil că politețea sau spiritul de conservare împiedică orice declarație de nemulțumire. Maurelle, foarte prevăzătoare, se asigurase că la petrecerea de weekend nu va fi invitată nicio domnișoară. Lipsa acestor persoane inocente putea, de asemenea, să contribuie la atmosfera destinsă.

Idea originală a acestei petreceri îi aparținuse Celinei sau cel puțin așa își închipuia Caid, și fusese pusă rapid în aplicare pentru a-i permite lui Lisette să se retragă departe de oraș, după toate acele insulte venite din partea lui Moisant. Tot ea sugerase adăugarea altor invitați pentru ca aranjamentul să nu devină chiar atât de evident. Caid spera ca Celina și Maurelle să nu fi exagerat.

Petrecerea avea să fie ținută la Maison Blanche. Nu fuseseră planificate distracții nocturne, cum ar fi teatrul sau balurile, iar programul le permitea bărbaților să poată vâna, pescui și citi, în cazul în care își doreau. După dejun, o parte dintre invitați luară loc pe scaunele aflate în galerie, pentru a discuta sau pentru a moțâi în aerul cald.

Câteva cupluri coborâră în grădina lui Maurelle pentru a-i admira trandafirii. Caid se afla și el printre aceștia, în mare parte pentru că Lisette și domnișoara Stilton manifestaseră un viu interes în această privință. Rio și Celina li se alăturaseră, la fel ca și Nicholas, care-i oferise brațul lui Maurelle, și, de asemenea, Gavin Blackford. Din întâmplare, Caid se trezi însoțitorul damei de companie a lui Lisette pe alea îngustă pe care puteau înainta doar doi câte doi. Îi urma pe Lisette și pe Blackford, în vreme ce aceștia se plimbau pe aleile mărginite cu lămâi și violete care-și răspândeau mireasma în aer atunci când fustele doamnelor le atingeau.

– A fost drăguț din partea dumneavoastră să mă invitați la această plimbare alături de Lisette, zise Agatha Stilton, înaintând dreaptă lângă el.

Oare cât de multe știa ea? Din expresia ei, Caid nu reușea să ghicească.

– Vă asigur că a fost ideea doamnei Herriot.

– Într-adevăr? Va trebui să îmi aduc aminte să-i mulțumesc. Dar ce bine e să te afli aici! Distracțiile orașului sunt considerabile, dar eu sunt atrasă de provincie. Primăvara, nimic nu se compară cu un loc ca acesta.

– Vă pricepeți la grădinărit, domnișoară? Întrebarea surveni în momentul în care ea smulse o buruiană crescută aiurea, în vreme ce mirosea un trandafir straniu, cu petale verzi.

– Este doar o pasiune, *monsieur*, căci nu am avut niciodată o bucată de pământ pe care să-mi încerc talentul. Poate cândva, în viitor.

– Va trebui să apelați la Maurelle, la momentul respectiv. Sunt convinsă că va fi fericită să vă aprovizioneze cu butași de trandafiri.

– Asta ar fi cât se poate de drăguț, dar nu m-ar mira. Doamna a fost cât se poate de generoasă, punându-ne la dispoziție propria casă, loja de la teatru și acum această plantație. Asta înseamnă foarte mult pentru Lisette, vă mărturisesc. Vă sunt recunoscătoare, de dragul ei, că i-ați facilitat această prietenie.

– Doamna Moisant își face cu ușurință prieteni, mai ales prieteni de sex masculin.

– Vă referiți la escorta sa de azi-dimineață, presupun. Nu a fost ceva plănuț, să știți. Am plecat alături de tânărul Vallier, dar ne-au ajuns din urmă. Draga de Lisette a încercat să înainteze cu precauție, pentru a evita incidentele minore, fapt care a permis ca ceilalți să ni se alăture. Și, înainte să ne dăm seama, semănam cu o paradă.

Oare încerca să-l liniștească? Nu aveai cum să-ți dai seama după expresia ei sobră.

– Nu am dreptul să-i pun întrebări în legătură cu persoanele alese să-i țină companie.

– Cred că nu. Totuși, n-aș crede că a dorit să facă un spectacol din sosirea sa. Și nici, mă aventurez să presupun, nu și-a dorit ca dumneavoastră să credeți așa ceva. E cât se poate de conștientă de ceea ce vă datorează.

– Nici gând, zise el, revoltat. Fiecare efort al meu a fost făcut pentru a plăti răul pe care i l-am pricinuit.

– Dacă vă referiți la moartea lui Eugene Moisant, n-o pot considera altceva decât o eliberare.

– Așa a dat de înțeles și doamna Moisant, dar cred că a fost doar o simplă politețe.

Pașii Agatheii Stilton își micșorară ritmul, astfel că rămaseră mult în urma celorlalți.

– Nu a fost așa ceva, vă asigur. Nu-mi place să trădez încrederea cuiva, dar trebuie să aflați, cred, că acest bărbat – nu-i pot conferi titlul de gentleman – nu avea scrupule în privința metodelor pe care le utiliza pentru a storce bani de la ea. Nu era tocmai ce sperase Lisette. O femeie tânără și singură, care locuia cu mama sa, bolnavă în ultimul ei an de viață, își dorea o familie mai numeroasă, cu prieteni și cunoștințe, își dorea o apartenență. În loc de asta, Eugene Moisant îi ignora prezența, considerând-o doar o sursă de fonduri. Nu prea poate fi învinuită pentru faptul că stă pe gânduri în privința celei de-a doua căsătorii.

– Nu toți bărbații sunt făcuți după același tipar.

– Nu, dar cine îți poate garanta? De obicei, adevăratul caracter al unui soț, și acela al rudelor lui, se dezvăluie abia după rostirea jurămintelor.

– Sunt de acord că e o loterie.

– Pentru o femeie care nu a cunoscut adevărata uniune a sufletelor nici în cadrul căsătoriei, nici în afara ei, este un risc prea mare. Dacă ar avea mai multă experiență, atunci poate că încercarea nu ar mai părea atât de disperată. Parcă ar fi insinuat ceva ce nu putea fi perceput imediat, observă Caid. Voia să spună că Lisette nu fusese satisfăcută pe deplin în patul conjugal sau că, de fapt, era virgină? Ultima posibilitate era uluitoare. Dar chiar dacă așa stăteau lucrurile, Agatha nu putea sugera, cu siguranță, un remediu pe care să-l ofere el însuși. Sau putea?

– Experiența, zise el încet, nu e în mod firesc considerată un avantaj pentru o viitoare mireasă.

– Din punctul de vedere al mirelui, nu. Pe mine nu mă preocupă totuși, avantajul lui, ci al dragei mele Lisette. Această experiență trebuie să fie ceva obișnuit pentru o văduvă.

Era nerăbdător să afle mai multe, iar conversația cu atâtea ocolișuri îl irita.

– Vreți să spuneți că nu se va recăsători niciodată dacă nu va avea parte de această experiență?

– Sau o intimitate anume care să-i arate adevărata fericire conjugală.

Ceafa lui Caid luă foc, în vreme ce el se întrebă dacă Lisette discutase cumva cu dama ei de companie despre intenția lui în această direcție.

– Ceva de felul acesta poate fi observat dacă privești cu atenție la De Silva și la Celina. Ei par extrem de compatibili, după toate aparențele.

Ea își feri privirea, deși roșeața apăruse deja pe pomeții ei.

– Ca să fii sigur, cu toate că mă îndoiesc că este suficient pentru scopul cu pricina, s-ar putea să fie nevoie de o apropiere fizică.

– Vreți să spuneți...

– Las asta în seama imaginației dumneavoastră, sir. Și a amabilelor dumneavoastră servicii.

Amabile? Nu acesta era cuvântul pe care el îl asocia arșitei aceleia intense pe care o simțea doar gândindu-se la orice serviciu de ordin fizic pe care l-ar fi putut oferi lui Lisette Moisant. Totuși, era mulțumitor să fie considerat capabil de așa ceva.

Nu mai vorbiră nimic, pentru că ceilalți se opriseră să citească inscripția de pe o busolă solară în formă de diamant, iar el și Agatha îi ajunseră din urmă. Era cât se poate de bine.

Părăsind grădina de trandafiri, se adunară în galeria de la parter, unde fură servite băuturile. Doamnele băură sangaree, un vin acrișor, îndoit cu apă, și, de asemenea, ceai de mentă răcit cu bucăți de gheață și aromat cu apă din flori de portocal, iar domnii, vin Madeira sau Palmes Margaux, în combinație cu bere rece, creolă. Fură servite și gustări, inclusiv boluri cu măsline și alune, platouri cu vișine în coniac și tăvițe cu macaroane.

Se aduseră cărțile de joc pentru cei care aveau o înclinație pentru așa ceva, mai ales printre persoanele mai în vârstă care se antrenară rapid în jocul numit *bourée*. Un grup alcătuit la repezeală se adună în jurul pianului, în sala de muzică, aflată chiar la ieșirea din galerie. Unul sau două cupluri ieșiră în pași de dans pe ușile franțuzești larg deschise, ocolind partea centrală a casei și rotindu-se printre scaunele și mesele adunate în galerii. Lui Caid i se ceru să cânte, iar el le oferă una sau două arii irlandeze, după care, împreună cu Rio, Nicholas și Blackford alcătuiră un cvartet vocal care interpretă în forță „The Rose of Tralee”.

Mai târziu, atunci când jocul de cărți, muzica și dansul își pierdură din vervă, fură aduse cărți ce conțineau piese de teatru. Așa se născu ideea ca în seara de duminică să aibă loc un spectacol de amatori, idee primită cu strigăte de bucurie din partea doamnelor și cu mormăieli din partea domnilor. Se deciseră asupra piesei nemuritoare a lui Sherridan *School for Scandal*. Având o distribuție redusă și doar cu câteva scene, era potrivită, prin urmare, grupului lor relativ restrâns. Era vorba despre o istorioară comică despre intențiile divergente și treburile secrete ale membrilor unui cerc de bârfitori. Caid o bănuie pe Maurelle de ironie, dată fiind alegerea făcută, dar nu avea de gând să-i ofere satisfacție, acuzând-o de așa ceva. Doamnele se puseră pe treabă,

transcriind diversele părți ale piesei, cu toate că niciuna dintre ele nu fusese aleasă pentru vreun rol. Așa se scurseră după-amiaza și prima parte a serii, până ce se inseră de-a binelea și tânțarii îi goniră în casă.

La supeu, meniul fu mai puțin elaborat decât cina, constând din pește și supă de roșii cu orez, urmate de pompano prăjit și apoi, succesiv, de curcan cu sos de stridii, limbă de vită, bucăți de friptură fierbinte, cârnați de Lyon, salată de pui, stridii coapte și o selecție de crustacee, brânzeturi și nuci, toate servite cu diverse soiuri de vin, iar la sfârșit *café brûlot* și alte bunătăți, în special un minunat Dantzig. Entuziasmul se topi în cele din urmă, iar invitații începură să caște, plecând unul câte unul, la culcare.

Caid, care luase în stăpânire un colțisor al galeriei de la etaj, era acompaniat de Rio și de Nicholas. Rio le oferi țigările sale speciale, pregătite la comanda lui, la magazinul de tutun al doamnei O'Hara din Saint Pierre. Blackford, care li se alătură după câteva minute, refuză una dintre țigări, ținând însă în cealaltă mână o sticlă de coniac și câteva pahare.

– Deci, cum merg treburile? întrebă Rio după ce fiecare își primi băutura.

Caid înălță din sprânceană.

– În general... sau?

– În legătură cu Frăția, mai bine spus. Unele incidente îmi sunt cunoscute, dar pe altele cred că le-am ratat.

– Cele două confruntări pe care le-am avut îți sunt cunoscute, fiindcă ai fost secund, zise Nicholas stând lângă balustrada de care se rezemase. Ca de obicei, era elegant într-un stil oarecum nedefinit, ca și cum ar fi făcut parte din ființa lui.

– Eu n-am avut decât una. Rio privi capătul țigaretii sale, zâmbind trist. Timpul nu-mi aparține, știi, sunt la dispoziția Celinei.

– Și nu ai fi procedat altfel, zise Caid.

– Sunt de acord, dar asta nu înseamnă că sunt un fraier.

– Eu am avut două, zise Caid, și, de asemenea, am făcut o vizită unui tipograf ca să-i explic că nu e indicat să mai tipărească acele afișe despre Lisette. Se pare că a observat puterea argumentului meu, mai ales după ce i-am spus să trimită la mine pe oricine l-ar mai căuta în vederea unei atari însărcinări.

– Asta, presupun, pe lângă înfruntările oficiale menite să apere buna reputație a doamnei Moisant, zise Rio. Apropo, ce s-a întâmplat cu Sarne?

– Nu am mai auzit de el din clipa în care a părăsit câmpul de onoare înainte de sosirea jandarmilor, dar secunzii săi și-au cerut scuze în numele lui pentru felul cum s-a comportat față de Squirell.

– Pe care tu le-ai acceptat, presupun.

– Așa era cel mai bine, din moment ce aveam de gând să plec din oraș.

– Și de atunci, te-ai mai domolit, să sperăm.

– Poți spune și așa. Caid sorbi din coniacul dulce din pahar.

– Și tu? întrebă Rio, întorcându-se cu fața spre englez.

– Mi-e teamă că, în comparație cu voi, am rămas în urmă. Nu am reușit să dau decât un avertisment.

– Cuiva pe care-l cunoaștem?

– Posibil. Blackford își lăsă capul în jos. Cunoașteți un american pe nume Haughton, Jubal Haughton?

Ceilalți scuturară din cap. Caid îl studie pe englez, privind fracul și pantalonii bine croiți, într-un stil mai lejer decât cel pe care-l preferau francezii creoli.

– L-am cunoscut la un bal al ofițerilor unde am fost martorul purtării sale mitocănești. Blackford își amestecă băutura din pahar, având privirea ațintită la sclipirea crista-

lului. Considera că are dreptul la o mostră a farmecelor unei *placée*, înainte de a deveni întreținătorul ei. Iar tânăra era... supărată.

Distrația de care pomenea Blackford era o chestiune relativ serioasă și plicticoasă, în principiu, dar care avea un substrat senzual bine definit. Băgate în seamă doar de către albi, care aveau oarece avere și un statut social, aceste întreținute erau dansatoare sau femei tinere, născute din tați albi și din mame mai mult de jumătate albe și restul negrese, și erau prezentate pentru a deveni concubine. Fetele, caste, atractive, exotice, unele dintre ele la fel de atent crescute și educate, ca și suratele lor creole de aceeași vârstă, puteau fi alese la prima lor apariție la balul organizat în sala vechiului teatru St. Philip. Negocierea relației are loc dinainte, între mama fetei și domnul în cauză, sau, uneori, între mamă și tatăl domnului, care va alege o astfel de tânără, ca făcând parte esențială din educația fiului său. Apoi se încheie o înțelegere, care include cumpărarea unei case pe numele fetei în strada Rampart, în spatele lui Vieux Carré, și, de asemenea, o alocație pentru ea și pentru sprijinirea și educația unui posibil copil. Relațiile de genul acesta durau o viață sau cel puțin așa aflate Caid, cu toate că se terminau, de obicei, odată cu căsătoria bărbatului.

Caid participase, din curiozitate, la unul sau două baluri de acest fel, dar foarte curând învățase să le evite. În primul rând, el nu-și putea permite să întrețină o *placée*, dar, în același timp, aranjamentul îi întorcea stomacul pe dos, amintindu-i mult prea mult de situația Bronei.

– Simpatiile tale sunt deja stabilite, bănuiesc, îi spuse el lui Blackford. Sau voiai fata pentru tine?

Blackford îl privi drept în ochi.

– Haughton era beat. Fata era speriată și rușinată, și nimeni nu-i venea în ajutor. Mi-am amintit de jurământul

făcut, așa că l-am luat pe domn deoparte ca să-i amintesc de bunele maniere.

Era posibil să-l fi judecat greșit pe englez, își spuse Caid.

– A renunțat la intenția lui?

– Și s-a trezit destul de bine încât să poată pleca cât de repede a putut. Blackford își ascunse privirea, coborându-și pleoapele. A fost mai degrabă o dezamăgire. Mi-ar fi plăcut să-l înțep puțin.

– Bravo, zise Rio, ridicând paharul de coniac în semn de apreciere.

Nicholas repetă gestul.

– Mai e ceva, adăugă Blackford, cu toate că nu are legătură cu Frăția.

Rio ridică din sprânceană.

– Despre ce e vorba?

– Am stat de vorbă cu șeful comitetului turneului. Mi-a permis să aflu numele primului meu adversar, dar și proiectul pentru rundele secundare.

– Și cine va fi acela?

– Thimecourt, pentru prima rundă.

Caid fluieră. Bărbatul era ofițer al cavaleriei franceze, și nicidecum un spadasin.

– Exact, zise Blackford, sardonice. Iar pentru a doua, dacă voi fi în cea dintâi victorios, bineînțeles, urmează să mă lupt cu câștigătorul din prima ta rundă, O'Neill.

– Ceva care trebuie așteptat cu nerăbdare, zise Caid, zâmbind larg. Să sperăm că amândoi vom supraviețui în cea de a doua rundă.

– Cum spui.

Era inevitabil ca unii dintre ei, Blackford, Nicholas sau chiar el, să se înfrunte pe podium, își zise Caid, Rio urmând să stea deoparte, desigur, din considerație pentru mireasa lui

și pentru mult doritul voiaj în Spania. Spera să nu se confrunte prea curând cu La Roche, în vreme ce asistența va râde și va huidui, căci amândoi își doreau premiul „Cel mai bun dintre cei buni”. Să dea Domnul să nu se întâmple una ca asta, pentru că el își cunoștea foarte bine calitățile. Pe de altă parte, Blackford era un necunoscut. În plus, era conștient de rivalitatea nerostită care pulsa între ei, bazată pe vechi resentimente și pe tradiții, pe un soi de antagonism nedefinit. Asta îl obliga să afle cât mai multe despre stilul acestuia, despre forța și slăbiciunea sa, în zilele care precedau turneul.

Se pare că mintea lui Nicholas alerga cam în aceeași direcție, fiindcă luă cuvântul în secunda aceea:

– Ar trebui să ne antrenăm puțin, zilele astea, nu sunteți de acord? O rundă din când în când nu ar fi ceva deplasat, chiar dacă nu vom purta echipamentul de luptă.

– Și doamnele?

– Doamnele? se interesă Blackford, încruntându-se.

Nicholas înălță din umeri.

– Habar nu am dacă ele vor asista, dar va fi dificil să le împiedicăm dacă vor dori s-o facă.

Blackford înălță din sprânceană.

– Simțurile lor delicate trebuie că le vor ține departe, așa zice.

Rio îl privi compătimator.

– Nu le cunoști pe doamnele creole. Simțurile lor sunt la fel de perfecte ca ale oricărei alte doamne, dar curiozitatea lor, ca să nu mai pomenesc de îndrăzneala lor, nu prea cunosc limite.

– Atunci să le lăsăm să privească, zise englezul, în ochii lui strălucind o speculație plină de înțelepciune. Eu nu am absolut nicio obiecție.

Caid nu era de acord. Antrenamentul putea deveni rigid și neconcludent fără echipamentul potrivit.

– Eu cred că nu trebuie să facem vâlvă și să sperăm că povestea asta se va încheia până ce ele se vor da jos din pat.

– Nu te tentează să mai oferi încă o distracție invitațiilor doamnei Herriot? Ești cât se poate de necooperant, *mon ami*, zise Nicholas, surâzând leneș.

– E suficient că voi lua parte la afurisita ei de piesă de teatru.

Un șir de hohote de râs salutară nemulțumirea lui profundă. Caid clătină din cap, privind în altă parte.

Exact la timp pentru a surprinde o umbră într-o încăpere ceva mai îndepărtată, despre care el credea că ar fi biroul pe care-l folosea aici fostul soț al lui Maurelle. Imaginea dispăru imediat, dar lui îi fu suficientă doar o secundă pentru a recunoaște silueta și formele deosebite, precum și profilul zvelt al doamnei Lisette Moisant. Apoi umbra se retrase și jaluzelele fură trase. Sunetul unor inele de alamă și o micșorare a luminii îi dădură de înțeles că draperiile fuseseră trase pentru noapte.

Dorința lacomă îl lovi pe Caid asemenea unui pumn în plexul solar. Nevoia de a o căuta în încăperea aceea era atât de puternică, încât el simți cum broboane de sudoare îi apar pe frunte.

Cu toate astea, mai conversă preț de câteva minute cu prietenii săi, până ce-și termină coniacul. Apoi aruncă țigara pe care abia dacă o atinsese într-o scuițătoare de alamă aflată la îndemână.

– E timpul să mă retrag, cred, zise el pe un ton care se voia firesc. Ne revedem mâine în zori.

Mormăieli amestecate cu urări de noapte bună se auziră în urma lui, în vreme ce el se îndepărta. Le răspunse peste umăr, dar fără a privi înapoi.

Caid intră în casă, apoi traversă fără zgomot salonul din fața biroului. Ascultă o clipă la ușă, dar nu auzi voci care să-i dea de înțeles că Lisette nu e singură. Clanta se răsuci fără zgomot sub mâna lui. Se strecură înăuntru, închise ușa și își lipi spatele de ea. Chiar dacă Lisette auzise, chiar dacă știa că el se afla acolo, ea nu-i veni în întâmpinare.

Masa de scris la care ședea abia dacă avea un metru și jumătate. Deasupra, o *baire*¹ contra țăntarilor, confecționată dintr-un voal alb, era suspendată de un cui fixat în tavanul lambrizat, alcătuiind un baldachin diafan care se unduia ușor în căldura provenită de la o singură lumânare lungă. Pe jumătate ascunsă îndărătul ei, așezată pe un taburet tapițat cu mătase în culori pastelate, Lisette era apărată măcar de insectele de diverse mărimi, dacă nu de alți răufăcători. Un suport din sticlă pentru toc și cerneală se afla în fața ei. După felul cum privea spre foaia din fața ei, el ar fi zis că Lisette copia replicile piesei, dar tot atât de bine ar fi putut răspunde unei scrisori.

Nu părea conștientă de prezența lui, continuând să scrie. Oricum, ceva din poziția umărului ei și din aplecarea capului, dădea de înțeles că era o șaradă. Figaro, care dădu scurt din coadă în semn de recunoaștere din locul unde stătea întins, aproape ascuns în spatele draperiilor, ar fi trebuit s-o alerteze. Caid voia să creadă că Lisette îl aștepta. Altminteri, intențiile lui, mânate de o imaginație febrilă și de o nevoie nestăvilită apăreau prea dezonorabile pentru a fi puse în practică.

Simți o împunsătură în partea inferioară a spatelui și înțelese că cheia se afla în ușă. El se întoarse, o apucă și, cu o mișcare hotărâtă, o răsuci în broască.

¹ Pânză protectoare (în lb. fr., în orig.).

Lisette își înalță capul precum o căprioară care presimte pericolul, auzind zgomotul slab făcut de cheie. Răsucindu-se în scaun, îl văzu pe Caid care venea spre ea. Pașii lui nu făceau zgomot, erau precum ai unei pantere. Expresia de pe fața lui părea sobră, văzută prin voalul apărătorii care reprezentase un refugiu pentru soțul lui Maurelle atunci când scria, în fiecare noapte, în registrul plantației. Respirația i se opri, în vreme ce o mie de temeri și de senzații ciudate îi încordară nervii. Când, în sfârșit, înțelese cu ce scop se afla el acolo, o cuprinse o fierbințea sufocantă.

Venise să răspundă provocării ei.

Inima îi tremura în piept. Anticiparea o ardea ca un acid, scurgându-se prin venele ei. Își umezi buzele, în vreme ce pieptul i se ridica și cobora, ca și cum s-ar fi pregătit de o cursă. Instinctiv, se uită rapid prin cameră, căutând o scăpare.

Nu exista niciuna. Să fugă în secunda asta însemna lașitate, sfârșitul tuturor planurilor ei. Tot ce i se cerea era curajul de a supraviețui în următoarele minute.

Nu era sigură că putea să se descurce. Să invite unul dintre cei mai periculoși bărbați din New Orleans să facă dragoste cu ea, era una, dar să treacă prin experiența respectivă, era cu totul altceva. Deși, pentru ce altceva se afla ea aici?

Ea lansase provocarea, dar momentul și locul fuseseră alegerea lui Caid. Asta schimba situația. Cumva, în secunda asta, simțea că e la mila lui. Și nu avea nici cea mai vagă idee dacă el putea sau voia să fie îndurător.

Ca o barieră de protecție, acea *baire* atârna între ei. Era lipsit de politețe să rămână dincolo de ea, dar nu se simțea

capabilă să iasă de acolo. Se aștepta ca el să se oprească atunci când va ajunge în dreptul ei, dar Caid nu procedă așa. Ridicând mâna spre despărțitura unde cele două margini tivite se apropiau, le dădu la o parte și păși înăuntru.

Ea se ridică în picioare, brusc alarmată. El rămăsese la doar câțiva centimetri distanță, mult prea aproape în acel spațiu închis. Ochii lui erau de un albastru viu, asemenea mării, cu pupilele mărite, în care se reflecta lumina lumânărilor, ca două flăcări aurii, gemene, ce o supravegheau atent. Apoi cu un gest aproape neglijent, el se aplecă și stinse flacăra uneia dintre ele.

Respirația lui caldă îi mângâie ușor obrazul în clipa în care el se îndreptă, stârnind senzații pe care abia dacă avea habar că le posedă. Mirosul de tutun, de coniac, amestecat cu răcoarea nopții și căldura masculină o învăluiră. Parcă fără să gândească, ea întinse o mână și atinse reverul de satin al fracului lui, pentru a-l opri sau pentru a-l trage mai aproape. Apucându-i degetele, el le ridică în dreptul buzelor, apoi îi puse mâna pe umărul lui, în vreme ce îi înconjura talia și o trăgea spre el.

Un fior o scoase din starea de transă năucitoare care pusese stăpânire pe ea.

– Și... și dacă cineva încearcă să deschidă ușa? Ce-or să creadă?

– Nimic... în afară de faptul că a fost încuiată cu un anumit scop. Mai bine să se întrebe ce face persoana dinăuntru decât să între și să descopere ce se întâmplă.

– Da, bănuiesc că da. Cuvintele nu erau decât o șoaptă.

– Asta înseamnă că te-ai răzgândit? Spune-mi în secunda asta, *chérie*, da sau nu? Spune-mi acum, atâta vreme cât mai am intenția și puterea să-ți dau drumul. Întârzie numai o secundă în plus, și va fi prea târziu.

– Cu câteva zile va fi deja mult prea târziu.

– Atunci ești de acord cu ceea ce va urma?

Tremurul acela ușor care-i alerga de-a lungul nervilor se strecură și în vocea ei:

– Am nevoie de acel lucru.

El scoase un sunet slab. Buzele lui întârziară peste ale ei preț de o secundă, ca și cum încă îi acorda șansa de a se retrage. Ea își strecură degetele pe lângă rever până ce îi atinse linia încordată a gâtului. Apoi își trecu degetele prin mătasea aspră a părului lui, înaintând către ceafă. Presiunea ușoară pe care ea o exercită în locul acela reprezenta o permisiune și o invitație.

El îi prinse buzele, apăsându-le cu fierbințeala constantă a propriilor buze. Forța lui o învăluie. Ea se clătină lipită de el, abandonându-se puterii pe care el o controla atât de bine. Impulsul de a se lipi și mai mult, de a fi una cu el, de a fi înăuntrul lui era atât de puternic, încât ea simți că amețește. Restricțiile impuse de îmbrăcăminte, de loc și de așteptările de ordin social erau atât de frustrante, încât ea își întredeschise buzele, gâfâind ușor.

El o strânse și mai tare și adânci sărutul. Mișcându-se liber în fierbințeala gurii ei, el savură în voie profunzimea acesteia, ca și cum ar fi vrut să-i descopere textura, gustul, apoi limba lui se angajă într-un joc sinuos. Ei i se păru că el zâmbea. Sau poate că era un semn al plăcerii. Apoi, puțin câte puțin, el se retrase, încurajându-i căutările și explorările.

Gura lui era dulce, mirosind amețitor, ca cel mai fin lichior. Ea contură colțurile umede ale gurii lui, simțind ușoare înțepături în zona unde barba crescuse, savură bătaia delicată a pulsului lui în vreme ce el rămăsese în așteptare, cu toate că tăria ca de oțel a mușchilor, pe care o simțea pe sub haină, era dovada efortului pe care-l cerea o asemenea abținere. Bătăile inimii ei se întetiră. Îi era greu să respire în strânsoarea corsetului. Era toată o flacără, atât de fierbinte pe dinăuntru, încât miezul ființei ei deveni lichid.

El îi mângâie fața cu palma, trecând ușor peste rotunjimea obrazului, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte alcătuirea chipului ei. Cu grijă, își respiră degetele în părul ei prins în creștetul capului, sărutând-o iar și iar, de la colțul gurii și până la bărbie, iar apoi până în zona sensibilă din spatele urechii. După aceea o lipi de el, odihnindu-și fața în părul ei și legănând-o încet.

Maître d'armes, maestru al luptei. Asta era Caid O'Neill, un maestru al grijii și al talentului în ale iubirii, care se controla la nesfârșit.

Ea nu voia ca el să se controleze.

Grija cu care el îi ghida reacțiile, dezvăluindu-și-le prea puțin pe ale sale, era tulburătoare. Ar fi vrut să știe că îl stârnea exact așa cum apropierea lui, forța lui fizică și aura masculinității lui o afectau pe ea. Ar fi vrut ca el să se predea ritmului rapid al sângelui care-i alerga prin vene, să-și dea frâu liber tumultului, pe care ea îl simțea dincolo de aparența calmă, și să i se alătore în abandonul acela dulce și sălbatic. Era plăcut, era fascinant să fie elevă într-o lecție despre iubire, dar lipsea un ingredient esențial. Dacă obiectivul era acela ca el s-o instruiască în privința bucuriilor din patul conjugal, atunci la ce îi folosea o demonstrație lipsită de pasiune?

Murmurând delicat, ea se lipi și mai tare de el. Strecurându-și palma pe sub haina lui întredeschisă, se bucură de căldura pielii lui, iar inima îi tresări în piept. Câtă libertate era în gestul acesta, ce plăcere incredibilă să știe că nimeni nu i-l putea interzice!

Cu toate astea, era ușor dezamăgită. Deși îi acorda un acces nelimitat, lăsând-o să-și plimbe palma pe spatele lui acoperit de mătase, să-i testeze mușchii, el rămase aproape nemișcat – doar degetele lui îi mângâiau linia mlădioasă a taliei.

– Așa se întâmplă întotdeauna? Întrebă ea într-o șoaptă neliniștită, odihnindu-și capul pe reverul hainei lui. Degetele ei ar fi vrut să-i desfacă nodul complicat al cravatei, dar ea își domoli impulsul.

– Nu întotdeauna.

Oare vocea lui era ușor aspră? Nu era sigură.

– Ce altceva mai există?

– Multe lucruri, începând cu asta, zise el, ducându-și mâna ceva mai sus pentru a-i cuprinde sânul. Descoperind sfârcul prin mătasea corsetului, îl masă cu degetul mare. Ce zici?

– Foarte... plăcut.

– Doar plăcut? Nimic altceva?

– Ațâțător, admise ea. Sau ar putea fi, cred.

– Și ce-l împiedică?

– Un exces de material și nevoia de a ști că e agreabil pentru tine.

– Crede-mă, nu-i deloc greu să fie agreabil, zise el, în vreme ce pieptul îi tresări ușor.

– Dar nici încântare nu e.

El rămase perfect nemișcat.

– Ce te face să spui asta?

– Nu pari deosebit de impresionat.

– Impresionat?

– Excitat, subjugat.

– Vrei să spui că nu sunt sugrumat de dorință?

Vocea lui ridicată o făcu să se simtă stânjenită, dar refuză să se dea bătută.

– Ceva de genul ăsta. Nu ar trebui să existe, cel puțin, ceva mai mult sentiment?

Rămase tăcut preț de o secundă.

Apoi îi încercui talia cu un braț ca de oțel, o ridică și o așeză pe masa de scris. După aceea, se postă între genunchii

ei, desfăcându-i mai mult în vreme ce-și strecura mâinile sub fustele ei pe care apoi le ridică.

– Asta seamănă mai mult cu ceea ce aveai tu în minte? întrebă el, iar ea îi simți respirația fierbinte pe urechea ei.

– Da... nu... nu știu sigur. Ea își ținu în frâu cu oarecare efort impulsul glumeț. Asta depinde de... de ceea ce va urma.

El păru să ia răspunsul ei ca pe o provocare, și de ce nu? La drept vorbind, ce altceva era? Iar rezultatul era satisfăcător în cele din urmă, deoarece el desfăcu decolteul rochiei ei de seară, dând la iveală unul dintre sâni și trecându-și buzele peste el, cu o posesivitate plină de pasiune.

Era un atac senzual copleșitor, împotriva căruia ea nu se putea apăra, și nici nu-și dorea acest lucru. Atingerea lui era magică, în timp ce îi căuta locurile care provocau reacția cea mai intensă și mai cutremurătoare. Forța și îndemânarea lui stârniră un dor de care nu fusese conștientă, aducându-l la viață într-un mod incredibil.

Nici el nu se arăta imun, în clipa asta, la mângâierea ei ezitantă, la încercarea ei abia simțită de a-i da înapoi o parte din senzația aceea tulburătoare pe care el o aprinsese înăuntrul ei. Bătăile inimii lui se întesiră, pielea lui, mângâierea lui radiau o pasiune vitală, pieptul i se înălța și cobora, ca și cum nu ar fi avut aer suficient.

Și totuși el sărută curbele albastrui ale sânelor ei, trecând cu limba peste sfârcul sensibil și tare precum o boabă de cafea, stăvilindu-și impulsul de-a o dezgoli prea mult. El nu deranjase nici măcar o şuviță din părul ei cărlionțat, ridicat spre vârful capului, atunci când o prinsese de ceafă pentru a o săruta. Fustele fuseseră date la o parte din calea lui, dar nu fuseseră mototolite. Nu fusese răsucit nici măcar un centimetru de dantelă și nicio panglică nu fusese șifonată de mișcările lui. Nu ar fi fost tratată cu mai multă protecție și grijă nici dacă ar fi fost făcută din sticlă.

Lisette voia să protesteze, voia să deschidă butonii și capsele vestei și cămășii lui, să-și lipească pielea goală de a lui, incitându-l la un incontrollabil transfer al iubirii și, în cele din urmă, al poftei care părea a fi un simulacru al acesteia. Jinduia să arunce departe hainele și constrângerile, în egală măsură, și să se azvârle pe podea, goală și nerușinată, în brațele lui.

Era imposibil.

Manierele inoculate de-a lungul anilor, întărite de îngăduința lui cavalerescă, o făcură să se abțină. Asta și teama că nu doar respectul era cauza deosebitei lui curtoazii, ci și faptul că ea era incapabilă să-i inspire mai mult de atât.

Sosi și clipa în care degetele lui lungi de spadasin cercetară cu o chibzuință delicioasă despărțitura pantaloanelor ei scurți de mătase, acolo unde coapsele ei aveau o moliciune de satin, împingând din ce în ce mai adânc, ca apoi să se oprească. Brațul lui se strânse cu putere în jurul ei. Rămase nemișcat pentru câteva secunde interminabile, cu inima bătându-i tare lângă urechea ei, ca și cum ar fi încetat să mai respire.

El șopti o rugămintă abia auzită, pe care ea nu o desluși prea bine în transa ei delirantă. Se mișcă nemulțumită, tânjind după acel ceva crucial și de nepotolit, ce nu fusese niciodată la îndemâna sa.

El o liniști cu vorbe tandre care nu aveau niciun înțeles, scuze și promisiuni, și o condamnare a tuturor bărbaților aroganți și ignoranți, fără a se exclude pe el însuși. Ea nu-l asculta, nu mai era în stare să gândească, nu-i mai păsa de nimic, în vreme ce degetele lui suple și puternice o penetrară și apoi se retraseră, într-un ritm insidios care se potrivea cu bătaia frenetică a inimii ei.

Apoi, fu cuprinsă de un flux întunecat, care o conduse spre o bucurie ce izbutni ca niște lumini fosforescente. O

invălui, acaparând-o într-o secundă înfricoșătoare și irațională de plăcere zguduitoare. Timpul și mintea ei păreau să se fi oprit în loc, inima îi era răvășită și ceva îi amenința sufletul și integritatea mentală. Ea strigă cu putere, iar Caid captură sunetul cu buzele sale, trăgând-o către el și lipind-o de trupul lui.

După alte câteva minute, când ritmul inimii se potoli, iar pielea ei începu să se răcorească, ea se agăță de rațiune și de demnitate, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Nu știuse. Nu știuse că ceea ce se petrecuse acum câteva momente era posibil. Nu fusese în stare să se gândească că Eugene o înșelase. Nici nu fusese în stare să-și imagineze o asemenea intimitate, o abandonare atât de implicită, alături de bărbatul care-i fusese soț. Și nici nu-și închipuise că el i-ar fi demonstrat gradul de considerație care se impunea.

Oricât de devastatoare fusese această exaltare a simțurilor, ea știu instinctiv că exista mult mai mult decât îi fusese ei dezvăluit în această noapte. Resimți această pierdere, regretând-o.

Mișcându-se cu grijă, se îndepărtă de Caid. Apoi își dădu fustele în jos și se lăsă să alunece de pe masă. Caid întinse mâna să o sprijine. Ea acceptă sprijinul vreme de o secundă, și păși dincolo de apărătoarea contra țânțarilor. Stând cu spatele la el, își aranjă jupele și rochia, asigurându-se că și corsetul era în poziția corectă.

– Ai avut perfectă dreptate, zise ea peste umăr, cu o voce distantă chiar și pentru propriile urechi. Căsătoria poate avea și compensații.

– Și ar trebui să aplaud această recunoaștere?

– De ce nu? Este exact ceea ce ai stabilit că vei dovedi.

– Posibil.

Ea se întoarse să-l privească, cu toate că el nu era decât o umbră în spatele fluturării abia perceptibile a pânzei contra țânțarilor.

– Ce altceva? Sau a fost un simplu joc?
– Dacă a fost așa ceva, atunci eu sunt cel care a pierdut.
– Pentru că nu ai reușit să termini ce ai început, vrei să spui. A fost alegerea ta.

– Îmi cer iertare. Am crezut, mai degrabă, că scopul era acela de a te proteja.

– De cine? De tine?

– Mai curând, de riscul de a avea un copil în același an în care soțul tău a decedat. Dar, la urma urmei, asta ar fi fost un lucru nesemnificativ în comparație cu miracolul concepției lui aparent imaculate.

Ea nu se gândise deloc la acest aspect, ceea ce nu era, probabil, surprinzător, din moment ce nu avusese niciun motiv să o facă în timpul mariajului său. Subiectul devenea delicat și nu-i convenea, oricum. Ridicând bărbia, ea întrebă:

– Ai avut ceva împotriva să fii primul?

– Nici vorbă, dar am tresărit în fața unei atari surprize. Dacă aș fi știut... Dar ești văduvă. Cum să îmi închipui că ai putea fi o soție virgină?

– Consideri că ar fi trebuit să-ți spun, bănuiesc. Poate c-ar fi trebuit, dacă știam că o să faci caz de asta. Fără îndoială că s-ar fi ivit un moment prielnic la teatru, să spunem, sau pe o stradă anume. Un comentariu ca oricare altul în mijlocul unei conversații despre vreme, probabil? Oh, apropo, soțul meu nu era destul de interesat de farmecele mele ca să-și facă datoria de soț. Ai putea remedia și acest aspect printre celelalte obligații pe care le ai?

El făcu un pas spre ea.

– Lisette, nu...

– Nu contează. Faptul că nici tu nu ai fost suficient de înflăcărat nu are nicio importanță. Nu te învinovățesc câtuși de puțin. De fapt, cred că ar trebui să-ți mulțumesc. Gândește-te numai la bucuria bărbatului cu care mă voi

căsători în cele din urmă, când o să-și dea seama că a câștigat o avere uriașă și o mireasă castă, fără să-și mai bată capul în privința celui care a fost cel care a deflorat-o.

Vocea ei se frânse, oarecum, atunci când rosti acel ultim cuvânt. Înainte ca el să poată formula un răspuns, înainte ca ea să fie obligată să mai spună ceva drept replică, ceva care ar fi putut să dezvăluie cât de rănită se simțea, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă către ușă. Cheia nu se învârti îndată, dar până la urmă se descurcă. Ieși și trase ușa hotărâtă după ea. Începu să alerge spre dormitorul ei, împiedicându-se, apoi își reveni, se opri, trase adânc aer în piept și o porni iar la drum cu un pas țepăn și cu capul cât se poate de sus.

Ca măsură de precauție, un pas ușor nu-și avea rostul. Pe hol nu întâlnește pe nimeni.

În dormitor, Lisette se pregătește de culcare asemenea unui zombie, fiind recunoscătoare că cea care o ajută era o cameristă necunoscută, care nu o știa suficient de bine pentru a intra în vorbă cu ea. Apoi, rămase întinsă, cu ochii larg deschiși în întuneric.

Ce dorea de la Caid? Nu prea știa, dar era convinsă că nu își dorea ceea ce primise.

Faptul că el îi dăruise plăcere în vreme ce rămăsese atât de puțin implicat o ofensase. Totul ar fi trebuit să fie altfel, era convinsă de asta. I-ar fi plăcut să-l determine să-și piardă controlul acela incredibil, să-l facă să reacționeze la mângâierea ei la fel cum răspunsese ea la mângâierile lui. El își imaginase că ea îi ceruse o lecție de amor, nu? Dar acum, i se părea că el era acela care avea nevoie de o lecție despre cum e să te lași pradă unui moment de pasiune. Și ce rost mai avea, când pentru ei nu exista niciun viitor?

Cât de confuz era totul când era de una singură. Atunci când fusese ea și prizonieră în casa socrului ei își imaginase că tot ceea ce îi trebuia era să scape de prezența lui, de

influența lui și de ceea ce hotăra el. Era convinsă că fericirea perfectă era aceea de a face numai ce-și dorea. Acum avea parte de acest beneficiu, dar îi lipsea ceva. Nu era neapărat singură; la urma urmelor, o avea pe Agatha. Avea în jurul ei prieteni, cunoștințe și servitori. Și cu toate acestea, i se părea că trece prin viață fără niciun scop sau fără o ancoră, putând aluneca ușor în neant.

Oare Caid avea dreptate? Oare ceea ce avea ea nevoie era un mariaj cu rutina sa calmă și cu obligațiile sale, oare avea nevoie de o familie ca să se simtă cu picioarele pe pământ? Nu părea deloc un lucru simplu. Sperase la ceva mai mult, sperase la altceva.

Asta ar fi putut însemna, oricum, să scape definitiv de Moisant, un lucru care nu putea fi negat. Pretențiile lui de a pune mâna pe averea ei puteau fi înlăturate cel mai bine dacă ea se recăsătorea, cum spusese și Caid. Multe dintre femei se căsătoreau pentru a fi stăpâne în propria lor casă, nu-i adevărat? O făceau chiar dacă își dădeau seama că aveau să devină obiectul dorințelor soților lor și rigorilor impuse de nașterile frecvente. Nu aveai cum să te opui acestui curs; vădulele și văduvii nu țineau seama de prescrieri în timpul anilor de doliu. Dar senzația creată era de obicei dată uitării odată cu nașterea primului copil al cuplului.

Totuși, ce bărbat i-ar oferi o mostră de libertate, fiind și o pavază între ea și Moisant? Nu se putea gândi la niciunul care să i se potrivească, niciunul în care să aibă încredere. Cu excepția lui Caid, bineînțeles. La drept vorbind, tot el rămânea cea mai bună alegere în privința unui soț.

Era imposibil; chiar el o spusese. Lui îi păsa mai mult de regulile de bună-cuviință decât ei, își zise Lisette. Între timp, urma să aibă toate acele obligații ca soț, fără niciun fel de beneficii.

Apoi mai era amenințat și de acel pericol special, provocat chiar de ea.

Lisette putea înlătura pericolul cu pricina – cu adevărat, putea renunța la necesitatea unei căsătorii –, cedându-i socrului ei averea pe care o moștenise. Dar avea nevoie de resurse pentru propriul său trai și ca sursă a propriei independențe. Altă opțiune era aceea să se mărite cu unul dintre bărbații care roiau în jurul ei, ca să nu mai aibă nevoie să fie păzită. Mai exista și acea alegere diavolească: să rămână nemăritată și să-i permită lui Caid să-și riște viața, ori să accepte un mariaj care putea fi sau nu ceva mai bun decât a fi prizoniera lui Moisant.

Sau ar mai fi existat încă o cale.

Mai avea și acum sticluta cu poțiunea pe care i-o dăduse Marie Laveau. Sub influența aceluia amestec Voodoo, Caid ar putea să nu țină seama de barierele puse în calea căsătoriei lor. Când efectele s-ar fi epuizat, ar fi fost deja prea târziu, fapta ar fi fost deja comisă.

Nu ar fi fost însă prea târziu ca el s-o disprețuiască, ori s-o repudieze. Numai imaginându-și furia lui, simți cum îi îngheață inima. Se gândi că poate ar avea puterea să treacă peste o asemenea reacție, dar nu exista nicio garanție în acest sens.

Nu, n-are să facă una ca asta.

Lisette stătea sub pânza aceea contra țăntarilor care-i acoperea patul asemenea unui cort, privind la lumina care se strecura printre jaluzele. Își strecură mâna sub pernă, apucând sticluta cu poțiune, pe care o adusese cu ea și o ascunsese acolo. În timp ce mângâia cu degetul mare laturile acesteia și dopul înconvoiat, prin minte îi trecură o mulțime de gânduri și mult timp nu reuși să adoarmă.

Figaro fu primul care o trezi chiar înainte de ivirea zorilor, zgâriind ușa ca să i dea drumul înăuntru. Ea îi ceru

scuze fiindcă în seara precedentă îl uitase în birou, întrebându-se dacă el își petrecuse noaptea alături de Caid, din moment ce obișnuia să doarmă sub patul ei.

Cățelușul dădea semne că voia să meargă afară, iar ea obosisese să-l vadă foindu-se de colo-colo. Îmbrăcând o rochie de plimbare, potrivită pentru a fi purtată în provincie, cu o croială lejeră și care se putea încheia în partea din față – astfel că nu avusese nevoie de ajutor pentru a o îmbrăca – luă lesa lui Figaro și ieși din cameră prin ușile franțuzești care dădeau spre galeria de la etaj. Era o dimineață plăcută, soarele încălzise deja grilajul galeriei și strălucea în iarba grea de rouă. Ea închise ochii preț de o secundă, bucurându-se de căldura aceea blândă care-i mângâia chipul. Apoi porni către treptele care o duceau jos, pe terenul din spatele casei, în vreme ce cățelușul țopăia pe lângă ea.

Hoinări prin grădina pe care o vizitaseră în ziua precedentă, oprindu-se din vreme în vreme pentru a admira câte un trandafir. Când ajunse la capătul aleii pavate cu cărămidă, rămase locului o clipă, nehotărâtă. Din locul unde se afla ea, continua un soi de potecă îngustă, ascunsă în iarba înaltă, ce ducea către o pădurice, în direcția râului. Roua care încărcă firele de iarbă îi udase fustele până la genunchi, dar ce mai conta? Nu se putea rătăci, căci zidul mare și alb al casei îi putea arăta drumul de întoarcere, iar Figaro părea să manifeste un interes deosebit imediat ce păși pe potecuță. Înaintă deci cu un pas hotărât.

Zona era, în aparență, plină de grădini cu vegetație sălbatică, fiind locul de unde începea pădurea de stejari care alcătuiău o boltă înaltă. O mulțime de ferigi, de un verde fraged, creșteau la marginile ei, iar deasupra, o încălceală de iasomie își împrăștia parfumul și florile galbene printre pernițele de mușchi verde, pe care se cuibăreau violete albe

și de culoarea levănțicii. Azaleele sălbatice și cornul își intensificau mireasma pe măsură ce căldura soarelui devenea mai puternică.

În apropierea fluviului, umezeala devenea și mai pronunțată. Ea își ridică fustele deasupra băltoacelor mici și permanente de apă, conducându-l pe Figaro pe lângă ele. Auzi curgerea grăbită a marelui fluviu, cu toate că digul nu-i dădea voie să îl și vadă. Din loc în loc, zări câte o porțiune de mușchi strivită și o urmă de cizmă în noroi. Mai veniseră și alții pe aici înaintea ei, poate grădinarii sau careva din personalul casei. Recunoscu una sau două urme de animal, dar se gândi că acestea aparțineau ratonilor sau opossumilor, sau, posibil, șoricelului din bucătăria plantației. Cu siguranță, nu erau suficient de mari pentru a fi ale panterelor de mlaștină sau ale vierului sălbatic care popula aceste păduri. Merse mai departe, intrigată de cotiturile sinuoase ale potecii, așteptând să dea cu ochii de o căsuță de vară și o ruină pitorească ascunsă undeva, departe de tradiționalul stil gotic ce devenise atât de răspândit.

În spatele ei se auzi un sunet slab.

Figaro se răsuci și privi în urmă, mârâind. Lisette se opri o secundă să asculte, conștientă de ritmul alert al pulsului ei, știind că se speriasese singură, tot gândindu-se la acele pantere de mlaștină și alte creaturi. Să-i fie învățătură de minte, fiindcă se îndepărtase atât de mult de corpul central al casei, deși faptul că acoperișul acestuia se zărea printre arbori era de-ajuns pentru a-i da de înțeles că nu se afla la o distanță mare.

Zgomotul creșcu în intensitate. Fără îndoială că fusese o pasăre care se agita între frunzele căzute sau o veveriță, ori un iepure care se ascundea de ea. Porni din nou la drum.

Pentru câteva clipe, ea nu auzi decât cântecul păsărelor și foșnetul frunzelor la trecerea unei brize ușoare. Apoi

zgomotul se auzi iarăși. Ea se opri din nou, uitându-se înspre locul de unde venise, Figaro făcând și el exact aceeași mișcare. Se auzise cumva un pas? Sigur nu exista niciun fel de pericol aici, nicio amenințare din partea lui Henri Moisant?

Ce prostie era să se gândească la așa ceva. Era, pur și simplu, un invitat care se trezise devreme, la fel ca și ea, și care hoinărea pe undeva, prin spatele ei. Poate că era chiar Caid.

Da, dar de ce nu o striga sau de ce nu încerca să se apropie de ea? Ar fi fost destul de simplu; ea mersese agale, nu o luase la fugă. Și nici Figaro nu ar fi mârâit la el.

Dar dacă nu era nici Caid și nici vreunul dintre invitații la petrecere? Dacă era vorba despre cineva care trebuia să dea de ea și s-o ducă înapoi la casa familiei Moisant, la urma urmelor?

Cât îi facilitase ea sarcina, venind de una singură până aici! Se liniștise, bazându-se pe distanța față de oraș, da, și pe Caid. Dar această încredere se putea transforma într-o greșeală fatală.

Impulsul de a fugi își făcu loc în mintea ei. Dar unde să fugă? Nu cunoștea terenul, nu știa ce anume se afla în fața ei. Nu putea s-o ia prin pădure din pricina numeroșilor puieți și trandafiri sălbatici printre care i-ar fi fost aproape imposibil să se strecoare cu fustele ei largi. În afară de asta, singurul loc sigur se afla acolo, în spatele ei, în casă.

Acum nu se mai putea întoarce. Tot ceea ce putea face era să înainteze.

Săltându-și fustele, o porni repede spre curba pe care o făcea poteca ce se întindea înaintea ei. Respira cu greutate. Simți o împunsătură într-o parte, și buzele i se strâmbară într-un rânjel, gândindu-se ce norocoasă era fiindcă de dimineată nu mai zăbovise să-și îmbrace și corsetul. Sărind peste o băltoacă, simți cum părul i se desprinde din agrafe,

dar nu avu vreme să-și facă griji pentru asta. Auzi zgomotul regulat al unor picioare încălțate în cizme, undeva în spatele ei. Păreau că se apropie.

Apoi un sunet straniu, semănând aproape cu clinchetul unui clopoțel veni spre ea de undeva din apropierea aleii. Un grup de lucrători, își zise ea, ușurată. O singură persoană ar fi fost suficientă ca să pună capăt urmării, dacă reușea să ajungă lângă ei la vreme.

Acum putu auzi un țâcănit metalic și strigăte de nemulțumire sau de încurajare. Era un zgomot familiar în oraș, dacă treceai pe străzile din Passage de la Bourse.

În fața ei se deschidea o pajiște scaldată în razele puternice ale soarelui, sub bolta înaltă a unui pâlț de nuci. Iarba fusese cosită, pentru a se putea aduna nucile, lăsând în urmă un teren neted. Câțiva bărbați stăteau întinși în locul acela, în vreme ce doi dintre ei se aflau unul în fața celuilalt, cu săbiile în mâini. Țâcănitul și clinchetul pe care le auzise proveneau de la săbiile ce se loveau una de alta. Un duel era în plină desfășurare.

Caid și englezul, Gavin Blackford, se înfruntau pe câmpul de luptă. Se repezeau, concentrându-se unul asupra altuia. Mișcându-se când în spate, când în față, ba în lumina soarelui, ba la umbră, ei dădeau târcoale morții în aerul proaspăt și blând al dimineții.

Întrecerea nu avea nimic formal, nicio observație dură din partea celor adunați în jurul lor, nici urmă de chirurghi care să-i asiste. Cei care priveau se adunaseră în grupuri, schimbând replici pline de haz și bombardându-i pe competitori cu tot soiul de ironii. Chiar cei doi rânjeau unul la celălalt, cât se poate de veseli, aruncându-și din când în când câte-o vorbă de spirit. Spadele pe care le aveau în mână păreau să aibă apărători în vârf, prevenind astfel orice lovitură mortală.

Era o partidă de antrenament, nu un duel.

Vreme de o secundă, Lisette uită de virtualul ei următor, uită de Figaro care trăgea de lesă, dând din coadă ca un nebun, uită absolut totul. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, ceva interzis, pentru majoritatea privitorilor, o înfruntare amicală. Caid și Blackford își scosese hainele, vestele și cravatele, luptând doar în cămăși. Gulerele desfăcute și mânecile rulate până la cot le dădeau o înfățișare libertină lipsită de constrângeri, care în public era rareori dezvăluită. Efortul le îmbujorase fețele, iar pe piele le apăruseră broboane de transpirație. Părul ud le atârna pe lângă cap, cămășile dungate se lipeau strâns pe umerii lor lați, iar pantalonii tricotați le conturau mușchii picioarelor cu cea mai mare fidelitate. Asemănători în privința înălțimii și a dexterității, cei doi erau de-o frumusețe sălbatică, amândoi uimitori datorită forței virilității lor.

Caid, mai ales, lupta atât de controlat, încât se simți străbătută de un fior. Părea o amintire a reținerii lui din seara precedentă, reținere căreia ea îi răspunsese printr-o lamentabilă lipsă de control.

În secunda aceea, ea înțelese că privea ceva ce nu ar fi trebuit să vadă. Prinsă între o teamă îngrozitoare și amărăciune, ea abia dacă mai știa, în momentul acela, încotro s-o pornească.

– Un spectacol la fel de bun ca o piesă de teatru, nu?

Comentariul acela se auzi chiar lângă urechea ei, iar ea se întoarse brusc. Dar recunoscu imediat vocea și simți o mare ușurare.

Maurelle ieși din pădurea tânără, oprindu-se lângă ea. Continuă pe o voce joasă și gătuită:

– Și tu ai aflat că se vor antrena în dimineața asta?

– Nu, nu chiar. Eu doar... mă plimbam. Arată spre lesa lui Figaro, forțându-se să zâmbească. Ce mult mă bucur să vă văd. Credeam că mă urmărește cineva.

– Acum? Maurelle se încruntă uitându-se în urma ei, pe aleea ce se întindea pustie în spatele lor.

– O prostie, nu? De parcă invitații dumneavoastră ar putea face așa ceva.

– Dar eu nu am fost în urma ta, *chère*.

– Erați deja aici?

Gazda ei arată spre un pâlcc de oțetari, chiar în spatele potecii.

– Stăteam acolo, ca să nu deranjez distracția domnilor. Am avut norocul ca menajera să afle de acest antrenament de la doamna care o are în grijă pe domnișoara Vallier, iar ea a aflat de la servitorul domnului De Silva, cred.

Vocea ei era impregnată de ironie, cu toate că era greu să spui dacă se adresa spadasiilor, eficienței servitorilor sau propriei sale curiozități. Lisette clătină scurt din cap.

– Dar atunci cine...?

– Probabil, unul dintre grădinari, în cazul în care ai fi avut dificultăți să descoperi drumul de întoarcere sau pentru a te preveni să stai departe de această repriză de scrimă. Sau poate a fost vreun domn pe care nu-l prea interesează săbiile, dar care voia să-ți vorbească între patru ochi. Nu te alarma, *chère*. Precis că a plecat deja. Iar noi avem alte probleme.

Vorbind, Maurelle arată cu capul spre falsul duel. Încetarea bruscă a zgomotului îi dădu de înțeles lui Lisette că lupta luase sfârșit. Caid și Blackford, fără a mai avea spada în poziție de luptă, stăteau umăr lângă umăr și se uitau spre ele două, în vreme ce ceilalți, la rândul lor, le priveau cu atenție.

– Ne iertați, domnilor, strigă Maurelle. Nu am vrut să vă întrerupem, și vom pleca îndată.

Blackford, zâmbind larg, își ridică spada în semn de salut.

– Sunteți cât se poate de bine-venite, dacă doriți să rămâneți.

Caid nu era în întregime de acord cu invitația respectivă, își zise Lisette pentru că îi aruncă adversarului său o privire plină de nemulțumire. Această reacție neînsemnată o irită sau poate că era vorba doar de stânjeneala de a fi surprinsă într-un loc unde nu ar fi trebuit să se afle.

– Nu, nu, nici nu visăm la una ca asta! îi strigă ea. Vă rog, continuați.

Ea nu mai stătu pe gânduri, se întoarse și porni pe drumul către casă, trăgându-l pe Figaro după ea. Maurelle o urmă. Lisette simțea privirile bărbaților ațintite asupra lor. Ideea în sine făcea ca actul mersului să pară straniu, cu toate că ea se mișca cu toată grația de care era în stare. Nu avea sens să transforme retragerea într-o înaintare împiedicată.

Numai după ce dispărură din raza lor vizuală, ea realiză brusc că ar fi trebuit să ia seama la cine anume fusese prezent acolo, sub nuci. Dacă și-i putea aminti, atunci îi putea elimina de pe lista celor care ar fi putut s-o urmărească. Domnul De Silva, logodnicul domnișoarei Vallier, era acolo, era sigură, la fel cum era și Nicholas Pasquale. La ceilalți nu prea fusese atentă. Adevărul era că abia se uitase spre ei, în stânjeneala sa.

– Ei bine, a fost emoționant, zise Maurelle, încântată.

– Totuși, mult prea emoționant, răspunse Lisette.

– Oh, sunt de acord. Dar stimulativ, trebuie să recunosc. Mă întreb ce vor face oare în restul timpului pentru a egala un astfel de spectacol.

Piesa de teatru pe care plănuseră s-o interpreteze în seara următoare le ocupă toată după-amiaza. Doamnele se angajară în acest proiect cu mult entuziasm și cu o cantitate de talent deloc neglijabilă. Domnii fură mai leneși în privința participării. Caid nu se arătă încântat fiindcă i se acoră rolul de amoretat lulea, în totală opoziție cu naivitatea lui Lisette, bănuind că Maurelle, pe post de regizor, se lăsase copleșită de ironie atunci când alcătuisese distribuția. Cu toate că își înfrânase impulsul de a protesta în fața lui Lisette și a celorlalte doamne, nu avea o asemenea reticență față de amicii săi spadasi.

– Nu fi și tu atât de abătut, zise Blackford, cu licăriri albastre de veselie dansând în ochii lui, și privindu-l pe Caid cu detașarea omului care nu fusese distribuit în vreun rol. E vorba de o piesă clasică, cu un dialog spiritual, ba chiar unul inteligent, oferind multe oportunități de-a juca alături de doamne. Trebuie doar să fii inflexibil și să te bucuri de momentul respectiv.

– Nu e deloc așa, fir-ar să fie. Caid aproape că adăugă că englezul putea să-i preia rolul, având binecuvântarea lui, dar se opri la timp. Să joace un rol total opus celui primit de Lisette îl putea face pe Blackford să se bucure mult prea tare.

– Aș putea insista pe lângă Francis să joace el în locul tău, dacă ești pornit împotriva lui. Sunt sigur că va fi încântat.

– Probabil, zise Caid, cu o privire întunecată. Se pare că el nu are nimic împotriva să se facă de râs.

– Nici asta nu te mulțumește? Atunci, cred că nu ai scăpare. Vrei să te ajut să-ți înveți replicile? Nu oi avea eu vocea suavă a unei virgine, dar pot încerca.

– Dă-i înainte, amuză-te pe socoteala mea, îi zise Caid, cu o privire amenințătoare. Data viitoare, o să mă asigur că Maurelle îți va acorda și ție un rol.

– Am deja unul, prietene, i-o întoarse Blackford, fără să se alarmeze în mod vizibil. Dețin rolul de pretendent.

Se aflau în galerie, stând cu picioarele rezemate de balustradă și cu paharele de vin în mână. Era ora aceea schimbătoare, numită *l'heure bleu* (ora albastră), cu toate că era vorba de acele minute înainte ca soarele să apună, iar fântării să se apropie și să-i piște, între ora siestei și distracția serii. Majoritatea invitaților lui Maurelle se retrăsese în camere, pregătindu-se pentru repetiția piesei de teatru care era urmată de un supeu târziu.

Blackford se lăsă pe spate în scaun, vărându-și mâinile sub cap.

– Voiam să te întreb un lucru, O'Neill. Care e rolul tău pe lângă încântătoarea văduvă Moisant? Eu am sosit mai târziu în povestea asta și nu prea îi dau de capăt.

– Nu am niciunul. Ar fi impropriu să te gândești la așa ceva, în vreme ce ea încă poartă doliu.

Blackford adoptă o expresie corespunzătoare.

– E adevărat, dar, cu toate astea, cei care astăzi sunt cât se poate de agreabili, vor ocupa poziții fruntașe atunci când perioada de doliu va lua sfârșit. Bâzâie ca niște albine în jurul borcânașului cu miere, în timp ce tu stai deoparte, pregătit să înlături pe oricare s-ar apropia mai mult. Oricine te-ar fi iertat pentru gândul că dorești s-o păstrezi pentru tine.

– Scoate-ți ideea asta din cap, zise Caid pe un ton aspru. Eu nu fac decât să veghez temporar starea de bine a doamnei cu pricina.

-- Împotriva amenințărilor socrului ei, acum înțeleg. Dar ești sigur că nu simți nimic pentru ea?

– Sentimentele mele nu au niciun amestec.

Blackford îl privi evaluativ cu coada ochiului.

– Mda, te cred.

Caid îl privi atent, la rândul său, dar nu răspunse.

Blackford se uită din nou înainte, făcând o grimasă.

– Dacă nu poți rămâne imparțial, atunci cum te vei asigura că ea va face alegerea potrivită, dragă prietene? Orice alegere?

– Te gândești, cumva, să-ți încerci norocul?

– Sunt tentat, dar mai bine să te înfrunt pe podiumul de scrimă decât pe câmpul de luptă, în duel.

– Nu, te avertizam, zise Caid, exasperat.

– Nu? Blackford făcu o pauză, apoi continuă ca pentru sine: Poate că nu, deși calitățile mele nu-s mai bune decât ale tale.

– Tu, cel puțin, ai sânge albastru.

– Mulțam pentru asta, cu toate că fratele meu mai mare s-ar putea să nu fie de acord, ca să nu mai spun de tatăl meu. Oricum, nu prea vād cum s-ar putea alege între noi doi.

– Un aristocrat englez care e modest, iată ceva ce nu gândeam că voi vedea vreodată, zise Caid, cu uimire în glas.

– Mai degrabă unul realist. Puține lucruri sunt mai josnice decât să fii fiul cel mic.

Caid, uitându-se la Blackford, avu impresia că zărește un licăr de durere în ochii lui.

– Credeam că fiii mai mici sunt, de obicei, destinați serviciului militar. Cum de ai scăpat de soarta asta?

– O copilărie plină de boli și o lipsă totală de disciplină spre care am fost înclinat sau, cel puțin, așa zic unii. Eu aş prefera s-o numesc refuzul de a primi ordine.

– Mai ales, pe acelea ale unui frate mai mare? ghici Caid.

– Ai nimerit-o. Dar acum nu discutăm despre sentimentele mele. Deci, ce intenții ai în privința doamnei cu pricina?

– Doar unele cât se poate de onorabile. Și tu? Caid așteptă răspunsul, păstrându-și cu greu răbdarea.

– Oh, eu nu am niște intenții anume, dar mă întreb care sunt bărbații pe care trebuie să-i dau la o parte.

– Pe niciunul, zise Caid sec.

– Așa mă gândeam și eu, spuse englezul cu un zâmbet mulțumit.

Caid îi aruncă o privire plină de dezgust, dar nu zise nimic, temându-se să nu dezvăluie și mai mult.

Repetiția piesei dură mai mult decât se așteptaseră. Se apucară de treabă, citindu-și replicile de pe paginile pe care le țineau în mână. Caid găsi o plăcere perversă în replicile pe care trebuia să i le adreseze lui Lisette. Să-i facă curte în mod public reprezenta un chin desăvârșit, în vreme ce Lisette își rostea replicile roșind, neputând să-l privească în ochi și făcându-l să se simtă excitat precum un berbec, dar și plin de îndoială, asemenea celui mai neexperimentat dintre adolescenți. Ar fi dat oricât ca să afle cărui fapt i se datora confuzia ei și obrajii îmbujorați, fie că era vorba de un talent interpretativ sau o vie amintire a celor petrecute între ei cu o seară în urmă, fie un tremur feciorelnic datorat antrenamentului de scrimă la care asistase în dimineața respectivă. Oportunitatea de a afla care era starea ei de spirit se ivi după supeu.

Masa debută cu supă de broască țestoasă și se încheie cu gustări, totul servit în porțelanuri chinezești albe, aduse de la Paris, care erau tivite cu aur, o marcă a Maison Blanche. Maurelle păstra vechiul stil al meselor franțuzești, astfel că domniile nu rămâneau la masă pentru coniac și alune, ci se ridicau odată cu doamnele de la masa cea mare și mergeau în salon. Acolo, gazda lor se așeză în fața pianului, care ocupa un colț al încăperii aceleia lungi, și interpretează o sonată. După

o vreme, când consideră că mâncarea ce tocmai fusese servită era suficient de „așezată” pentru a asigura digestia, se angajă într-un vals sprintar, iar câteva perechi începură să danseze.

Aici, în această atmosferă lipsită de formalism, era posibil să nu existe nicio obiecție ca un bărbat ca el s-o invite pe Lisette la dans. Caid se ridică și se duse să se încline în fața ei.

Ea veni în brațele lui destul de repede, ceea ce-l făcu să creadă că nu era prea dezgustată de el, în niciuna dintre posibilele perspective. În vreme ce se roteau pe ringul de dans, el se uita la chipul ei, la curba delicată a obrazului, la forma de evantai a genelor, în timp ce încerca să-și dea seama cum ar trebui să rostească ceea ce-i frământa cel mai mult mintea. Aproximarea capului de al ei era singura soluție pe care o considera posibilă.

– Îmi pare rău că ne-ai surprins dimineată în timpul antrenamentului.

– Îți pare rău? De ce? Ea se dădu puțin în spate și înălță privirea spre el. Ochii ei exprimau mirare, cu toate că obrazii ei se îmbujorară ușor.

– Nu ne-am propus să ofensăm sensibilitatea vreunei doamne.

– Și tu consideri că eu am fost ofensată?

– Majoritatea doamnelor ar pretinde acest lucru.

– Eu nu sunt majoritatea doamnelor.

Caid permise trăsăturilor lui să se relaxeze în ceea ce părea a fi un surâs.

– Asta chiar am început să cred.

– Ce parte a spectacolului trebuia să fie ofensator, repriza de scrimă sau... vestimentația deloc formală?

– Amândouă, îmi închipui, ca și posibilă violență care este de presupus să apară în astfel de confruntări între doi bărbați care au în mână niște arme mortale.

– Dar era vorba doar de un antrenament, nu prea aveau cum să survină vărsări de sânge.

– Chiar și așa, pot surveni. Pierderea unui nasture într-o rotire de floretă, o izbucnire temperamentală, și gata.

– Ei bine, eu nu am văzut nimic din toate astea, zise ea foarte hotărâtă. E drept, nici nu am stat prea mult să observ ceva cu adevărat tulburător. Ca să fiu sinceră până la capăt, sunt fericită că am fost martoră la o pârțică din meseria misterioasă pe care o practici.

– Și de ce mă rog?

– Cele mai multe femei sunt curioase să afle de ce îi atrage atât de tare pe bărbați.

– Nu sunt convins că înțeleg.

– Cum altfel s-ar putea explica cantitatea mare de timp și de efort pe care o consumi ca să devii eficient? Asta te face să crezi că are oarecum legătură cu fascinația romantică pentru macabru. Tinerii pretind că se familiarizează cu moartea, iar scrima nu este decât o altă manifestare a ideii cu pricina.

– Adică eu îi învăț să accepte moartea cu bunăvoință? Asta e ceea ce vrei să spui?

Ea se încruntă.

– Asta ar fi mult prea mult. Mai degrabă, ei învață să înfrunte moartea și s-o privească în ochi, să o întâmpine fără teamă.

– Da, dar e întotdeauna un lucru bun? O frică zdravănă în fața morții ne face să stăm departe de tot soiul de pericole.

– Cred că acest argument ar trebui să-mi aparțină, zise ea, serioasă. Te îndoiești de valoarea meseriei tale sau a codului ce o guvernează?

– Toți bărbații inteligenți ar face acest lucru.

– Atunci de ce continuă?

– Viața ar fi brutală fără meseria asta, dată fiind vulgaritatea și gesturile obscene ale celor care se poartă ca niște canalii cu bărbații... și cu femeile. Își va pierde valoarea atunci când își va atinge scopul. Așa se procedează, înțelegi.

– Chiar dacă cel care moare e nevinovat și bun?

– Meseria mea constă în a mă asigura că asemenea oameni nu plătesc un astfel de preț.

– Atunci meseria ta e meritorie.

Caid știu în secunda aceea, dacă nu cumva o știuse dinainte, cât de greu îi va fi să-i ofere lui Lisette un alt soț atunci când va sosi clipa. Întrezărirea aceluvi viitor dureros îi opri respirația, făcându-l să se întrebe furios oare ce-și închipuia că făcea. Și astfel, el o roti într-un vârtej rapid, care-i involbură fustele, iar sânii ei se lipiră preț de o secundă de pieptul lui. Apoi el încetini ritmul, gândindu-se la distanța care trebuia păstrată în timpul dansului, îndepărtând-o de el exact atât cât era necesar.

Lisette păru să accepte gestul la valoarea lui, dar îl privi, ca și cum ar fi evaluat greutatea vorbelor pe care se pregătea să le rostească. Trecu un moment destul de lung până ce vorbi iarăși:

– De dimineață am fost urmărită, cred.

– Urmărită, repetă el, încercând să-și pună gândurile în ordine, pentru a vedea, dincolo de rezervele ei, ce tulburare anume îi provocase această suspiciune.

– Mi s-a părut că aud pașii unui bărbat, deși nu l-am văzut. Sunt convinsă că scopurile i-au fost împiedicate odată cu apariția lui Maurelle.

– Ea nu l-a zărit?

Lisette scutură din cap cu atâta hotărâre, încât bucelele care fuseseră ridicate spre creștetul capului, așa cum o cerea moda acelor zile, se desprinseră, fluturând libere.

- Ea a spus că nu.

- Deci nu ai idee dacă el voia, pur și simplu, să stea alături de tine, o femeie atractivă plecată de dimineată la plimbare, sau dacă plănuia ceva rău?

- Nu chiar. M-am gândit... m-am gândit dacă ai luat seama la toți bărbații care au participat la antrenamentul vostru.

Căid pricepu îndată care era sugestia ei.

- Au venit și au plecat imediat ce dispoziția sau nevoia de a lua micul dejun i-a mobilizat. Sigur că-i pot identifica pe cei care au fost alături de mine.

Ea păru ușor dezamăgită, dar nu foarte tulburată. Asta era bine, fiindcă el era tulburat cât să le ajungă la amândoi. Petrecerea se transforma într-un coșmar în care trebuiau supravegheate mișcările invitaților. Niciunul nu părea să stea în loc mai mult de câteva minute și era imposibil să spui cine plecase pentru a face ceva necugetat sau cine se retrăsese, pur și simplu, în dormitor pentru a se odihni.

Mai mult decât atât, era o adevărată problemă să te afli singur în compania lui Lisette, exact ca și în oraș, fiindcă mulți urmăreau același avantaj. Oriunde se întorcea, Francis, Denys, Neville, Gustave, alături de mama lui, și încă vreo șase persoane păreau să fie întotdeauna prezente. Nici dacă ar fi încercat, ea n-ar fi reușit să-și asigure o *garde de corps* mai eficientă. Cel puțin, niciunul dintre ei nu putea avea ceva mai mult noroc pentru a fi singur cu ea. Avea cel puțin această satisfacție.

Maurelle puse capăt valsului printr-o „înfloritură” zglobie. Din întâmplare, atunci când se opriră, se treziră în apropierea unor uși franțuzești. Luând seama la ușoara îmbujorare a feței lui Lisette, la felul în care începu să-și facă vânt cu evantaiul, un obiect sobru din mătase neagră și bețișoare de abanos, el întrebă:

– Mergem afară câteva clipe?

– Desigur. Punându-și palma pe brațul pe care i-l oferi, ea înaintă în grabă alături de el, privind spre noaptea de afară și lăsând în urma lor salonul strălucitor. Cel puțin aici era mai răcoare, briza blândă răcorindu-le obraji. E prea cald. Mă tot aștept să plouă.

– În cazul ăsta, vei fi nevoită să rămâi în casă, alături de pretendenții tăi.

– Ce idee. Ea se scutură teatral. Ar trebui să mă rog ca mâine să se răcorească. El îi aruncă o privire precaută în lumina aceea difuză.

– Ei, haide, niciunul dintre ei nu ți se pare agreabil?

– Toți sunt suficient de agreabili, dar nu mă închipui petrecându-mi viața alături de vreunul dintre ei.

– Nici măcar alături de Duchaine?

Ea înclină capul ca să-l poată privi.

– Ce te face să mă întreb așa ceva?

– Nu știu. Pare cel mai potrivit, bănuiesc.

– Ca și cum el ar fi primul care ți-ar lăsa impresia asta.

– Atunci vărul lui, contele de Picardy...

– Te rog! Am auzit mai mult decât suficient despre vărul lui și despre proprietățile sale. Despre poziția lui la curte, despre veniturile, trăsurile, hainele și amantele lui.

– Amantele?

– Fiind o femeie măritată, sunt percepută drept o persoană care găsește aceste subiecte mai degrabă atrăgătoare decât șocante.

Caid scoase un sunet definit, satisfăcut că Duchaine nu aflase despre lipsa ei de experiență în această privință.

– A spus el atât de multe?

– Mai degrabă a insinuat. Domnul Duchaine e mult prea discret pentru a dezvălui totul în vorbe care pot fi repetate.

Valul de furie pe care-l simțea Caid luase proporții care îndemneau la crimă, iar el își dădea seama de asta. Totuși, gândul că Duchaine șoptise la urechea lui Lisette aluzii obscene, îl făcu să-și ducă mâna spre spadă.

– Foarte bine, asta îl exclude pe domnul Duchaine. Dar Dorelle?

– Drăguț, dar mult prea tânăr și un artist prea sensibil. Și-a petrecut după-amiaza compunând un poem pentru mine.

– O condamnare serioasă. Iar domnul Bechet? Caid nu putu împiedica unda de veselie care prindea viață în vocea lui.

– Mama sa ar fi o doamnă interesantă, dacă nu ar avea un fiu. Lisette îi aruncă o privire scurtă. Ce e așa de amuzant?

– Nimic.

– Sunt convinsă. Poate ți se pare amuzant să evit replicile a șase tineri într-o singură seară, dar nu mi se potrivește deloc. Încă puțin, și mă retrag în fugă la oraș.

– Cum, și să o lași pe Maurelle să le țină singură companie? Nu ai putea fi atât de crudă.

– N-ar fi vorba de cruzime, ci de spirit de conservare.

El se opri, o întoarse cu fața către el și se aplecă să-i mângâie obrazul cu degetele lui puternice de spadasin.

– E chiar atât de rău?

– Insuportabil. Ea îi prinse încheietura mâinii, cercetând zona respectivă cu degetele ei sensibile. Apoi îi coborî brațul, împingând ceva mai sus manșeta.

Caid făcu un gest de respingere, ca și cum ar fi vrut să-și elibereze brațul, dar rămase nemișcat, în strânsoarea degetelor ei.

– Nu, zise el, protestând morocănos.

– De ce? Ea îl privi, mângâind acele cicatrici provocate de rosăturile lanțurilor. Dimineața, aveai încheieturile înfășurate în bucăți de pânză, cred. Sunt atât de groaznice?

– Bandajele previn rănirea accidentală a unei artere. Nu au nicio legătură cu ceea ce vezi. Adevărul nu era chiar acesta, dar nu găsi altceva pe moment. Atingerea ei ușoară îi provoca furnicături de-a lungul brațului, trecând apoi de-a lungul umerilor, dând naștere unei arșițe care părea că se răspândește în fiecare centimetru al trupului său.

– Le ai de pe vremea când te aflai pe acel vapor al condamnaților, când erai atât de tânăr. De ce să-ți fie rușine de ele?

– Nu am spus niciodată că ar fi vorba de rușine.

– Cu toate acestea, le ascunzi, nu vorbești despre ele, și aproape nimeni nu știe de existența lor.

– Mă fac să aparțin unei clase pentru care legea nu funcționează, zise el cu o voce aspră. Mă califică drept criminal.

– Fost criminal. Și fără ca tu să ai vreo vină.

– Nu contează. Sunt de neșters.

– Și dacă ar fi șterse, ele tot ar rămâne imprimare în inima ta, cred, zise ea. Mă întreb ce oare te-ar putea face să uiți că există, medită ea în șoaptă.

Ea desfăcu manșeta care-i ținea strâns mâneca, apoi dădu la o parte materialul tare, aplecându-și capul și lipindu-și buzele de cicatricile lui. El rămase nemișcat precum o statuie, incapabil să gândească sau să respire. Inima îi bubui în piept. Nevoia de a-i atinge părul, de a-i simți buzele reci pe gura lui fierbinte, de a o lua în brațe și de-a o duce departe, în întuneric, era atât de puternică, încât fu zguduit până în adâncul ființei sale. Voia să o îmbrățișeze, să o facă a lui, să o lege de el prin legături atât de puternice, încât să nu mai poată fi nicicând sfărâmate. O dorea și o putea avea.

Dar el nu se afla aici pentru a stabili care era interesul lui. Îi promisese s-o protejeze, nu să profite de poziția în care se afla ea. Chiar și a visa la altceva era o prostie; iar să

treacă la fapte, ar fi fost o adevărată crimă. Ar fi trebuit să se elibereze și să stea cât mai departe de ea.

Era imposibil. Astfel încât el rămase locului, așteptând ca ea să ridice capul.

Lisette îl privi atentă, iar ochii ei semănau cu niște profunzimi tandre, întunecate și magice. Apoi pe buzele ei înflori un surâs ușor tremurător.

– Indiferent ce ar face o simplă femeie, nu le-ar putea înlătura, nu-i așa? Atunci ce le-ar putea face să dispară? Sudoarea și sângele și, în final, moartea prin spada care ți-e atât de dragă? De dragul tău, am să mă rog să nu se ajungă la așa ceva.

El nu scoase o vorbă. La urma urmelor, ce era de spus? Oricum, simțea un nod în gât și nu ar fi putut vorbi fără a se da de gol.

În secunda aceea, în spatele lor se auzi un zgomot. Caid își întoarse palma și o prinse pe Lisette de încheietura mâinii, trăgând-o în spatele lui în timp ce se răsucea pe călcâie. La oarecare distanță, se ivi o siluetă masivă. Trecu o secundă înainte de a-l recunoaște pe Gustav Bechet.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, zise el bășos. Nu v-am observat. Pentru nimic în lume nu v-aș întrerupe țețe-î-țețe-ul.

Oare exista o notă de posomoreală, ba chiar de ostilitate și resentiment în vorba peștorului rotofei? Dacă era așa, atunci, fără îndoială, asta se datora faptului că el își închipuia că irlandezul câștiga teren în fața lui și a celorlalți.

– Nu, sunt convins că n-ați face-o.

– Scuzați-mă, vă rog. Cu o înclinare scurtă a capului, bărbatul se întoarse și porni înapoi spre salon. Caid se uită după el vreme de câteva secunde, încruntându-se.

– Bănuiesc că se va duce direct la mama lui să-i dea raportul, zise Lisette, nefericită.

– Fără îndoială. Întrebarea e ce va face ea cu ceea ce va afla.

– Nu făceam nimic rău.

Asta, își zise Caid, doar datorită grației divine.

– E vina mea că te-am luat de lângă ceilalți.

– Oh, da, mereu e vina ta.

– Ce vrei să spui? întrebă el, privirea lui căutându-i chipul, în momentul în care auzi glasul ei precaut și defensiv.

– Nu contează. Trecând pe lângă el, ea porni spre ușile franțuzești ale dormitorului ei, care se afla la o distanță de câțiva metri dincolo de galerie. M-a apucat, pe neașteptate, o durere de cap. Dacă vei fi amabil să-i saluți pe ceilalți în numele meu, atunci eu îți urez noapte bună.

El dădu din cap, dar nu răspunse. Ea se îndepărtă, însoțită de clinchetul surd al tocurilor pe podeaua galeriei. Caid așteptă până ce ea ajunsese în dreptul ușii și puse mâna pe zăvor, înainte de a rosti încet:

– Mulțumesc, zise el. Îți mulțumesc pentru rugăciune.

În cazul în care ea auzi, nu răspunse.

Păși în dormitor și închise ușa în urma ei.

Caid reveni în salon. Acolo, el transmise mesajul lui Lisette și rămase suficient de mult pentru ca oaspeții să nu suspecteze că se retrăgea în același timp cu ea. După ce le ură celorlalți noapte bună, dădu o tură prin grădină, savurând o ultimă țigară. Totul era cufundat în tăcere, cu excepția clădirii care adăpostea bucătăria, unde spălatul veselei de la supeu se afla pe ultima sută de metri. Se auziră strigătele unor păsări de noapte. Un cocoș fugi lângă cabanele sclavilor, scoțând un sunet cârâitor și somnoros. Găsindu-și un loc sub un stejar tânăr, Caid se uită cum servitoarea de la bucătărie aruncă apa murdară, mai privi o dată spre cotețul păsărilor și plecă apoi agale la culcare. Urmări cum invitații lui Maurelle se împrăștie care încotro, purtându-și lumânările de-a lungul galeriilor. Apoi lămpile din dormitoare se stinseră una câte una în spatele jaluzelelor trase.

Agatha Stilton plecase din salon imediat ce auzise de durerea de cap a lui Lisette, așa că lampa ei fu prima care se stinse. A lui Lisette, în camera de alături, continuă să ardă cu o flacără strălucitoare chiar după ce majoritatea celorlalte fuseseră stinse. Ori durerea de cap de care se plânsese fusese un șiretlic, ori ea era mult mai bolnavă decât părea a fi.

Caid se gândi să găsească o servitoare și s-o trimită să întrebe, dar renunță. Agatha ar fi rămas cu siguranță trează dacă ar fi existat vreun motiv de îngrijorare.

Pe cer trona cornul lunii. Câțiva nori trecură prin fața ei, ba ascunzându-i, ba dezvăluindu-i lumina. Țânțarii roiau în jurul capul lui Caid, așa că el își ridică gulerul hainei pentru a-și proteja urechile de înțepăturile lor. Nu se întâmpla nimic, și nici nu părea că ar ptea să se întâmple ceva. Tocmai se gândea la propriul său pat, în secunda în care o mișcare rapidă, undeva pe lângă casă, îi atrase atenția.

Protejat de întuneric, un bărbat se strecura pe lângă perete. În mână strângea ceva de culoare albă. Se opri, aruncă o privire spre galeria aflată deasupra lui, răsucindu-și capul, ca și cum ar fi căutat niște uși anume, apoi o luă iar din loc. Ajungând în dreptul lămpii care strălucea prin jaluzelele de la dormitorul lui Lisette, se opri. Se dădu mai în spate până ce, după toate aparențele, avu o priveliște mai clară, și apoi rămase cu privirea ațintită în sus, mut de uimire.

Nebun lovit de iubire sau Tom Curiosul, așteptând ca draperiile să fie date la o parte, ți-ar fi fost imposibil să spui. Caid nu riscă. Mișcându-se precum un robot, el făcu vreo șase pași spre bărbat, apropiindu-se suficient pentru a-l recunoaște.

În clipa aceea, norii se dădură la o parte din fața lunii, învăluind secțiunea aceea din Maison Blanche într-o lumină blândă și albicioasă, care evidenție trăsăturile bărbatului.

Francis Dorelle.

Caid își permise să se calmeze o fracțiune de secundă. Poetul nu-l putea pune în mare dificultate.

Dar o asemenea încredere nu-și avea rostul. Dorelle nu putea fi doar dificil, ci și plin de inițiativă, după cum descoperi Caid o secundă mai târziu. Obiectul de culoare albă din mâna lui era o foaie de hârtie. Ridicând-o astfel încât luna să o poată lumina în întregime, el începu să declame cu toată forța plămânilor săi rezultatul efortului său liric.

Chiar dacă producția în cauză ar fi avut o perfecțiune demnă de a rivaliza cu aceea a însuși Marelui Bard, nimeni nu-și dorea să asculte o asemenea contrafacere la ora aceea. Caid porni înainte, intenționând să-l ia de guler pe poet, readucându-l în limitele bunului-simț.

O jaluzea aflată la o distanță de câteva uși se ridică cu zgomot. Blackford se ivi în lumina lunii. Era înfășurat într-o cămașă de o splendoare orientală și, după toate aparențele, nu mai avea nimic pe dedesubt. Aplecându-se peste balustradă, el strigă:

– Termină, Dorelle! Lumea se străduiește să adoarmă.

Poetul se opri la mijlocul declamației, întorcându-se spre cel care-l împiedica să continue.

– Sunt inspirat de iubire, *monsieur!* Astupați-vă urechile dacă nu doriți să ascultați mesajul inimii mele!

În secunda aceea, Caid pricepu pe deplin că Dorelle își făcuse curaj pentru această demonstrație cu câteva pănărele de tărie. Se clătină puțin în clipa în care privi în sus la Blackford, iar cuvintele sale nu fură atât de limpezi, cum ar fi trebuit să fie. Din dormitorul lui Lisette se auzi lătratul lui Figaro, care-și manifestă, în felul lui, dezgustul.

– Nu-mi pasă ce anume te inspiră, zise Blackford cu o urmă de amenințare în glas. Totuși, îmi imaginez care e obiectul dragostei tale. Termină cu miorlăiala, altfel vei regreta.

– Sunteți un critic mitocan, care n-are pic de romantism în inima sa!

– Sunt un bărbat care și-a pierdut răbdarea! Ia-ți poemul acela mizerabil și cară-te!

Dorelle insistă.

– Mă jigniți, *monsieur*.

– O să fiu și agresiv, dacă te mai aud o singură clipă.

– Dacă sunteți atât de violent, poftiți pe câmpul de onoare. Măine-dimineată vă vor vizita secunzii mei.

Tânărul nebun nu știa ce face, nu avea idee ce spadasin experimentat provocase la duel. Englezul era un adevărat maestru, un amestec de inteligență și ceva mai mult decât ceea ce putea fi numit spirit nobil. Caid îl detestase la început pe individ, dar conduita lui din timpul antrenamentului, când era imposibil să ascunzi firea adevărată a unui bărbat, schimbase foarte mult situația. Cei doi nu mai continuaseră partida după apariția lui Lisette și a lui Maurelle. Caid încă era curios să știe cum s-ar fi încheiat.

Blackford se uită în jos spre poet, oarecum amuzat, înainte de a aproba cu putere.

– Cum dorești, dacă asta înseamnă să taci în noaptea asta.

Dorelle se înclină, oarecum nesigur. Răsucindu-se pe călcăie, dispăru în întuneric.

Schimbul de replici se consumase în foarte puțin timp. Majoritatea invitațiilor nu se treziseră, judecând după întunericul din dormitoare, ori poate că ajunseseră la concluzia că ceea ce se petrecea nu era treaba lor.

Jaluzelele de la dormitorului lui Lisette fuseseră totuși ridicate. Ea rămase în pragul ușii, în cămașa de noapte cu falduri elegante, în timp ce părul lung până la talie o acoperea precum o pelerină, având o strălucire roșu-aurie în lumina lămpii din dormitor. Caid, retrăgându-se din nou în

penumbră, o privi cu respirația tăiată, întrebându-se dacă ea auzise destul pentru a-și da seama de cele petrecute, dacă înțelegea gravitatea faptului sau dacă îi păsa.

Apoi ea se întoarse și dispăru încet înăuntru, coborând jaluzeaua în urma ei. Norii acoperiră iarăși luna, iar el rămase singur în întuneric.

16

Mai întâi, Caid și Vigneaud, Sarne și alții pe care nu-i cunoștea, iar acum Francis Dorelle și englezul. Lisette se întrebă disperată ce oare făcuse pentru ca bărbatul acesta să se bată pentru ea. Nu știa nimic care ar fi putut să atragă atenția, ci doar că duelurile continuau.

Nu că ea ar fi reprezentat o frumusețe recunoscută sau că ar fi fost o actriță de teatru pe care o urmăreau admiratorii. Era doar o femeie care încerca să conviețuiască cu cei din jur și să aibă un oarecare nivel de independență.

Ce ridicolă era toată povestea asta cu poemul. Cine și-ar fi imaginat că avea să ducă la vărsare de sânge? Asta, desigur, dacă nu va avea consecințe și mai grave.

Dacă ar fi putut, ar fi oprit totul. De fapt, dormise foarte puțin, tot încercând să găsească o cale pentru a pune capăt acestei înfruntări. Nu folosisese la nimic. Chestiunea se mutase într-o zonă în care nu putea să se amestece, și anume în sfera mândriei bărbătești și a onoarei. Dorelle s-ar putea retrage, punându-i la treabă pe secunzii săi, dacă dorea lucrul acesta. Cu siguranță, Blackford nu putea fi acuzat de lașitate dacă ar accepta o retragere de felul acela, dar s-ar putea, de asemenea, să creadă că tânărul merita o lecție în privința considerației.

Lisette se îngrozea, gândindu-se la cum se putea încheia lupta, dar știa că secunzii celor doi bărbați se aflau deja într-o dezbatere, chiar în timp ce se servea micul dejun. Nicholas și Caid, cel mai probabil secunzii lui Blackford, lipseau, așa cum lipseau și Denys Vallier și Armand Lollain care i se vor alătura lui Francis. Cei care rămăseseră păreau să nu ia seama la locurile goale. Conversația era întreruptă de multe momente stranii de liniște.

Durerea de cap a lui Lisette din seara precedentă era și mai acută în dimineața asta. Își sprijini capul în podul palmei, sorbind din când în când din cafeaua cu lapte, hrănindu-l cu cornul ei, oferit aproape în întregime, pe Figaro care stătea sub scaunul său. Simți privirile acelea curioase îndreptate spre ea. Maurelle era plină de compasiune, de solitudine, iar Celina Vallier îi aruncă o privire încărcată de o simpatie sobră. Totuși, doamna Bechet părea să emane o anume acuzație, ca și cum ar fi învinuit-o pe Lisette pentru acel conflict. Fiul ei, Gustave, o privi pe Lisette cu ochii închiși într-o aparentă supoziție. Deschise gura o dată sau de două ori, ca și cum ar fi dorit să spună ceva, dar o închise îndată, după ce aruncă o privire furișă în direcția mamei lui.

Peste petrecere coborâse un nor. Unii dintre invitați își făcură bagajele, cu scuze pregătite la repezeală. Judecătorul Reinhardt era unul dintre ei, nevrând să fie părtaș la această poveste. Lisette se gândi că ar fi plecat și ea, dacă asta nu ar fi semănat cu o dezertare. În afară de asta, ar fi fost insuportabil să aștepte ca veștile despre duel să ajungă la oraș.

Ziua părea chiar mai caldă decât cea precedentă. Dinspre golf bătea un vânt umed, aducând cu el mirosul de mlaștină și aer sărat. Se întezi odată cu trecerea orelor, smulgând frunze din copaci și petale de flori pe care le rotea către cer. Rafalele puternice făceau ca ușile să nu poată fi lăsate deschise, și toate activitățile care ar fi trebuit să aibă loc în galerii s-au

desfășurat înăuntru. Cele mai multe doamne s-au plâns că vântul le deranja coafurile și le umfla fustele într-o manieră total nepotrivită, așa că rămaseră înăuntru.

Lisette nu se supără. Rafala aceea neliniștită se potrivea cu starea ei de spirit.

Tocmai se instalase în partea de sud a casei, privind pe fereastră, când auzi zgomotul unor pași ce se apropiau. Se uită rapid într-acolo, așteptându-se să-l zărească pe Caid. În locul lui era însă englezul Blackford. Reuși să încropească un surâs, zicându-și că acesta nu păruse, probabil, prea amabil.

– Așa cum stați acolo, păreți o zeiță, o divină și frumoasă protectoare a celor care călătoresc pe mare, zise el, surâzând straniu. Pot să vă cer binecuvântarea pentru mâine?

– Mă îndoiesc foarte tare că aveți nevoie de ajutor. Era mai bine să ignore complimentul implicit.

– Să sperăm că aveți dreptate. Vă deranjez? Spuneți-mi dacă e așa, și voi pleca imediat.

– Sunteți invitatul doamnei Herriot, la fel ca și mine. Nici nu-mi trece prin cap una ca asta.

– Ceea ce mă pune atât de clar la locul meu sau așa ar trebui să fie dacă aș avea pielea subțire, zise el, rezemându-și umărul de cea mai apropiată dintre coloane. Din fericire, nu am. Întotdeauna sunteți atât de explicită?

– Chiar mai mult de atât. Dar, dacă nu-ți pasă, doar dumneata ești de vină. Am fost chiar plăcută, cred, până aseară.

– Înțeleg. Dar sunt cât se poate de nevinovat.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Mă îndoiesc.

– Fin observator, de asemenea, cu toate că și antipatic.

– Dacă te aștepti să-ți fiu recunoscătoare pentru că l-ai luat la rost pe Dorelle crezând că mă deranja, atunci vei fi

dezamăgit. Refuz să fiu de acord cu o ceartă bazată, pe de o parte, pe o cantitate prea mare de vin, și pe de altă parte, pe mânie.

– Nu, zise el, cu un zâmbet care-i evidenție liniile chipului, schimbându-l într-un mod incredibil. La fel ca și Eva cea cu mărul, tu nu ai fost decât pretextul. Lipsa auto-controlului îmi aparține.

– Admiți că a fost un gest nepotrivit?

– Aș putea spune că sunt subiectul unor fapte care uneori mă transformă într-o fire irațională, dar asta e ceva temporar. De fapt, ai foarte mare dreptate.

Ea se întoarse, lipindu-și spatele de balustradă.

– Deci nu ai de gând să provoci un neajuns permanent?

– Lui Dorelle? Barbarii apar deghizați în toate felurile, dar sper că nu și sub înfățișarea mea.

– Mă simt ușurată. E tânăr și puțin nebun, poate, dar nu... Ea se opri, căutând cuvântul.

– Dar nu și irațional, cel puțin când e treaz?

– Ceva de genul ăsta.

El se apropie și prinse între degete o șuviță din părul ei care se desprinsese din agrafe.

– Pe deasupra, ai o inimă bună. Plângi și ridici osanale.

– Nu știu ce vrei să spui. Ea își trase părul din strânsoarea lui, dându-l după ureche.

– Nu toate doamnele își fac asemenea griji pentru victimele pasiunilor pe care le inspiră.

– Nu am vrut să inspir absolut nimic.

Îl scutură un hohot de râs.

– Asta va înrăutăți lucrurile în loc să le îndrepte.

Oare flirta cu ea? Era posibil s-o facă de dragul averii ei? Ea nu ar fi putut spune. Ori poate că era doar plictisit sau căuta să evadeze puțin din înfruntarea pe care o avea în zori.

– Nu-ți faci griji în privința abilității adversarului tău?

Blackford adoptă o expresie care mima sobrietatea.

– Până la a mă îngrozi.

– Sunt sigură, zise ea mușcător. Deși mi-aduc aminte că o dată l-am auzit spunând așa, în trecut, că-l vizitează pe Croquère.

– Profesorul de scrimă mulatru? Cu siguranță voi fi atent.

Ea strânse din buze, apoi le deschise din nou.

– Nu am vrut să-ți dau instrucțiuni sau să te previn.

– A fost ultima dintre grijile tale. Am înțeles perfect.

El zâmbi din nou cu un umor ironic care se oglindea în ochii lui albaștri și strălucitori. Era imposibil, descoperi Lisette, să nu-i întorci zâmbetul, cu toate că instinctul o avertiza că farmecul lui era mult prea experimentat și, probabil, coordonat mult prea direct de inteligență ca să ai încredere în el.

Chiar în secunda aceea, Blackford privi dincolo de umărul ei, ridicând o sprânceană.

– O' Neill, zise el, într-un evident salut. Vii să sperii șoimul, îndepărtându-l de puiul tău?

– Sau cel puțin să iau și eu măcar o bucățică din el, zise Caid pe un ton neutru în timp ce venea grăbit spre ei. Privirea lui se intersectă cu cea a englezului.

– Dacă îți subliniezi prea mult neliniștea, dragul meu prieten, oamenii vor presupune tot soiul de evenimente interesante și neobișnuite.

– Atunci, ar trebui să-ți las cale liberă? Ești un optimist.

– Dar unul cu privire ageră, mai ales când e vorba de alte păsări de pradă, cum ar fi șoimii de noapte.

Caid tăcu o clipă.

– Adică nu sunt mai bun decât tine? Se vede de la sine, cred.

– Neîndemânatic, de asemenea, deși îmi place să cred că nu e în mod curent una dintre trăsăturile mele. Eu vorbesc totuși de paznicii de noapte.

Ei vorbeau pe deasupra capului lui Lisette despre chestiuni care erau dincolo de puterea ei de înțelegere. Sau le putea pricepe? Oare Blackford dădea de înțeles că fusese păzită de Caid, chiar și aici, la Maison Blanche? Era o idee interesantă.

– Șoimii de noapte au gheare, zise Caid încet.

– În mod sigur. Întrebarea este cu ce intenții.

Caid ridică brațul, ca și cum ar fi vrut să alunge o atingere.

– Dumnezeuule, nu și tu!

– O sarcină imposibilă cere o soluție nesigură.

– Dar nu, zise Caid sobru, și din partea ta.

Blackford făcu cu ochiul.

– O asemenea replică directă strică, pur și simplu, jocul.

– Exact ceea ce era dorit.

– Atunci te las în compania premiului tău, neatins și de neatins. Englezul se înclină spre ei cu oarece ironie și apoi se îndepărtă fără să privească înapoi.

– Tocmai a spus ce îmi imaginez eu? întrebă Lisette, încruntându-se și urmărindu-l cu privirea.

– Nu-i da atenție. Prietenului nostru, englezul, îi place să fie misterios. Iar starea lui de spirit e puțin tulburată în acest moment. Unii fac exerciții înaintea unui duel, alții își caută prietenii și familia sau ceva de băut. Mai sunt unii care fac din lumea întreagă un adversar.

– Din cauza stresului minții?

– Sau fiindcă sunt furioși din pricina propriei lor prostii și a unui cod care face ca un bărbat să moară dintr-un motiv ridicol, ori dintr-unul meritoriu. Dar n-am putea vorbi despre altceva?

Se simțea o înverșunare în glasul lui, deși lui Lisette îi era greu să spună dacă asta se întâmpla fiindcă simțea că spusese mult prea mult, ori din cauza unei dureri profunde.

– Cum ar fi?

– Ți-a mai trecut durerea de cap de aseară?

– Nu cine știe ce.

– Dar ai adormit după tot tărăboiul acela.

– Cum aș fi putut? Cât de ciudată era o asemenea politețe între ei doi, după intimitatea pe care o împărtășiseră. Parcă erau doi străini.

– Nu trebuie să te învinovățești.

Ea înălță din umeri.

– La fel spunea și Blackford, cu toate că el și Dorelle nu s-ar fi certat dacă nu eram eu.

– Blackford l-a trimis pe poetul tău să-și vadă de treabă. Te deranjează?

– Deloc. A fost mai degrabă stânjenitor, dacă vrei să știi.

– Și mai stânjenitor după aceea. Dar sper că nu faci din Blackford un erou pentru că te-a salvat.

– Nu intenționez să fac așa ceva, zise ea pe un ton hotărât. Cu toate că nu știu de ce trebuie să-ți pese ție.

– E fiul cel mic și nu are bani.

– Mariajele sunt încheiate adesea ținându-se seama de acest echilibru. Un bărbat de vișă nobilă și o femeie bogată. Nu prea contează cine are banii, atâta vreme cât pedigriurile nu sunt inegale.

– Urăsc să-ți temperez iluziile referitoare la poziția ta în lume, dar Blackford își poate găsi înaintași chiar în registrul din 1086. Mă îndoiesc că familia sa din Anglia ar considera o asemenea căsătorie încheindu-se pe poziții de egalitate.

– Dar noi nu suntem în Anglia, zise ea pe un ton rece. Poziția pe care o deține îl face aproape la fel de eligibil ca și pe Rio de Silva care s-a dovedit a fi de origine spaniolă. Mai mult de-atât, se pare că el, la fel ca și tine, poate zădărnici cu ușurință orice acțiune intentată împotriva mea de socrul meu.

– Ești fascinată de el, nu?

– Nu am spus asta. Dar e extrem de enervant să mi se spună pe cine ar trebui să iau în seamă și pe cine nu în vederea unui mariaj tocmai de către persoana care nu are nicio intenție și niciun chef să se pună ea însăși în postura asta.

– Ți-am spus...

– E adevărat, îl întrerupse ea. Dar m-ai întrebat ce-mi doresc? M-ai ascultat când ți-am explicat? Atunci, te rog, nu-mi dicta. Îmi voi alege singură soțul. Acum, te rog să mă scuzi, a venit timpul să mă alătur celorlalți.

Ea îi întoarse spatele, dar el întinse mâna, prinzând-o de braț. Strânsoarea lui dădea de înțeles cât se poate de evident că era inutil să se lupte cu el, dar cu toate astea ea se îmbătoșă, îl privi sfidător, în timp ce vântul îi umfla fustele, lipindu-le de gleznele lui, iar șuvițele de păr ce-i atârnavu libere îi atingeau pieptul precum niște flăcări roșii-aurii.

– Lisette...

Timbrul scăzut al vocii lui semăna cu o implorare. Apoi el îi dădu drumul printr-un gest neașteptat, desfăcându-și palma.

– N-are importanță. Du-te. Nu te pot împiedica.

Era vorba de perversitatea feminină, fără îndoială, însă ea, pe neașteptate, nu-și mai dorea să plece de lângă el. Dacă o făcu totuși, asta se datoră în exclusivitate mândriei.

Atitudinea civilizată reveni pe parcursul acelei zile umede și mohorâte. Duelul fu comentat doar în șoaptă, dar cu siguranță nu constitui subiectul conversației generale. Protagonistii, mai ales, se comportară ca și cum neînțelegerea ar fi fost ultimul lucru care li s-ar fi întâmplat. Conversară, râseră alături de ceilalți și dacă vocile lor avură, uneori, o tonalitate mai înaltă, ori mai stranie, ceilalți invitați se făcură că nu observă. La masa de prânz nu se putu observa niciun fel de scădere a apetitului și nimeni nu păru nehotărât în a se retrage pentru obișnuitul somn de refacere. Era ca și cum nu se întâmplase și nici nu urma să se întâmple nimic.

Era înnebunitor, cel puțin pentru Lisette. Inevitabilul curs al timpului către înfruntarea din zorii zilei, fără a putea face ceva pentru a o împiedica, părea un sacrilegiu. Se părea că cineva trebuia să facă măcar o încercare.

Era nedrept, desigur. Era sigură că secunzii făcuseră tot posibilul pentru a găsi o soluție care să nu compromită onoarea niciunuia dintre ei. Cu toate astea, cele mai desperate măsuri nu ar fi trebuit omise, după părerea ei. Și-ar fi dorit să fi fost posibil ca atât Blackford, cât și Dorelle să fi fost trimiși cât mai departe, până ce amândoi s-ar fi calmat, iar incidentul ar fi devenit mai degrabă o amintire hazlie. Din nefericire, ea nu deținea puterea asta.

Stătea în salonul folosit la orele dimineții, uitându-se peste replicile piesei pe care urma să o joace în seara respectivă, când Francis Dorelle intră în încăpere. Se sperie o clipă, dând cu ochii de ea, ca apoi să înainteze, cu o umbră de surâs pe buze.

– Cât mă bucur că vă găsesc singură, doamnă Moisant. Îmi doream să am ocazia să-mi cer scuze pentru deranjul din seara trecută.

– Nu vă mai gândiți la asta, vă rog. Surâsul ei era mai afectuos decât ar fi fost în alte circumstanțe. El era atât de tânăr și, într-o bună zi, avea să fie un bărbat chipeș. Dumnezeu, pur și simplu, îmi pare rău că... s-a transformat în ce s-a transformat.

– Da. El se așeză pe fotoliul de lângă ea. Nu e ultima mea încercare, să știți.

Poate că i-ar fi fost mai ușor să-l creadă dacă chipul lui nu ar fi fost atât de palid și ochii atât de triști. Dar, dacă el tot pomenise de această confruntare, atunci ea simți că are cel puțin libertatea de a încerca să pună lucrurile în ordine.

– Uneori, lucrurile se întâmplă fără ca noi să ne-o dorim, zise ea încet. Dacă ați avea cel puțin șansa de a-i explica domnului Blackford, sunt convinsă că...

– Niciodată! În acest caz, ar avea dreptul să creadă că sunt un papă-lapte, iar eu nu aş suporta una ca asta. În afară de asta, nu avea dreptul să-mi spună să mă potolesc de faţă cu dumneata.

– Nu se simţea bine, să ştiţi. Sunt convinsă că regretă gestul.

– Asta e părerea dumitale. Eu cred că vrea să mă îndepărteze.

– Sigur că nu. Ce-ar avea de câştigat din asta?

– Ar avea cale liberă în privinţa dumneavoastră, bineînţeles. Dacă eu voi fi ucis, atunci va rămâne un singur pretendent la mâna dumneavoastră.

Ea nu se gândise la asta, fiindcă nu se gândise niciodată serios la Francis Dorelle în această postură. Undeva în subconştientul ei, se născu îngrijorarea supărătoare că şi altcineva ar fi putut totuşi s-o ia în considerare.

Oh, dar era imposibil. Oamenii normali şi sănătoşi la minte nu puteau gândi în felul acesta. Ea clătină încet din cap.

– Da, ştiu că n-ar trebui să vorbesc despre asemenea lucruri cât sunteţi încă în doliu. Dar mă tem pentru dumneavoastră. Sunteţi mai în vârstă decât mine cu un an sau doi, nimic semnificativ. Ar fi o mare satisfacţie pentru mine să vă pot apăra de cei care ar putea profita de dumneavoastră. Aveţi ceva, *madame*, ceva sensibil şi totuşi curajos, care-i face pe bărbaţi să-şi dorească să aibă grijă de dumneavoastră. Pentru alţii, acel ceva trezeşte nişte idei care sunt... care sunt totalmente contrare.

Era deranjant să fii descrisă în asemenea termeni. Ca să-i distragă atenţia, ea spuse:

– Mi-aţi scris un poem, dar nu l-am ascultat pe tot. Presupun că nu-l aveţi la dumneavoastră, nu-i așa?

El începu să-şi pipăie buzunarele.

– Sunt copleșit fiindcă doriți... fiindcă aveți răbdarea, înțelegerea de-a asculta, *chère madame*. Oare unde l-am... Oh, da, iată-l!

El scoase o foie de hârtie din buzunarul fracului și o despătură, netezind-o pe coapsă în porțiunea care fusese evident șifonată, probabil, într-un brusc acces de neliniște. Dregându-și glasul, începu să citească.

Era o operă sinceră și, din aceeași cauză, tulburătoare. Lisette o ascultă în liniște, așa cum merita orice creație literară. În același timp, își luă libertatea de a-și lăsa privirea să alunece pe trăsăturile tânărului, studiindu-i maxilarul lat, felul în care sprâncenele lui se înălțau, orbitele adânci ale ochilor cu gene arcuite. Buzele lui erau moi, încă neformate, urechile puțin cam mari, iar mărul lui Adam se mișca agitat atunci când înghițea. Gulerul cămășii se umezise, iar eșarfa romantică și vaporoză care o purta în loc de cravată era pe punctul de a se desface. Din când în când, vocea lui fu gata să se frângă, mai mult din pricina emoției decât a tinereții. El o enervase și o făcuse să se simtă prost în ultimele zile, dar avea în el ceva atât de drăgălaș, în secunda aceea, încât ea simți o durere în inimă.

– A fost drăguț, zise ea cu maximă tandrețe atunci când el încheie. Nu vă pot mulțumi suficient pentru că mi-ați oferit ocazia să-l ascult sau pentru sentimentele pe care le transmite. Mi-e teamă că nu le merit, dar sunt onorată că mi le-ați dedicat.

– Vă reprezintă, zise el simplu, privind-o cu ochi strălucitori.

Cât de curajos era să stea acolo, zâmbind și citind o poezie, în vreme ce era conștient că în zori va trebui să se trezească și să înfrunte un expert al spadei. Păsărelele vor cânta, iar vântul primăvăratc va smulge frunzele copacilor. Era un gând insuportabil, iar Lisette se aplecă și îl sărută pe obraz.

Se temu, preț de o secundă, că el va presupune mult prea mult din acest gest neînsemnat, că va încerca să o ia în brațe sau că-și va permite alte libertăți. El nu făcu nimic din toate acestea. Chipul lui deveni de un roșu-aprins, chiar și vârful urechilor și ceafa prinzând aceeași culoare. Un zâmbet de o dulceață unică îi curbă buzele.

– Vă mulțumesc, *madame*, scumpa mea doamnă Moisant.

El se apropie, îi luă mâna, și depuse acolo poemul. Apoi se ridică în picioare, schiță o reverență, fiind în întregime un domn plin de demnitate, și ieși rapid din încăpere.

Lisette rămase cu hârtia în mână, uitându-se spre ea până ce o lacrimă căzu, mângîind rândurile. Scoase o batistă și o șterse cu grijă.

Publicul prezent la piesa din seara aceea fu în număr mic, iar entuziasmul, la fel de scăzut. Asta se potrivea de minune cu interpretarea care, în cel mai bun caz, putea fi caracterizată ca lipsită de strălucire, iar în cel mai rău, ca neglijentă.

Dincolo de asta, era imposibil să faci o brambureală totală din capodopera lui Sheridan, astfel că existară momente când lucrurile decurseră așa cum trebuie, iar hohotele de răs apărură, acolo unde le era locul.

Seara, furtuna se abătu cu toată forța asupra casei cu trei etaje. Tunetul bubui, iar fulgerele luminară la nesfârșit. Toate ușile, ferestrele și jaluzelele fuseseră închise mai devreme, dar rafalele reci de vânt se strecurau totuși prin încăperi, făcând ca lumina lămpilor să danseze în spatele globurilor de sticlă. Ploaia, atunci când sosi, fu un potop ce părea că nu se va mai termina. Începu la ora supeului, și încă mai turna cu găleata atunci când invitații se grăbiră să meargă la culcare.

Lisette stătea întinsă, ascultând zgomotul șuvoaielor de apă, măturate de vânt, care biciuiau casa. Era încă trează

când furtuna încetă, iar ploaia se opri. Se gândi la umezeala de pe terenul de desfășurare a duelului și se întrebă dacă nu cumva acesta va fi amânat sau chiar anulat, sau dacă nu cumva combatanții vor dormi mai mult din pricina cerului înnorat. Și-i imaginează îndreptându-se spre pâlcul de nuci, întrebându-se dacă aveau să meargă unul lângă altul, precum cei mai buni prieteni, spre terenul de luptă, sau dacă exista un protocol anume care stabilea cine sosește primul și cine îl urmează. O mulțime de gânduri îi trecură prin minte fără o ordine anume. Și doar după ce renunță la ele, somnul sosi, în cele din urmă, și la ea.

Plânsetele, strigătele și vocile amestecate o treziră brusc. Întreaga casă părea un vacarm. Înainte să reușească să coboare din pat, ușa se deschise larg, iar Agatha intră în mare grabă.

– Oh, draga mea, s-a întâmplat cel mai îngrozitor lucru. Tânărul domn Dorelle a fost rănit foarte grav, iar domnul Blackford la fel. Și nici n-o să-ți vină să crezi, dar nimeni nu are habar ce trebuie făcut.

– Au primit îngrijiri de la un medic? Lisette sări din pat și se duse la dulap, smulse primul lucru care-i veni la mână, apoi apucă tivul cămășii de noapte pentru a o trage peste cap.

– Aici, în provincie, nu e disponibil decât unul singur, și acum îl îngrijește pe domnul Dorelle. Englezul a insistat să se ocupe întâi de el.

– Unde i-au dus? Acceptă ca Agatha să-i dea o mână de ajutor în privința corsetului, chiar dacă ea își îmbrăca deja jupele și le lega strâns șireturile.

– Chiar acum l-au adus înăuntru pe Blackford. Doamna Herriot îi pregătise deja dormitorul. Cât despre Dorelle, cred că a fost instalat în salonul de vară de la parter. E... e mult prea grav rănit ca să se încerce transportarea lui la etaj.

Pe Lisette o invadă brusc o senzație de *déjà vu*, reamintindu-și dimineața în care Eugene fusese adus la reședința din oraș a familiei Moisant după ce fusese ucis pe câmpul de onoare; corpul lui era atât de slab, atât de țepăn. Apoi ea îi poruncise valetului să se ocupe de cadavru, alesese hainele pentru înhumare, oprise ceasurile în toată casa, întorsese oglinzile cu fața la perete, făcând ceea ce se cerea într-o asemenea situație, dar într-o stare de totală buimăceală. În acest timp, Henri Moisant zbierase și proferase amenințări, acuzând-o că nu-i păsa de moartea soțului ei, fiindcă nu se arăta pătrunsă de durere, fiindcă încă mai era în stare să raționeze, să vorbească și să se miște de colo-colo.

În timp ce Agatha îi încheia ultimii nasturi, Lisette fu pe neașteptate copleșită de rezultatul devastator al acestui nou duel și de posibilitățile îngrozitoare care se întrezăreau.

– Oh, Aggie, rosti ea, ducându-și mâna la gură.

– Da, iubita mea, zise însoțitoarea sa, oftând adânc. Știu.

– El...el scrisese un poem pentru mine. Lacrimile îi umplură ochii, iar ea își înălță bărbia, încercând să le împiedice alunecarea.

– S-au mai întâmplat tragedii de felul acesta. În confruntări asemănătoare, unii tineri și-au pierdut viața înainte de a apuca să trăiască. Ce pierdere, ce pierdere îngrozitoare.

Agatha vorbise aproape cu resemnare, ceea ce o înfurie pe Lisette:

– Nu trebuia să se întâmple.

– Noi nu mai putem face nimic în privința asta. Terminând cu nasturii, Agatha o întoarse cu fața spre ea și îi aranjă corsetul. Apoi o îmbrățișă în grabă. Nouă, femeilor, ne revine să facem tot ce putem pentru cei care supraviețuiesc.

Lisette își odihni o secundă capul de umărul osos al Agathe. Apoi își îndreptă spatele și întrebă:

– Cât de grav e rănit domnul Blackford?

– Destul de grav. Se spunea ceva despre un accident. Mă cutremur gândindu-mă la ce a vrut să însemne asta.

– Dacă nu poate primi îngrijiri de la doctor, atunci trebuie să vedem ce putem face noi pentru el, răspunse Lisette, pornind spre ușa.

Blackford fusese rănit la umăr, chiar sub claviculă – o gaură mare și zdrențuită, care sângera profund, umezindu-i cămașa și pătând-o pe cea a bărbatului care-l adusese în casă după ce îl așezase pe ușa unei magazii care fusese scoasă rapid din balamale. Oprirea sângerării era prioritatea numărul unu. Caid făcuse un soi de bandaj din cravata sa, apăsând-o cât putea de tare pe rană. Măinile îi era înroșite de sânge, dar cu toate astea persevera. În secunda în care Lisette se apropie de patul în care zăcea Blackford, Caid îi strigă să pregătească niște bandaje mai groase și să le apese pe rană atunci când el va îndepărta cravata îmbibată.

Lisette nu fusese niciodată deosebit de afectată la vederea sângelui, astfel că acum nu se arătă astfel. Ceea ce o deranja era mirosul proaspăt al sângelui. Oricum, știa din experiență că, dacă inspire scurt și profund, totul avea să fie în regulă. Fiind singura stăpână în casa Moisant, fusese chemată să aibă grijă de sclavi ori de câte ori aceștia avuseseră vreun accident. Acum nu putea fi altfel. Nu avea să permită așa ceva.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, rupând o fâșie lungă dintr-o cârpă foarte uzată și apoi împăturind-o.

– O blestemăție, pe cuvânt. Blackford nu avea de gând ca evenimentele să ia o întorsătură atât de dramatică.

– Nu, chiar așa a și spus. Ea aruncă o privire către fața englezului. Zăcea acolo atât de palid și de țeapăn, cu pleoapele închise, respirând sacadat. Cum nu reacționa la durere sau la îngrijirile la care era supus, era greu să-ți dai seama dacă era inconștient, extrem de curajos sau, pur și simplu, îngăduitor.

– S-a întâmplat atât de repede. Dorelle și-a lansat atacul cu o secundă înainte de comanda de începere – ceea ce nu cred că a fost o încercare deliberată de a-și sfida adversarul, ci mai curând un efect al nervilor surescitați. Blackford a parat cu o forță considerabilă, după cum îți poți închipui. Din cauza loviturii, spada lui Dorelle s-a frânt exact în două. Dar el se lansase deja într-o mișcare disperată, așa că nu mai putea da înapoi. Bucata boantă de spadă, care-i rămăsese în mână, l-a izbit pe Blackford în umăr. Blackford a sărit înapoi, alunecând pe iarba umedă. Vârful spadei lui a zvâcnit în sus din reflex. Cumva, Dorelle a reușit să se împlante în ea.

– Oh, *mon Dieu*, șopti Lisette, cu toate că înăuntrul ei simți ceva ce părea aproape o durere sufocantă, dar și o oarecare ușurare.

– Sunt... sunt bucuroasă că a fost într-adevăr un accident. Caid mișcă scurt din cap.

– Unii s-ar putea să nu accepte asta atât de ușor.

– Dacă moare, toți vor crede că l-am ucis pe tânărul Cezar, șopti Blackford. Pleoapele îi tremurară puțin, cu toate că rămase perfect nemișcat. Și vor avea dreptate.

– Nu putea fi evitat, zise Caid cu precizie.

– Decât dacă aveam răbdare și un temperament mai potolit? Unde e gazda mea? Trebuie să-i cer iertare fiindcă i-am stricat petrecerea.

– Mai bine stai liniștit, înainte să transformi totul într-o tragedie și mai mare, îi spuse Lisette cu oarecare severitate. Se gândi că spada nu-i atinsese niciun organ vital, dar nu putea fi sigură. Blackford era alarmant de palid și începuse să tremure. Își pusese brațele în jurul trupului, încercând să controleze frisonul. Cu toate astea, cărpa de sub degetele ei se umplu de sânge. Agatha, aflată alături, era ocupată cu pregătirea alteia, mai mare, care să fie aplicată peste cealaltă.

– Unde este Maurelle acum? repetă Caid în șoaptă întrebarea lui Blackford.

— Trimitte pe unul dintre grăjdari după familia lui Dorelle, răspunse Agatha, care se oprise în drum spre camera bolnavului să discute câteva secunde cu gazda lor. Se asigură, de asemenea, că oaspeților care rămân li se va servi, ca de obicei, micul dejun, și își ia rămas-bun de la cei care s-au decis să plece.

— Adică cea mai mare parte, bănuiesc. Nimic nu distruge o petrecere mai bine ca un scandal.

Chiar în secunda în care aproba cu un gest din cap, Lisette auzi un zgomot la ușă, astfel că se întoarse și privi într-acolo. Nu era medicul.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Celina. În spatele ei puteau fi zăriți Rio de Silva și Nicholas Pasquale.

— Puteți să căutați o pătură, zise Lisette. Și sunt convinsă că Blackford s-ar simți mult mai confortabil dacă i-ar scoate cineva cizmele.

Celina plecă în căutarea unei pături, iar Rio se apropie, rezolvând problema încălțărilor cu câteva mișcări abile. Apoi cei doi spadasini se retraseră, lipindu-se de perete, privindu-l pe bărbatul acela care era prietenul lor.

— Unde dracu' e doctorul? mormăi Caid printre dinți.

— Sunt sigur că va sosi imediat ce va putea.

— Ce-am putea face? Să-i aducem ceva, poate o înghițitură de coniac?

— Nu cred că e o idee bună, zise Lisette. Ca să bea, trebuie să se ridice, și probabil că nu trebuie mișcat.

— Da. Numai că... Urăsc să nu fiu capabil să fac ceva.

Ar face, își zise Lisette. Era un om de acțiune. Nu-i stătea în fire să aștepte.

În secunda aceea reveni Celina cu un braț de pături. Rapid, ceilalți le întinseră peste Blackford. Nicholas aduse un cuțit și tăie cămașa îmbibată cu sânge, dând-o la o parte, după care strecură marginile păturii sub corpul rănitului. Dădură dovadă de o eficiență și o grijă uimitoare, dar Lisette se întrebă totuși dacă toate astea nu erau cumva fără folos.

Sângerarea își încetini ritmul. Lisette descoperi lucrul acesta când slăbi puțin apăsarea bandajului, vrând să adauge un altul. Se gândi să șteargă o parte din crustele și din sângele uscat de pe pieptul lui, dar decise că lucrul acesta putea fi amânat.

Era greu de știut ce altceva se putea face, îi era greu de realizat că viața unui om se afla în mâinile ei. Ceea ce nu era strict adevărat, desigur. Responsabilitatea era împărțită.

Luându-și ochii de la bărbatul rănit, ea îl privi pe Caid care se afla de partea cealaltă a mesei. El îi întâlni privirea. Ochii lui erau de un albastru-închis din pricina îngrijorării, dar în ei se citea și hotărârea de a nu da nicio șansă dezastrului.

Încrederea aceea era greșită. Bărbații mureau în fiecare zi. Orice bărbat, nu conta cât de puternic sau abil era, putea fi ucis într-un duel. Data viitoare, când va apărea pe terenul de luptă, Caid s-ar putea să capete o rană fatală. La fel ca a lui Blackford, a cărui viață nu fusese amenințată în mod direct. Moartea putea surveni din cauza unei sângerări în exces, a otrăvirii sângelui, cangrenei sau pneumoniei. Caid, atât de curajos datorită puterii și onoarei lui, putea muri oricând.

Ea știuse dintotdeauna lucrul acesta, fusese ceva implicit din clipa în care făcuseră cunoștință. Una era să o știe, și alta să aibă în fața ei dovada acestui lucru, reprezentată de trupul inert al lui Blackford.

Caid, care dăduse târcoale morții, de mai multe ori, pe terenul de luptă, de dragul ei, putea să fie ucis mâine, poimâine sau răspoimâine. El putea muri, iar ea nu putea face nimic ca să împiedice lucrul acesta.

Chiar în secunda aceea, ușa se deschise și doctorul intră în încăpere.

Se apropie de pat cu fața împietrită, cu mânecile hainei înroșite de sânge.

Chipul lui Blackford își pierduse și mai mult din culoare. Ridicându-și capul de pe pernă, el întrebă:

– Dorelle?

– Tânărul domn nu mai are nevoie de serviciile mele, răspunse doctorul, dând o sentință înfricoșătoare. Acum, dați-mi voie să văd ce pot face pentru dumneavoastră, sir.

Francis Dorelle murise. Lisette fu străbătută de un val inverșunat de durere și suferință. Nu va mai scrie niciodată poeme, nu va mai declama nicicând la lumina lunii, nu se va mai devota altor femei, nu va mai simți niciun fel de bucurie sau furie, dragoste sau amărăciune, adorație sau durere. Luptase pentru onoare și murise din pricina ei.

Lisette, cedându-i locul medicului, se îndepărtă de pat. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă încet către ușă.

– Lisette? strigă Caid în urma ei.

Ea nu răspunse. Părăsind dormitorul, închise cât putu de ușor ușa în urma sa.

17

Caid îl înlocui pe Nicholas lângă patul lui Blackford la scurtă vreme după micul dejun. La două zile după duel, pacientul progresa destul de bine, cu excepția febrei despre care doctorul îi asigură că era mai mult decât de așteptat. Acest diagnostic care părea mai degrabă lipsit de inimă era posibil să se datoreze și faptului că Blackford îl înjurase cu o inventivitate considerabilă atunci când acesta cercetase și cususe rana.

Febra și lipsa de activitate, ca să nu mai vorbim de faptul că fusese supravegheat pentru a fi împiedicat să se ridice din pat, îi conferiseră lui Blackford temperamentul unei vipere. Insista întruna că e în stare să se ridice. Și oricine îl

contraziccea se alegea cu niște invective îngrozitoare. Drept rezultat, spadasinii își asumară datoria de a-l îngriji, pentru a le scuti pe doamne de limbajul cu pricina și de posibilitatea de a vedea un englez aproape gol care încerca să sară din pat.

Când Caid intră în cameră, Blackford era întins cu fața la fereastră, spre locul unde razele soarelui alcătuiau un pătrat imens pe podea. Părea căzut pe gânduri și neobișnuit de frustrat.

– Din nou o durere de cap? întrebă Caid, cu privirea ațintită pe deasupra pacientului spre Nicholas, care stătea răsturnat pe un scaun, cu un picior întins înaintea lui.

– Ori asta, ori o dispoziție proastă, o trânti spadasinul italian. Dacă o să descoperi care este din cele două, atunci vei reuși să faci mai mult decât mine. Împăturind ziarul pe care îl citise, îl lăsă deoparte și se ridică în picioare. Încăpățânatul a refuzat micul dejun așa că s-ar putea să fie, pur și simplu, înfometat.

– Dacă e așa, cred că se poate găsi ceva ca să-i stăvilim chinul, zise Caid.

– Așa a sugerat și doamna Moisant acum o jumătate de ceas, și a fost pedepsită pentru efortul ei. De la bărbatul așezat în pat nu licări nicio urmă de răspuns. Nicholas făcu o grimasă. Vezi? O însărcinare lipsită de recunoștință. Mi-aș dori să o savurezi și tu.

– Ești mai mult decât mărinimos, zise Caid sec.

– Chiar așa, iar dovada e că nu l-am omorât încă. Zicând acestea, Nicholas ieși din dormitor, închizând ușa în urma sa.

Caid râse scurt înainte de a face câțiva pași și de a lua ziarul. Trecu rapid în revistă rubricile destinate știrilor politice și dezastrelor, după care se opri la informațiile obișnuite privitoare la vânzări, lichidări, sosirea și plecarea vapoarelor

cu abur și a cargourilor cu diverse încărcături. O știre anume îi atrase atenția, așa că aruncă o privire spre Blackford.

– Nicholas ți-a citit noutățile? Întrebă el.

– Cu un tâmpit accent italianesc.

– Inclusiv știrea referitoare la turneu, presupun.

– A considerat că voi fi interesat.

– Și chiar ești, în felul tău.

Blackford nu zise nimic.

– Lui Nicholas nu i-a trecut prin minte, se pare, că ai obiceiul să reacționezi negativ.

Niciun răspuns.

– Asta te-a dărâmat atât de tare, nu? Faptul că nu vei putea participa la turneu. Sau încă mai ești bosumflat fiindcă lumea ar putea crede că ai fost rănit de un amator de categorie inferioară care nu ar fi trebuit să fie în stare niciodată să te atingă?

Replica era provocatoare. Să-l scoată pe englez din starea de spirit morocănoasă era ceva mult mai potrivit decât să-l lase să zacă acolo, clocind ca un personaj dintr-o tragedie de Shakespeare.

– Ar trebui să te consideri norocos, fiindcă nu vei fi obligat să-l înfrunți pe Thimecourt. Am auzit că a avut o dispoziție drăcească, și nu e unul dintre cei care nu te provoacă mai târziu dacă nu-î place cum au ieșit lucrurile.

– E problema ta, zise Blackford nepăsător, din moment ce s-ar putea să ai onoarea să te lupți cu el, după ce îl va desființa pe cel care îmi va lua locul.

– Sau poate că nu, depinde de câți vor muri subit începând de acum și până atunci.

– Eu nu am murit subit, așa cum ai spus-o tu cu atâta amabilitate.

– Iar lucrul acesta va fi luat în considerare data viitoare. Vor mai avea loc și alte turnee, știi bine. Am auzit, chiar

înainte să plecăm din New Orleans, că deja se pregătește un al doilea, pentru luna viitoare, fiindcă acum nu au putut fi programate toate înscrierile.

– Indiferența mea, spuse Blackford răspicat, e cât se poate de mare.

Caid se încruntă, pierzându-și răbdarea.

– Și e depășită doar de lipsa ta de bune maniere.

– Lehamitea n-are nimic de-a face cu felul de a te purta.

– Numai că una n-ar trebui s-o depășească pe cealaltă.

Iar celor care se plictisesc le lipsește, de obicei, inițiativa.

– Inițiativa atinge multe scopuri, dar nu-mi permite să manipulez timpul pentru a mă înfrunta cu tine în acest turneu. Sau în afara lui, și asta e și mai lamentabil.

– Știu că te gândeai la o blestemată de înfruntare săngeroasă, i-o întoarse el afabil. Asta stârnește mai mult ca sigur un martir.

Furia scripi în ochii de un albastru strălucitor ai lui Blackford.

– Aș fi capabil, dacă îmi dai o spadă, să te izbesc în gât. Atunci am putea să schimbăm locurile, tu și cu mine, și să vedem cine o să joace mai bine rolul victimei de bunăvoie.

– Oh, îți cedez această onoare, răspunse Caid, cu un rânjel. Motivul fiind acela că tu ai mai multă experiență în privința asta, să știi.

– Serios? Să luăm, de exemplu, sejurul tău la închisoare. Sau îți imaginezi că simpla negare a acestui fapt îl înobilează în loc să-l transforme în ceva enervant?

Era o lecție, în cazul în care avea nevoie de una, își zise Caid, gândindu-se să-și vadă mai bine de-ale sale. Trebuia să-și fi dat seama înainte de a se lua la întrecere cu un individ care mânua cu multă îndemânare cuvintele tăioase. La fel ca și sabia.

– Aici m-ai atins, zise el cu un surâs acru. Doar că ar fi instructiv să aflu cine ți-a spus această poveste.

– Nu doamna Moisant, dacă la asta te gândești. Domnișoara Agatha a menționat-o în trecut, ca și cum eu aș fi știut-o deja – ceea ce se trage, fără îndoială, de la faptul că ne-am născut în același arhipelag. Era îngrijorată că principiile noastre l-ar putea afecta prea mult pe puiuțul ei singuratic.

– Și se aștepta ca tu să îndrepti lucrurile în cazul în care eu mă dovedeam prea încăpățânat.

– Cum? Arătându-mă amabil și sărind în ajutorul doamnei? Aș fi mult prea încântat. Dar cred că, mai întâi, ar trebui să-ți bag mințile-n cap cu spada mea, dacă toate celelalte mijloace vor da greș.

Caid îl privi fâțiș.

– N-ai decât să încerci.

– Oh, garantez că, pentru moment, s-ar putea să fie greu, dar nu voi rămâne în starea asta pentru vecie.

– Nu, vei fi chiar mai urâcios, nu am nicio îndoială, atunci când vei fi capabil să ții o armă în mână.

– Iar tu vei avea și mai mult din firea unui snob, zise Blackford amar.

– Un snob? se interesă Caid, cu un glas plin de uimire. A trebuit să iau lecții cu două săptămâni înainte, ca să nu rămân în umbra superiorității tale.

* – Superioritatea firească și snobismul sunt două chestii total diferite, i-o servi Blackford, în vreme ce ochii îi sticleau. Dar niciuna nu poate aprinde candela umilinței care se potrivește doar turmei celor obișnuiți. Sfinte Dumnezeule, omule, ești nevinovat sau vinovat? Și ce naiba te face să crezi că asta ar conta?

– Pentru mine, contează, zise Caid.

– Doar fiindcă îi dai voie. Nimeni nu te poate face să te simți rușinat fără consimțământul tău, dragul meu prieten irlandez. Și nici nu te poate opri să-i faci curte domniței pe care o dorești.

– Dacă gândești astfel, înseamnă că nu ai idee cum stau treburile în New Orleans.

– În comunitatea franceză a New Orleansului, vrei să spui. Dar acesta este și un teritoriu al Statelor Unite, adică al unei țări noi. Convențiile care te leagă de trecut aparțin unui alt loc, unul care se află la distanță de un ocean și de o lume întreagă.

– Ia te uită, zise Caid încet. Și îmi poți explica și mie de ce e atât de important pentru tine?

– De ce crezi, dandy de nimic ce ești? Dorința de a renaște pe un pământ nou nu e numai o virtute irlandeză.

Unde ar fi dus alte insulte și alte aluzii e imposibil de ghicit, fiindcă, în secunda aceea, se auzi o bătaie în ușă. Caid strigă tare comanda „Intră”, iar Lisette se strecură în încăpere, în capul unei procesiuni care cuprindea un servitor, ce ducea un recipient cu apă fierbinte și o cutie cu ustensile pentru bărbierit, o servitoare care aducea așternuturi curate, și majordomul care ține în mână o tavă pe care se odihneau o cană din argint cu cafea și un somptuos aranjament de gustări.

– Puțin confort pentru pacient, zise ea, cu un surâs de-a dreptul vindecător. Vă rog să-l acceptați, domnule Blackford, în caz contrar, bucătăreasa o să creadă că talentele ei nu mai sunt aceleași.

Oricare ar fi fost criticile lui Caid, gestul, ori vederea unui trup și a unei fețe frumoase îl făcură pe Blackford să surâdă. Caid ar fi putut cu greu să-l învinovățească. Lisette nu numai că era o persoană extrem de plăcută privirii, dar și una căreia cu greu îi puteai rezista, așa cum rămăsese în așteptare, calmă și tăcută. Cum îi reușea, Caid nu putea spune. Știa foarte bine că veghease lângă cadavrul lui Francis Dorelle în timpul nopții și că fusese prezentă în zorii zilei atunci când părinții lui îndurerăți, un cuplu în etate care-și răsfățaseră

fiul născut când ei aveau o vârstă înaintată, se ridicaseră de la veghea lor nocturnă și plecaseră, luând cu ei trupul neînsuflețit al băiatului lor.

– Dulce și ametoitoare ca o pară în sos de vin, doamna care îmi îndeplinește fiecare dorință, chiar și pe acelea pe care nu sunt conștient că le am, declamă Blackford în maniera lui plină de înflorituri. Cum aș putea să refuz?!

– Excelent, zise Lisette. Există o ceașcă și pentru neobositul dumneavoastră supraveghetor și niște prăjiturele în plus. Poftă bună, domnilor.

Ea nu mai zăbovi în încăpere, probabil datorită gestului, mai degrabă nobil, pe care-l făcu Blackford spre valet, dorind să se facă îndată prezentabil. Caid își dădu seama că trebuia să se gândească și el la un asemenea confort. Totuși, cu atâtea fețe obosite în jur, el abia dacă băgase de seamă că Blackford arăta de-a dreptul înspăimântător. Privindu-l, Caid se întrebă dacă Lisette îl vedea tot astfel sau dacă nu cumva găsea că cercănele albastrii ale englezului erau mai degrabă o dovadă de dezinvoltură.

Glasuri puternice se auziră din camera de legătură, salonul prin care ieșise Lisette cu câteva clipe în urmă. Caid înalță capul. Una dintre voci era sigur a ei, în vreme ce cealaltă, mai profundă și mai mult decât inoportună, aparținea unui bărbat.

Caid se uită rapid spre Blackford, care acum stătea în șezut, cu un prosop fierbinte în jurul bărbiei. Englezul, la rândul lui, îl privi intens. Aproape fără să se observe, arătă spre ușă.

Permisiunea de a pleca sau încurajare? Caid nu avea idee care dintre cele două reprezentau intenția sa, dar se pare că amândoi simțeau că ceva straniu se petrecea în salon. Ridicându-se în picioare, el porni spre ușă, o deschise larg și păși în salon.

Gustave Bechet o prinsese pe Lisette de talie, încercând s-o tragă în brațele sale. Trupul lui masiv ascundea ceea ce se petrecea, dar era evident că lui Lisette nu-i făcea plăcere.

Caid nu mai simțise niciodată o dorință atât de aprigă ca moda din secolul al optsprezecelea, ce permitea bărbatului să poarte o sabie la șold, să mai existe încă. Ce satisfacție ar fi fost să o poată trage din teaca ei și să o înfigă în locul cel mai potrivit. Cu toate că era mult prea înfierbântat ca să decidă atât de rapid dacă locul acela s-ar fi aflat între coapsele groase ale lui Bechet sau între umeri acestuia.

– Dă-mi drumul imediat, zise Lisette cu un dezgust vizibil în glas. Nu mă interesează propunerea ta.

– Mama insistă, se tângui Bechet. Te implor să mă ascuți. A spus că trebuie să te gândești, fiindcă dacă vei continua să-i încurajezi pe bărbați să se dueleze de dragul tău, atunci nimeni nu o să te primească în casă. E momentul cel mai potrivit, înainte ca alți bărbați să bage de seamă această oportunitate. Trebuie să pun situația la punct, să te pun pe tine la punct.

– Nu fi ridicol, strigă ea, smulgându-se din strânsoarea lui chiar în secunda când o trăgea mai aproape de el. Nu poți face una ca asta în plină zi, în vreme ce în încăperea de alături zace un om bolnav.

– Cel mai bine ar fi să n-o faci deloc, rosti Caid cu dezgust în glas.

Bechet scoase un sunet speriat, dându-i drumul lui Lisette atât de rapid, încât aceasta aproape că se prăbuși. Întorcându-se cu o grabă neîndemânică, se holbă la Caid ca și cum acesta ar fi apărut din cer. Apoi expresia lui deveni una beligerantă.

– Dumneata, zise el, bodogănind. Ești întotdeauna acolo, întotdeauna primul. Bănuiesc că îți închipui că vei fi primul care se va culca cu văduva. Mama mea spune...

Caid se apropie, îi înfipse o mână în piept și, apucându-l de cravată și cămașă, trase suficient de tare, încât Bechet să se înalțe pe vârfuri.

– Mama ta are niște idei mult prea greșite și niște sfaturi asemenea. Nu vreau să mai aud vreodată orice ar avea ea de spus în legătură cu doamna Moisant.

Se auzi un scârțait dinspre ușa care dădea spre galerie.

– Ce îi faci fiului meu? Dă-i drumul imediat, brută ucigașă!

Doamna Bechet traversă camera alergând, cu fustele și cu capa fluturând în jurul ei și cu pumnii ridicați în aer. Ajungând lângă Caid, ea începu să-l lovească în cap și în umeri.

Lisette făcu la repezeală câțiva pași pentru a-i imobiliza brațul. O trase deoparte.

Femeia își întoarse furia asupra lui Lisette.

– E doar vina ta, cocotă! Fudulindu-te în fața bărbaților, încerci să-i conduci. Domnul Moisant a încercat să mă prevină, dar eu nu l-am ascultat. Nu ești altceva decât o *putain*¹ care nu se potrivește niciunui bărbat decent, și cu atât mai puțin fiului meu. Deci nu-l vrei? Hah! Nici ei nu te vrea. Du-te și desfă-ți picioarele pentru ucigașii pe care-i preferi. Doar asta meriți!

– Prefer orice bărbat, în afara aceluia care ascultă de comenzile mamei sale precum un cățeluș, *madame!*

Comparația era potrivită, din moment ce Figaro alege chiar clipa aceea pentru a da buzna în încăpere. Repezindu-se la doamna Bechet, îi apucă fustele, mărâind și trăgând de ele. Furioasă, bătrâna doamnă încercă să se smulgă din strânsoarea câinelui.

¹ Femeie ușoară, târfă (în lb. fr., în orig.).

– Refuz să rămân sub același acoperiș cu tine și cu bestia ta vicioasă. Eu și fiul meu ne vom întoarce în oraș și ne vom duce direct la tatăl sofului tău. Trebuie să știe că numele său e târât în mocirlă.

– Așa să faceți. Nimic nu m-ar bucura mai mult. Lisette îi înfruntă privirea, disprețul licărind în ochii ei.

– Nu vei mai fi atât de încântată când el va pune capăt jocului tău!

– Vom vedea. Lisette privi în jos spre Figaro. Gata, dulceața mea. Dă-i drumul vacii.

Cățelușul dădu drumul imediat fustelor și fonate ale doamnei Bechet. Doamna se întoarse cu o demnitate greoaie, pornind țintă spre ușa care ducea în galerie. Peste umăr, ordonă:

– Vino, Gustave!

Fiul său făcu un pas înapoi cu fața roșie ca focul. Apoi execută o răsucire ciudată, ca și cum nu i-ar fi făcut plăcere să le întoarcă spatele, pornind în urma mamei lui.

Nici Caid, nici Lisette nu vorbiră preț de câteva secunde după ce perechea respectivă dispăru din fața ochilor lor. Lisette rămase țeapănă și dreaptă, cu fața în flăcări și respirând precipitat. Era supărată, și cine ar fi putut s-o condamne, se gândi Caid. Asemenea confruntări nu se întâmplau în fiecare zi.

Dincolo de asta, era fascinantă, așa cum stătea acolo, atât de vie și de vibrantă în furia ei. Îi uimise faptul că sărise în apărarea lui. Dar, în același timp, îi era recunoscător, pentru că i-ar fi fost greu să se apere de unul singur în fața atacului doamnei, fără să apeleze la violența care nu-i era caracteristică unui gentleman.

– Îmi pare nespus de rău pentru orice neplăceri viitoare, zise el, cu vocea oarecum stranie. Propoziția fusese atât de corectă, pe cât era el în stare s-o formuleze. N-am dorit ca vizita ta aici să arate astfel.

Pe buzele ei flutură un surâs obosit.

– Sper că nu.

– Nu. Îmi imaginez că te vei întoarce cât mai curând posibil în Vieux Carré. Te voi însoți în oraș în momentul când vei fi pregătită, oricare ar fi acesta.

– Și domnul Blackford?

– Până mâine va fi în stare să călătorească cu trăsura. De fapt, s-ar putea să fie imposibil să împiedicăm așa ceva.

– Îl pot lua în trăsura mea, în cazul în care nu-l deranjează faptul că e prea mică.

– O ofertă generoasă, dar va călători, lungit pe o parte în vehiculul doamnei Herriot.

– Ea va fi pregătită să plece în momentul acela?

– Dacă nu, trăsura va veni înapoi s-o ia, răspunse Caid.

Lisette aprobă ușor din cap, vârându-și mâna în buzunarul șortului decorativ pe care-l purta și apucând ceva mic și de formă rotundă care se afla acolo.

– Da, presupun că da.

Aerul ei distant, ca și cum ar fi măcinat-o alte gânduri, îl deranjă.

– E în regulă, nu-i așa? Doar nu preferi să rămâi?

– Nu, nu, răspunse ea, dând rapid din cap. Mai e doar o singură noapte.

Încă o noapte pentru ce anume? Ar fi întrebat, dar chiar în secunda aceea auzi un zgomot ce venea din cealaltă cameră, ca și cum ar fi căzut ceva. Aducându-și aminte că ar fi fost posibil ca Blackford să fi ascultat, dacă nu cumva altcineva, el înclină, pur și simplu, capul.

– Excelent. Vom face alte planuri pentru această seară.

– Da, răspunse ea, ca un om în transă. Va fi... satisfăcător.

Era ridicol din partea lui să încerce să descopere ceva de rău augur în aceste câteva vorbe, își zise Caid, urmărind-o cum se răsucea pe călcâie și pleca. Cu toate astea, ele nu-i

dădură pace. Îi tot apăreau în minte pe măsură ce ziua înainta, făcând haz de el în vreme ce mânca alături de Blackford în dormitorul acestuia, revenind în vreme ce juca cărți cu Nicholas și cu Rio. Rămaseră pe aproape în vreme ce el puse la punct ora plecării lor în dimineața următoare și felul cum se vor alinia trăsurile și călăreții în vederea călătoriei. Mai erau încă cu el când se duse în camera lui să se culce, lăsându-l pe Rio alături de Blackford, cei doi fumând o ultimă țigară și bând un ultim pahar de coniac înainte de culcare.

Ce voia Lisette să spună? Da, și oare ce va face ea după ce va reveni în oraș? Caid întoarse iarăși întrebările pe toate fețele, scoțându-și ceasul și lanțul și lăsându-le să cadă în tăvița de pe măsuța de toaletă, trăgând apoi de nodul cravatei și desfăcând-o din jurul gulerului, înainte de a o arunca pe aceeași tăviță. Își dezbracă haina, o atârnă pe spătarul unui fotoliu, procedând la fel și în privința vestei. Ceva îi tot chinuia mintea, un detaliu îngrijorător pe care nu-l putea contura.

Doamna nu fusese în apele ei toată după-amiaza, stând foarte multă vreme singură, citind sau privind pe deasupra copacilor, în vreme ce ei toți stăteau în galerie. Nicholas încercase s-o tachineze pentru a o scoate din starea aceea proastă. Chiar și Blackford, care se ridicase din pat și era îmbrăcat pentru supeul târziu, cu mâna susținută într-o bucată de mătase neagră luată dintr-unul din șalurile vechi ale lui Maurelle, încercase, la rândul lui. Niciunul dintre ei nu se bucură de succes.

La momentul respectiv, aproape că fusese mulțumit de eșecul lor, realiză Caid, încruntându-se. Acum lucrul acesta îl tulbura.

În vreme ce-și desfăcea butonii manșetei și capsele de pe pieptii cămășii, își reaminti momentul în care Agatha o întrebase pe Lisette dacă mai avusese durerea aceea de cap,

și-i recomandase o infuzie. Lisette se răstise la însoțitoarea ei, un lucru pe care niciunul dintre ei nu-l mai observase la ea. După supeu, cu ochii sticloși, ea deveni extrem de vorbăreață. Pe măsură ce seara înainta, ea își menținu această stare, eclipsându-le cu ușurință pe Maurette, care părea obosită, și pe Celina, a cărei atenție era îndreptată spre Rio. Ba chiar preluase de la Solomon sarcina de a le umple paharele cu vin pentru un ultim rând, propunând un toast tulburător în memoria poezilor decedați și a versurilor lor.

Da, sigur ceva nu era în regulă.

Își trase cămașa din pantaloni și apoi o întinse pe spătarul fotoliului, acolo unde o putea găsi majordomul ce îl servea pe post de valet. Își întinse brațele deasupra capului, încercând să alunge tensiunea acumulată în gât și în umeri. Apoi merse spre un scaun și se așeză. În timp ce își scotea cizmele, se încruntă, întrebându-se dacă nu făcea prea mult caz din această indispoziție. Oricum, el nu observase niciodată că Lisette ar fi o fire schimbătoare. Nu că nu ar fi avut motive în ultimele zile.

În mod aproape cert, ea resimțea moartea tânărului Dorelle sau poate chiar se învinovătea pentru ea. Era cât se poate de firesc, chiar dacă prost înțeles. Și apoi, acele epitete insultătoare pe care i le aruncase în față doamna Bechet era posibil să o fi tulburat mai mult decât voia ea să admită. Acele bârfe, ce în mod sigur fuseseră generate de evenimentele petrecute în timpul petrecerii, îi chinuiau, probabil, și ele mintea. Da, avea multe motive care să-i strice buna dispoziție și care s-o enerveze. Și cu toate astea, el avea îndoieli. Era ca și cum ea ar fi ajuns în pragul unei decizii vitale. Care ar fi aceea, lui îi era teamă să se gândească.

Oricum, nu era singura care se preocupa de așa ceva. El însuși ajunsese la niște concluzii. Între acestea, cea mai importantă era aceea că nu mai trebuia s-o grăbească pe

Lisette să-și găsească un alt soț. Asta îi complica prea mult viața, ca să nu mai vorbim de a lui. În jurul ei erau prea mulți pretendenți, prea puțini dintre ei fiind, într-un fel, potriviți. Oricum, acțiunea, așa restrânsă cum fusese, scosese tot ce e mai rău din Moisant. Omul acela era mult prea posesiv.

Ridicându-se în picioare, el începu să-și descheie pantalonii. Stătea cu spatele la paravanul de mătase, cu rame din mahon, care delimita colțul unde era ascuns vasul de ceramică al camerei. În fața lui se aflau ferestrele cu jaluzelele trase, pentru a proteja de țăntari. Deși risca să fie ciupit de țăntari, își dori puțin aer proaspăt. Puse palmele pe tocurele care susțineau sticla masivă, intenționând să le deschidă. Pentru o secundă, reuși să zărească, reflectată ca într-o oglindă, jumătatea goală a trupului său, dar și spațiul încăperii din spatele lui.

Atenția îi fu atrasă de o mișcare fugară, o trecere abia simțită a unei umbre pe lângă paravan. Cineva se afla în spatele său.

El își continuă acțiunea, deschizând larg fereastra. Apoi, desfăcând și ultimul nasture al pantalonilor, îi trase în jos. Îmbrăcat doar în echipamentul acela imposibil de menționat, se duse spre dulap, să pună acolo pantalonii. Ba chiar fredonă o melodie antrenantă dintr-o comedie prezentată recent la Operă, în vreme ce deschidea ușa și agăța pantalonii într-un cui.

Pe neașteptate, se întoarse și porni rapid spre paravan, împingându-se în el. Materialul subțire și cadrul din lemn cedară, lovind peretele aflat în spatele lor. Partea de sus a corpului lui izbi ceva ferm și totuși moale. Se auzi un strigăt slab, în vreme ce intrusul căzu pe spate, lovindu-se de perete înainte de a aluneca pe podea.

Caid se înfioră. Creierul lui refuză să funcționeze, dar instinctul îl făcu să apuce paravanul și să-l dea la o parte. Apoi se lăsă în genunchi lângă silueta aceea.

Lisette.

Ședea cu spatele rezemat de zid. Fața îi era palidă și ținea ochii închiși. Șuvițele de păr strălucitor se revărsau în jurul ei, peste umeri, alunecându-i în poală. Cămașa și halatul se desfăcuseră în dreptul coapselor, dezgolindu-i picioarele.

– Dumnezeule, *chère*, nu am știut, exclamă el, prinzând-o de mână. Te-am luat drept un hoț. Zi ceva. Unde te doare? La dracu', ce tâmpit sunt.

– Nu, șopti ea. Sunt bine, cred.

– Ce Dumnezeu făceai acolo? Apropo, ce cauți în camera mea? Un zâmbet ca o părere trecu pe fața ei, cu toate că nu deschise ochii.

Ce ușor s-a transformat îngrijorarea în întrebări. Trebuia să-mi dau seama. Ce făceam? Ceva ce nu trebuia să fac, evident.

– Dacă aveai nevoie de mine, trebuia să mă chemi. Aș fi venit într-o clipă. Dă-mi voie să te ajut să te ridici.

Ea îi dădu voie să o înconjoare cu brațele și s-o ridice în picioare, dar nu făcu nicio încercare să-și păstreze echilibrul, așa că el fu obligat s-o prindă și s-o lipească de trupul lui gol. Apoi ea își strecură brațele ceva mai sus, cercetând suprafața tare a pieptului lui, de-a lungul umerilor, până ce ajunse în dreptul gâtului, încolăcindu-le apoi pe ceafa lui. Privindu-l drept în față, ea zâmbi timid.

– Puteam să trimit pe cineva, da. Dar ce rost avea, dacă eu îmi doream atât de tare să mă aflu aici?

– Voiai?

– Asta, *mon brave*, șopti ea, trăgându-i capul în jos până ce gura lui atinse buzele ei întredeschise.

Visa, își zise Caid. Nu putea trăi aieveya această fantezie de tandră seducție. Să o aibă așa lipită de el, strecurându-și degetele în părul lui era ceva ce se petrecea în dorurile lui nocturne, lungi și febrile. Nu putea fi ceva real.

Cu toate astea, o avea fierbinte și perfectă în brațele sale. Îi simțea trupul acoperit doar de lenjeria de noapte, și de nimic altceva. Curbele ei, ușor rotunjite pe alocuri, ceva mai suple în altă parte, se lipeau sinuos de corpul lui. Era mlădioasă, excitându-l până în pragul nebuniei. El alunecă peste acel prag cu o ușurință tulburătoare, trăgând-o mai aproape, cu un geamăt ușor.

Gura ei era dulce, păstrând încă acea aromă persistentă a vinului pe care îl băuseră mai devreme. Și era toată la dispoziția lui, cu fiecă pârțicică a trupului ei. O sărută apăsător, prelung, limba lui antrenând-o într-un joc delicat pe a ei.

Ea nu era experimentată, se retrăgea, apoi revenea, dând târcoale limbii lui, în vreme ce respirația ei căpăta un ritm frenetic, iar degetele se crispau pe trupul lui. Era ceva ațățător și incredibil de provocator, emoționant într-un fel pe care el nu-și închipuise niciodată că-l cunoaște, cu atât mai puțin să-l perceapă și să-l înțeleagă.

O dorea, dorea să-i guste fiecare mister, să-i soarbă esența, să se îngroape în arșița ei și în umezeala ei, socotind că restul lumii pierduse o asemenea șansă. Creierul lui se aprinse. Trupul lui era fierbinte și încordat, otrăvit de dorința de penetrare asemenea unei lame extrem de ascuțite. Totuși îi mai rămăsese o urmă firavă de sănătate mintală.

Eliberându-i buzele, el își lipi fruntea de a ei, șoptind răgușit:

– Ești sigură că știi ce faci?

– Sunt sigură.

Vorbele erau moi, umede, gâdilându-i buzele și bărbia.

Cu toate acestea, el nu putu să abandoneze dorința de a-i testa hotărârea. Apucă în palmă plinătatea sânelui ei și, folosindu-și degetele puternice și bătătorite de spadasin, masă sfârcul prin țesătură. În vreme ce bumbul acela mic se întări, crescând între degetele lui, el găfâi.

Ea se lipi și mai mult de el, incitând fără vorbe libertățile pe care el și le luase. Iar el dorea disperat să o aibă, să o simtă zbatându-se sub el, implorându-l fierbinte, să o posede imediat și complet, acum sau niciodată.

Coborându-și capul, el îi prinse în dinți sfârcul rozaliu, alintându-l și trăgând ușor de el.

– Oprește-mă în secunda asta, șopti el. Fă-o până nu e prea târziu.

– Nu pot, răspunse ea, strecurându-și degetele în părul lui, înfiorată de încântare.

– Atunci iartă-mă mai târziu. Dacă poți.

Rostind acest ultim cuvânt, el se eliberă din acea autorestricție și își potrivi gura deschisă și fierbinte pe sânul ei. Ea scoase un sunet scurt, iar el nu putea preciza dacă era vorba de durere sau de plăcere intensă, de șoc sau de recunoștință. Și nici nu se strădui să afle. Se concentră să desfacă năstureii mici din perle care închideau gulerul înalt al cămășii de noapte. Unul câte unul, ei se desfăcură dezvelind pielea ei palidă, acele dulci rotunjimi pe care el le mângâia, apoi suprafața plată a abdomenului ei și scânteierea roșu-aurie a triunghiului acela de cărlionți moi.

Rugăciuni, invocări, preamăriri, el le rosti toate pentru ea, în timp ce urmă deschizătura aceea cu dinții, cu limba și cu palmele sale cercetătoare. El desfăcu și mai tare cămașa de noapte, trase mânecile în jos de pe umeri și apoi de pe brațe, mai mult cu hotărâre decât cu delicatețe. Îi mângâie cu tandrețe talia, adâncindu-se în ombilicul ei, îngropându-și nasul și gura în feminitatea ei molatică, savurând acea aromă esențială și erotică. Se avântă în profunzime, într-o explorare umedă.

Ea țipă scurt. Picioarele îi tremurară, amenințând să cedeze. Caid o prinse cu un braț de picioare, punându-l pe

celălalt în jurul taliei, trăgând-o apoi pe covor. Fără milă, aruncă halatul și cămașa într-o parte, scăpând, după aceea, și de lenjeria proprie, ca apoi să revină la ea.

Zăcea învinsă în lumina aurie a lumânării, iar părul îi strălucea. Stătea sub privirile lui goală și liberă, și fără rețineri. Ochii i se întunecară atunci când îl privi, umbriți de temeri pe jumătate ascunse, pe jumătate negate.

Era necesar ca el să-și amintească să respire, să-și domine nevoia de-a o poseda irațional și disperat, pătrunzând în profunzime, până la capăt. Ar fi fost atât de simplu, o bucurie atât de vie. Cu toate acestea, calea respectivă ar fi fost, de fapt, un punct final al plăcerii, și nu un debut al ei.

Ea nu era gata. Merita mult mai mult. Iar el la fel.

Gura lui coborî din nou pe sânii ei, iar buzele și limba lui testau, adunând gusturi și impresii care să dureze o viață.

Luând panglica de mătase care se desprinsese din părul ei, o făcu să alunece, în arabescuri sinuoase peste sânul ei, peste abdomenul care se ridica și cobora precipitat, până ce aceasta se strecură în golul acela umed, ascuns și molatic.

Ea se mișcă agitat, mângâindu-i părul, umerii. Apoi degetele ei posesive și agile trecură peste șoldurile lui musculoase, cuprinse de arșiță. El strânse din dinți, îndurând, fiindcă voia ca ea să-l dorească cu aceeași disperare cu care o dorea el, voia ca ea să simtă și să se întrebe ce anume o copleșea, o frângea -, panglica, degetele lui tandre sau limba lui. El voia o dovadă a dorinței ei.

Și aceasta se ivi, neașteptată, alunecoasă și abundentă. Într-un extaz de bucurie se răsuci deasupra ei și o pătrunse. Simți cum ea se crispează, într-o dăruire pasională, strângând brațele în jurul lui și strigându-i numele.

Apoi o posedă în întregime, înlăturând singura barieră rămasă. Ea se încordă, relansându-se apoi profund și

indoindu-și genunchii, iar el se cufundă în ea până reuși să simtă bubuitul sângelui în venele ei și primul spasm de avertizare a primului ei orgasm.

Se abandonară amândoi plăcerii convulsive și uimitoare, bucuriei fără margini.

Apoi el o pătrunse adânc, pentru ultima dată, rămânând nemișcat, cu o senzație de greutate în piept și cu ochii arzându-i din pricina lacrimilor încă nevărsate. După aceea, se dădu într-o parte, lipind-o de el, îmbrățișând-o.

După o vreme, se ridică, o luă în brațe și o duse în pat. Dădu la o parte cuvertura și se strecură lângă ea în așternuturi, unde făcu dragoste cu ea din nou, cu o eficiență nouă și pentru că nu se putu abține. De data asta, în secunda când totul se termină, el închise ochii, lăsând somnul să-l cuprindă.

Peste nu mai mult de un minut, sau cel puțin așa i se păru, Caid o simți pe Lisette mișcându-se și dându-se la o parte. Instinctiv, întinse o mână și o prinse de antebraț, oprind-o lângă el.

– Dă-mi drumul, te rog. Vocea ei era pierdută.

– Ce s-a întâmplat?

– N-ar trebui să mă aflu aici. Se smulse din strânsoarea lui, coborând din patul înalt. Traversând încăperea, ea băjbâi după cămașa de noapte rămasă podea, ca și cum ar fi simțit nevoia să-și acopere goliciunea.

Caid sări din pat.

– De ce? Ce se întâmplă?

– E o greșeală... totul e o greșeală. Se dădu înapoi când el se apropie, ținând cămașa în fața ei.

– Nu și pentru mine. Îi cuprinse brațele reci, luptând contra impulsului de a o lipi de el și de a o încălzi. Sau pentru a se încălzi amândoi, căci simțea cum în pieptul lui se răspândea un fior de gheață.

– Nu înțelegi, zise ea scuturând din cap.

– Fă-mă să pricep.

Ea se rezemă de tocul ferestrei, privind-l cu dezolarea întipărită pe chip.

– A fost o greșeală.

18

Ce spui?

Vocea lui Caid era sugrumată. Îi dădu drumul, retrăgându-se, punând o oarecare distanță între ei. Lisette arătă scurt spre pat.

– Chestia asta... care s-a petrecut între noi...

– Oamenii îi spun „a face dragoste“, dacă nu cumva acea emoție specială e de nesuportat.

– Nu. Protestul ei era instinctiv, la care se mai adăugă și durerea atunci când îl privi în ochi. Eu doar... încerc să-ți spun că în ceea ce ai simțit nu ai fost tu însuși, că nu a fost real.

– A fost ceva cât se poate de real. O privi intens, în timp ce pieptul îi sălta și apoi cobora, ca și cum ar fi alergat.

– Te rog, și așa e destul de greu, fără să mai... Ea se opri și își trecu degetele prin păr. Închizând ochii o secundă, îi deschise iar, și rosti limpede: Ceea ce încerc să spun e că ți-am dat o poțiune, o poțiune voodoo pentru dragoste.

Chipul lui păru că se albește o clipă. Apoi el râse scurt.

– În vin, bănuiesc. Și de ce, mă rog?

– Ca să... ca să te fac să vrei...

– Știu ce trebuia să fac. Ceea ce te întreb este de ce îți doreai acel efect.

Ea strânse din buze preț de o secundă, înainte să răspundă:

– Asta cred că e evident.

– Pentru mine nu.

O s-o facă să mărturisească. Nici nu trebuia să se aștepte la altceva.

– Voiam ca tu să faci dragoste cu mine.

– Nu aveai decât s-o ceri.

– Chiar așa? După câte îmi amintesc, am făcut lucrul acesta și am fost refuzată sau cel puțin a fost refuzată împlinirea finală.

– Atunci a fost altceva.

– Oh, da. Ai fost reținut, ai ținut totul sub control. Ți-ai urmat planul și scopul.

– Îmi pare rău în cazul în care te-am dezamăgit, dar tot nu mi-ai dat o explicație.

Ea își feri privirea.

– Nu am fost dezamăgită, în cele din urmă...

– Îmi amintesc, zise el, cu o voce aspră. Dar m-ai acuzat că aș fi avut un plan și un scop. Ale tale care au fost?

Era neînduplecat, și posibil să aibă tot dreptul. Pe scurt, ea și-ar fi dorit să fi tăcut. Ar fi fost, de departe, mult mai simplu, deși asta aducea a lașitate.

– M-am gândit că nu-mi voi mai căuta un nou soț, zise ea încet. Mi-am zis că poate vei deveni iubitul meu. Sau măcar că te vei însura cu mine.

– Ai vrut să mă prinzi în capcană.

– Numai dacă ți-ai fi dorit asta.

Ceva, un rest de pasiune sau de intenție, umbri chipul lui, ca apoi să dispară. Ea știe în clipa aceea că avusese dreptate, că el i-ar fi oferit un loc permanent în viața lui. Ea întinse mâna pentru a-i atinge brațul.

– Oh, Caid.

El se dădu mai în spate, așa că mâna ei căzu la loc, pe lângă corp.

– Asta era rezultatul dorit, poate, dar nu mi-ai spus de ce era necesară o împlinire finală.

Severitatea era semnul furiei lui, își zise ea. Avea dreptul să fie astfel. Și apoi, el merita să știe tot adevărul. Din moment ce se părea că ea distrusese orice speranță legată de o relație strânsă între ei doi, nu mai avea rost să păstreze secretul.

– Ți-am spus odată că ești unul dintre puținii bărbați din New Orleans alături de care m-aș simți în siguranță. Asta e mai adevărat decât ți-ai putea da tu seama vreodată. Dar e mai mult de atât. Am o datorie față de tine, dar nu e vorba doar de faptul că m-ai scăpat de o căsătorie care nu a fost niciodată una adevărată. Mai e ceva care are legătură cu moartea surorii tale.

– A Bronnei? Nu înțeleg.

– E o poveste lungă. Vrei să iei loc?

– Nu am, te asigur, nevoie de sprijin.

– Nu, cred că nu, zise ea, epuizată, dar cred că eu s-ar putea să am. Trecând pe lângă el, se așeză pe un braț al fotoliului. Din câteva mișcări rapide, își trase cămașa pe ea, încheindu-i nasturii. Ca scut, nu prea era potrivită, dar o făcu să se simtă mai puțin vulnerabilă.

Caid așteptă ca ea să se așeze. Chipul lui exprima nerăbdarea.

– Ce e cu Brona?

– Știi că ea era amanta lui Eugene. Știi că locuința aceea de pe strada Rampart, unde locuia cu Eugene, a fost cumpărată de către tatăl lui? Da, i-a cumpărat-o, așa cum ar fi cumpărat-o pentru țiitoarea pe care fiul lui și-ar fi ales-o la unul dintre baluri. S-a gândit că îi va oferi fiului lui posibilitatea de a-și satisface nevoile bărbătești, asigurându-se în același timp că acesta nu va frecventa bordelurile unde ar fi putut contracta diverse boli.

– Eugene ți-a spus asta?

Ea scutură rapid din cap.

– Mai degrabă Henri Moisant.

– Dar ai aflat înainte să te căsătorești cu fiul său?

Ea râse înfundat; nu se putu abține.

– Nicidecum. Mi s-a explicat mai târziu. Înțelegi tu, socrul meu a crezut că îmi clarifică ignoranța în ceea ce privește mersul lumii. Se opri o clipă, într-un moment de reflecție, înainte de a continua: Curiozitatea în privința Bronei a survenit în momentul în care m-a acuzat că am eșuat în calitate de soție, fiindcă nu i-am oferit un nepot nici după aproape doi ani de căsnicie. M-am apărat, mărturisindu-i adevărul, acela că Eugene o prefera pe amanta lui. Henri a avut nerușinarea să-mi spună că asemenea chestii nu au absolut nicio importanță. L-am convins, cred, că se înșela.

Caid se încruntă.

– Ai vorbit ca și cum Eugene ar fi fost îndrăgostit de Brona.

– Era, zise ea simplu.

Caid se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se de ea, punându-și mâinile în șolduri și privind spre podea. Mușchii spatelui ieșiră în evidență din pricina tensiunii care pusesese stăpânire pe el.

– Atunci de ce dracu' a lăsat-o să moară?

– Nu a lăsat-o. Oh, Caid...

– Povestește-mi. Hai, povestește-mi.

Ea își adună gândurile, făcând tot posibilul să-și limpezească propria minte pentru a-i putea relata ceea ce se întâmplase.

– Henri Moisant își dorea cu disperare un moștenitor. Eugene era unicul lui copil care supraviețuise până la vârsta maturității, singura speranță că neamul lui va continua. El a aranjat căsătoria lui Eugene, acceptând condițiile impuse de

mama în privința averii mele, condiții pe care își dorea prea puțin să le respecte, pentru că era nerăbdător să vadă lucrul acesta dus la îndeplinire. Mai mult decât atât, domnul Moisant e un om căruia îi place să-i controleze pe cei din jurul lui și a fost convins că Eugene va fi un fiu ascultător și va face exact așa cum îi va spune el. Avea dreptate, până la un punct. Eugene s-a însurat cu mine fiindcă nu voia să-și facă tatăl de răs, refuzându-l, dar a respins ideea de a-și schimba modul de viață.

– S-a întors la Brona.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă tatăl lui ar fi fost o persoană ceva mai tolerantă și mai înțelegătoare, am fi ajuns, cu timpul, la un soi de înțelegere, și chiar și la un fel de afecțiune. Dar nu a fost așa, astfel că Eugene și-a petrecut la fel de mult timp în strada Rampart, ca și înainte de căsătorie.

Caid se întoarse pentru a o privi.

– Și nu a stat deloc în patul tău.

Roșeața o cuprinse asemenea unui val, dar ea refuză să-i acorde importanță.

– A fost, cred eu, felul lui de a-și declara independența. Sau poate că nu a fost vorba decât de încăpățănare, nu știu.

Cu o voce repezită, Caid întrebă:

– Ce vârstă avea Eugene?

– Era cu doi ani mai mare ca mine. Urma să împlinescă douăzeci și doi de ani.

– Dumnezeuule. Mi-am închipuit că era mai în vârstă. Caid își duse palma în dreptul feței, ca și cum înaintase printr-o pânză de păianjen.

– Părea astfel pentru că era atât de sobru. Ea scutură din cap. Adevărata problemă a apărut atunci când tatăl lui a descoperit că nu există nicio posibilitate ca eu să am un copil – dar că amanta lui Eugene urma să aibă unul.

– Nu era fericit.

– O vorbă mare. Domnul Moisant era furios, fiindcă Eugene își risipise sămânța, ca și cum ar fi furat-o, lipsindu-l, în mod deliberat, de acel moștenitor după care jinduisese atât de mult. Eugene l-a înfruntat în mod deschis pentru prima dată în viață, declarând că nu o dorește decât pe Brona. Tatăl lui nu a suportat asta. Și așa a început totul.

– Ce a început? Credeam că...

– Tragedia. Sau cel puțin așa am început eu să privesc totul în mintea mea. Vezi tu, Henri Moisant, văzând că nu-l poate convinge pe fiul lui, s-a dus la sora ta. Ceea ce i-a spus ei nu va ști nimeni niciodată – poate faptul că ea i-a distrus șansele lui Eugene de a avea copii legitimi, poate că o va trimite înapoi în Irlanda. Orice a fost, trebuie să fi fost devastator. La sfârșit, a dus-o la o femeie mai în vârstă care era cunoscută ca o persoană care le dă o mână de ajutor femeilor ce nu-și pot permite să aibă un copil, și atunci când ea s-a întors, nu mai era însărcinată.

– Dumnezeuule, șopti Caid. Și-a ucis nepotul.

– Brona a suferit mult sau cel puțin așa am înțeles, plângând încontinuu, plângând pentru că era convinsă că a săvârșit un păcat. Nu părea în stare să-și recapete puterile, iar puțină forță ce-i mai rămăsese o irosea stând în genunchi în catedrală. A fost o perioadă îngrozitoare. Eugene însuși era distrus, și acela a fost momentul în care a devenit, într-un fel... violent. M-a acuzat că i-am spus tatălui său despre înțelegerea pe care o aveam ca soț și soție și pentru tot restul poveștii.

– Pe tine? Nu pe tatăl lui?

– Îl iubea, să știi. Iar eu nu eram decât o piedică nefolositoare a cărei simplă prezență îi distrusese fericirea.

Caid aprobă cu o ușoară mișcare a capului.

– Înțeleg. Continuă.

– Ceea ce a urmat, am aflat de la Eugene în una dintre crizele lui de furie, dar cred că lucrurile s-au petrecut

întocmai. În clipa în care Eugene a refuzat în continuare să-și îndeplinească jurămintele maritale, petrecându-și și mai mult timp în compania Bronei, tatăl lui a vândut casa din strada Rampart și a angajat câțiva bărbați care s-o arunce în stradă pe sora ta. Totul s-a petrecut în timp ce Eugene era plecat în provincie pentru a rezolva o însărcinare dată de tatăl său, așa că, vreme de câteva zile, nu a știut nici ce se petrece, nici încotro a plecat ea. Atunci când a găsit-o, ea avea febră și era foarte slăbită. Și-au petrecut noaptea împreună și, la un moment dat, au decis că, dacă nu-și pot petrece viața unul lângă altul, atunci vor fi pentru totdeauna împreună în moarte. Au băut laudanum și s-au întins pe pat, îmbrățișați. Eugene s-a trezit. Brona nu.

– Doamne sfinte!

Lisette avea ochii plini de lacrimi.

– Sper că restul îl ghicești. Eugene, nemandorindu-și cu adevărat să trăiască, te-a privit ca pe o eliberare. În clipa când l-ai acuzat de moartea surorii tale, a făcut tot ceea ce-i stătea în putință să te convingă că era adevărat. Poate că se considera în mod sincer vinovat, cine poate ști? Apoi v-ați întâlnit în zori pe câmpul de onoare și ți-a acordat prilejul de a te răzbuna, luându-i viața așa cum își dorea.

Caid se îndepărtă de ea la distanță de un pas, devenind palid.

– Am omorât un om nevinovat.

– Îmi pare rău, zise ea cu vocea gătuită. Îmi pare atât de rău.

Caid nu răspunse. Întorcându-se cu spatele, își încleștă mâinile pe scărița de lângă patul înalt în jurul piciorului acestuia, strângându-l cu putere. Lisette nu avea nici cea mai vagă idee despre imaginile care se derulau în mintea lui, și nici nu voia să afle. Când tăcerea deveni atât de încordată, încât părea gata să se rupă, ea își drese glasul, vorbind mai departe:

– Ceea ce am încercat să spun mai devreme e că m-am gândit că mariajul ar putea îndrepta, într-un fel, lucrurile, în memoria Bronei și pentru faptul că ai fost forțat să-l ucizi pe Eugene. Te-am observat în timp ce treceai pe stradă, încercând să aflu ceva despre persoana ta, atâta cât permiteau bărfele. Se părea că meritai o viață cu mult mai ușoară. Se părea, de asemenea, că amândoi pierdusem ceva la care țineam, singura familie pe care o mai aveam.

– Așa că intenționezi să-ți împarți averea cu mine. Asta e?

– Poți privi lucrurile în felul acesta. Eu... doar am vrut să îndrept ceea ce am făcut.

– Tu?

– Permițându-i domnului Moisant să descopere cum stăteau lucrurile între mine și Eugene. Dacă nu mi-aș fi dat drumul la gură, poate că situația ar fi fost alta.

El mormăi scurt.

– Nu prea cred. Ce alt sfârșit putea să existe pentru o tânără irlandeză care nu valora mare lucru, care avea un copil, dar nu avea un soț și mijloace de supraviețuire?

– Poate că ar fi plecat undeva împreună, Eugene și Brona. Sau ar fi putut fi aranjată o anulare a căsătoriei noastre.

– Sau el s-ar fi săturat de ea și s-ar fi îndrăgostit de soția lui.

Lisette zâmbi straniu.

– Nu cred. El o iubea... se iubeau.

Caid se îndepărta de pat. Se duse la fereastră, își rezemă umărul de tocul acesteia, și rămase acolo, uitându-se pe geam.

– În concluzie, se pare că acest Eugene al tău a fost, într-un fel, un bărbat norocos. Acum trebuie să te rog să-mi acorzi puțină intimitate ca să mă pot îmbrăca. Plecăm spre oraș la o oră după micul dejun.

Ea era expediată, pur și simplu. La orice s-ar fi așteptat, dar nu la asta. Ridicându-se în picioare, ea întinse o mână spre el.

– Nu crezi că am putea...

– Nu, zise el în mod intenționat. Nu vreau să-mi negociez libertatea în schimbul averii, chiar dacă mireasa e atât de frumoasă.

Ea resimți fiecare vorbă, ca și cum ar fi fost o piatră care o izbea. Vânătăile, era sigură, avea să le poarte toată viața. Cu privirea încețoșată, ea se răsuci pe călcâie, simțind nevoia să se afle cât mai departe de acest loc al umilinței și al durerii. Alergă spre ușă și apucând ivorul, apăsă pe el.

– Lisette...

– Nu e nevoie să mai adaugi nimic, zise ea, cu o voce gătuită, stând dreptă, cu spatele la el. Înțeleg perfect.

Peste doar câteva secunde, se afla în dormitorul ei, cu spatele lipit de ușă. Stătu acolo minute în șir, cu ochii închiși. Simțea că nu are destul aer în plămâni. Își duse degetele la tâmpile, apoi își așeză palmele pe obraji, apăsând cu putere.

El se îndepărtase de ea. Totuși, la ce se așteptase? La o iertare, probabil? Ea era cea care cauzase moartea surorii lui. Fusese ceva neintenționat, desigur, dar era o realitate.

Totul se sfârșise. Caid nu va mai dori să o vadă sau să vorbească cu ea. Iar ea nu era în stare să plângă, nu trebuia să plângă, nu trebuia să permită, sub nicio formă, lacrimilor să cadă pentru că trebuia să se îmbrace și să coboare peste câteva clipe, la micul dejun. Va trebui să dea ochii cu toți amicii lui Caid și cu colegii săi, maeștri de scrimă, și să se prefacă, lăsând impresia că nu s-a întâmplat nimic, că nu s-a schimbat nimic.

Totul se schimbase. După ziua de azi, Caid nu va mai fi decât un străin pe care îl privești de la distanță. S-ar putea să treacă pe lângă ea pe stradă și să nu-i mai vorbească niciodată.

Cu siguranță, el nu va avea nicio dorință sau nevoie să o caute, niciun chef să-și piardă vremea interesându-se de starea ei. Nu-i va păsa nici cât negru sub unghie cu cine se va mărita sau ce se va întâmpla cu ea. Fără îndoială, ceilalți maeștri spadasi nu o vor mai vizita, văzând că ea nu se înțelege bine cu Caid. Va rămâne singură, cu Agatha și cu acei pețitori care-i vâneau din greu averea. Oh, da, și cu spaimetele ei.

Cât de încântat va fi socrul ei să descopere că, până la urmă, reușise s-o despartă de protectorul ei. Ce braț lung aveau evenimentele trecutului, dacă reușeau să o distrugă după atâta timp de la comiterea lor.

Sperase atât de multe lucruri – să aibă un bărbat pe care să-l iubească și care să o iubească, o familie, un cerc de prieteni de care să fie legați printr-un trecut comun, râsete, bucurie.

Acum nu mai exista nimic.

Se simțea rău. Micul dejun era ultimul lucru pe care și-l dorea. Va face o baie, se va îmbrăca, iar apoi va coborî la trăsura ei, doar când ceilalți vor fi gata de plecare. Va zâmbi și va sta de vorbă cu unul și cu altul, se va urca pe băncuță și va porni la drum, chiar dacă fantomele iadului o vor urmări. Și dacă va fi foarte norocoasă, va ajunge în oraș fără să vorbească cu absolut nimeni în afară de Agatha.

Lacrimile se iviră, arzându-i gâtul ca o rană făcută de un cuțit ascuțit. Le înghiți, strângând pumnii pentru a nu le da voie să alunece. Nu avea să coboare cu nasul și cu ochii roșii. Nu va face una ca asta. Iar, dacă lacrimile or să se adune în pieptul ei asemenea unui acid, gata-gata să-i topească inima, atunci va fi fericită, pentru că s-ar putea să scape de durerea teribilă din ea.

Călătoria spre oraș, contrar intenției lui Lisette, se desfășură cu încetineala unui cortegiu funerar. Rana lui Blackford, care călătorea în trăsura lui Maurelle, împiedica

o deplasare mai rapidă. Ar fi fost nepoliticos să înaintezi în goană, lăsându-i pe toți ceilalți în urmă. Lisette, cu Agatha și Figaro lângă ea au fost obligați să țină pasul cu înaintarea aceea lentă.

Încet sau repede, conta prea puțin, la urma urmei. Odată ajunsă la casa din oraș, nu mai era nimic de făcut. Zilele trecură, fiind prea puține evenimentele care să le marcheze. Serile erau liniștite, iar Lisette nu încercă să le schimbe, și nu făcu absolut nimic pentru a reînvia serata sa literară. Ea și Agatha citeau sau croșetau, avându-l pe Figaro la picioarele lor, unica lor companie, singurul lor protector. Denys Vallier și prietenii lui, Armand și Hippolyte, veneau dimineața în vizită, din când în când, iar Neville Duchaine își făcu apariția doar o singură dată. Lisette avu parte de o cerere în căsătorie din partea vărului contelui Picardy pe care o refuză cu aroganță, așa că nu-l mai văzu de atunci înainte.

Căid, în mod sigur, se ținea deoparte, cu toate că ea îl mai zărise, când și când, de la balconul ei. De vreo douăsprezece ori se așeză să scrie un bilet, în care să-i ceară să vină la ea, ca pentru a continua explicațiile. La fel ca și în alte multe dăți, ea aruncă mesajele fără a le trimite. Ce mai era oare de spus?

Copiii străzii încă făceau de pază în fața casei, încă mai dormeau în magazia din aripa garsonierei, când nopțile deveneau umede și răcoroase. Într-o dimineață, îi zări jucându-se cu niște scânduri lungi din lemn, luate, fără îndoială, din locul unde urma să se reconstruiască hotelul St. Louis, după planurile arhitectului De Pouilly. Își alegeau partenerii, se dădeau înapoi o distanță apreciabilă, făceau reverențe și apoi strigau: „*En garde!*” înainte să se atace unii pe alții cu vervă și încântare, ca și cum ar fi avut intenția certă de a se răni.

Lisette suportă cât putu de mult strigătele și țâcănitul stinghiilor de lemn. Temându-se că, în cele din urmă, careva se va alege cu capul spart, coborî scara și o porni spre partea opusă a străzii.

– Ce Dumnezeu faceți? Întrebă ea poruncitor. Nu știți că ați putea răni pe cineva?

Ei încetară joaca și o priviră buimaci, ca și cum ea vorbea într-o altă limbă. Poate că pentru ei așa era, din moment ce erau obișnuiți ca nimeni să nu se intereseze de soarta lor.

– Ei bine, răspundeți-mi! Vreți să vă sinucideți? Nu v-ați gândit ce s-ar putea întâmpla dacă vă loviți unul pe altul? Ați putea fi schilodiți pe viață sau ar fi posibil ca sângele otrăvit să pună stăpânire pe trupul vostru și să muriți.

– Domnul Caid a spus...

– Domnul Caid? Ce legătură are cu chestia asta? Putea, probabil, să ghicească, dar avea nevoie de o dovadă.

– S-a gândit să învățăm să ne luptăm cu spada, așa a făcut el și cu domnul Nicholas. A zis că o să fie bine. Ne facem mai buni și poate că, într-o bună zi, vom fi ca ei.

– Adică să luptați pentru a vă câștiga existența, vreți să spui?

– Să-nvățăm pe bărbați să se lupte, să-i 'țăm să-și salveze viața. O chestie bună, *madame*.

Ea își închipui că era ceva pentru cei care aveau talent și care nu aveau șanse pentru un lucru mai bun. Schimbând puțin tactica, ea întrebă:

– Și domnul Caid a spus să vă antrenați pe trotuar? Ați putea răni pe cineva care trece pe aici.

Ei priviră în jos, se uitară în lături, studiindu-și mâinile murdare și spadele lor de jucărie, unele dintre ele având încă ceva ce semăna cu o lamă ascuțită la vârf. După o vreme, Squirrelr clătină din cap.

– Nu ne-a spus asta.

– Exact ce mi-am imaginat. Și v-a spus unde anume să exersați atunci când el nu e prezent pentru a supraveghea partidele și a vă semnala greșelile?

Unicul răspuns fu o clătinare din cap.

– Atunci nu vă mai permit să vă luptați, decât atunci când o veți face sub supravegherea lui, zise ea poruncitor. Dădu să le ia armele, dar se gândi că s-ar putea să le rănească mândria vulnerabilă. Ei, da. Bucătăreasa a pregătit un gumbo care e mai voluminos decât domnișoara Agatha și pe care mie îmi e imposibil să-l mănânc. Mă gândeam dacă nu sunteți voi atât de drăguți să mă ajutați să scap de el.

Squirrel se uită spre un băiat căruia i se spune Faro și care, la rândul lui, se uită pe sub sprâncene la Weed. Un soi de comunicare tacită avu loc între ei. Lisette nu-și putu da seama care era semnificația acesteia, din moment ce nu văzu nici măcar un singur mușchi mișcându-se pe fețele lor. Era o performanță pe care o mai observase până acum, cu toate că Felix era, de obicei, cel care-i invita înăuntru să mănânce.

– O putem face, zise Squirrel, lăudându-se.

– Excelent. Cred că avem și niște porții în plus din plăcinta cu fructe. Veniți cu toții?

– *Madame*. Squirrel băgă sabia la brâul pantalonilor săi zdrențuiți, schiță o reverență și îi oferi brațul.

Suficient de absurd, dar în ochii lui Lisette apărură lacrimi. Gestul semăna atât de mult cu al lui Caid, încât aproape că nu exista nicio îndoială asupra persoanei care le vorbise despre el.

– Mulțumesc, murmură ea, punându-și mâna pe brațul micuț al copilului străzii, și pornind împreună, maiestuos, spre casă.

În cele din urmă, săptămâna sfântă sosi – duminica Floriilor, Vinerea Mare și Paștele – cu datinile ce așteptau a

fi respectate. Abia dacă apucaseră să se usuce crenguțele de salcie binecuvântate de preot pe care le pusese în spatele oglinzilor când sosi invitația la nunta Celinei Vallier și a lui Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, conte de Lérída. Trecu o clipă până ce Lisette să-și dea seama că acest mire nobil cu nume sonor era nimeni altul decât Rio.

Atunci îi trecu prin minte că era prima ocazie socială de acest fel la care fusese invitată de la petrecerea din provincie încoace. În aparență, tacticile domnului Moisant funcționaseră de minune, iar ea era socotită o paria. Nu că ar fi avut ceva împotriva. Nu exista nicio persoană pe care să vrea s-o vadă sau vreun loc în care să dorească să se ducă.

La început, consideră că trebuia să stea departe de ceremonie. Apoi își dădu seama că asta era o lipsă de curaj. Se va duce să-i onoreze pe Celina și pe Rio și pentru a le ura fericire. O să-și țină capul sus și o să-i privească pe oameni direct în față. Și dacă l-ar întâlni pe Caid, i-ar surâde politicos, distant, ca și cum nu ar fi făcut dragoste la lumina lunii, ca și cum nu s-ar fi atins niciodată cu o curiozitate plină de bucurie, ca și cum nu s-ar fi sărutat niciodată. Ar face-o, chiar dacă lucrul acesta ar ucide-o.

Ceremonia nunții a fost magică – lumânări, entuziasm, dantelă albă și flori. Un mic detașament al Gărzii Elvețiene îi întâmpină pe nuntași la ușile catedralei, unde torțele străjuiau de-o parte și de alta, și îi însoți apoi până în fața altarului. Celina, nespus de frumoasă într-o rochie comandată la Paris, din mătase brodată, cu o fustă în formă de clopot și purtând în păr o diademă, venea în urma gărzilor la brațul tatălui ei. Rio se afla chiar în spatele ei, însoțind-o pe mătușa Marie Rose, care o înlocuia pe mama ei, care murise cu câțiva ani în urmă. După el venea cavalerul de onoare al mirelui, Caid, care o avea la brațul lui pe domnișoara de onoare, o

verișoară a Celinei din partea mamei, iar Denys Vallier înainta încet în urma lor, în compania unei legiuni de veri și a numeroșilor prieteni de familie.

Nu avu loc nicio liturghie, căci Biserica nu permitea celebrarea ei după ora prânzului, dar, cu toate acestea, jurămintele au fost simple și emoționante. Expresiile întipărite pe chipul Celinei și al lui Rio, în timp ce se uitau cu dragoste unul la altul în lumina strălucitoare a lumânărilor o făcură pe Lisette să simtă un nod în gât din cauza lacrimilor. Verigheta oferită de mire miresei era din aur, un inel dublu, făcut din două benzi care se intersectau și care, atunci când erau desfăcute, dădeau la iveală inițialele celor doi miri și data nunții. Un inel identic îi fu dăruit lui Rio din partea Celinei. După aceea, cuplul și rudele acestuia, aproape treizeci și cinci de persoane, semnară în registru, iar apoi toți invitații porniră de-a lungul strazii Royale, îndreptându-se spre reședința familiei Vallier, pentru supeul nupțial.

Această gustare fu într-adevăr somptuoasă, având o *pièce montée*¹ din nuga, reprezentându-l pe Cupidon, Zeul Iubirii, aflată în centrul mesei și înconjurată de curcani, fripturi, jambon, brânzeturi delicioase, boluri din argint și din sticlă pline cu salate, aspicuri, prăjituri elaborat ornamentate și minunate piramide din șarlote, budinci și jeleuri, șerbeturi și înghețate puse în coșulețe din coji de portocală și decorate cu petale de trandafiri și violete din zahăr. Șampania și vinurile erau servite din belșug tuturor, chiar și copiilor, iar buna înțelegere și bucuria erau dictonul serii. Mireasa tăie tortul și fiecare domnișoară prezentă primi câte o bucată pentru a o strecura sub pernă împreună cu numele a trei posibili pețitori, căci se spunea că bărbatul pe

¹ Piesă ornamentală (în. lb. fr., în orig.).

care îl vor visa le va deveni soț. După o oră sau două, mireasa și mirele se retraseră în dormitorul nupțial care fusese pregătit pentru ei într-o altă aripă a casei, dar petrecerea continuă.

Lisette rămase cât mai mult timp posibil, mâncând foarte puțin și vorbind și mai puțin, și doar atunci când se apropia de cunoștințele sale, nu prea numeroase. Rareori privi în direcția lui Caid, nu fiindcă se temea că acesta își va feri privirea, ci fiindcă era convinsă că nu o va face.

Imediat ce mireasa și mirele plecară, părăsi și ea petrecerea. Cerându-și scuze de la gazda sa, domnul Vallier, ea plecă împreună cu Agatha. I se oferii o escortă, dar ea refuză, spunând, cât se poate de nechibzuit, că deja avea una. Casa ei se afla la o distanță de câteva clădiri, chiar pe cea mai respectată și circulată stradă din oraș, și se aveau una pe cealaltă pentru a-și ține companie. De ce anume să se teamă?

Ea nu se gândea la siguranță, ci la ceremonia la care tocmai fusese martoră și la sentimentele pe care i le trezise aceasta. Era fericită pentru Celina și pentru Rio, dar nu se putea abține să nu pună în contrast bucuria lor că vor trăi unul lângă altul și propriul ei mariaj, alături de circumstanțele în care să găsea în acest moment.

– Celina a fost o mireasă încântătoare, zise Agatha, cu o voce plină de căldură și ușor sentimentală.

– Într-adevăr.

– Și domnul De Silva! Atât de chipeș, și atât de devotat.

Lisette surâse în semn de aprobare.

– Totuși îmi fac griji pentru acel tãmbãlãu, acea întrunire zgomotoasă – trebuie să recunosc. Așa un obicei barbar pentru un popor atât de civilizată!

– Ce tãmbãlãu?

– Nu ai auzit? A fost povestit pe larg atunci când mă aflam în grupul doamnelor mai în vârstă.

Ar fi trebuit să fie mult mai atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei și mai puțin la propria sa nefericire, își zise Lisette.

– Aceste lucruri sunt destinate văduvilor și văduvelor care se recăsătoresc sau celor între care există o mare diferență de vârstă, nu pentru un cuplu ca Celina și Rio.

– Totuși se pare că a fost plănuit. Chestia asta pare mai degrabă sinistră. L-am auzit pe domnul Nicholas spunând că Frăția trebuie să fie atentă.

Agatha știa la fel de multe ca și ea despre pedepsele aplicate de maeștrii spadasi care deveniseră cunoscuți sub această titulatură.

– Crezi că ar putea fi o legătură?

– Am auzit niște șușoteli. Asta ar fi o modalitate pentru ca cei care-l bănuiesc pe domnul Rio să se răzbune pe el.

– O răzbunare în grup? Cu siguranță, nu. Majoritatea acestor manifestări erau doar hărțuiri zgomotoase, după câte știa Lisette, dar ocazional puteau lua o întorsătură violentă.

– Ce alt motiv ar putea exista?

– Ridicarea lui Rio la rangul de conte spaniol, probabil. Unii s-ar putea să nu fie fericiți pentru că a depășit statutul de *maître d'armes*.

Agatha nu părea convinsă.

– Oricare ar fi cauza, sper ca el și Celina să le ofere petrecerea obișnuită în astfel de situații și cu asta basta.

– Sau poate se va dovedi că nu a fost decât un zvon.

Nu mult după aceea, auziră primele strigăte, lovirea fierului de fier și clinchet de clopote care semnalau că mulțimea se adunase pentru ritualul destinat mirelui și miresei. Oamenii se îndreptau spre ele, judecând după zgomotul care venea dinspre capătul lui Vieux Carré. Din moment ce se părea că se afla încă la o clădire distanță, ar fi fost posibil, cu puțin noroc, să-i evite. Își ridicară fustele, pornind în grabă spre casă, până la care mai aveau de parcurs o distanță foarte mică.

În secunda aceea auziră tropăitul produs de copitele cailor. Unii dintre bărbați galopau în fața celorlalți. Călăreții o porniră pe strada Royale, trecând chiar prin fața lui Lisette și a Agathe. Purtau măști, erau acoperiți de pelerine lungi și duceau cu ei torțe care pălpăiau și scoteau fum.

Lisette se opri brusc. Grupul aducea foarte mult cu cel prezent la parada de Mardi Gras, ce avusese loc cu ceva vreme în urmă. Călăreții erau atât de aproape, încât ea putea simți mirosul cailor încălziți și acela de lână asudată, provenit de la pelerinele bărbaților. În spatele lor năvăli o mulțime zgomotoasă de cheflii, probabil în număr de patruzeci, unii purtând hârlețe și greble, alții lovind în crățiți cu polonice și ciocane sau suflând în corni, pentru a crea un efect asurzitor.

Nu era o adunare de bufoni care veniseră să ia în râs niște miri neobișnuiți. Părea să fie o epavă plutitoare din apropierea cheiului: barcagii, marinari și cei care își făceau veacul prin crășmele înșirate de-a lungul străzii Levée. Unii se distrau de minune, nerăbdători să meargă la petrecere și la un ospăț gratuit, dar mulți, cu figuri vicioase, păreau într-o stare mult mai jalnică din cauza băuturii.

– Doamne sfinte, gâfâi Agatha.

Lisette nu pierdu vremea vorbind. Apucând-o de braț pe însoțitoarea ei, o trase în nișa ușii de la magazinul unei modiste.

Totul ar fi decurs bine, dacă spre ele n-ar fi înaintat un individ cu un singur ochi, îmbrăcat într-o piele unsuroasă. Lovindu-se de Agatha, se dădu un pas în spate pentru a o privi. Pe fața lui se așternu un rânjet vulgar. Slobози un strigăt de fericire, punându-și brațul în jurul taliei însoțitoarei lui Lisette și împingând-o în mulțime.

Lisette țipă la el, trăgând de brațul însoțitoarei ei și proptindu-se bine pe picioare. Din păcate, fu trasă, la rândul ei, în înghesuiala de trupuri. Amândouă fură purtate de restul acelei hoarde pregătite pentru un eventual tâmbălău.

Mulțimea se mișca acum mult mai rapid, și un urlet amenințător se auzi din gâtlejurile oamenilor. Înghesuiala aceea a lor avea ceva animalic, asemenea unui monstru pornit să ucidă. Boneta Agatheî căzuse într-o parte, iar ea se ținea cu greu pe picioare în vreme ce marinarul o trăgea după el. Faptul că Lisette o ținea, la rândul ei, părea să o facă să-și piardă echilibrul, așa că, fără tragere de inimă, îi dădu drumul. O secundă mai târziu, o văzu pe Agatha împiedicându-se și căzând în genunchi. Lisette încercă să se oprească, se strădui să ajungă la ea, dar fu împinsă mai departe de cei din spate. Se uită peste umăr, dar nu reuși decât să-i zărească o clipă hainele, o parte a feței palide, înainte ca masa aceea de bărbați să se interpună între ele.

În mai puțin de un minut, reveniră încă o dată în fața casei Vallier. Hidosul huroit de clopote, corni și tobe crescuseră în intensitate, lovindu-se cu un zgomot de tunet în clădirile aflate pe o parte și pe cealaltă a străzii. Invitații de la nuntă își făcură apariția în balcon, aflat chiar deasupra intrării, fiind întâmpinați cu râsete batjocoritoare și mieunaturi. Câțiva bărbați umplură spațiul de la poarta pentru trăsuri și se postară în fața ei, scoțându-și spadele și blocând trecerea.

O admirație plină de teamă se stârni în sufletul lui Lisette în clipa când îi recunoscuseră pe Caid și Nicholas, Bastille Croquere și Gilbert Rosière, Juan Pèpè Llulla și chiar pe Blackford care purta încă eșarfa ce-i susținea brațul. Cât de îndrăzneți se dovedeau în fața acelei mulțimi nedisciplinate, cât erau de dispuși să-și riște confortul, siguranța și chiar viața de dragul prietenilor lor! Bărbații care dovedeau o asemenea onoare o uimeau.

– Petrecere! Petrecere! Petrecere!

Mulțimea cânta, cerându-și ceea ce i se datora prin tradiție. Călăreții se învârtiră înainte și înapoi în fața spadasiilor, înălțându-se în șa, în vreme ce țipetele și

zgomotul deveniră mai puternice. Hârletele și greblele izbiră pavajul, clopotele și polonicele erau lovite de obiectele de metal aduse de oameni. Roiul de bărbați se împrăștie, îmbrâncindu-se unii pe alții, mai ales în ușile magazinelor și în ferestrele de la parter, trăgând de grilajele de fier.

Pe neașteptate, unul dintre călăreți, care purta o mască reprezentând un vultur cu nas coroiat, se ridică în șa, plonjând înainte, împungând zdravăn calul cu pintenii. Armăsarul pe care-l încălecase era înalt și vânjos. El se repezi prin mulțime, împrăștiind bărbații ca pe niște păpuși de cârpă. Ducându-se direct spre Caid, îl împinse în spate, izbindu-l de fierul forjat din care era confecționată poarta.

Lisette țipă și se repezi înainte. Nu putu să se miște decât câțiva pași din cauza celor care se holbau într-acolo cu o stupefacție împietrită. Caid era jos, ea știa lucrul acesta fiindcă îl văzuse căzând. Nicholas era lângă el, își zise ea, spada lui strălucind când lovi spatele bărbatului.

Apoi, deasupra lor se dezlănțui o ploaie de monede de argint, care săltară în aer, loviră strada și se rostogoliră în rigole. Lisette ridică privirea, dând cu ochii de Celina care purta o cămașă de noapte brodată, din batist. Părul ei castaniu cu reflexe aurii străluci, curgând ca o cascadă în jurul ei, în timp ce ea aruncă și mai multe monede, ce descrieră un arc generos. Rio, cu o față sobră, cu bustul gol și desculț, ținea pălăria în care se afla suma considerabilă pe care proaspăta lui soție o distribuia cu atâta dărnicie.

În decurs de câteva secunde, mulțimea aceea se transformă într-o masă de bărbați îngenuncheați, scormonind după monede în praful și în mizeria străzii. Lisette se repezi spre locul unde căzuse Caid, căutându-i cu disperare silueta lui înaltă.

El dispăruse, la fel ca și spadasinii care-l însoțiseră. Portața de la intrare se închise cu zgomot, iar siluetele lor se

făcură nevăzute în curtea proprietății Vallier. Bara de metal care o închidea fu trântită la locul ei.

Era rănit? Mutilat? Mort? Ea nu știa și nici nu avea dreptul să întrebe. Dacă era vorba de cel mai neînsemnat dintre aceste lucruri, atunci totul era în regulă, dacă era vorba de cel mai rău, atunci nu voia să afle.

N-ar fi putut suporta așa ceva, nu tocmai acum când își dăduse seama de un adevăr care ar fi trebuit să fie evident pentru ea cu zile în urmă, atunci când Caid, sub cortul din pânză albă, o învățase ce înseamnă pasiunea și gustul iubirii.

Îl iubea.

Îl iubea și îl rănise, îl folosise, punându-l într-o postură care nu-i lăsa altă alternativă decât aceea de a înfrunta moartea, iar și iar. Îl transformase în țintă a furiei violente și ucigăse a unui tată, care ar fi trebuit să se abată doar asupra ei. Ar fi putut să-l omoare, și ea nu putea suporta una ca asta. Nu acum și, probabil, niciodată.

Răsucindu-se pe călcăie într-un vârtej de fuste murdare și zdrențuite, înaintă printre bărbații care se îmbrânceau și se îmbulzeau, scotocind după monede, recunoscătoare că argintul era cel care le ocupa gândurile și mâinile. Apoi își ridică rochia și jupele și o luă la fugă atât de repede, încât ar fi putut să-și frângă gâtul spre locul unde fusese obligată să o abandoneze pe Agatha. O văzu rezemată de zidul unui magazin, buimăcită, cu fruntea învinețită. Cu o grabă care-i tăia răsufarea, ajunsese în locul cu pricina, aruncându-se în genunchi lângă ea.

– Oh, Agatha! Spune-mi, unde te doare?

– Capul. M-am lovit atunci când m-am prăbușit. Agatha ridică o mână pipăindu-și tâmpla, în timp ce cu cealaltă luă în poală boneta strivită. Se pare că boneta mea a avut mai mult de suferit decât mine.

Lisette simți cum i se ia o greutate de pe piept.

– Slavă Cerului. Dacă n-aș fi insistat să plecăm neînsoțite!

– Nu fi ridicolă. Cum ai fi putut să știi ce urma să se întâmple?

O asemenea virulență în glas însemna că Agatha începea să-și revină. Lisette înghiți nodul pe care-l avea în gât.

– Haide, lasă-mă să te ajut. O să mergem acasă înainte să se mai întâmple și altceva.

– Chiar așa, dar, Lisette...

În timp ce Lisette o ajută să se ridice în picioare, sprijinind-o cu brațul, Agatha continuă:

– I-am văzut fața... bărbatului care îi conducea călare. Și-a scos masca în momentul în care trecea pe lângă mine.

Trupul lui Lisette încremeni, și poate chiar și sufletul.

– Și?

– Nu pricep. De ce să se preteze la o asemenea farsă cu ocazia nunții Celinei și a lui De Silva... nu are sens.

– Cine? Spune-mi!

– Draga mea, era domnul Moisant.

Moisant. Agatha nu avea cum să știe, nu înțelesese, dar prezența lui avusese o logică perfectă, dacă se gândea la atacul asupra lui Caid. Tâmbălăul nu fusese decât o scuză, o capcană, camuflând o încercare de a scăpa de bărbatul care nu-l lăsase să preia controlul asupra soției fiului său decedat.

Ce încântat trebuie că fusese când le zărise pe ea și pe Agatha pe stradă. Sau își alesese cu grijă momentul, sperând să le întâlnească? Oare era posibil ca bărbatul care le atrăsese pe ea și pe Agatha în imbulzeala aceea să fi primit instrucțiuni pentru a proceda în acest fel? Oare Henri Moisant dorise ca ea să fie martoră a încercării lui de a-i curma viața lui Caid?

Tâmpelile lui Lisette începură să pulseze din pricina furiei care-o cuprinsese. Parcă luase foc. Simțea un impuls nestăvilat de a răni grav o altă ființă. Îl ura pe Henri Moisant cu fiecare fibră a ființei sale pentru ceea ce-i făcuse fiului

său, surorii lui Caid și ei însași, și așa avea să fie până la sfârșitul zilelor ei. Dincolo de toate, îl disprețuia pentru că îl atacase pe Caid, ascuns în spatele măștii, ca un laș.

Și pentru altele, și altele.

Prea mulți oameni ajunseseră să fie implicați în cearta dintre ei doi. Nu mai putea suporta alte decese, ori răniri pe socoteala ei. Dorința ei de libertate nu fusese nimic altceva decât un vis trecător. Se gândise să forțeze împlinirea dorinței sale fugind și stabilindu-se în propria casă sub protecția unui bărbat suficient de puternic pentru a sta în calea socrului ei. Fusese o prostie. Libertatea, ca să fie obținută, trebuia să fie câștigată, își zise ea. Trebuia să nu mai fugă, ci să-l înfrunte din nou pe bărbatul care părea hotărât s-o transforme într-o prizonieră. Trebuia să pună capăt acestei înfruntări, să încerce să domolească mânia socrului ei și să facă pace cu acesta.

Nu vedea altă cale.

19

Teatrul St. Philips, de pe strada St. Philippe, între Bourbon și Royale, era o clădire în stil paladian, cu două etaje, cu un fronton înalt și deschideri arcuite care mărgineau loja de la intrare, la parter, și balconul situat chiar deasupra ei. Fusese construit cu mai mult de treizeci de ani în urmă, odată cu Théâtre d'Orléans, Théâtre de la Renaissance și Teatrul American. Puținele producții prezentate acolo, din când în când, erau mai cu seamă vodeviluri și comedii gălăgioase, dintre cele care puteau fi pe placul oamenilor obișnuiți. Aici aveau loc și balurile destinate progeniturilor albilor cu mulatrele, fiind o cale de a coordona cheltuielile destinate întâlnirilor.

Un articol pe care Caid îl văzuse în ziarul *L'Abeille* numea teatrul o vizuină a jefuitorilor și a hoților de buzunare. Grandoarea de care se bucurase cândva dispăruse de mult. Sculpturile poleite se coșcoviseră, draperiile din catifea erau uzate și se rupseseră în fășii lungi, iar sfeșnicele de pe pereți susțineau rămășițe de lumânări consumate și topite. Scamele de praf zburau în razele soarelui care intrau prin ferestrele de la etajul doi, acolo unde draperiile fuseseră date la o parte pentru a lăsa lumina să pătrundă. Mirosul de var și de postav, de praf și de transpirație umplea aerul și un strat fin de pietriș se întindea peste tot, adus înăuntru de cizmele și pantofii celor care veniseră și plecaseră. Lăsând la o parte acest aspect, era suficient de încăpător pentru aproape șapte sute de oameni, iar porțiunea de parchet care acoperea o suprafață plată îl făcea mai mult decât adecvat pentru turneul măștrilor de scrimă.

Fuseseră amenajate cinci podiumuri, delimitate de corzi din sfoară pentru a împiedica ca spectatorii să se apropie prea mult. Câțiva domni reprezentând autoritățile se plimbau încolo și încioace, cu liste în mână, în timp ce judecătorul și cei patru membri ai juriului erau așezați pe niște platforme scunde, aflate de-o parte și de alta a podiumurilor de scrimă. Cutiile în care acum spadele fuseseră înlocuite de floretele destinate competiției erau păstrate la îndemână, având inscripționate pe ele numele bărbatului căruia îi aparțineau. Lojele dispuse circular erau pline cu spectatori, cu toții bărbați, desigur, care se agitau de colo-colo, discutând, glumind și pariind, în vreme ce așteptau începerea acțiunii, iar rândurile de scaune, care se ridicau până aproape de tavan, erau aproape în întregime ocupate. Măștrii de scrimă, care se aflau ceva mai în față, așteptând să-și demonstreze talentul, urmau să aibă parte de un public nervos.

Precum într-un stup plin cu albine furioase, zumzetul vocilor răsuna într-un spațiu destinat să poarte vorbele în fiecare colțișor. În aer plutea un soi de emoție datorată anticipării unor scene sângeroase. Astăzi aveau să fie utilizate măștile, iar floretele aveau apărători la capete, iar accidentele erau excluse, și fiecare suflet prezent în teatru știa acest lucru.

Caid se gândea la cele două aspecte ale competiției. Pe de o parte, era vorba de faptul că bărbatul care avea să iasă astăzi câștigător își va asigura o mică avere, căci tinerii setoși de sânge ai orașului vor năvăli la lecțiile lui de scrimă. Pe de altă parte, el își dădea seama că unicul scop al unui spadasin era competiția -- să înfrunte alți bărbați, dovedind care dintre ei este mai agil, mai agresiv, mai talentat și, dincolo de toate, preferatul Norocului. A fi considerat cel mai bun spadasin din New Orleans însemna un premiu grozav. Tot ceea ce sperase, timp de mai bine de zece ani, era recunoașterea măiestriei sale. Din primul moment când auzise de acest mult trâmbițat *turneu*, ardea de nerăbdare să-l câștige, să arate New Orleansului că era un bărbat demn de luat în seamă, nu un sărăntoc irlandez care putea fi dat la o parte de cei cu putere și cu nume nobiliar.

În acest moment, turneul părea un simplu exercițiu de demonstrare fățișă a bărbăției, o chestiune de orgoliu și de autopreamărire, singura răsplată țintită fiind banii. Faptul că era forțat de dogmele profesiei sale să ia parte la el îl afecta, îl înfuria. Sau poate că tot ceea ce se petrecuse în aceste ultime zile îi alimentase furia. Îi disprețuia pe bărbații care veneau să se holbeze, pe cei care, asemenea înaintașilor romani, se adunau cu speranța că vor fi martorii unui sport sângeros; îi trata cu dispreț pe acei dandy care-și alegeau profesorul de scrimă, judecându-l după felul cum își ciopârțea colegii.

Totuși, ce altceva putea face în afară de a intra în competiție ? Își luase angajamentul. Și, oricum, ce altă cale exista pentru el?

– Ei bine, prietene, care crezi că-ți sunt șansele în dimineța asta? Sau ești asemenea tigrilor care țintesc o bucătică de carne de păun, fără a se sinchisi ce au la micul dejun?

Caid se răsuci pe călcăie la auzul glasului aproape ironic al lui Blackford.

– Din moment ce tu porți încă bandajul de invalid, i-o aruncă el, făcând semn spre eșarfa care susținea brațul englezului, socotesc că șansele mele sunt mai bune decât erau acum câteva zile.

– Politicos. Și, de asemenea, corect. Dar sincer? Blackford clătină din cap, negând sardonice. Noi nu ne vom mulțumi cu acest subterfugiu. Ne vom testa ascuțișul spadelor, unul împotriva altuia. Până atunci, sunt purtătorul veștilor satisfăcătoare.

– Satisfăcătoare?

– Mai degrabă decât excelente sau chiar bune, o distincție drăgălașă. Nicholas m-a însărcinat să-ți spun că a văzut cum doamna în cauză a ajuns acasă în siguranță, alături de însoțitoarea sa, și că odihna nu i-a fost deranjată în timpul nopții. Cel puțin, niciun alt incident nu i-a mai tulburat liniștea.

– Nu era rănită? Pe Caid îl scotea din sărite faptul că era obligat să obțină informații indirecte despre Lisette, dar asta era tot ce-și permitea în aceste zile.

– Nu, după câte se pare. A fost nevoie de bandaje și de unguente, dar acestea au fost aplicate peste zgârieturile și vânătăile domnișoarei Agatha.

– Nimic mai grav, sper?

– Nu a fost chemat medicul.

Trebuia să se mulțumească cu asta, bănuie el, cu toate că era cu mult mai puțin decât ceea ce-și dorise să audă.

– A aflat cineva cum au ajuns ele în îmbulzeala aia?

– După cum am dedus, potrivit unui puști al străzii care l-a auzit pe majordom, în timp ce acesta îi povestea bucătăresei, au fost prinse în mulțime imediat ce au plecat de la nuntă. Erau gata-gata să evite chestia asta, și așa ar fi și făcut, dacă nu ar fi fost ordinul dat de diavolul ăla călare care a profitat de șansă pentru a le vâri acolo.

– Trebuie făcut ceva, mormăi Caid.

– Cu siguranță. Dacă aş putea fi de vreun folos...

– Mulțumesc, dar cred că mă descurc. Am să mă ocup de asta îndată ce va lua sfârșit ceea ce urmează să se petreacă aici.

Caid strânse mâna pe floreta pe care tocmai o verificase. Doamne Dumnezeule, nu avea să uite nicicând momentul în care zărise cum Lisette era purtată de mulțimea aceea agitată de scursuri ale debarcaderului, pusă pe tot soiul de nemernicii. Stătea între ei precum o perlă într-o găleată plină cu lături. Gândul că ea ar putea fi atinsă, agresată, ori mai rău, de asemenea jigodii îi dădea fiori, în vreme ce sângele îi pulsa în cap ca bubuitul unei tobe. La un moment dat, îl recunoscuse pe Moisant, înțelesese că el organizase acel tâmbălău și că era pornit să ucidă.

El nu-și putea extinde protecția atât de departe. Își pierduse acest drept într-o noapte plină de pasiune petrecută cu două săptămâni în urmă, așa că singurul lucru care-i mai rămăsese erau veștile indirecte referitoare la ea.

– Și Squirrel și ceilalți? întrebă el pe neașteptate.

– De pază, ca de obicei. Zilele astea e atât o plăcere, cât și o datorie pentru ei.

– Adică?

– Toți sunt pe jumătate îndrăgostiți de tânăra văduvă, pur și simplu, de dragul zâmbetelor ei. Ca să nu mai pomenim de prăjiturilele ei servite la ora ceaiului.

– Și tu?

– Oh, zise Blackford pe un ton cât se poate de ironic, eu nu sunt mai imun ca alții.

Caid fornăi, la fel de lipsit de înțelepciune cum fusese înainte de a întreba.

– Gelos, bătrâne?

– Pe o șleahtă de căutători prin rigole? Sper că nu, zise el în bătaie de joc.

– Pe oricine ar putea fura inima doamnei, zise Blackford, iar ochii lui albaștri străluciră.

– Asta intenționezi? Imaginea englezului făcându-i curte lui Lisette, ori sărutând-o, culcându-se lângă ea, cu sau fără verighetă, îl făcu pe Caid să scrâșnească din dinți. Pentru o secundă, se pierdu în amintirea plină de senzualitate a trupului ei gol. Pasiunea care-i alergă prin vene îl însoțise clipă de clipă de când se întorsese de la Maison Blanche, dar în secunda aceea era al naibii de inoportună.

– Nu, răspunse Blackford, făcând o reverență curtenitoare, nu în starea mea actuală.

Voia să spună că atâta vreme cât se afla *hors de combat*¹, realiză Caid după o secundă de buimăceală, era în imposibilitatea de a se apăra împotriva unui atac. Ceea ce indica, desigur, că Blackford se considera capabil să-și apere locul de gardian al doamnei. Și avea dreptate, blestemat fie el.

Caid se întrebă dacă Blackford simțea cu adevărat ceva pentru Lisette sau scopul fusese acela de a-l forța pe el să-și recunoască propriul interes. Englezul părea predispus la asemenea jocuri.

¹ În afara luptei (în lb. fr., în orig.).

– Dar a ta care e, prietene? Starea ta, zise Blackford mai departe. Starea, nu intenția ta.

Caid își duse mâna la umărul stâng, masându-și mușchii care fuseseră învinețiți în clipa în care calul lui Moisant îl împinsese în poarta reședinței Vallier.

– Suportabilă. Mișcarea va alina durerea.

– Ce ghinion, că a survenit chiar înaintea turneului.

– Ca în cazul tău, adică?

– Oh, în cazul meu a fost ceva mai mult decât ghinion.

Cuvintele păreau senine, dar nu și privirea lui Blackford. El încă mai era tulburat de accidentul care dusese la moartea lui Dorelle, și cine îl putea învinui?

– Și la mine la fel, replică Caid.

– Asta înseamnă că elementul „noroc” a fost absent, zise englezul, fără a fi prea surprins. Crezi că scopul a fost acela de a-ți reduce șansele de a câștiga astăzi sau acela de a te ucide?

– Nu crezi că a fost un accident?

– Nu încerca să mă duci, îl sfătui Blackford. Cu toții l-am recunoscut pe atacator, așa cum bănuiesc eu că s-a intenționat.

Caid oftă a resemnare, din moment ce se părea că această poveste dintre Moisant și Lisette se desfășurase întotdeauna în fața unui public interesat.

– Nu sunt convins că a fost vorba de un scop logic.

– Prin urmare, pură răutate?

– Așa bănuiesc.

Blackford vorbi cu chibzuință:

– În locul tău, m-aș păzi, mai ales de cei care par prea interesați de sănătatea ta.

Era un sfat excelent.

– Cred că ar trebui să-ți spun că s-ar putea să nu mai fiu la fel de activ în cadrul Frăției.

– Ai un motiv anume?

Caid își ținu privirea ațintită spre lama din mâna lui, testându-i marginea cu degetul mare.

– Nu mă mai simt atât de liniștit răzbunând păcatul comis de unii bărbați.

– Din pricina lui Moisant, zise Blackford, dând din cap, căci povestea dintre Eugene și Brona, pe care i-o oferise Lisette, fusese împărtășită și celorlalți din grup, în timp ce se întorceau de la Maison Blanche. Faptul că ai fost obligat să asști la o sinucidere trebuie să îl consideri condamnat, dar asta nu face ca fiecare bărbat acuzat să devină nevinovat.

– Unul a fost de-ajuns.

– În concluzie, te îndoiești de propriul tău raționament?

– Sunt un simplu bărbat care poartă o spadă, agățându-se de-o remarcă făcută de cineva – fusese Maurelle? – acum câteva săptămâni. Credeam că știu să deosebesc binele de rău. Din cauza siguranței ăsteia, un bărbat care ar fi trebuit să trăiască e mort. Încă îi pot vedea privirea... Se opri brusc.

– Așa cum nici eu n-o pot uita pe cea a bărbatului care a murit de spada mea fără a fi nevoie, zise Blackford încet.

– Iartă-mă, nu am vrut să răscolesc amintiri.

– Dincolo de asta, unii își merită soarta. Nu te grăbi să iei o hotărâre. E nevoie de tine în Frăție.

Caid nu avea un răspuns pregătit. Nimeni nu se dovedea a fi necesar, în orice caz. Englezul plecă, îndreptându-se spre partea opusă a încăperii, acolo unde Nicholas își încălzea mușchii, făcând câteva alungiri.

Prima rundă a turneului avea să se desfășoare fără Caid. Zece bărbați aveau să se înfrunte în acest set inițial de confruntări, câte doi pe fiecare dintre cele cinci podiumuri. Câștigătorul fiecărei partide urma să fie acela care ajungea primul la un număr de cinci atingeri, notate de membrii juriului și semnalate judecătorului și concurenților, în secunda

când acestea aveau loc. Atunci când unul dintre bărbații unei echipe era eliminat, o altă pereche îi lua locul pe podiumul liber, într-o progresie constantă. Foarte puține partide durară mai mult de zece minute, asta însemnând că primele eliminări aveau să aibă loc în decursul a două ore, cel mult, acoperind un număr de cincizeci, până la cincizeci și cinci de spadasi. Confruntarea dintre perechile rămase, în vreme ce numărul combatanților scădea la douăzeci, apoi la șase, la patru și, în cele din urmă, la doi, avea să ocupe, probabil, aceeași perioadă de timp, cu scurte întreruperi pentru odihnă. Totul trebuia să se termine până la cina servită, ca de obicei, mai devreme.

Faptul că fusese înscris în runda a doua reprezenta un avantaj pentru Caid, fiindcă asta îi permitea să-i urmărească pe ceilalți combatanți. Știa câte ceva despre puterea și despre slăbiciunea multora dintre ei din competițiile amicale la care participase sau, pur și simplu, poposind în saloanele altor maeștri, în zilele când al său era închis. Totuși existau și aspecte pe care nu le văzuse niciodată, și acestea îi atrăseseră cel mai mult atenția. Viteza lor de acțiune, dârzenia, diversitatea tehnicilor folosite, metodele de apărare și distanța de la care preferau să lovească – toate puteau fi observații de neprețuit mai târziu.

Îl privi pe Eduoard Sarne câteva clipe în plus, căci ca să-l înfrângi pe acesta era un adevărat triumf. Agresivitatea era, după cum aflase Caid în duelul lor eșuat, componenta majoră a tacticii lui Sarne. Se avânta în luptă printr-un atac sălbatic, dorind să-și intimideze adversarul. În stilul lui nu apăruse, prin urmare, nimic nou. Caid privi în altă parte.

Concurentul care-l neliniștea cel mai mult era Nicholas Pasquale. Italianul era stângaci, un detaliu care-l făcea, automat, redutabil. Majoritatea bărbaților aveau emoții în

fața unui asemenea luptător pentru că îi obliga să se apere contra unui atac care se desfășura în sens invers, venind dintr-un unghi neașteptat.

Acesta nu era totuși unicul avantaj al lui Pasquale. Mult mai inteligent decât majoritatea, el era, în același timp, puternic. Executa mișcări rapide, nedorind să copleșească printr-o tehnică sofisticată. Era poreclit „La Roche“, fiindcă el nu se deplasa în susul și în josul podiumului precum cei mai mulți dintre spadasi, motivul imobilității lui fiind varietatea mișcărilor pe care le executa. Nu avea nevoie să se îndepărteze de un atac, căci îl putea para prin alte mijloace. Totuși, când era cazul, se putea mișca cu viteza luminii, atât de repede, încât era imposibil să urmărești vârful spadei sale. Pe lângă toate acestea, el poseda acea calitate care îl nominaliza drept cel mai posibil supraviețuitor al celorlalte runde – intuiția. Părea să știe cu o precizie extraordinară ce stratagemă urma să aplice adversarul său.

Caid nu reuși să găsească vreo greșală în jocul italianului. Un lucru deranjant, din moment ce era posibil să se înfrunte cu el în runda finală pentru titlul de „Cel mai bun spadasin din New Orleans“.

Îndepărtându-se, Caid începu să se pregătească. Își scoase haina, vesta și cravata, dar își lăsă cămașa cu nasturi pe care o purta pe dedesubtul apărătoarei pe care și-o confecționase, își păstră mănușile ce dispuneau de manșete care-i acopereau încheieturile, așa cum proceda și în timpul lecțiilor din salonul lui. Verifică masca ce-i fusese dată, încercând pentru ultima oară apărătoarele floretelor sale. Apoi încercă să alunge orice altceva din minte, concentrându-se exclusiv la partida care-l aștepta.

O mică agitație se produse în timpul celei de-a doua runde. Un alt maestru italian și un expert în privința spadei cu tăișul lat, Poulaga, fu desemnat să lupte împotriva fostului

ofițer în cavaleria franceză Thimecourt, pe care, în varianta originală, trebuia să-l înfrunte Blackford. În timpul partidei, Poulaga îl acuză pe Thimecourt că i-a furat o atingere, pe care jurații nu o strigară. Thimecourt, înfierbântat pentru că fusese acuzat ca fiind un mincinos, răspunse pe loc, propunând un duel.

Caid nu surprinse momentul, fiind implicat la rândul său într-o partidă, dar află imediat ce termină. Judecând după tensiunea pe care o simțea plutind în aer, bănuia că nu va fi ultimul schimb de acest fel. Spiritele erau încinse și era evident că judecătorii, dincolo de faptul că li se cerea să fie imparțiali, făceau cu greu față sarcinii de a urmări mișcările de spadă ale măștrilor sau de a supraveghea cu atenție atâtea partide ce se desfășurau concomitent.

Nu greșise. Alte șase provocări fură pronunțate până la ora prânzului. Faptul că nu se afla printre viitori combatanți se datora norocului și antrenamentului care-i permitea să-și păstreze calmul, evitând provocarea.

Adversarii săi, cei de până acum, fuseseră ori prea încrezători, ori prea nervoși, vociferând și înjurând la toate strigările juraților sau în lipsa acestora. Nelăsându-se tulburat de membrii juriului sau de judecător, Caid marcă deliberat cât mai multe atingeri posibile, cu toată claritatea de care era în stare, astfel că, deși unele nu fură strigate, el încă mai putea câștiga partida. Până în acest moment, tactica funcționase. Cel puțin era încă în competiție.

Cu toate astea, nu se putu abține să nu se gândească la faptul că rezultatul ar fi fost cu totul altul dacă Rio de Silva și Gavin Blackford ar fi participat. Chiar și-ar fi dorit să-și confrunte spada și inteligența cu cei doi, în cu totul altceva decât o simplă demonstrație amicală. Sentimentul acela era dat de spiritul de competiție care-i pulsa febril în vene.

Fu declarată o oră de repaus înaintea ultimelor două confruntări.

Caid o petrecu de unul singur, pentru a-și menține concentrarea și a face exerciții cu umărul, astfel încât acesta să nu-i facă probleme. Până acum fusese destul de relaxat, deși știa bine că mai târziu lucrurile se vor schimba.

Ar fi putut avea companie din plin, fiindcă primise mai multe oferte de a i se cumpăra băutura sau cafea. Le refuză pe toate. Prefera mai degrabă vinul decât lichiorul tare, dar îl excludea în zilele când urma să aibă o confruntare sau chiar numai ore de predare. Băutura moleșea simțurile, și niciun spadasin nu-și putea permite asta, cu atât mai puțin în cadrul unui turneu.

Băgă de seamă că și Nicholas era singur, și fu gata-gata să i se alătore pentru ultimele minute ale acestei ore. Chiar în secunda în care se îndrepta în direcția aceea, observă că cineva tocmai se apropia de italian. Bărbatul vorbea rânjind, arătând cu degetul mare către ușile de la intrare. Nicholas aruncă o privire într-acolo, ca apoi să se încrunte.

Caid urmări direcția privirii amicului său, dar nu reuși să zărească absolut nimic din cauza bărbaților înghesuiți acolo. Apoi fu strigat pentru începerea următoarei runde de confruntări, iar concentrarea asupra acesteia îi șterse din minte incidentul respectiv. După ce își învinse cei cinci adversari, privi în jur pentru a vedea dacă La Roche va fi într-adevăr cel pe care îl va înfrunta în runda finală.

Nicholas Pasquale nu se vedea pe nicăieri.

Eduoard Sarne se afla în preajma lui, cu încheietura bandajată, sprijinindu-se în floreta cu vârful îndreptat spre podea. Ridicând glasul pentru a acoperi zumzetul mulțimii, Caid strigă în direcția lui:

– L-ai văzut pe Pasquale? Cum s-a descurcat în runda asta?

– A dispărut, pe toți dracii.

– Învins? Caid rămase nemișcat, cu prosopul cu care-și ștergea sudoarea de pe față în mână.

– A fost chemat undeva, asta-i tot ce-ți pot spune, zise Sarne, ridicând din umeri. Din moment ce nu s-a întors, a fost declarat absent.

– În favoarea ta.

– Exact.

– Incredibil. Ca Pasquale să ajungă atât de departe și apoi să i se refuze dreptul de a câștiga din pricina unei reguli era ceva greu de crezut, într-adevăr.

Sarne se îmbătoșă.

– Vrei să spui că altfel eu nu aș fi ajuns în finală?

Exact acesta era gândul lui Caid, dar era nepolitic și necugetat să-și exprime opinia.

– Cu siguranță nu, *monsieur*. Numai că nu văd ce anume l-ar fi putut determina să plece, în afară de...

– *Monsieur?*

Copiii străzii, protejații lui Nicholas. Ar fi putut pleca dacă unul dintre ei ar fi pășit ceva, își zise Caid. El îi pusese s-o supravegheze pe Lisette, mai mult ca un motiv pentru a-i face să se simtă utili, câștigând și câțiva bănuți. Dacă cineva rănise în mod deliberat pe unul dintre ei? Dacă întreaga poveste nu era altceva decât o capcană, un mijloc de a-l îndepărta pe Nicholas, pentru a facilita întâlnirea dintre el și Sarne, în această ultimă încercare de obținere a premiului?

Era posibil, de asemenea, ca mesagerul să fi fost unul dintre băieții care aducea vești despre Lisette. Cu o cută între sprâncene, Caid întrebă:

– Pasquale nu a vorbit cu jurații, nu a lăsat niciun mesaj pentru mine?

– Din câte știu eu, nu.

Îl privi atent pe Sarne, statura lui cocârjată, surâsul său arogant. Poate că ar fi trebuit să aibă de-a face mai demult cu acest spadasin, atunci când avusese ocazia.

– Prin urmare, ne vom întâlni în confruntarea finală?

Cuvintele erau destul de inofensive, dar tonul lui Sarne țintea la mult mai mult. Oare știa într-adevăr motivul care-l făcuse pe Nicholas să plece sau se referea doar la duelul dintre ei doi care fusese întrerupt din cauza sosirii jandarmilor? Oare voia să sugereze că acolo fusese vorba de intervenția unor influențe externe, la fel ca și în cazul de față? Sau voia, pur și simplu, să pună la treabă imaginația lui Caid, creând o diversiune care îi va oferi un avantaj? Dacă era vorba de ultima variantă, atunci era o greșeală. Simpla idee stârne furia mocnită a lui Caid, făcând-o să atingă apogeul.

Cu cât va termina mai repede cu acest papițoi, cu atât va descoperi mai curând unde și de ce plecase Nicholas. Rămânând la locul său de la capătul podiumului, arătă către marginea opusă a acestuia.

– Începem?

Membrii juriului care se ocupau de podiumul respectiv veniră mai aproape. Caid și Sarne își atinseră ușor lamele în semn de salut, apoi își încrucișară vârfulile într-un contact hotărât. Se auzi strigătul puternic – „*En garde!*”

Abia în secunda aceea privi Caid în ochii bărbatului aflat în fața lui. În trecut, descoperise că era bine să-ți stăpânești expresia feței, pentru ca adversarul să nu-ți poată ghici intențiile și să profite de ele. Ceea ce se petrecea în timpul unei competiții între doi maeștri se afla mai mult în minte decât în mușchi. Acum însă voia ca Sarne să știe că el avea încredere în abilitatea proprie de a-l învinge. Dacă celălalt maestru spadasin credea acest lucru, atunci bătălia era pe jumătate câștigată.

Arta scrimei, spunea odată fostul lui profesor de origine franceză, este ca un război politic între doi bărbați înarmați cu același tip de armă. La fel ca în conflictele militare, spadasiul care reușea să mențină inițiativa era, de obicei, învingătorul. Dar cum și adversarul său încerca întotdeauna același lucru, victoria era posibilă doar prin manevrarea și lovirea din afară a adversarului. Caid, pregătit, se relaxă, permițând instinctului să preia comanda.

Sarne se lansă într-un atac executat printr-o săritură, imediat ce fu dat startul. Manevra era puternică, directă și fără îndoială că îi asigurase victoria în multe partide, în multe dueluri. Partea proastă era că abordarea asta îi era caracteristică. Caid se aștepta la așa ceva, parând lovitura cu la fel de multă putere, dar și cu simplitate, înainte de a se avânta în următoarea secundă în propriul său atac, dar și cu mai multă viteză.

Bătălia se întetea.

În mai puțin de un minut, Caid recunoscuse, din moment ce înainte nu avusese vreme, că Sarne era un luptător extrem de metodic. Avea un timing excelent, mișcările precise și executate cu o forță deosebită, dar ambele atât de rigide, încât permiteau doar o deviere foarte mică. Aduse luptei o variație abia simțită și o abilitate mentală și mai puțin sesizabilă.

Avea însă putere de lovire care era rezultatul unui antrenament continuu. Fusese capabil să îl rănească și pe Therein, își zise Caid, aflându-se el însuși în cel mai mare pericol. Putea câștiga runda, era aproape sigur, cu condiția să nu comită greșeli.

El se adaptă ritmului muzical al spadelor. Se mișca înainte și înapoi, în vreme ce sudoarea îl orbea, îi uda cămașa și chiar și mănușile din piele. Îl atinse de două ori pe Sarne, succesiv, în primele cinci minute, știind că o putea face din nou atâta vreme cât Sarne avea să continue la fel cum începuse.

Podiumul pe care se aflau ei doi nu era cel pe care îl folosisese de dimineață. Suprafața acestuia părea mult mai aspră, ca și cum ar fi acoperit marginile neregulate ale podelei. Preocupat de soarta lui Nicholas și, într-adevăr, de a lui Lisette, el nu luase seama la locurile unde se aflau cele mai grave denivelări.

Abia dacă se gândi la asta în clipa în care realizează că Sarne îl împingea spre spate. Concentrându-se asupra jocului celuilalt, nu avusese timp să verifice ce anume se afla în spatele său. Se împiedică, se reechilibrează cu un efort deosebit, apărându-se printr-un contraatac.

O atingere pentru Sarne.

Umărul lui Caid ardea, ca și cum ar fi fost atins de un fier încins. Făcu un efort să-l ignore. Jocul lui deveni o problemă de instinct și de reflexe bine antrenate, rezultat al orele nesfârșite de atac și de parare, incursiune și ripostă. Totuși durerea aceea pulsatilă îi diminua rapiditatea, iar o fracțiune de secundă conta. Sarne observă acest lucru și deveni mult mai încrezător. Mișcărilor sale deveniră mai rapide, mai agresive. Păreau sortite să rănească, de parcă Sarne ar fi știut, cu o ingeniozitate diabolică, unde trebuiau plasate. Caid nu avea nimic altceva de făcut pentru a rămâne stăpân pe situație, decât să aștepte ca durerea să scadă în intensitate. El și adversarul său continuară lupta, până ce fiecare dintre ei avu câte trei atingeri.

Apoi Sarne mări inițiativa, lansându-se în atac. Acesta era momentul pe care-l așteptase Caid, exact așa cum pantera își pândește prada. Răspunse rapid, cu vioiciune, profitând de proasta execuție a adversarului pricinuită de excesul de încredere.

Patru atingeri în favoarea sa. Încă una și titlul va fi al lui.

Ușurința cu care Caid executase ultima atingere părea că-l înfuriase pe bărbatul din fața lui. Acesta își încleștă dinții,

respirând greu, în vreme ce privirea îi era fixă. Atacul lui deveni mult mai necontrolat, bazându-se mai degrabă pe forță și eficiență automată decât pe finețe. Vag, Caid luă seama la spectatori, la uralele lor cu ocazia fiecărei atingeri, la strigătele de încurajare sau de dezamăgire. Produceau un zgomot de fond pe care el îl accepta și îl ignora, la fel ca în spațiul obișnuit al saloanelor de scrimă. Nu-l deranjase niciodată, cu condiția să nu-și modifice intensitatea.

Pe neașteptate, zgomotul încetă. În același timp, ceva străluci, interpunându-se între lama sa și a adversarului, în timpul unei parări încrucișate. O secundă mai târziu, căzu pe podea cu un țăcănit metalic.

Era apărătoarea unei florete.

Nu era a lui, Caid o știa prea bine. Greutatea unei apărătoari era întotdeauna considerabilă. Prin scoaterea sa, arma devenea mai ușoară și mai flexibilă. Același lucru fu evident, cât ai clipi, pentru adversarul lui.

Caid se aștepta ca Sarne să se retragă imediat. Chiar și așa, el nu slăbi garda, precauția fiind inoculată în ființa lui încă de la prima lecție de scrimă.

Se dovedi cât se poate de potrivită în acel moment, căci Sarne se lansă într-un atac care dovedea o forță atât de disperată, încât Caid fu obligat să sară în spate. Vârful ascuțit și neprotejat al floretei străluci asemenea unei stelute albastre – farul strălucitor și mișcător al morții. Putea străpunge cu ușurință vesta protectoare pe care o purta Caid. Sarne știa că arma sa nu mai avea apărătoare, și poate că fusese conștient în tot acest timp că era slăbită. Intenționa săucidă, dacă avea această posibilitate.

Dacă.

Furia îl stăpânise și înainte pe Caid, dar fusese o nimica toată în comparație cu mânia care îl cuprinse în clipa de față, readucându-i puterea în braț și în umăr. Nu mai simți durerea acelor vânătăi, presiunea exercitată de confruntările nesfârșite

ale acestei zile și nici teama de ceea ce-l împiedicase pe Nicholas să-l înfrunte pe bărbatul acesta a cărui floretă era neprotejată. Lansă un atac dirijat, susținut de acel control al mâinii pe care-l poseda și de fiecare mișcare pe care o învățase vreodată. Îl împinse pe Sarne în spate, parând printr-un răspuns nebunesc la mișcările acestuia, până ce, pe neașteptate, găsi locul pentru aplicarea unei atingeri perfect calculate.

Caid o aplică, simțind cum vârful spadei sale se lovește cu zgomot de vesta protectoare a lui Sarne.

Era atingerea finală. Judecătorul le strigă să se oprească. Cu o privire batjocoritoare, Sarne lăsă garda jos.

De data asta, Caid fu cel care se prefăcu a nu-l auzi pe judecător. Dezangajându-se, întinse mână înmănușată și scoase apărătoarea floretei sale. Apoi cu o mișcare ușoară, păși înainte, apăsând vârful floretei de pieptul lui Sarne, chiar deasupra inimii. Lama flexibilă se arcui, tăie vesta și atinse carnea.

– *Mon Dieu*, găfâi Sarne, în timp ce pielea lui devenea de un galben bolnăvicios. O să mă ucizi chiar aici?

– Dacă e necesar. Ar fi făcut-o, într-adevăr. Curajul de a o face clocoti în el, în ciuda fostelor sale greșeli de pe câmpul de desfășurare a duelurilor. Avea nevoie doar de un scop.

– O'Neill, în numele Domnului.

– Vreau mesajul care l-a determinat pe Pasquale să plece, spuse Caid fără să ridice tonul. Îl vreau în secunda asta.

– Nu pot să ți-l spun.

– Ba cred că poți. Caid împinse lama încă un centimetru.

– Bine, bine. A fost unul dintre puștii lui Pasquale care a venit să spună că șeful lor a urmărit-o pe doamna Moisant până la casa lui Henri Moisant. Puștiul idiot s-a strecurat înăuntru și din secunda aceea nu a mai fost văzut.

– Și doamna Moisant?

– Nu știu, jur!

Era tot ce putea obține. Caid cobori brațul, retrăgându-se. Imediat, alți șase maeștri dădură buzna de pe margine, cu spadele în mână, pentru a confisca floreta lui Same și pentru a împiedica un nou contact.

Apoi se porni un chiot grozav, reverberând sub cupola ornamentată al bătrânului teatru, făcând să se legene candelabru ale cărui lanțuri aveau forma unor picioare de păianjen de culoarea funinginii. Caid făcu o reverență în semn de recunoștință. Se înclină, de asemenea, în fața judecătorului și a membrilor juriului. Dar nu rămase pentru a i se acorda trofeul, nu rămase pentru a asculta discursurile.

Vârându-și floreta sub braț, își scoase masca, smulgându-și vesta protectoare. Apoi își aruncă echipamentul pe podea. În numai câteva secunde, se afla în stradă, luând-o la fugă spre casa lui Moisant.

20

Lisette plecă singură în vizită la Henri Moisant. În primul rând, pentru că Agatha încă nu se simțea bine după agitația din seara precedentă, și apoi pentru că prefera să nu fie însoțită. După atâția ani, avea nevoie să-i spună anumite lucruri tatălui lui Eugene, lucruri care era mult mai bine să fie spuse fără martori.

Era ciudat de calmă, aproape fatalistă. Își făcuse propriile socoteli, asta cam așa era, dar tot se aștepta să simtă vechea teamă pe care o resimțea în casa bătrânului, mai ales din pricina furiei lui. O să fie într-adevăr mâniaș, dar nu prea părea să conteze. Momentan, ea renunțase la frică, cu toate că, între timp, era posibil ca aceasta să revină.

Ajunsă la reședința lui Moisant, fu condusă înăuntru, ca și cum ar fi fost un străin, cu toate că plecase de acolo doar de câteva săptămâni. Se afla din nou între acei pereți, în spațiul acela de prizonierat din care își dorise atât de mult să scape, și parcă nu părea ceva real. S-o urmeze pe menajeră la etaj, în salon, reprezenta un efort îngrozitor. Cu toate acestea, o făcu ridicând capul asemenea unei regine și fără să arate nici urmă de tremurul interior.

Fu rugată să aștepte până ce i se va comunica stăpânului casei sosirea ei. Se plimbă prin încăpere, observând cu o atenție nouă covoarele zdrențuite, tapițeria pătată și draperiile lăsate, cu petele lor de funingine, cauzate de focul făcut cu cărbuni, în iernile reci. Pe lângă așa o dărăpănare, rochia ei nouă din mătase neagră cu guler din dantelă părea mult prea nouă, mult prea vizibil vapoasă. Nu remarcase înainte lucruri de genul acesta. Oare și ea arătase la fel de ponosită înaintea morții lui Eugene, reținându-se să-și cumpere haine din cauza unei condamnări nerostite?

Câte ceasuri își petrecuse aici croșetând sau citind și așteptând ca soțul și socrul ei să se întoarcă de la activitățile lor bărbătești? Fusese incredibil de singură, fără să-și dea seama de adevărul acestei situații. Ciudat cum astfel de lucruri ajung, într-un timp foarte scurt, să fie resimțite ca ceva firesc. Trăise aici ca sub imperiul unei vrăji, până în momentul în care se eliberase datorită morții lui Eugene.

Auzind un zgomot în spatele ei, se răsuci pe călcăie. Henri Moisant se afla în încăpere. Ea se întrebă dacă el fusese într-adevăr ocupat sau, pur și simplu, hotărâse să-i demonstreze cât de puțin valora prezența ei pentru el. Ar fi vrut să știe, nu fiindcă întrebarea ar fi tulburat-o, ci pentru a-i afla starea de spirit. El nu se mișcă, așteptând, în mod evident, ca ea să vină către el. Lisette nu o făcu.

– O plăcere neașteptată, zise el pe un ton tăios, înaintând câțiva pași. Nu mi-aș fi închipuit că vei îndrăzni să vii aici.

– După câte îmi amintesc, ai sugerat acest lucru.

– Posibil. Ia loc.

Era mai degrabă un ordin. Îi făcu un semn să se așeze pe o canapea anume, destinată să se adapteze fustelor voluminoase ale doamnelor. Era joasă și încăpătoare, ceea ce urma să o plaseze pe ea, practic, la picioarele lui. Cu o voce netulburată, ea zise:

– Mai degrabă rămân în picioare. Ceea ce am de spus nu va dura mult.

– Mă intrigă.

El anticipa victoria. Nu avea niciun rost să amâne inevitabilul. Umezindu-și buzele, ea spuse:

– Am ajuns la concluzia că meriți o oarecare recompensă.

– Judecând după seara precedentă, mi-am imaginat că s-ar putea să procedezi astfel.

– Fără îndoială, din moment ce ai observat îndurerat că orice altă cale are niște consecințe teribile pentru cei care sunt importanți pentru mine. Pentru că nu mai pot tolera o altă vărsare de sânge, în clipa asta îmi doresc să revin sub acest acoperiș.

– Excelent, zise el, frecându-și palmele cu sunet uscat, ca de răzuială. Sunt mulțumit că ne înțelegem în cele din urmă.

Buzele lui erau umede și roșii, iar strălucirea din ochii lui aproape sălbatică. Dovada încântării și, probabil, a bolii lui, o dezgustă pe Lisette, dar ea ascunse acest lucru cât de bine fu în stare.

– Cred că ești satisfăcut.

– Într-adevăr. Și așa vei fi și tu. Îți jur. Vom uita orice neplăcere de care am avut parte în trecut, devenind așa cum eram atunci când Eugene ne era alături. Va fi exact ca pe vremuri, cu familia în jurul meu.

Lisette îl privi atentă, cu o expresie nepăsătoare.

– Eu nu am făcut niciodată parte din familia ta.

– Eu așa te-am considerat, zise el cu hotărâre. Mi-ai fost ca o fiică. Ca un tată mândru care și-a adorat în secret fiica, nu-mi doream să te las să pleci de lângă mine, tocmai din acest motiv. Acum ne vom simți din nou bine împreună.

Nerăbdarea lui era aproape patetică. Oare chiar își imagina că ea va alunga din minte tot ce îi făcuse el? Dacă era așa, atunci n-o cunoscuse cu adevărat niciodată.

– Nu mi-ai auzit condițiile.

– Nu fi proastă, *ma petite*¹. Cum să existe condiții între noi doi? Nu, eu voi fi cel care îți va da voie să afli cum vor decurge lucrurile. Timpul e de partea noastră, să știi. Dacă ne grăbim, atunci niciunul dintre noi nu se va dovedi mai înțelept.

– Să ne grăbim?

– În privința revenirii tale, voiam să spun. Vom pleca îndată în Europa și vom rămâne acolo vreme de un an de zile, poate doi – cred că va fi suficient pentru credibilitate, ce spui? Atâta vreme cât moștenitorul meu se va naște la opt luni și ceva de la moartea lui Eugene, el va putea fi considerat ca și copilul său, născut după deces.

Copilul său născut după deces...

O străbătu un fior. Ea sperase că referirea lui la acest subiect atunci când o făcuse, cu ceva timp în urmă, se datorase mâniei sale. Părea mult prea incredibil să fi fost mai mult de atât. Cu vocea gătuită, ea rosti:

– Chiar speră să poți avea un moștenitor.

– E datoria mea. De aceea, te-am acceptat ca soție a fiului meu. El m-a înșelat cu o sfidare intenționată și plină de răutate, fiindcă știa că aceasta e dorința mea cea mai arzătoare.

¹ Micuța mea (în lb. fr., în orig.).

Familia înseamnă totul pentru mine, familia și numele. Trebuie să continue în felul acesta, sângele meu trebuie să continue.

– E obscen!

– E necesar!

– Înainte, ți-ai dorit averea pe care mi-a lăsat-o mama mea. Cu siguranță e suficient.

– Și asta e datoria mea, desigur, și vom semna actele îndată. Dar nu e atât de important în momentul acesta. Fiul meu e mort. Neamul meu va muri odată cu el, în lipsa acestui subterfugiu. Pe Eugene nu ai fost în stare să-l atragi și nu ai putut să-l câștigi în defavoarea acelei târfe irlandeze, dar pe mine mă atragi și îmi vei servi în această privință. O pretind. Tu nu o să mă sfidezi așa cum a făcut fiul meu.

El își pierduse mințile, împreună cu orice urmă de decență. Ea știa ce anume îi provocase această stare, fiindcă i-o mărturisise Eugene. Avea o boală pe care o contractase în bordelurile orașului, o boală care-i măcina mintea. I-o dăduse și soției lui, astfel că ea nu putuse să mai aibă un alt copil după nașterea lui Eugene și, în cele din urmă, murise, atât din pricina rușinii, cât și a bolii. Această boală o răpise pe soția lui Moisant, îi răpise dragostea fiului său, propria lui sănătate, dar pe ea nu avea s-o răpească.

– Nu, zise Lisette cu simplitate.

Moisant făcu un pas în față.

– Nu acesta este cuvântul pe care doresc să-l aud rostit de buzele tale. Te rog să-l retragi.

– Nu prea cred. Mi-ai spus cum vezi dumneata viitorul nostru. Acum îți voi spune cum îl văd eu și cum va fi în realitate.

– Cum îndrăznești?

Îndrăznea, fiindcă aflase că putea să aibă control asupra propriei ei vieți. Mereu știuse că acest lucru era posibil, dar acum o simțea în adâncul ființei ei, acolo unde conta.

Caid îi oferise asta, reflectă ea. El își extinsese protecția și, sub scutul acesteia, ea înflorise asemenea unei flori sub o apărătoare de sticlă. Mai mult de atât, văzuse cum el se eliberase din închisoarea de pe vas pentru a-și făuri o viață respectabilă, folosindu-și doar mintea și mâinile. Dacă el fusese în stare de așa ceva, cu siguranță ea, care avea mult mai multe avantaje, putea reuși o transformare similară.

Nu va fi liberă exact în felul în care își imaginase, nu. Cu toate acestea, va avea liniște, siguranță și respect. Ori le va avea, ori nu va avea absolut nimic.

– Îndrăznesc, fiindcă sunt Lisette Helene Saine Moisant, fiica unei mame care nu e deloc o proastă, zise ea cu o voce calmă. Dacă nu am semnat, cedându-ți dumitale averea mea, atunci când eram o tânără mireasă care credea că toate persoanele adulte sunt onorabile și atotputernice, de ce aș face-o acum? Totuși, am descoperit utilitatea banilor. Să-ți povestesc despre ei?

– Nu mă interesează sporovăiala ta.

– Mă tem că ești obligat să o suporti pentru o scurtă vreme. Nu plănuise ceea ce urma să spună, dar în secunda asta cuvintele urcară din adâncul ei în șuvoaie puternice. L-am vizitat pe fostul avocat al mamei mele, judecătorul Reinhardt, chiar în dimineața asta. El a demonstrat o îngrijorare cât se poate de evidentă în privința anumitor aspecte. Cu ajutorul lui, dețin în prezent ipoteca asupra acestei case, aceasta fiind pe numele meu, ca și ipoteca asupra plantației Moisant aflată în amonte. Toate bunurile, precum și sclavii care revin celor două proprietăți sunt, de asemenea, ale mele, în virtutea faptului că am cumpărat documentele dumitale de prezentare a acestora. În afara acestor reglementări, am dat dispoziție să vi se plătească lunar o anumită sumă, ceea ce vă va permite micile necesități ale vieții, cum ar fi o seară sau două pe săptămână petrecute

alături de prieteni la o cafenea sau la un restaurant, dar fără să existe acele excese la jocurile de noroc sau șansa unui alt tip de risipă. Și le-am clarificat numeroșilor tăi creditori că nu-mi asum responsabilitatea pentru nicio altă datorie care ar putea surveni de acum încolo. Ești, efectiv, întreținutul meu, și așa vei rămâne tot restul zilelor tale.

– Imposibil. Vocea lui era răgușită, iar ochii atât de holbați, de ai fi zis că văzuse niște demoni.

– Ba deloc, îl contrazise ea, continuând și abia dându-și răgaz să respire. Înainte să primești vreun bănuț de la mine, vei semna, sub jurământ, o declarație în care vei recunoaște că ești autorul acelor afișe batjocoritoare referitoare la domnul O'Neill și la persoana mea, faptul că ai răspândit zvonuri false cu privire la stilul meu de viață și la vina mea în cazul morții soțului meu, și că ai încercat să-i omori pe Agatha și pe domnul O'Neill, pentru a mă forța să-ți îndeplinesc scopul mârșav. Am documentele chiar aici.

Scotând documentele din geantă, păși mai în față pentru a le așeza pe măsuta de lângă el. Apoi se retrase, așteptând un posibil comentariu. El rămase nemișcat, holbându-se, pur și simplu, la ea cu ochii plini de ură, în vreme ce saliva i se prelingea pe buze. Lisette continuă:

– Vom locui separat în această casă, dumneata și cu mine. Pentru a mă asigura că va fi exact așa, că vei sta departe de mine, am de gând să angajez drept paznici doi bărbați puternici. Dacă vei încerca să încalci ceea ce am stabilit de comun acord, dacă vei deveni violent sau dacă îmi vei crea vreo neplăcere, dacă boala te va face incapabil să ai o comportare normală, aceste gărzi vor primi ordinul să te închidă într-un loc sigur, în pod. Vei rămâne acolo până îți vei recăpăta rațiunea sau până când vei fi dus direct la cimitir.

Ecoul vorbelor muri în spațiul dintre ei. În liniștea aceea, ea reuși să audă sunetul respirației lui greoaie. El deschise

gura o dată, de două ori, dar vorbele nu se materializără. În cele din urmă, rosti ca un croncănit:

– Scorpie.

– M-ai obligat să acționez în felul acesta.

– Nu poți face asta.

Ea își puse, relaxat, palmele înmănușate pe șolduri.

– Nu mă voi răzgândi în privința asta.

– Sunt un om puternic, un creol care face parte din *la crème de la crème*¹! N-o să-ți permită nimeni să mă folosești în asemenea hal!

– Cum vor afla? Vor auzi, în cele din urmă, că te-ai îmbolnăvit, sau poate că ai suferit o criză de apoplexie, sau că te afli sub efectul otrăvirii cu absint. Puțini, cred, vor fi surprinși. În ultimele săptămâni, comportamentul dumitale nu a fost deosebit de rațional.

– Deci îmi vei lua casa.

– Casa *mea*, îl corectă ea. Dacă nu cumva vei fi în stare să o răscumperi.

– Știi bine că nu pot.

– Foarte bine, atunci.

– Crezi că ai toate răspunsurile, nu-i așa? Întrebă el, holbându-se la ea. Crezi că poți face ce-ți place, să fii regină în propria mea casă, să dai ordine servitorilor mei? Fără îndoială te aștepti să-i ai ca oaspeți aici pe excentricii tăi spadasi, să-l ai în spatele tău pe acest domn O'Neill, ca să-ți îndeplinească ordinele, sau chiar să-l inviți în patul pe care-l împărțeau cu fiul meu.

Ea îi oferă un zâmbet glacial, în ciuda durerii pe care o avea în inimă.

– E treaba mea ce fac.

¹ Tot ce poate fi mai bun. Aici – înalta societate (în lb. fr., în orig.).

– Îți va fi greu, zise el, zâmbind cu o satisfacție sinistă, să ai o relație amoroasă cu un bărbat mort.

– Ai de gând să faci ceva în această privință? Ea nu putea gândi și abia dacă reușea să respire din cauza durerii care-i înclăștase inima.

– O’Neill nu va murdări niciodată așternuturile pe care s-a întins cândva fiul meu, nu se va strecura niciodată între coapsele tale albe, noră. În secunda asta, spadasiul tău e pe moarte, izbindu-se din plin într-o lamă care-i străpunge gâtul.

Ea își duse mâna la propriul gât, unde părea să se instaleze o durere ascuțită.

– Luptă într-un turneu, nu pe câmpul de duel. Nu se pot întâmpla asemenea lucruri.

– Nu? Moisant pufni în răs – un sunet cotcodăcit care-i scăpă de sub control. Accidente se petrec chiar și la turnee. Și nu ești singura care poate face aranjamente, *ma chère*.

– Cum... Cine?

– Nu e nevoie să știi. Cred că în clipa asta s-a terminat deja. Turneul a luat sfârșit. Ce tragedie. Ce enervant și pentru tine, din moment ce va trebui să găsești pe altcineva care să te sprijine în timp ce-ți joci rolul de stăpână a casei – *casa mea!*

Părea foarte convins. Oare, Caid era într-adevăr mort? Nu, ea refuza să creadă, și nu va crede până ce nu se va convinge cu propriii ochi. Cu toate astea, fie că el trăia, fie nu, ea va trebui să se susțină singură. Nu va depinde de protecția sau autoritatea lui pentru a rămâne în siguranță în viața pe care și-o construia cu mâna ei.

– Dacă ai dreptate, atunci voi suferi foarte mult, zise ea în cele din urmă. Îmi va lipsi ajutorul domnului O’Neill așa cum stropilor de rouă ai dimineții le lipsește soarele. Totuși, nu am nevoie de un bărbat care să mă ajute să-mi impun voința aici. Totul se va îndeplini conform propriilor mele

gânduri și fapte, și nimic nu mă va reține. Ești un pericol pentru ceilalți, un pericol pentru tine însuși. Nu trebuie să îți se mai permită să rănești și pe altcineva.

– Îndrăznești să-mi spui așa ceva, tu, care ai cauzat moartea fiului meu!

– Nu eu sunt cea care a făcut-o, zise ea, cu o voce perfect limpede. Ți-ai ucis fiul cu speranțele și insistențele tale și cu lipsa ta de înțelegere, cerându-i să-ți dăruiască moștenitorul pe care ți-l dorești. L-ai ucis pentru că i-ai distrus căminul acela mic unde el își găsisese alinare după moartea mamei lui și după ce boala ta a început să se manifeste tot mai violent. L-ai omorât, luând viața femeii pe care o iubea. O, da, și i-ai ucis copilul, nepotul tău, ultimul membru al neamului tău, atunci când i-ai dat ordin mamei lui să scape de el. Copilul, așa cum mi s-a spus, era un băiețel.

Henri Moisant se holbă la ea, cu fața purpurie, în vreme ce în jurul gurii îi apăru o dungă albă. Apoi se îndepărtă în grabă, împleticindu-se către biroul care se afla într-un colț. Deschizând sertarul, scoase la repezeală ceva dinăuntru, și apoi se întoarse cu fața spre ea.

Țeava unui revolver negru-argintiu era îndreptată către ea. Mâna care-l ținea tremura, dar glonțul rată cu puțin ținta.

– Nu te poate opri nimic? întrebă el cu un croncănit răgușit. Chiar crezi că nu există nimic? Ce mai contează pentru mine o moarte în plus?

Fumul și focul explodară la capătul revolverului. În aceeași secundă, Lisette își ridică mâinile în față, ca și cum ar fi vrut să evite o lovitură, dar trupul ei zvâcni din pricina exploziei. Ceva îi smulse mâna, izbindu-se apoi de pieptul ei. Degetele îi amorțiră, brațul îi căzu, neputincios.

Apoi, o siluetă firavă trecu în zbor prin fața ei, asemenea unei viespi furioase –, un băiețel ale cărui picioare goale duduiră pe covor.

– Nu! zberă el ascuțit. Nu, *madame*, nu, *madame* a mea!

Era Squirrel care se repezi asupra lui Moisant. Bătrânul îl împinse într-o parte, dar băiatul se agăță de haina lui. Apucându-l de un picior, își înfipse dinții în coapsa lui. Moisant sări înapoi, blestemând. Luă pistolul și îl îndreptă spre capul descoperit al puștiului. Groaza se scurse în trupul lui Lisette. Țipă – un sunet cutremurător de disperare –, în vreme ce se ridica cu greu în picioare.

Explozia nu avu loc. Figaro se ivi pe neașteptate, venind pe urma lui Squirrel. Cu o săritură, pe care o datora înaintașilor săi lupi, el apucă cu colții brațul lui Moisant, mârâind furios. Apoi Caid dădu buzna în încăpere, repezindu-se să-l apuce pe Moisant de braț. Îl forță să-l lase în jos și apoi i-l răsuci la spate. Squirrel îl lovea pe Moisant cu pumnii lui strânși și puternici, cu lacrimile curgându-i șuvoi pe obrajii murdari, în vreme ce repeta iar și iar:

– Ai omorât-o pe *madame* a mea... ai omorât-o pe *madame* a mea.

Caid se întoarse, aruncând o privire îndurerată peste umăr. Ochii lui sumbri și dezolați o măsurau pe Lisette, concentrându-se asupra sângelui care se răspândise pe corsajul ei. Apoi îl împinse cât colo pe Moisant. Socrul ei se lovi de o masă și căzu peste un șir de palmieri pitici, rostogolindu-se apoi prin ușa deschisă a camerei de alături.

Repezindu-se către locul unde se afla ea, Caid prinse mâinile însângerate ale lui Lisette, susținând-o și temându-se s-o atingă. Apoi își așeză mâna liberă peste pata umedă și roșie de deasupra inimii ei.

– E doar mâna, e doar mâna, șopti ea, emoționată de durerea întunecată pe care o zări în ochii lui.

– Doamne, șopti el, ca apoi să-și aplece capul și să-i sărute degetele mânjite de sânge, înainte de-a o lua în brațe, credeam că te-am pierdut.

Brusc, camera se umplu de profesori de scrimă, care vorbeau toți o dată, ridicându-l pe Squirrel de pe podea, ducându-l jos, căutând răni care se dovediră inexistente, răvășindu-i părul și felicitându-l pentru curajul său, ca și cum puștiul ar fi înfruntat un leu. Lisette îi urmărea, uimită și fericită, și cu o siguranță ciudată, ca și cum nu se îndoise niciodată că vor veni în căutarea ei. Se simțea puțin amețită, dar infinit de liniștită datorită forței brațelor care o înconjuraseră, datorită mirosului lui Caid, maxilarului lui țepăn care era atât de aproape, încât ea putea să-și treacă degetele peste barba crescută pe obrazul lui, dacă și-ar fi putut folosi mâinile. Nu purta haină, ceea ce era straniu, având în vedere că fusese mereu atât de curtenitor, chiar și atunci când făcuseră dragoste. Sângele ei pătase materialul alb al mânecilor cămășii lui, observă ea, cu toate că lui nu părea să-i pese. Pe ea o tulbura, pentru că era atât de mult și miresea atât de înțepător.

– Fii atent, Caid, zise Nicholas cu o voce grăbită, venind în direcția lor. Acum chiar o s-o pierzi.

Pe neașteptate, fu ridicată, lipită de pieptul lui Caid, și apoi așezată pe canapeaua pentru doamne. Pe deasupra capului ei, ea îl auzi răstindu-se:

– Să se ducă cineva după doctor. Acum.

Atunci se auzi împușcătura, un sunet prelung care zgudui întreaga casă. Se porni un soi de agitație. Toți se grăbiră să caute sursa. Apoi Rio se întoarse rapid în încăpere și spuse:

– E Moisant. S-a împușcat.

– Mort? întrebă Caid, îngenunchind lângă ea, și înfășurând-i în grabă mâna rănită în cravata pe care și-o smulsese de la gât.

– Cu siguranță. O rană la cap.

– Excelent, zise Caid.

Lisette oftă și închise ochii. Se simțea în siguranță, măcar în această clipă scurtă și plină de durere.

Aceasta nu dură, desigur. Fu îngrijită de doctorul Lahatut, și apoi așezată pe un cal, adus în graba mare, și transportată acasă la ea. Agatha o primi plângând, arătându-se tulburată și învinuindu-se. Peste puțin timp, îmbăiată, bandajată și sedată cu ajutorul unei fierturi care conținea o tinctură de laudanum, fu așezată în pat. Ea protestă, dar nu cu înverșunare. Suferise un șoc, spusese doctorul. Avea nevoie de odihnă. Un os fusese atins de glonț, provocând ruptura nervilor. Cu toate că, în cel mai bun caz, avea să-și recapete mobilitatea mâinii, aceasta urma să fie țepănă o vreme. Îi va rămâne și o cicatrice, care avea să fie acoperită de mănușă atunci când va pleca de acasă, dar orice doamnă trebuie că o percepea ca pe o experiență traumatizantă.

La un moment dat, în mijlocul acestor proceduri, Caid și ceilalți se retraseră. Lisette îi auzi plecând, dar nu văzu nicio modalitate prin care să-i oprească. Când se văzu singură, rămase un timp cu ochii ațintiți în gol. Era doar efectul laudanumului, ea știa lucrul acesta, însă lacrimile începură să picure calme pe la colțul ochilor, umezindu-i șuvițele de păr.

Într-una din zilele săptămânii următoare, caldă și însorită, o zi în care miresmele apei și ale măslinului se ridicau dinspre zidurile curților, împrăștiindu-se de-a lungul străzilor, Lisette părăsi casa și o porni în pas grăbit de-a lungul străzii Royale, către cotitura care urma s-o ducă direct spre strada maeștrilor spadasini, Place de la Bourse. Agatha se târa alături de ea, protestând, ocolind camioanele și platformele de încărcare care cărau pietriș la locul în care era reconstruit hotelul St. Louis.

Lisette aproape că nici nu le dădu atenție. Ea așteptase, într-o postură prea puțin grațioasă, ca prietenii să o viziteze în timpul convalescenței. Veniseră doar câțiva. Celina și Rio, contele și contesa de Lérída, poposiseră doar câteva clipe,

înainte de a lua vaporul spre Spania. Denys Vallier, însoțit de amicii săi, Hippolyte și Armand, îi făcuse o vizită ciudată, în timpul căreia îi citise poemul intitulat „Curajoasa doamnă”, care o făcuse să izbucnească în lacrimi pentru atât de multe motive. Maurelle îi trimise niște violete de casă, petale de trandafiri din zahăr, o selecție de cărți de la faimoasa librărie Fremaux, care se afla chiar la capătul străzii, și o cutie cu bomboane de ciocolată, care fură urmate de o vizită de un ceas, timp în care îi relată cele mai recente bârfe care circulau în oraș.

Și asta fusese tot.

Oricum, Maurelle îi enumerase mai mult de douăzeci de dueluri care se desfășuraseră ca urmare a turneului, inclusiv cine câștigase și cine pierduse, cine fusese rănit și cine fusese îngropat sub epitaful *Victimă a onoarei*. O înfruntare deosebit de sângeroasă avusese loc între Poulaga și Thimecourt. Ofițerul din cavaleria franceză, se spunea, nu se declarase mulțumit până nu îl tăiasă în bucățele pe Poulaga, și de aceea exista multă antipatie față de comportamentul răzbunător al acestuia.

Maurelle îi relatase partea finală a unui scandal senzațional petrecut aproape de casă. Era ceea ce o făcuse pe Lisette să nu mai aștepte vizitele, care nu aveau să sosească niciodată, și să facă ea însăși una.

Fusese rănită, la început, fiindcă maeștrii spadasi ni o părăsiseră. Încercase să-i scuze, zicându-și că erau, probabil, ocupați după turneu. Mulți dintre dueliști cereau lecții înaintea confruntărilor pe care le aveau, și apoi competiția stârnise un viu interes în rândul tinerilor în privința bărbătescului meșteșug al crimei. Probabil că se gândiseră că era mult mai bine pentru ea să nu aibă legături cu cei de teapa lor. Dar vizita lui Maurelle îi oferise o altă perspectivă asupra situației. Acum era mai mult enervată decât rănită de lipsa lor de interes.

Și asta nu era tot. Îi trimisese un bilet lui Caid, cerându-i s-o viziteze. El îl ignorase.

Lisette se săturase.

Era ziua în care Caid primea clienți în atelierul său. Ferestrele de la etajul doi, acolo unde se aflau podiumurile de scrimă, erau deschise în aerul acela călduț. Zumzetul vocilor masculine, amestecat cu strigăte de comandă, se rostogolea de-a lungul arcadelor pe sub care treceau pietonii, răspunzând aceluiași sunete care veneau dinspre douăsprezece stabilimente asemănătoare. Bărbații stăteau în balcoane, sorbind din pahare cu vin și permițând ca fumul țigărilor să urce spre cerul de un albastru limpede. Unul după altul tăcură în secunda în care le zăriră pe Lisette și pe Agatha.

– Se holbează la noi, zise Agatha cu o voce joasă și stranie. Ce ți-am zis?

– Asta nu o să ne afecteze. Lisette își văzu de drum, cu privirea ațintită înainte. Dacă te deranjează atât de tare, te poți întoarce în orice moment.

– Ca și cum aș face-o! Dar sunt convinsă că jumătate dintre bărbații aflați pe aceste terase își închipuie că suntem niște femei părăsite.

– Nu prea mai are importanță, din moment ce despre mine chiar își închipuie lucrul acesta.

– Și tu nu le dai timp să uite. Te rog, Lisette, scrie-i din nou domnului O'Neill. De data asta, va veni în mod sigur.

– Nu pot să depind de așa ceva. Și nu o voi face.

– O să fim insultate, ne vom face de rușine, fiindcă îi vom zări pe bărbați îmbrăcați în cămăși cu mânecă scurtă.

– Ca și cum pieptul unui bărbat ar avea ceva care să ridice obiecții.

– Lisette!

– În afară de asta, îi adori pe profesorii de scrimă, așa că să nu-mi spui că nu te uiți atentă în jur, sperând că îi vei vedea fără haine.

Vorbele fură însoțite de o căutătură ștregărească cu colțul ochiului, pe care Agatha se prefăcu a nu o observa, cu toate că strânse din buze ca să nu zâmbească. Cel puțin fusese redusă la tăcere într-un mod eficient.

Nu se petrecu totuși niciun incident de acest fel și nu avu loc niciun fel de neplăcere. În locul ei apăru un val de dezaprobare, la care se alătură ceva ce semăna cu stânjenca, ca talazul unui ocean. Ca să-i faci față se cerea o forță considerabilă, iar Lisette fu nespus de bucuroasă atunci când ieși din vizorul acelor priviri și ajunse sub arcada care umbrea intrarea de la atelierul lui Caid.

O aștepta un servitor, care se pare că fusese alertat cu privire la apropierea ei. Protestă în clipa în care ea îi ceru s-o conducă pe scară până la etaj, dar, în cele din urmă, acceptă, văzând că ea devine agitată. Apoi ea și Agatha fură conduse într-o anticameră, golită în grabă de haine și bastoane, unde li se ceru să aștepte. Pași repezi se auziră pe podeaua din lemn de chiparos, apoi ușa fu deschisă cu putere.

– Nu ai pic de discreție? rosti Caid intrând în cameră.

Închise ușa în urma lui și aruncă masca și spada, pe care le avea cu el, pe un scaun, urmate de vesta protectoare pe care și-o smulse de pe piept. Nu purta haină și nici cravată, care nu se potriveau într-o zi atât de caldă. Era o personificare a virilității, cu umerii la fel de lați, ca și ușa pe care intrase, cu pielea strălucindu-i din pricina transpirației, cu brațele sale, acolo unde mânecele erau rulate până la cot, musculoase, și acoperite de fire de păr negru. Privi în jur, după toate aparențele căutându-și haina, dar, cum nu o găsi, renunță pe dată. Când se întoarse spre ea, cercetând fiecare părțică din ființa ei, ea își pierdu, pe neașteptate, graiul.

– Exact ce i-am zis și eu, îi spuse Agatha, repezindu-se să umple acel moment. Dar nu m-a ascultat. Poate că dumneata vei avea mai mult noroc.

Lisette își înalță bărbia, înfruntând privirea lui Caid.

– Ce rost ar avea discreția? Mi-am dorit să te văd și nu ai venit la mine. Dacă ești stânjenit de prezența mea, e doar din vina ta.

– Stânjenit nu, dar cu siguranță enervat. Am stat deoparte ca să-ți fie bine.

– Sunt conștientă de lucrul acesta. Dar ar fi trebuit să te gândești că asta nu putea aduce niciun beneficiu.

– Cum ar putea să nu aducă? Nu mai ai nevoie de un protector, iar apariția mea acolo nu putea decât să-ți facă rău.

– Te înșeli în ambele privințe. Și ar fi trebuit să mă întreb dacă mă mai doare mâna, dacă voiai să fii politician.

– Politețea, ca și discreția ta, nu prea ne fac cu ochiul în acest moment. El se opri o clipă. Cum se vindecă?

– Excelent. Din moment ce ești atât de oficial, permite-mi să te felicit pentru victoria pe care ai obținut-o cu ocazia turneului. A trebuit s-o aud de la alții, pentru că nu te-am văzut, dar îți doresc totuși să te bucuri de ea.

– Nu va avea cine știe ce urmări. Cuvintele erau dure.

– Mă îndoiesc, judecând după câți bărbați s-au strâns astăzi în atelierul tău.

– Ceea ce va însemna o bătălie în plus despre faptul că te-au văzut pe aici. Lisette...

– Exact despre asta am venit să discut cu tine. Știi că numele noastre s-au înlănțuit din nou, într-o rundă oribilă de bârfe?

– Știu.

– Ce trebuie făcut? Și să nu-mi spui că ai de gând să-i provoci la duel pe toți cei care proferează jigniri. Avem

destule răni, tu și cu mine. În afară de asta, un răspuns prea violent s-ar putea să întărească ideea că noi doi am conspirat pentru a-l ucide pe socrul meu, ca și pe soțul meu, așa cum vorbește toată lumea.

El făcu un gest brusc din mână.

– Doar proștii și răutăcioșii ar repeta tâmpenia asta.

– Cu care orașul e desul de bine garnisit, îl rezezi ea.

El scoase un sunet slab, care putea să însemne deziluzie sau aprobare. Întorcându-se cu spatele la ea, se duse în capătul opus al încăperii, după care veni înapoi.

– Atunci ce propui?

– Să faci tot posibilul să nu mă pierzi, zise ea, calmă, apoi așteptă. Era un risc să repete niște cuvinte care însemnau atât de mult, dar nu-i mai rămăsese nimic altceva.

– Adică? Pe fața lui trecu rapid o umbră, dar ochii lui nu priviră în altă parte, părând să nege că el pomenise vreodată de vreo pierdere.

Lisette își umezi buzele, brusc nesigură de ceea ce făcea. Și dacă el o respingea? Dacă el râdea, propunând o alternativă mai puțin onorabilă pentru ceea ce intenționa ea? Oh, dar ce mai conta, când era de față doar Agatha care se îndepărtase, așezându-se cu spatele la ei și privind pe fereastră.

– Ai putea să te însori cu mine.

El își strânse buzele.

– Am mai vorbit despre asta. Rămân la părerea că e puțin prea mult să-ți asiguri un protector permanent.

– Nu prea. Nu ai ideea cât de departe am mers deja.

– Te referi la poțiune?

Ea clătină din cap, în vreme ce roșeața apărură brusc pe chipul ei.

– La mai mult de atât.

– Nu am băut-o, să știi.

Ea clipi, surprinsă.

– Tu... dar trebuie că ai văzut-o, fiindcă după aceea... tu... noi...

– De fapt, zise el, cu o voce aproape batjocoritoare, nimic nu a avut de-a face cu poțiunile, cu protecția sau chiar cu motivațiile inteligente. Te-am dorit. Asta a fost tot.

– M-ai dorit.

– Într-adevăr. Te vreau și te voi dori întotdeauna. Am jinduit după tine, Lisette Moisant, așa cum un om înfometat tânjește după o bucată de carne, așa cum sfântul își dorește un loc unde să-și petreacă martiriul sau un cavaler să găsească Sfântul Graal. Te-am avut fiindcă nu am rezistat să te las neiubită și fiindcă mi-am imaginat – eram aproape sigur – că tu mă voiai.

– Și vinul care conținea poțiunea?

– Incredibil de infect, *chérie*. L-am scurs într-o scui pătoare în momentul când ceilalți nu erau atenți.

Îi spusese *draga mea* și făcuse mărturisirea fără pic de ezitare sau îndoială. Trebuia să-i ofere ceea ce merita, dacă reușea să găsească o fărâmă în plus de curaj.

– Te-am ales de acum câteva săptămâni, începu ea.

– Ales?

Ea își înălță capul, fără a se uita neapărat în ochii lui.

– Am făcut-o, da, din recunoștință pentru că fusesem eliberată de o căsnicie care devenise o rușine și un pericol, în semn de apreciere față de cine și ceea ce ești, și fiindcă... oh, pentru că te-am văzut pe stradă și inima mea a tresărit atât de tare, încât am crezut că s-ar putea să fi luat foc, și mi-am dorit să fiu lângă tine.

– Ca să împărțim averea ta, după câte îmi amintesc.

– Uită de bani, te rog! Nu contează, niciodată nu au contat, n-au fost decât o scuză.

– O scuză. Vocea lui era goală.

– Ca să salvez aparențele, ca să nu-ți mărturisesc că...
că te-am mințit.

– Cred, zise el prevăzător, că va trebui să-mi explici chestia asta.

Pulsul bubui atât de tare în urechile ei, încât abia dacă mai reușea să gândească. Era mult prea conștientă de părul lui dezordonat, de masivitatea umerilor lui pe sub cămașă, de felul în care pantalonii lui se mulau atât de strâns pe picior pe sub cizmele lui scurte. Cu toate astea, trebuia să găsească, cumva, cuvintele care să-l convingă.

– A fost ceva nerușinat, te asigur, zise ea cu o voce gătuită. M-am îmbrăcat în cea mai fină cămașă pe care o aveam, peste care am pus o pelerină, am băut o cantitate mică de laudanum, ca să-mi miroasă respirația, apoi m-am strecurat afară din casă și am pornit spre cimitir. Te-am așteptat acolo o vreme care mi s-a părut o eternitate. Când te-am auzit apropiindu-te, mi-am scos pelerina și am ascuns-o în spatele unei pietre funerare. Apoi m-am lungit pe mormântul lui Eugene și am așteptat ca tu să mă găsești.

Lângă fereastră, Agatha găfâi, un sunet agitat și scurt în liniștea aceea, ca apoi să se răsucescă pe călcâie și să iasă din încăpere. Caid rămase perfect nemișcat, cu fața lipsită de expresie. Lisette ar fi vrut să se lanseze în tot felul de explicații, scuze, motive, dar nu era în stare să găsească nici măcar o vorbă în plus. Caid se învioră, trecându-și palma peste față.

– Moisant nu te-a persecutat, n-a urmărit să pună mâna pe banii tăi? Nu te-a alungat și nu te-a bruscat?

– Ba da, a făcut toate astea. Ba o dată m-a obligat să beau laudanum, când a crezut că oaspeții vor auzi strigătele mele în care îi ceream să mă elibereze. Trebuie să-l absolvi doar de vina de a mă condamna la moarte. Nu ar fi făcut

niciodată una ca asta, fiindcă acest lucru nu numai că ar fi atras atenția asupra abuzurilor sale, dar ar fi închis micul acces pe care îl avea la finanțele mele.

– Nu a fost mâna destinului faptul că te-am găsit pe dala aceea din marmură.

– Faptul că treceai deseori prin cimitir, pe lângă mormântul lui Moisant, fiindcă locuințele prietenilor tăi se aflau ceva mai departe, a fost remarcat de mulți. Și m-au înștiințat, din moment ce asta avea legătură cu soțul meu. L-am plătit pe unul dintre servitori ca să-ți supravegheze mișcările, până am descoperit când anume te vei afla acolo. Eram rece, dar nici pe departe nu eram pe moarte în clipa când m-ai găsit.

– Și când te-am sărutat...

Fața ei se făcu roșie ca focul.

– Eram atât de uimită, încât am fost gata să stric totul, trezindu-mă.

– Doamne sfinte, cât ai riscat. Își trecu mâna prin păr. Dacă ar fi fost descoperită de altcineva cu mai puține scrupule? Dacă eu eram un altfel de bărbat?

– Știam că vei fi acolo și știam și ce fel de bărbat ești. Pericolul era foarte mic.

– Chiar ai făcut așa ceva, șopti ei, aproape pentru sine. M-ai așteptat.

El își înalță capul, iar ochii lui se opriră asupra ei.

– Tu ai nevoie de un soț, unul cu mână forte.

Auzindu-i tonul, ea ridică din sprânceană.

– Nu orice fel de soț. Nu un papițoi de la Curtea Franței, nici vreun chipeș al orașului și nici vreun gentleman. De fapt, prefer un bărbat care să nu prea aibă motiv să-i pese de părerile distinsei societăți creole și care să nu pălească atunci când eu voi face lucruri scandaloase.

– Atunci, un fost pușcăriaș și s-ar potrivi de minune, mai ales că am fost asigurat, acum ceva vreme, că trecutul unui

asemenea bărbat nu privește pe nimeni altcineva, și că viitorul depinde de propriile lui posibilități.

Inima ei bubui, gata s-o sufoce. Vorbi cu mare dificultate:

– Într-adevăr.

– În orice caz, nu poate fi un aranjament chiar atât de prost, din moment ce tu însăși pari înclinată să faci din tine, pur și simplu, o paria.

– Eu... eu mă pretind un bărbat care se pricepe cât de cât la activitatea de fermier, dat fiind faptul că în prezent sunt moștenitoarea atât a bunurilor lui Moisant, cât și a ipotecilor familiei. Există o plantație care are nevoie de o conducerecompetentă și de muncă pentru a deveni profitabilă.

– Muncă, da. Înțeleg.

– Prefer, de asemenea, un bărbat care e priceput în mâniarea spadei, zise ea, înălțându-și bărbia, un maestru spadasin faimos care să poată inspira teamă bârftitorilor, convingându-i că nu e înțelept să vorbească pe la spate despre statutul meu.

Zâmbetul lui deveni aproape funest.

– În momentul ăsta, sunt cel mai bun din oraș. Bărbații tremură la simpla mea încruntare și se grăbesc să evite motivele care ar avea drept rezultat o confruntare cu mine.

Ea strânse din buze, lipindu-se de perete.

– Modestia va fi opțională.

– S-au luat notițele convenite. Luându-i mâna rănită, cu cât mai multă blândețe, el își lăsă capul în jos, atingând cu buzele bandajele de la mâna ei, așa cum făcuse și ea, odată, cu cicatricile lui de la încheietură. Și sunt perfect de acord cu tine că între noi au fost suficiente cicatrice. Ești convinsă că ale mele nu te deranjează?

– Ele fac parte din tine, din puștiul care ai fost și din bărbatul care ai devenit. Ele sunt dovada lucrurilor în care

crezi, a celor cărora le păstrezi o amintire dragă și pentru protecția cărora ți-ai riscat viața. Te respect foarte mult pentru ele.

– Mă respecti, zise el, apucându-i și cealaltă încheietură, ridicându-le pe amândouă deasupra capului ei, lipindu-și, între timp, trupul puternic și lung de-al ei, de la sâni și până la genunchi. Și mai ce?

Ea întâlni în privirea lui propria ei implorare sau cel puțin așa se temea. Și în ochii lui zări vulnerabilitatea pe care el o ascundea cu toată puterea, de toți ceilalți, cu excepția ei.

– Am nevoie să fiu iubită.

– Iar eu te iubesc cu adevărat, am făcut-o în toate aceste săptămâni, timp în care te-am confundat cu un înger rece, și mereu te voi iubi, atâta timp cât voi trăi, până la ultima suflare, cât de slabă, a trupului meu, spuse el, cu o voce nu prea calmă. Tu ești premiul pentru care am luptat, singurul căruia i-am dat valoare, mai însemnat decât coroana campionilor, mai aurit decât bogăția, mai dulce decât cea mai deplină victorie. Voi fi al tău atâta vreme cât mă vei dori, așa cum mă vei dori, prieten, amant, soț...

– *Maitre*¹, șopti ea, ridicând gura în căutarea sărutului său. Un maestru spadasin doar al meu.

gianninajollys

¹ Aici – stăpân (în lb. fr., în orig.).

**SC SUPEREXIM SRL – EDITURA LIDER –
CLUBUL CĂRȚII**

Bd. Regina Maria, nr. 98, et. 5, ap. 14, Sector 4, București
Tel.: 021 3163255; Fax: 031 4108648
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

**Notă: Membrii CLUBULUI CĂRȚII LIDER
beneficiază de următoarele avantaje:**

1. Editura suportă cheltuielile de expediere a cărților comandate. În termen de o săptămână de la data comenzii, solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite în limita stocului disponibil cu plata ramburs.
2. Reducerea prețului de vânzare este de 15% pentru fiecare comandă.
3. Comenzile se pot face: prin poștă la O.P. 5-C.P. 15, telefonic și on-line la adresa www.trustul-lider.ro
4. Taxele poștale sunt suportate de către editură.

Oferta de carte

CULTURĂ GENERALĂ

Philip Stokes	100 CEI MAI MARI GÂNDITORI	31,19
Colectiv	100 CEI MAI MARI SCRIITORI ROMÂNI	24,90
Stephen Spignesi	100 CELE MAI MARI DEZASTRE ALE LUMII	23,00
Tom Philbin	100 CELE MAI MARI INVENȚII ALE LUMII	23,90
Pierre Miquel	16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI	16,00
Colectiv	CEA MAI FRUMOASĂ ISTORIE A LUMII	13,90
F. Braunstein și J.F.Pepin	RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE	18,90
Marcel Bordet	ISTORIA ROMEI ANTICE	24,50

Larousse	CRONOLOGIE UNIVERSALĂ	24,00
Vahe Zaruhi	MARILE CIVILIZAȚII	19,90
Harold Schonberg	VIEȚILE MARILOR COMPOZITORI	35,00
Elizabeth Abbott	ISTORIA CELIBATULUI	25,90
Jean Propesier	ISTORIA ANARHISMULUI	34,90
Ray Spangenburg și Diane Moser	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 1	16,00
	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 2	16,00
	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 3	16,00
	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 4	18,00
	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 5	18,00
Jean B. Duroselle	ISTORIA RELAȚIILOR INTERNAȚIONALE VOL. 1	42,00
	ISTORIA RELAȚIILOR INTERNAȚIONALE VOL. 2	43,00
Michael White	ÎNFRUNTÂND INCHEZIȚIA	24,90
Fabio Ragno	INIȚIERE ÎN MISTERELE ISTORIEI	22,90

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Alicia Dujovne Ortiz	PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE	20,00
Amanda Quick	SPAIMELE TRECUTULUI	23,00
Barbara Taylor Bradford	PUTEREA UNEI FEMEI	22,00
	UN VIS ÎMPLINIT	22,00
	UN ALT ÎNCEPUT	22,00
	VIAȚA MERGE ÎNAINTE	23,00
	REVEDERE LA PARIS	22,00
	SECRETUL EMMEI HARTE	26,00
Barbara Delinsky	O TAINĂ DIN TRECUT	21,00
	APE TULBURI	27,00
	CAPRICILE DESTINULUI	24,00
	SFIDEAZĂ-ȚI SOARTA	22,00
	O LECȚIE DE VIAȚĂ	33,00
	MAI BINE MAI TÂRZIU	29,90
C. Fowler	ATRAȚIE FATALĂ	25,00

Danielle Steel	SUBSTITUIREA	22,00
	NUNTĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN	25,00
	VULTURUL SINGURATIC	25,00
	CĂLĂTORIA	23,00
	CARUSELUL ÎNTĂLNIRILOR	24,00
	FORȚE IREZISTIBILE	25,00
	SĂRUTUL	25,00
Dean Koontz	NIMIC NU E ÎNTĂMPLĂTOR	37,00
Julia Grice	BĂNUIALA	22,00
Steve Martini	SUB TEROARE	29,00
	PROCESUL	29,90
Elizabeth Thornton	ÎMPOTRIVA RAȚIUNII	22,00
Elizabeth Adler	ACUM ORI NICIODATĂ	23,00
	SECRETELE TRECUTULUI	21,00
	LA DOLCE VITA	21,00
	HOTEL RIVIERA	21,00
Emmanuel Robles	NORMA	18,00
Erich Segal	SINGURA IUBIRE	21,00
François Mauriac	CĂILE MĂRII	17,00
Gayle Lynds	ACȚIUNEA MASCARADA	30,00
	MOZAIC	32,00
	MAREA SCHIMBARE	30,00
	CONSPIRAȚIA SPIRALĂ	30,00
Graham Greene	MIEZUL LUCRURILOR	24,00
Harlan Coben	UN MESAJ ȘOCANT	21,00
Harold Robbins	MIRAJUL PUTERII	24,00
Iris Johansen	LANȚUL MINCIUNILOR	22,00
Irwing Wallace	FĂRĂ SCRUPULE	28,00
Jackie Collins	SEDUCȚIE FATALĂ	25,00
Jackie Collins	INTRIGI FAMILIALE LA HOLLYWOOD	25,00
Jacqueline Briskin	SINGURUL SECRET	29,00
J. D. Robb	ADULTER	34,90
	ULTIMA IMAGINE	33,90
Joseph Finder	ORA ZERO	28,00

Judith Lennox	OBSESIA UNEI IUBIRI	21,00
James Clavell	TAI PAN VOL. I + II	60,00
	NOBILA CASĂ VOL. I + II	80,00
	KING RAT 2007	34,90
	SHOGUN VOL. I + II	88,00
	VĂRTEJUL VOL. I + II	50,00
James Patterson	MAREA RĂTARE	25,00
	JACK ȘI JILL	25,00
	TRANDAFIRII SUNT ROȘII	22,00
	VIOLETELE SUNT ALBASTRE	24,00
	BUFONUL	34,90
	ALERTA DE GRADUL ZERO	32,90
	ÎNSCENAREA	33,90
	ȘOARECELE ȘI PISICA	26,00
Justin Scott	IUBIRE TRĂDATĂ	24,00
Kenneth Royce	FIUL AMBASADORULUI	20,00
	PE URMELE LUI IUDA	22,00
Leona Blair	DE PARTEA ÎNGERILOR	29,00
Linda Howard	CAPCANĂ	21,00
Lynda La Plante	BELLA MAFIA	28,00
Lucien Bodard	VĂDUVA LUI MAO	20,00
Lucinda Edmonds	FĂRĂ TINE	23,00
Leona Blair	DE PARTEA ÎNGERILOR	29,00
Lisa Jackson	O MINTE DIABOLICĂ	29,90
Michael Hartland	A TREIA TRĂDARE	23,00
	ANUL SCORPIONULUI	25,00
Malika Outkir	PRINȚESA CAPTIVĂ	20,00
Madeleine Brent	LĂCRIMA LUI BUDHA	17,80
	PIATRA CAPRICORNULUI	24,00
	COMOARA BLESTEMATĂ	23,00
Mary Higgins Clark	FĂRĂ SCĂPARE	22,00
	PASAREA NOPTII	34,90
Michael Crichton	PRIZONIERII TIMPULUI	34,00

Michel De Saint Pierre	MILIARDARUL	22,00
Nelson DeMille	JOCUL LEULUI	30,00
	MISIUNE INGRATĂ	39,00
Nora Roberts	VÂNĂTOAREA DE COMORI	26,90
	DALIA ALBASTRĂ	34,90
	TRANDAFIRUL NEGRU	34,90
	CRINUL ROȘU	34,90
	ÎN ARȘIȚA NOPTII	33,90
	RĂZBUNAREA	34,90
	FATA DIN VIS	36,90
	MISTERUL TABLOULUI	34,90
	MARTORUL	29,90
	VIZITĂ NEAȘTEPTATĂ	34,90
Karin Slaughter	FURIE OARBĂ	24,90
Paul-Loup Sulitzer	DINASTIA O'HARA	22,00
	ÎNVINGĂTOAREA	19,90
Paullina Simons	DINCOLO DE PASIUNE	22,00
Philip Shelby	ATAC LA PREȘEDINTE	22,00
Robert Ludlum	DRUMUL SPRE OMAHA	36,00
	PROTOCOLUL SIGMA	34,00
	MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR	31,00
	COMLOTUL GENERALILOR	37,00
	DRUMUL SPRE GANDOLFO	25,00
	DECEPTIA LUI PROMETEU	33,00
	DIRECTIVA JANSON	38,00
	CASSANDRA COMPACT	25,00
	OPȚIUNEA PARIS	30,00
	VECTORUL MOSCOVA	36,90
	NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ	29,90
Sandra Brown	ALIBIUL	30,00
	SITUAȚIE LIMITĂ	20,00
	INVIDIE	30,00
	CĂUTĂRI PERICULOASE	27,00

	CONFIDENTA NOPTII	26,00
	JURĂMÂNTUL UITAT	24,90
	SPAIMA	34,90
Stephanie Laurens	FEMEIA IDEALĂ	19,50
	ADEVĂRATA FAȚĂ A DRAGOSTEI	29,90
Sinclair Lewis	DR. ARROWSMITH	34,90
Thomas Harris	DRAGONUL ROȘU	25,00
	DUMINICA NEAGRĂ	24,00
Tamara McKinley	SECRETE DE FAMILIE	29,90
Toni Morrison	CÂNTECUL LUI SOLOMON	32,90
Mary McBride	CU ORICE PREȚ	28,90
Harlan Coben	DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ	29,90
Jacques Chessex	CĂPCĂUNUL	22,90
Vera Cowie	SFIDAREA DESTINULUI	32,90

ULTIMELE APARIȚII:

Colectiv	1000 DE BOLI PE ÎNȚELESUL TUTUROR	69,90
Celeste Bradley	CLUBUL MÎNCINOȘILOR	29,90
Luanne Rice	SFĂRȘIT DE COȘMAR	29,90
Mary Higgins Clark	MESAJE MISTERIOASE	33,90
Amanda Quick	LOVITURĂ DE TEATRU	34,90
Giuseppe Bonavari	CROITORUL DE PE STRADA MARE	18,90
Danielle Steel	PROVOCAREA DESTINULUI	32,90
Nora Roberts	AFACERI MURDARE	34,90
Michael White,		
John Gribbin	ALBERT EINSTEIN	29,90
Barbara Taylor Bradford	BLESTEMUL UNEI DINASTII	35,90
James Patterson	LISTA NEAGRĂ	34,90
Max Seydlitz	NOAPTEA CEA MAI LUNGĂ	32,90
Mierci Faucheux	O ISTORIE A RĂULUI	29,90
Jennifer Blake	PROPUNERE INDECENTĂ	29,90

Nora Roberts	PRIN LABIRINTUL RAȚIUNII	34,90
Kristin Hannah	CLIPA MAGICĂ	32,90
Robert Ludlum	EXPERIMENTUL AMBLER	39,90
Carly Phillips	BURLACUL	29,90
Barbara Taylor Bradford	CLANUL EMEI HARTE	34,00
Neil Somerville	ZODIACUL CHINEZESC 2008	32,90
Martin Seymour Smith	100 CELE MAI IMPORTANTE CĂRȚI DIN ISTORIA OMENIRII	39,90
Robert Ludlum	OPERAȚIUNEA LAZARUS	39,90
Toni Morrison	PĂCATUL	34,90
Bernard Lown	ARTA PIERDUTĂ A VINDECĂRII	33,90
Amanda Quick	NĂLUCA	33,90
Sandra Brown	RICOȘEU	39,90
Brian Mooney	100 MARI LIDERI DIN ANTICHITATE PÂNĂ ÎN PREZENT	34,90
Barbara Delinsky	ARBORELE GENEALOGIC	34,90
Kristin Hannah	CĂDEREA ÎNGERULUI	34,00
Nigel Cawthorne	O ISTORIE A PIRAȚILOR	35,00

Jennifer Blake plasează acțiunea cărții sale în New Orleansul secolului al XIX-lea, într-o perioadă în care prețul onoarei era mult mai important decât al vieții.

Protagonistii romanului, tânăra văduvă Lisette Moisant și faimosul spadasin Caid O'Neill, sunt prinși în jocul unui destin aparent potrivnic.

Soțul eroinei este învins într-un duel de Caid, care, cuprins de remușcări, se vede acum pus în situația de a accepta propunerea femeii de a-i asigura protecție. Conjunctura în care sunt surprinși cei doi dă naștere, în scurtă vreme, bârfelor de tot felul, cu atât mai mult cu cât se simt atrași unul de celălalt. Este însă greu de imaginat împlinirea iubirii lor într-o societate stăpânită de conveniențe.

Prin intrigile și răsturnările de situație care se țin lanț, ca și prin rememorarea unei lumi în care bârfele, zvonurile, calomniile sunt apanajul existenței, acțiunea acestei captivante povești capătă dinamism și ne introduce în atmosfera specifică acelei epoci apuse.

EDITURA LIDER

978-973-629-175-3

39 LEI (35,08 + 3,22 TVA + 0,7 T.L.)

5 948390 004589